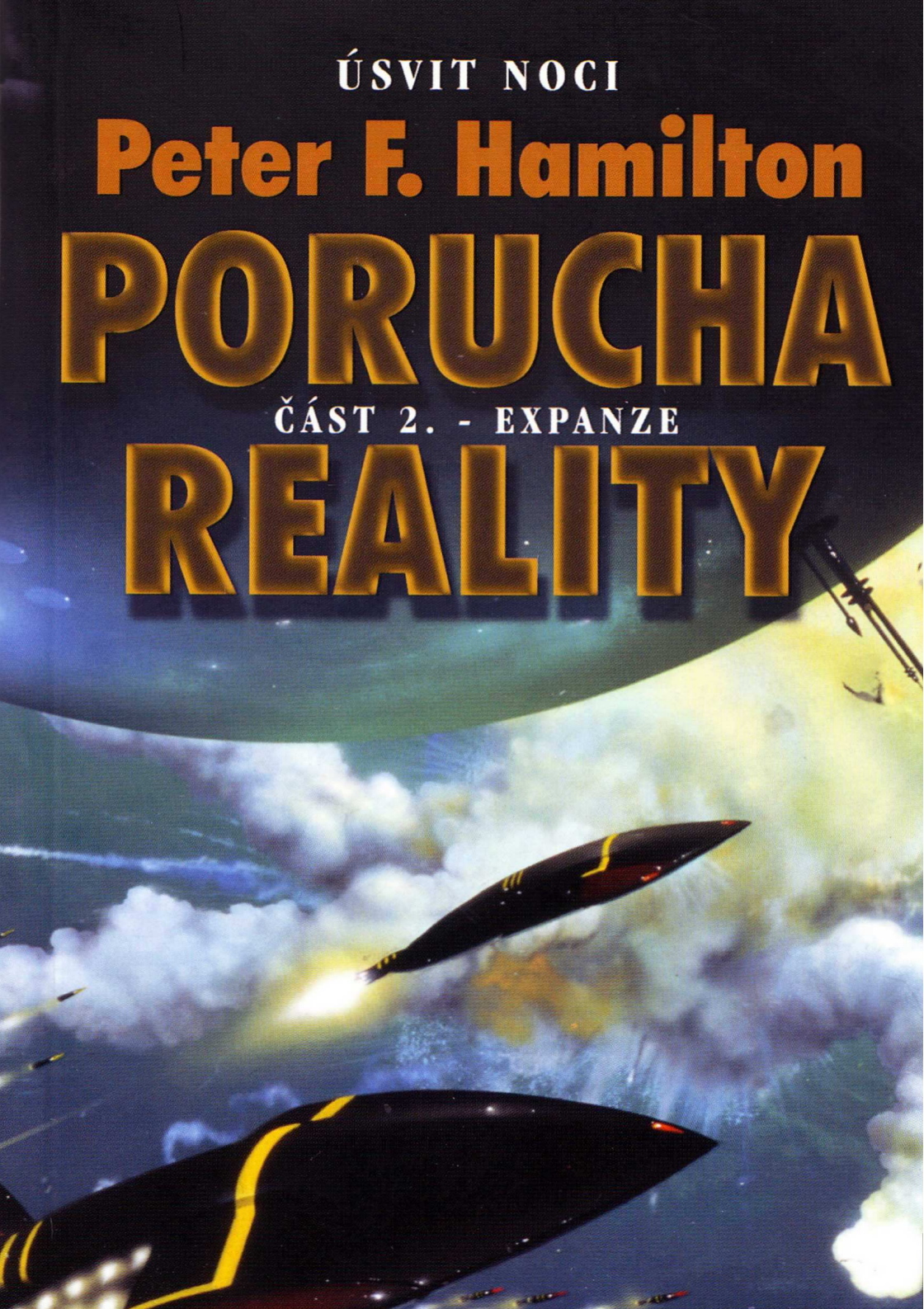
ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

PORUCHA REALITY

ČÁST 2. - EXPANZE

SKVĚLÝ JAKO HYPERION. FASCINUJÍCÍ JAKO DUNA!
Galaktická epopej v šesti svazcích

„Science fiction jako vyzrálé víno... Hamilton vrací SF mezihvězdný záběr...“ *The Times*

„Série dělá to, co by měla každá kniha: tvoří svět stejně rozsáhlý a komplikovaný, jako ten náš.“ *Locus*

Lidé začínají chápat, jaké hrozbě čelí. Adamité se svými nanoimplantáty ani geneticky vylepšení Edenité si ovšem neuvědomují plný rozsah nebezpečí. Pravdu tuší jen agenti tajných služeb na Lalonde, otec Horst Elwes a samozřejmě Jozue Calvert, sběratel milionů a dívčích srdcí. Lidé svádějí první bitvy, z minulosti se vrací téměř zapomenutý masový vrah Laton, zlotřilý habitat terorizuje své lidské potomky, Cikáni na dvou vzdálených světech jako jediní vědí, o co jde. A na prokleté planetě zůstalo pár zapomenutých, ale pro novináře nesmírně zajímavých dětí.

Kus za hradbou plamenů explodoval ostrov nedotčené džungle jako ohňostroj. Střely vybuchovaly pět metrů nad zemí a trhaly se na statisíce keramických jehliček. Střípky, ostřejší než skalpel a tvrdší než diamant, svištěly vzduchem nadzvukovou rychlostí. Stromy se rozpadly na třísky. Dřevo připomínalo pampelišky v tornádu.
Zbytek střípků mířil k zemi, prosekával podrost, čepele se zasekávaly čtyřicet centimetrů pod povrch. Nezůstaly v zemi dlouho. Elektronové explozivní náboje detonovaly v koulích iontového ohně. Černá hlína létala až nad koruny stromů, vstříc černému nebi. Celou oblast pokryly strmé dvoumetrové krátery, připomínala ztuhlé vlnobití.

ISBN 80-7254-343-1
9 788072 543434

Peter F. Hamilton

Porucha reality – expanze

TRIFID

ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

TRITON

Peter F. Hamilton
Porucha reality – expanze

© Peter F. Hamilton, 1996
Translation © Robert Tschorn, 2004
Cover © Jim Burns, 2004 (via Thomas Schlück agency)
© TRITON, 2004

ISBN 80-7254-343-1

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

1

Graeme Nicholson seděl na své oblíbené sesli na baru U nabourané sklápěčky, co nejdál od hlučného reproduktoru, a poslouchal Diega Sanigru, lodníka z Bryanta. Diego si stěžoval, jak s lodí zacházel Colin Rexrew. Bryant, kolonizační transportér, přiletěl na Lalonde před dvěma dny a guvernér zatím nedovolil vytáhnout ze stáze ani jednoho z pěti a půl tisíce osadníků. Diego Sanigra se rozčiloval, že je to skandál, guvernér přece nemá na něco takového právo. A každá hodina na oběžné dráze je stojí celé jmění. Firma hodí jako vždycky vinu na posádku. Sníží mu plat, sebere prémie a zarazí služební postup.

Graeme Nicholson chápavě přikyvoval a přitom si stížnosti nahrával do nanonické paměťové buňky. K ničemu mu teď nebudou, ale je to dobrý materiál na další zpracování. Jak se konflikt podepisuje na konkrétních lidech. Na podobné reportáže byl expert.

Graeme dělal reportéra už dvaapadesát ze svých sedmdesáti osmi let. Měl pocit, že už se nemá co učit. Se svými zkušenostmi by měl sám pořádat kurzy, ale na světě se nikdy nenašel šéfredaktor, který by si nechal elévy natolik zkazit. Graeme byl v každém případě ostřílený reportér, který dokáže udělat z každodenních potíží tragický epos. V každém příspěvku mířil pod pás, zdůrazňoval utrpení a neštěstí prostých lidiček, prohry bezbranných, bezohlednost vlád, úřadů a firem. Nevedly ho k tomu mravní spády, rozhodně nebyl ušlechtilým rytířem. Odhalené vyhrocené city prostě vylepší každou reportáž a v neposlední řadě sledovanost. V jistém

smyslu dokonce naoko připomínal své oblíbené oběti; když vypadal jako ony, ztrhaný a špatně oblečený, měly k němu důvěru.

Jeho touha po senzacích se dobře kryla s linií bulvárního zpravodajství, ale záhy zjistil, že se díky své zálibě v každodenním zoufalství ocitá na méně zajímavých štacích; za posledních deset let ho neposlali na jediný pořádný flek. Pár let už používal nervovou nanoniku spíš ke sjíždění stimulačních programů než k nahrávání sensovizních reportáží. Time Universe z něj před osmi lety udělal zahraničního zpravodaje a Graeme Nicholson se ocitl na zapadlých světech, kam by se úspěšnější novinář v jeho věku nikdy nevypravil. Hlavně aby nezůstal v redakci a neohrozil postup šikovnějších kolegů.

Inu, s tím je konec. Teď jim všem ukáže. Graeme Nicholson je jediný novinář na planetě, pozvedne prapor, vysloužíi si slávu. Lalonde mu vysloužíi všechny novinářské ceny a pak snad i pěknou kancelář doma na Decaturu.

Na Lalonde trávil už třetí měsíc, sbíral perličky ze života v divočině a zaznamenával je pro pozdější agenturní použití. A pak přišla ta nádherná katastrofa. Katastrofa pro planetu a její obyvatele, pro Rexrewa a úředníky RSL, ale pro Graema Nicholsona mana nebeská. Ať už je to válka, vzpoura deportů nebo xenocká invaze, podle toho, s kým mluvil. Všechny tři teorie přetlumočil na fleky, jež poslal před týdnem Eurydikou na Avon. Zvláštní, že za osmnáct dní guvernér ještě nepřišel s oficiálním prohlášením, co se vlastně na Quallheimu a Zamjanu děje.

„Ten Rexrewův tajemník, Terrance Smith, dokonce povídal, že nás pošle na jinou kolonizovanou planetu," bručel Diego Sanigra. Přihnul si z korbele hořkého piva. „Jako by nám to k něčemu bylo. Co byste řek, kdybyste byl kolonista, zaplatil si cestu na Lalonde, a pak by vás probudili na Liao-tung Wan? Samej Číňan, naši evropský křesťani by se jim moc nelíbili."

„Tam vás Terrance Smith posílá?“ zeptal se Graeme Nicholson.

Diego neurčitě zabručel. „To byl jenom příklad.“

„A co zásoby paliva? Máte dost He3 a deuteria na let k jinému světu a na návrat na Zemi?“

Diego Sanigra začal odpovídat. Graeme Nicholson ho neposlouchal příliš pozorně, nechal pohled toulat po nabitém lokále. Na letišti před chvílí skončila směna. Poslední dobou ustal provoz raketoplánů. Na orbitě vykládaly zboží jen tři lodě, kromě nich tam parkovalo šest kolonizačních transportérů. Většina zaměstnanců letiště se prostě ráno ukázala v práci, aby dostala peníze.

Zajímalo by mě, co si myslí o konci přesčasů, napadlo Graema Nicholsona. Další historka o ubohých dělnících.

Nabouraná sklápěčka nepokoji ve městě rozhodně netrpěla; na periferii u kosmoportu byl klid, bydleli tu hlavně zaměstnanci RSL s rodinami. Neklid se projevil spíš zvýšenou návštěvností a větší konzumací alkoholu. Servírky kmitaly po sále, u stropu vířily větráky, ale vedro neustávalo.

Graeme Nicholson uslyšel z druhého konce baru zapraskat reproduktory, záznam zpomalil, hlas zpěváka klesl do nepřirozeného basu a vzápětí zrychlil až na úroveň chlapeckého sopránku. Lidi se rozesmáli a jeden do přístroje praštil pěstí. Za chvíli se produkce vrátila k normálu.

Graeme si všiml vysokého muže a nádherné mladé dívky. Muž mu byl povědomý. V dívce poznal jednu z místních servírek, i když dnes měla džíny a bavlněnou blůzu. Muž byl v nejlepších letech, upravený a pěkně oblečený, nosil plnovous a cop. Výškou připomínal Edenitu.

Graeme Nicholson upustil půllitr. Sklenice spadla na mayopovou podlahu, rozbila se a pivo mu pocákalo nohavice. „Do prdele,“ zasípal. Strach mu stáhl hrdlo, takže se nezmohl na hlasitější projev.

„Co vám je?“ zeptal se Diego Sanigra naštvaně, protože ho Graeme Nicholson přerušil v půli slova.

Reportér se přiměl odtrhnout zrak od nápadného páru. „Nic," vykoktal. „To je dobrý." Díky Bohu, že si ho nikdo nevšímal, kdyby se ohlédl… Zrudl a sehnul se pro střepy. Když se vrátil na sesli, párek už stál u baru. Jaksi dokázali hladce proplouvat davem.

Graeme Nicholson projel nervovou nanonikou vyhledávací program. Ne že by se mohl mýlit. Soubor slavných lidí mu před oči pustil čtyřicet let starý záznam. Dokonale odpovídal.

Laton!

Poručice Jenny Harrisová pobídla koně kolem velkého qualtooku. Jezdectví si osvojila v týdenním kurzu na Kulu před pěti lety. Teď vedla expedici nejhustší džunglí v povodí Juliffe a zároveň se musela vyhnout pozornosti případné invazní armády. Nebyla to zrovna nejlepší příležitost k občerstvení polozapomenutých jezdeckých dovedností. Měla dojem, že kůň cítí její nejistotu a snaží se prosadit vlastní vůli. Po pouhých třech hodinách v sedle ji bolel zadek, měla ztuhlá ramena, záda napřed necítila, ale teď se v nich probudila palčivá bolest.

Zajímalo by mě, co to udělá s mými implantáty.

Nervová nanonika jí v hlavě sjížděla senzorický program, posilovala periferní vidění, zesilovala slabé zvuky a hledala mezi nimi známky nepřátelské aktivity. Elektronický stihomam.

Od vylodění nenašla nic hrozivějšího než jedinou sayci, ale ta si na tři koně netroufla.

Za sebou slyšela Deana Folana a Willa Danzu a přemýšlela, jak se jim jede. Přítomnost obou vojáků z divize G66 KVB (Taktická četa) ji uklidňovala daleko spolehlivěji než jakýkoli stimulační program. Byla cvičená na skrytou práci v boji, ale oni se k ní narodili, genové úpravy z nich ve spolupráci s nanonikou dělaly účinné válečné stroje.

Deanu Folanovi bylo pětatřicet, tichý ebenově černý muž, pohledný jako všichni geneticky vylepšení. Měl krátký trup, ale

dlouhé a silné ruce. Mohly za to vylepšené svaly; dlouhé křemíkové kosti dovolovaly větší páku a poskytovaly více místa implantátům.

Will Danza odpovídal rozšířené představě moderního vojáka: pětadvacet let, vysoký, ramenatý, svalnatý. Vypadal jako správný Prušák, blond vlasy, dvorné chování, kamenná tvář. Čišelo z něj nebezpečí; s takovým člověkem se nedáte v hospodě do rvačky bez ohledu na promile. Jenny Harrisová ho podezírala, že postrádá smysl pro humor, ale za poslední tři roky už byl třikrát v boji. Prohlédla si jeho složku, když plánovala průzkumnou misi. Byly to tvrdé akce, po jedné strávil osm měsíců v nemocnici, kde ho museli přestavět z klonovaných orgánů, a od vévody ze Salionu, bratrance Alastaira II. a tajného bezpečnostního rady království, dostal Smaragdovou hvězdu za hrdinství. Za celou dobu plavby se o tom ani nezmínil.

Džungle kolem nich se začala měnit. Nízký hustý prales ustoupil vysokým štíhlým stromům s péřovými korunami třicet metrů nad zemí. Zem pokrývala změť šlahounů, jež se pnuly po kmenech do třetiny výšky. Bylo tu vidět podstatně dál, ale koně museli vysoko zvedat kopyta. Nad hlavou jim po kůře stromů pobíhali venálové a vyděšeně se schovávali v korunách. Jenny Harrisová nechápala, jak se na hladkých kmenech udrží.

O čtyřicet minut později narazili na potůček. Pomalu a opatrně sesedla a napojila koně. Všechno ji bolelo. O kus dál opustilo napajedlo vyplašené hejno danderil. Od východu se stahovaly bílé mraky. Jenny bylo jasné, že do hodiny začne pršet.

Dean Folan sesedl za ní, Will Danza zůstal v sedle a hlídal. Všichni měli stejné oblečení, supersilnou olivovou neprůstřelnou kombinézu pokrytou izolační vrstvou na rozptýlení paprsků speciálních zbraní. Zbroj jim perfektně sedla díky vnitřní houbovité tkáni. Vetkaná vodivá vlákna udržovala ideální tělesnou teplotu, což představovalo na Lalonde pravé požehnání. Kdyby ji trefil pevný projektil,

mikrovalenční generátory u pasu by nechaly tkaninu okamžitě ztvrdnout, aby rozložila náraz. (Jenny jen litovala, že ji generátory neochrání před otlačeninami.) K brnění patřila pevná helma, stejně přesně odlitá jako kombinéza. Díky velkým kulovým průzorům a trojúhelníkovému dýchacímu filtru vypadala jako hmyzí hlava. Nákrčník přilby měl optická čidla napojená na nervovou nanoniku a umožňoval panoramatické vidění. S filtrem by dokázali dokonce půl hodiny dýchat pod vodou.

Potok byl zabahněný, kameny porostlé řasami, ale to koním nevadilo. Jenny Harrisová se dívala, jak hltají, a požádala helmu o pití. Přisála se k dudlíku s ledovým džusem a mezitím určila polohu podle inerčního navigačního systému.

Když Dean vystřídal Willa na hlídce v sedle, nařídila komunikačnímu panelu v brnění otevřít kódovaný kanál k Murphymu Hewlettovi. Tým KVB se oddělil od konfederačních mariňáků hned po vylodění. Měli dojem, že když rozdělí síly, spíš zajmou osamělého zabraného kolonistu.

„Jsme osm kilometrů od Oconta," nadatovala. „Zatím jsme nenarazili na nepřítele ani osadníky."

„Jsme na tom stejně," odvětil poručík. „Jdeme šest kilometrů jižně od vás a v džungli je klid. Pokud dozorce z Oconta vedl padesát vesničanů za deporty, tudy nešli. O patnáct kilometrů dál začíná savana, je tam asi stovka farem. Zkusíme je."

Přenos zachrčel statikou. Jenny automaticky zkontrolovala detektor bojových vln, ale ten nahlásil nulovou aktivitu. Takže bouřka.

„Fajn. Pokračujeme k vesnici. Doufám, že někoho chytíme, než k ní dojdeme."

„Rozumím. Navrhuju, abychom si každou půlhodinu zavolali. Nemáme…" Signál se ztratil v hlasitém praskotu výbojů.

„Hergot! Deane, někdo nás ruší."

Dean se podíval na vlastní detektor. „Nic mi to nehlásí."

Jenny Harrisová uklidnila koně, strčila nohu do třmenu a vyhoupla se do sedla. Will naskočil vzápětí po ní. Všichni začali propátrávat okolní džungli. Deanův kůň nervózně odfrkl. Jenny přitáhla uzdu, aby se její hnědák neotočil.

„Jsou tu," prohlásil klidně Will.

„Kde?" zeptala se Jenny.

„Nevím, ale pozorujou nás. Cítím je. Nelíbíme se jim."

Jenny polkla ostrou odpověď. Vojácké pověry jim teď nepomohou, ale Will má víc bojových zkušeností než ona. Rychlá kontrola zařízení prokázala, že zatím nefunguje jen komunikační panel. Detektor bojových vln nic nezachytil.

„Tak fajn," spustila. „Hlavně nechceme narazit na celou bandu. Podle Edenitů mají ve skupině největší sílu. Takže pohyb, zkusíme se dostat z dosahu rušičky. Měli bychom být rychlejší než oni."

„Kam pojedeme?" zeptal se Dean.

„Pokračujeme k vesnici. Nedomnívám se ale, že by bylo dobré jet přímo. Míříme na jihozápad a pak zatočíme k Ocontu. Otázky? Ne. Jeď první, Deane."

Přebrodili potok, koně se tvářili, jako by měli radost z pohybu. Will Danza vytáhl ze sedlové brašny tepelně indukční pulzní karabinu a opřel si ji o ruku, aby mířila do korun. Datované informace z jejího hledáčku mu proudily hlavou, aniž by je vnímal, ale přesto měl hned větší přehled.

Jel jako poslední a spíš než před sebe se díval dozadu prostřednictvím optických čidel na nákrčníku. Kdyby se ho někdo zeptal, jak ví, že je sledují nepřátelé, pokrčil by rameny, že to nedokáže vysvětlit. Instinkt mu to ale říkal stejně přesně, jako dokáže přivést včelu k pylu. Jsou tady a jsou blízko. Ať už je to cokoli.

Otočil se a nastavil v sítnicovém implantátu největší rozlišení. Viděl jen vysoké štíhlé černé kmeny obrostlé popínavými šlahouny, rozostřené horkým vzduchem.

Pohyb.

TIP karabina vypálila dřív, než na ni pomyslel, před oči mu vyskočily zaměřovací kříže a sjely do roviny spolu s hlavní. Prostřední políčko zčervenalo a nervová nanonika vystřelila pět set pulzů.

Dávka trvala dvě sekundy, kus džungle uprostřed zaměřovače vzplál oranžovými jiskřičkami.

„K zemi!“ nadatoval Will. „Nepřítel na čtyřech hodinách.“

Sám už klouzal z koně a ztěžka dopadal do podrostu. Dean a Jenny automaticky poslechli, padli do podřepu, tipky v rukou. Rozdělili si směry a každý pokryl výsek džungle.

„Co to bylo?“ zeptala se Jenny Harrisová.

„Myslím, že byli dva.“ Will si rychle přehrál vzpomínku. Vypadalo to jako hustý černý stín, vylétl zpoza stromu a rozdělil se na dva. V tom okamžiku vypálil a obraz se zatřásl. Černé obrysy se ale odmítly vyjasnit, ať na ně zkusil jakýkoli program. Na sayce to bylo ovšem příliš velké. A míří k němu, kryjí se v podrostu.

Musel je obdivovat, jsou fakt dobří.

„Co teď?“ nadatoval. Nikdo neodpověděl. „Co teď?“ zeptal se nahlas.

„Průzkum a vyhodnocení,“ řekla Jenny také nahlas, protože právě zjistila, že jim někdo ruší i krátkodosahové datové spoje. „Pořád jsme v dosahu rušičky.“

Nad hlavou jí oranžově zablýsklo, dál však bylo úplné ticho. Horní třetina stromu po její levé ruce se v přepáleném místě zlomila. Když se zhoupla do vodorovné polohy, vzplála i zelená koruna. Listy zaprskaly, vyfoukly hustý oblak modrošedého kouře, pak vyšlehly plameny z celého stromu. Na zem vypadli dva ošklivě popálení venálové. Než koruna dopadla na zem, plála jako pec.

Koně se vzepjali a začali ržát. Vylepšené svaly je stáhly na zem.

Jenny Harrisová si uvědomila, že se jim zvířata stávají přítěží. Nervová nanonika jí předala zjištění zbrojních senzorů,

podle nichž strom zasáhl maser, ale po ráně kupodivu nenásledovala vlna energie.

Deanova čidla také ohlásila maserový paprsek. Do místa, kde tušil střelce, vypálil padesát pulzů.

Ustřelená koruna dohořela. Na zemi zbylo jen pár větviček a hromada popela. Plamínky se plazily podrostem.

„Co to kurva bylo?“ zeptal se Dean.

„Nemám údaje,“ odpověděla Jenny. „Ale nevypadá to zdravě.“

Po několika okolních stromech vyběhly koule živého bílého ohně. Napřed se v dlouhých cárech odloupala kůra a okamžik nato vybuchlo dřevo pod ní. Plameny šlehaly nepřirozeně vysoko. Jenny, Willa a Deana obklopil kruh oslepujícího ohně.

Jenniny sítnicové implantáty se s přívalem fotonů těžko vyrovnávaly. Její kůň se znovu vzepjal, pral se s ní, snažil se jí vyškubnout uzdu z ruky, předními kopyty těsně míjel její hlavu. V očích zvířete viděla hrůzu. Na kombinézu jí z koňské huby stříkala pěna.

„Zachraňte výzbroj,“ křikla. „Koně v tomhle neudržíme.“

Will rozkaz uslyšel, ale jeho koně nebylo možné zkrotit. Mladík ho praštil pěstí mezi oči, zvíře se na něj překvapeně podívalo a pak se pomalu složilo na zem. Jeden hořící strom varovně zapraštěl a skácel se. Spadl přímo na omráčeného koně, zlámal mu žebra a nohy, propálil kůži i maso. K nebi vzlétl mastný dým. Will skočil k zvířeti a zatáhl za sedlovou brašnu. Brnění mu poslalo do nanoniky žlutý poplach, do vrchní vrstvy se zakousl žár.

Všude kolem padaly oranžové ohnivé koule, planoucí venálové. Černá tělíčka se na zemi ještě chvíli hýbala.

Dean a Jenny stále krotili koně, lesem létaly nadávky. Willovo brnění ohlásilo, že vnější žár dosahuje meze snesitelnosti. Popruh u sedla praskl a voják s osvobozenou výstrojí uskočil. Vnější izolační vrstva kombinézy rudě žhnula, jak se zbavovala nahromaděného tepla, zpod bot mu stoupal kouř.

Oheň neskutečně rychle stravoval prales, padaly další a další stromy. V jedné ošklivé chvíli je úplně obklopila stěna smrtonosných bílých plamenů.

Jenny odvázala brašny od sedla a pustila uzdu. Kůň vyrazil pryč, ale do cesty mu spadl planoucí kmen. Na hřbetě mu přistál hořící venál a zvíře s ryčením skočilo přímo do plamenů. Jenny viděla, jak padá, škube sebou a pak vzdává boj.

Kolem už hořelo sto metrů lesa, uprostřed zbývala jen malá nedotčená mýtinka. Vojáci dřepěli zády k sobě uprostřed palouku, záhy spadly i poslední dva stromy. Už hořel jen podrost, šlehaly z něj žluté plameny a stoupal hustý modrý dým.

Jenny si přitáhla brašny a projela kontrolní program. Nic moc. Navigátor hlásil nesmysly, laserovému zaměřovači se nedalo věřit. Nepřátelské bojové elektronické pole sílilo. A podle vnějších teploměrů by bez kombinézy už byla upečená.

Sevřela TIP karabinu. „Jakmile klesne oheň, pokropíme všechno v okruhu čtyř set metrů. Ohněm proti ohni. Ukázali nám, co umějí, teď je řada na nás.“

„Rozkaz,“ ozval se vesele Will.

V brašně našla velkokapacitní baterii a připojila kabel k zásobníku tipky. Muži udělali totéž.

„Připraveni?“ zeptala se. Oheň teď šlehal jen pár metrů vysoko, vzduchem vířil popel, slunce zmizelo. „Akce.“

Vstali, stále se dotýkali rameny. Tipky spustily dvě stě padesát neviditelných tepelných pulzů za sekundu. Zaměřovací programy koordinovaly pohyb tří hlavní a překrývaly palebná pole. Svaly jim řídila nervová nanonika, lidé se proměnili v automaty.

Spálenou zemí proběhla vlna zkázy a pokračovala do zdravého lesa za černým kruhem. Na kmenech a v podrostu plály oranžové hvězdičky, vysušovaly a následně zapalovaly dřevo a propletené šlahouny. TIP karabiny rozpoutaly hotovou bouři.

„Spálíme vás na popel, šmejdi,“ křičel Will. „Chcípněte!“

Všude kolem hořela džungle, k nebi šlehaly plameny. Venálové znovu umírali po stovkách, vrhali se z hořících stromů přímo do výhně v podrostu.

Deanovi nahlásila nervová nanonika, že se mu zasekává karabina, kdykoli míří do určitého místa. Převzal od ní míření a přidržel mušku v jednom směru. Kadence klesla na pět ran za sekundu.

„Kurva. Jenny, rušej mi zaměřovací procesor."

„Já to zkusím," odtušila.

Poslal jí souřadnice – komunikace už fungovala bez problémů. Když namířila vlastní tipku udaným směrem, prakticky přestala střílet, ale zato naskočily jiné systémy. „Krindapána, to jejich pole je tutová bomba."

„Mám to zkusit?" zeptal se Will.

„Ne. Dotáhneme kruh, pak se do nich pustíme." Vrátila se k své výseči. Srdce jí poskočilo radostí, když karabina bez problémů vychrlila smrtonosnou dávku. Vzrušovalo ji, jakou vládne mocí, byla až nebezpečně rozjívená. Musela přikázat nervové nanonice, ať ji uklidní a zarazí uvolňování adrenalinu. Dokončili kruh a Jenny se vzpamatovala. Pořád se ale cítila skvěle.

Sto dvacet metrů od nich zuřil požár.

„Fajn, takže se nám ukázali," prohlásila. „Deane, Wille, vemte gaussovky. Tříštivé a elektronové náboje, poměr čtyřicet na šedesát."

Will se zazubil a sáhl do brašny pro velkorážnou zbraň. Hlaveň Gaussovy pušky byla tmavě šedá, dlouhá metr a půl. Vážila třicet kilogramů. Zvedl ji lehce jako polystyrénovou maketu, ujistil se, že je připojená k hranatému zásobníku na zemi, nadatoval poměr střel a namířil skrz plameny. Dean udělal totéž.

Jenny zatím zaměřovala nepřítele palbou. Do paměti ukládala místa, kde klesá kadence. Nadatovala souřadnice Willovi s Deanem: oválná padesátimetrová oblast vzdálená asi tři sta metrů.

„Pokrytí sto padesát procent," rozkázala. „Pal." Musela obdivovat, jak oba muži zacházejí se zbraněmi. Gaussovky chrlily deset kulek za sekundu s úsťovou rychlostí pěti machů. Přesto na sobě ani nedali znát zpětný ráz, jen se pomalu otáčeli ze strany na stranu. Jenny pochybovala, že by její vylepšené svaly něco takového zvládly.

Kus za hradbou plamenů vybuchl ostrov nedotčené džungle jako ohňostroj. Střely vybuchovaly pět metrů nad zemí a trhaly se na statisíce keramických jehliček. Střípky, ostřejší než skalpel a tvrdší než diamant, svištěly vzduchem nadzvukovou rychlostí. Stromy se rozpadly na třísky. Dřevo připomínalo pampelišky v tornádu.

Zbytek střípků mířil k zemi, prosekával podrost, čepele se zasekávaly čtyřicet centimetrů pod povrch. Nezůstaly v zemi dlouho. Elektronové explozivní náboje detonovaly v koulích iontového ohně. Černá hlína létala až nad koruny stromů, vstříc černému nebi. Celou oblast pokryly strmé dvoumetrové krátery, připomínaly ztuhlé vlnobití.

Při pohledu na zkázu oblasti bylo těžko uvěřit, že tu přežil třeba mravenec, natožpak jakýkoli větší živočich.

Trojice agentů KVB hleděla přes plameny na černou mlhu zuhelnatělé hlíny a černých pilin.

Jenny projela kontrolní programy celé výstroje. „To elektronické pole zhaslo," oznámila. Trochu se jí chvěl hlas nad tím, co způsobila. „Vypadá to, že jsme je dostali."

„A ví to každej v celý džungli," připomněl Dean. „Tenhle oheň byl vidět na půl cesty do Durringhamu. Stáhnou se sem nepřátelé."

„Jo," přitakala.

„Jsou tam pořád," prohlásil Will.

„Cože?!" zvolal Dean. „Jseš blázen. Takovouhle palbu nic nepřežije, ani útočnej mechanoid. Rozsekali jsme ty svině na kusy."

„Povídám, že jsou tam," trval na svém Will. Byl nervózní. Nikdo by to do něj neřekl.

Jeho napětí zasáhlo i Jenny. Skoro ji přesvědčil. „Jestli někdo přežil, tím líp," řekla. „Chceme Hiltchovi přivést zajatce. Tak jdeme. Stejně musíme na průzkum. A nemá cenu tu čekat, až se zorganizujou."

Rychle si rozdělili zbylé střelivo, baterie a zásoby. Do rukou vzali tipky, Will a Dean si ještě přes rameno hodili gaussovky.

Jenny je vedla ostrým klusem přes doutnající džungli k rozstřílenému remízku. Připadala si hrozně na ráně. Oheň dohořel, všechno už bylo spálené. Běželi přes kilometrové požářiště, jediné barevné skvrnky. Všechno ostatní bylo černé, zbytky podrostu pod nohama, desetimetrové pahýly stromů, jež podlehly přirozenému ohni (na rozdíl od bílých koulí, jež po nich střílel nepřítel), upečení venálové, drobná zvěř, zkroucená mršina koně, ba i vzduch nasycený kouřem.

Poručila komunikačnímu panelu, ať ji kódovaně spojí s Murphym Hewlettem. Kupodivu se hned ozval.

„Proboha, Jenny, co se stalo? Nemohli jsme se dovolat a pak jsme uviděli ten požár. Jste celí?"

„To jo, ale přišli jsme o koně. Myslím, že jsme nepřítele trochu poškodili."

„Poškodili?"

„Jo. Murphy, dávejte si bacha na bílej oheň. Zatím ho použili jen k zapálení pralesa, ale naše senzory nezjistily, jak ty koule ovládají. Prostě se najednou objeví. Napřed vás ale dostanou bojovou elektronikou. Jakmile vám začnou odcházet systémy, okamžitě střílejte všude kolem. Spláchněte je."

„Prokrista. Co to proti sobě máme? Napřed iluze kolesovýho parníku, teď nezjistitelný zbraně."

„Nevím. Ještě ne, ale rozhodně na to přijdu." Překvapilo ji vlastní odhodlání.

„Potřebujete pomoc? Zpátky na Isakoru je to kus cesty."

„Zamítám. Neměli bychom se spojovat. Dvě skupiny mají větší šanci splnit úkol, na tom se nic nezměnilo."

„Dobře, ale když přituhne, přijedeme."

„Díky. Poslyš, Murphy, nechci tu zkysnout do tmy. Nevidíme je ani za světla.“

„Konečně mluvíš rozumně.“

Podívala se do nervové nanoniky. „Do soumraku zbývá sedm hodin. Navrhuji se sejít u Isakory za šest hodin. Pokud do té doby nezískáme zajatce ani informace, rozhodneme o dalším postupu.“

„Souhlas.“

„Jenny,“ zavolal naléhavě Dean. „Ozvu se,“ ukončila spojení.

Doběhli na kraj rozstřílené oblasti. Nezůstaly tu ani pařezy. Zemi pokrývaly krátery, z hlíny trčely rozsekané kořeny. Z kusů dřeva se táhly chuchvalce páry jako létající červi.

Na druhé straně se z kráterů vyhrabali tři muži. Pomáhali si, stěží se hýbali, půda jim ujížděla pod nohama. Jenny se na ně dívala stejně nevěřícně jako na pohádkovou loď.

Muži se vyhrabali na povrch šedesát metrů před agenty KVB a vstali. Dva byli kolonisté: kombinézy, tlusté bavlněné košile, plnovousy. Třetí měl jakousi starodávnou khaki uniformu s volnými kalhotami, koženým páskem, pistolí a velkou plechovou helmou.

Nemohli to přežít, ale přesto tu jsou, říkala si Jenny. Na chvíli ji napadlo, jestli elektronické pole nevyhrálo a nenahrálo jí halucinaci přímo do nervové nanoniky.

Trojice na sebe půl minuty nečinně zíraly.

Detektor bojového pole ohlásil Jenny praskot na krátké datové vlně. Prolomil kouzlo. „Jdeme na ně,“ rozkázala.

„Chceš všechny tři?“ zeptal se Will.

„Ne, stačí jeden. Ten voják musí mít největší sílu, je maskovaný jako chameleon. Ráda bych jeho, jestli to půjde.“

„Chameleonský obleky kopírujou pozadí, ne?“ zabručel Dean.

„Ani si nejsem jistý, že vidíme lidi,“ dodal Will. „Třeba jsou to převlečení xenoci. Vzpomeňte na parník.“

Jenny nařídila laserovému hledáčku, ať vojáka prohlídne. Měl by jeho skutečný obrys zrekonstruovat s přesností na půl milimetru. Z helmy jí vylétl modrý paprsek. K vojákovi se ale nedostal, pár metrů před ním se rozptýlil a zahalil postavu tyrkysovým přísvitem. Po vteřince se přístroj vypnul. Nervová nanonika ohlásila, že zaměřovač přestal fungovat.

„Viděli jste to?“ zeptala se. Přešli už skoro třetinu rozstříleného palouku.

„Já ano,“ odtušil bryskně Will. „Je to xenoc. Co jiného by chtělo skrývat podobu?“

Rušení datových spojů zesílilo. Voják sáhl po pistoli.

„Ani hnout!“ vykřikla přes megafon na brnění. „Všichni tři jste zatčeni. Dejte ruce za hlavu a nehýbejte se.“

Pootočili se a pohlédli na ni. Nervová nanonika jí ohlásila poruchy v polovině systémů.

„Sereme na to. Musíme je rozdělit, i ve třech jsou hrozně silní. Wille, jednu dávku EE, pět metrů před ně.“

„To je moc blízko,“ upozornil napjatě Dean, když Will zalícil gaussovku. „Zabiješ je.“

„První ostřelování přežili,“ připomněla mu Jenny.

Will stiskl spoušť. Země vybuchla v bílém ohni, tlaková vlna rozmetala hlínu z okolních kráterů.

Podle nervové nanoniky Jenny naskočilo pár systémů. Hlína spadla na zem, trojice mužů dál pevně stála. Na datové vlně sílilo pískání, procesor ho nedokázal odrušit.

„Metr před ně,“ štěkla. „Pal.“

Výbuch elektronové explozivní kulky s nepřáteli zacloumal, jeden padl na kolena. Konečně zareagovali: jeden farmář se zamračil a dal se do křiku. Měl černou kůži, ale Jenny nepoznala, jestli je spálený nebo zamaskovaný zeminou.

„Střílej dál, dostaň je od sebe,“ zavolala Jenny na Willa. „Běžíme.“

Kolem trojice rozkvetly krátery. Will používal pušku jako policejní vodní dělo, dlouhými dávkami hnal muže od sebe, střílel jim pod nohy. Rány, jaké by člověka roztrhly vejpůl, jim

ani nerozpáraly oblečení, přinejhorším upadli. Odolával pokušení střelit přímo do těla, jen aby zjistil, co to udělá. Měl z nich strach.

Jenny dusala po ohořelých keřích. Díky vylepšeným svalům vůbec necítila tíhu batohu a TIP karabiny. Willovi se dařilo, jeden muž stál stranou od ostatních. Byl to ten farmář, co před chvílí křičel. Otočila karabinu a namířila mu na levý kotník. Nervová nanonika držela i v běhu přesnou mušku. Když ho zneškodní, mohou zbylé dva zlikvidovat. Ustřelená noha ho nezabije.

Nervová nanonika vystřelila jediný pulz. Jenny ho dokonce viděla, i když si říkala, že to není možné. Ve vzduchu před ní se ale zhmotnila tenká fialová linka. Zasáhla farmářův kotník a rozlezla se mu po noze. Zaječel a upadl na obličej.

„Deane, zneškodni ho," nařídila. „Chci, aby zůstal pohromadě. S Willem postřílíme ty dva." Zastavila a nanonika našla cíl na vojákovi v khaki. Mířil na ni revolverem. Vystřelili zároveň.

Jenny viděla, jak se po starodávné uniformě rozlézají zářiví fialoví červíci. Voják sebou škubal jako na elektrickém křesle. Pak do ní narazila kulka silou dávky z gaussovské pušky. Okamžitě na ní ztvrdla kombinéza, ale Jenny už metala pozadu kozelce, před očima se jí míhalo šedivé nebe a černá země. Nastala chvilka ticha. Tvrdě dopadla a kombinéza změkla. Kousek ještě válela sudy.

Tři metry od ní řvala gaussovská puška. Will stál na místě, nohy rozkročené, od pasu nahoru se pomalu otáčel a kropil oba muže dlouhými dávkami EE kulek.

Jenny se vyhrabala na nohy. Voják a zbylý farmář stáli padesát metrů od ní. Ustupovali před Willem a jeho palebnou silou. Jenny bůhvíjak udržela v ruce tipku, měla tedy čím střílet. Vojáka znovu zalilo fialové světlo. Zvedl ruce, jako by od sebe chtěl nápor energie odstrčit. Pak se na sebe s farmářem podívali. Něco si museli sdělit, protože se současně otočili a dali se na útěk do osmdesát metrů vzdálené džungle.

Dean Folan odhodil gaussovku i batoh, což mu dovolilo uběhnout třicet metrů za dvě a půl sekundy. Za běhu dvakrát vystřelil z TIP karabiny. Tepelně indukční pulzy se rozdělily do tenkých kanálků a srazily farmáře do hlíny. Posledních pět metrů Dean skočil a přistál přímo na zneškodněném nepříteli. Tíha jeho obrněného vyšlechtěného těla by člověka snadno rozmačkala, ale farmář začal hned vstávat. Dean vyjekl překvapením, protože ho nepřítel lehce zvedl, a začal farmáře zezadu škrtit. Ten ho ale chytil za ruce, roztáhl mu prsty a shodil ho ze zad na zem. Dean ucítil kopanec do žeber. Kombinéza ztvrdla, ale síla kopu agenta odhodila do kráteru. Farmář musí být celý z vylepšených svalů! Do primárního módu Deanovi naskočily nanonické programy neozbrojeného boje. Švihl tipkou, ale farmář ji rozkopl na dva kusy. Dean ze země sekl hranou dlaně a podrazil nepříteli nohu, na níž stál. Farmář ztěžka dopadl na záda.

Kdesi v dálce chrlila gaussovská puška vytrvalý proud EE projektilů.

Oba zápasníci přidřepli a vrhli se proti sobě. Farmář měl opět záhy navrch. Dean se po srážce málem svalil na záda, to už ho ale chytily ruce silné jako hydraulický štípač. Nervová nanonika Deanovi předestřela taktické možnosti a rozhodla, že je proti svému protivníkovi zoufale slabý. Nechal se tedy povalit a farmáře stáhl s sebou. Než dopadli, vystrčil koleno a nabral soupeře do břicha. Klasické judistické přehození. Farmář přeletěl, byl vzteky bez sebe. Dean vytasil dvaceticentimetrový štěpný nůž a otočil se právě včas, aby odrazil útok. Čepel sjela dolů, byla namířena na předloktí. Zasáhla a prořízla rukáv. V tu chvíli ale zhasla a neškodně sjela po kůži.

Dean v šoku zíral na lehkou oděrku, již soupeři způsobil. Will má pravdu, musejí to být xenoci. Na vlastní oči viděl, jak se nepříteli nakrabatila poraněná kůže a vzápětí nebylo po ráně ani stopy. Farmář se zlověstně zasmál a vycenil zuby. Vykročil k Deanovi, cestou hrozivě mával rukama. Dean mu vstoupil do

náruče a nařídil kombinéze, ať mu pod rameny ztvrdne. Farmář ho sevřel jako medvěd. Kompozitová vlákna, posílená vnitřními vazebnými generátory, pod tou silou nepříjemně zapraskala. Povolilo několik přístrojů. Dean instinktivně vypnul štěpný kinžál, i tak ale zbrani zůstala klasická ostrá čepel. Nepřátelé jsou zřejmě schopni ovládat a rušit libovolný elektrický obvod – když bude nůž vypnutý… Přiložil čepel nepříteli pod bradu.

„Ruku sis zahojil. Ale co když ti rozříznu mozek?“ Trochu přitlačil, až po noži stekla kapka krve. „Chceš to zkusit?“

Farmář vztekle zasyčel. Povolil stisk.

„Tak teď se ani nehni,“ řekl Dean a odemkl ztuhlé brnění. „Jsem dost nervózní a nehoda se přihodí každou chvíli.“

„Za tohle budeš trpět,“ prohlásil zlověstně farmář. „Budeš trpět déle, než je nutné. To ti slibuji.“

Dean o krok ustoupil, čepel ale udržel ve stejném místě. „Takže mluvíš anglicky. Odkud jste přitáhli?“

„Jsem odtud, válečníku. Jako ty.“

„Já nejsem zdejší.“

„To jsme všichni. A taky tu zůstaneš. Navěky, válečníku. Nezemřeš, teď ne. Čeká tě věčnost v očistci. Jak se ti to líbí? Přesně tak skončíš.“

Za farmářem stanul Will a přiložil mu hlaveň do týla.

„Mám ho,“ prohlásil. „Hele, xenoku, jediný pohyb, jediné slovo a splyneš s krajinou.“ Will se zasmál. „Kapišto?“

Farmář se pohrdavě usmál.

„Chápe,“ řekl Dean.

Přišla Jenny a podívala se na ně. Farmář vypadal až na arogantní chování jako všichni kolonisté. Připomněla si stovky a tisíce jeho kolegů, kteří odešli do džungle. Asi má nárok být sebevědomý.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se.

Farmář k ní sklouzl očima. „Kingsford Garrigan. Jak ty?“

„Svaž ho,“ poručila Deanovi. „Bereme ho na Isakoru. Pojedeš na dlouhej výlet, Kingsforde Garrigane. Až na Kulu.“

Měla dojem, že mu v očích blýsklo překvapení. „A modli se, aby se nám tvoji kamarádi nestavěli do cesty. Nevím, co jsi zač, ale jestli se nám zase začneš srát do elektroniky nebo jestli budeme muset zdrhat, končíš. A nebude to příjemnej konec."

Farmář jí plivl na nohu. Will ho šťouchl hlavní. Jenny otevřela komunikační kanál na kuluskou ambasádu.

„Máme jednoho nepřítele," nadatovala Ralphu Hiltchovi. „A když říkám nepřítele, myslím to vážně."

„Fantastické. Skvělá práce, Jenny. Tak honem zpátky. Zařídil jsem výsadek v Ombeyi. KVB tam má dost prostředků na kompletní výslech."

„Nesázela bych na to," namítla Jenny. „Je imunní proti ráně z tipky."

„Opakujte, prosím."

„Řekla jsem, že mu nevadí tepelně indukční karabina, pulz se prostě roztříští. Účinkují jen klasické zbraně. Dostali jsme ho gaussovskou puškou. Taky je silnější než hoši z G66, daleko silnější."

Dlouhá pauza. „Je to člověk?" zeptal se Ralph Hiltch.

„Vypadá tak. Ale vůbec mu to nevěřím. Podle mého je to nějaký pokročilý bitekový android. Musí to být xenocký bitek, my nic takovýho neznáme."

„Dobrotivý Bože. Nadatujte mi sem širokospektrální snímek. Projedu analytické programy."

„Jasně."

Dean už zajatci navlékal pouta na zápěstí. V ruce měl polyminiovou osmičku s přezkou uprostřed. Nasadil farmáři klepeta cínové barvy a zajistil je; chválabohu nebyl zámek elektronický, ale mechanický.

Nervovou nanonikou vyladila spektrum sítnicových implantátů a poslala na velvyslanectví kompletní snímek. Následoval infračervený záběr a pak spektrografická podobenka.

Dean vyhodil z rozbité tipky energetický zásobník a podal ho spolu s ostatními bateriemi Jenny Harrisové. Pak sáhl po

gaussovce a s Willem eskortoval zajatce směrem k Isakoře. Jenny je poslala přímo do nejbližší džungle. Na spáleništi si připadala příliš nechráněná.

„Jenny," ozval se za chvíli Ralph. „Jak se ten nepřítel představil?"

„Prý se jmenuje Kingsford Garrigan," odpověděla.

„Lže. A taky není žádný xenocký android. Podle našich záznamů je to aberdaleský kolonista jménem Gerald Skibbow."

„Tady v Durringhamu panuje deštivá noc, na této ubohé zaostalé planetě běžný úkaz. Dusnem se mi stahuje hrdlo a potím se, jako bych měl horečku. Uvnitř přesto cítím chlad, srdce mi sevřel mráz." Není to moc sentimentální? Ve studiu to můžou vystřihnout.

Graeme Nicholson dřepěl ve stínu velkého letištního hangáru, přestával už cítit kotníky. Mrholilo a syntetický oblek se mu lepil na kůži. I přes dusné vedro se třásl a faldy na břiše mu poskakovaly stejně, jako když se smál.

Padesát metrů od něj prozařovalo noc slabé nažloutlé světlo z okna vedení kosmoportu. Na nejvyšší výkon rohovkových implantátů rozlišil Graeme Nicholson za opoceným sklem Latona, Marii Skibbowovou a dva muže. Jeden byl Emlyn Hermon, první důstojník lodi Yaku. S Latonem a s Marií se sešel už v Nabourané sklápěčce. Druhého muže reportér neznal, ale jistě patří k letišti.

Toužil slyšet, o čem se společnost baví. Jeho vylepšené uši ale nestačily na víc než na patnáct metrů. A za nic ve vesmíru by k Latonovi nepřišel blíž. Padesát metrů úplně stačí, pěkně děkuji.

„Sledoval jsem arcidábla z města až sem. A přiznám se, že jsem ztratil naději. Jeho přítomnost na tomto místě může znamenat jen tolik, že se chystá změnit působiště. Na Lalonde jeho práce skončila. Za městem vládne násilí a chaos. Nedokáži si ani představit, co mohl způsobit, ale po řece se k

nám dostávají stále hrozivější zvěsti, občané si začínají zoufat. Zloduch bojuje strachem a má ho nevyčerpatelné zásoby.“

Marie zvedla drobný předmět, v němž Graeme Nicholson odhadl kreditní disk Jupiterské banky. Podobný předmět vytáhl i zaměstnanec letiště.

„Zlotřilá dohoda je uzavřena. Ničitelův plán postoupil o další krok. Nedokáži uvěřit, že pro nás znamená cokoli jiného než zkázu. Ani čtyři desetiletí neotupila hrůzu z Latonových činů. Co za tu dobu dokázal? Nedokáži se přestat ptát sám sebe. Jedinou odpovědí je: zlo. Dovedl zlo k dokonalosti.“

Světlo za oknem zhaslo. Graeme vylezl z úkrytu a vydal se podél hangáru, dokud neuviděl hlavní vchod do administrativní budovy. Déšť houstl. Reportér se v promočené kombinéze těžko pohyboval. O štěrk pod nohama mu pleskaly těžké kapky ze střechy. Přes nepohodu a strach z Latona byl vzrušený jako už dlouho ne. Tohle je pravá investigativní žurnalistika, milionový sólokapr, nebezpečná reportáž, již musí dotáhnout za každou cenu. Sračky v kancelářích by nic takového nedokázaly, to budou muset kariérní vyžírkové uznat. Graeme zvítězí.

Laton a jeho komplicové se ve dveřích objevili v dlouhých pláštěnkách. Otočili se k němu zády a zamířili na pojezdovou dráhu, kde stály seřazené černé obrysy raketoplánů. Laton, rozpoznatelný díky výšce, držel Marii kolem ramen.

„Hleďte, kráska a zvíře. Co na něm vidí? Marie je prostá osadnická dívka, hrdá a ctnostná. Miluje svůj nový svět, pro jeho štěstí dře do úmoru. Snaží se zajistit pro své děti šťastnější budoucnost. Udělala však chybu. Nikdo z nás nedokáže odolat temnější stránce lidské duše. Dívám se na ni a říkám si: jen z milosti Boží nejsem na jejím místě.“

V půli řady raketoplánů stál menší člun. Laton mířil k němu. Z přechodové komory zalilo plochu ostré světlo. Pod přídí něco montovali dva letištní dělníci.

Graeme se proplížil k raketoplánu vzdálenému asi čtyřicet metrů a schoval se za velkou pneumatiku. Latonův člun byl

malý letoun s vertikálním startem, jaký používají kosmické lodě. Reportér přepnul sítnicové implantáty na plné přiblížení a prohlédl trup. Na ocasní ploše našel jméno Yaku.

Pod schůdky do přechodové komory probíhala hádka. Letištní úředník cosi křičel na muže v pláštěnce se znakem RSL. Oba mávali rukama. Laton, Marie a Emlyn Hermon je trpělivě pozorovali.

„Uprchlík dosáhl poslední překážky. Ironií osudu stanul mezi Latonem a Konfederací jediný imigrační úředník. Jediný člověk mezi námi a galaktickou tragédií."

Hádka skončila. Objevil se kreditní disk Jupiterské banky.

„Můžeme mu něco vyčítat? Máme ho odsoudit? Je to zlá noc. Úředník musí živit rodinu. A co se stane, když za pár set fuseodolarů na chvíli přimhouří oko? Koupí jídlo pro své hladové děti. Ulehčí jim těžký průkopnický život. Kolik z nás by se zachovalo jinak? Kolik? Vy snad ano?" Přímo oslovit diváky vždycky zabere.

Laton s Marií vyšli do člunu, kradmo je následoval i Emlyn Hermon. Letištní úředník mluvil s techniky.

Ve dvířkách se Laton otočil, kapuce mu sklouzla a na tvář mu dopadlo světlo. Pohledný, souměrný, lehce aristokratický; edenitské šlechtění, ne však jejich kultura, jež Edenitům dovolovala zůstat ve společenství lidí. Zdálo se, jako by hleděl přímo na Graema Nicholsona. Povýšeně se rozesmál. Vysmíval se mu.

Všichni, kdo si v následujících týdnech přehráli záznam, ucítili, jak se starému novináři na chvíli zastavilo srdce. Nedokázal se nadechnout, hrdlo měl stažené.

Ta zastávka, výsměch. Nebyla to náhoda. Laton o něm věděl, ale bylo mu to jedno. Graeme ho nezajímal, zůstal hluboko pod jeho rozlišovací úrovní.

„Odlétá. Vyráží mezi hvězdy. Měl jsem ho zkusit zastavit? Postavit se proti muži, při jehož jménu se třesou celé světy? Pokud si myslíte, že ano, pak je mi líto. Mám z něj strach. A

nevěřím, že bych proti jeho síle cokoli zmohl. I tak by teď byl na cestě ke hvězdám.“

Dveře přechodové komory zaklaply. Technici v dešti rychle odpojili všechny kabely a hadice. Naskočily kompresory a vyplivly nahromaděný déšť. Sykot sílil, až se člun začal na odpruženém podvozku houpat. Pak zamířil k podmračenému nebi.

„Mou povinností teď je všechny varovat. Udělám, co bude v mých silách, co musím, aby se moje reportáž dostala ke každému z vás. Musíte to vědět. Laton přichází. Bojovat proti němu musíte vy. Hodně štěstí. My se musíme vypořádat s katastrofou, již rozpoutal v divoké džungli. Nejsme na ni připraveni, nežijeme na planetě mytických hrdinů, Lalonde je světem obyčejných lidí, jako jste vy a já. Břímě dopadne na nejslabší, jako na Lalonde padla temná noc. Obávám se, že svítání se nedočkáme.“

Člun už vystoupal dost vysoko, aby mohl otočit křídla na vztlakový let. Vystřelil do mraků a zmizel z dohledu.

Na široké silnici u guvernérovy sklápěčky prskalo dvanáct neduživých ohníčků živených polámanými plaňkami a rozbitými vozíky. Pod bedlivým dohledem šerifů a jejich zástupců se u nich hřály skupinky demonstrantů. Po dni plném násilí zavládlo nejisté příměří. Na útoky kamením a láhvemi odpovídali guvernérovi šerifové palbou z mozkových rušiček. Demonstranti dnes alespoň nepoužívali skutečné zbraně. Navíc konečně přestali skandovat. Hrozivý chór tisíce hlasů guvernéra značně znepokojoval. Posledních pár dnů ani nerozuměl slovům. Věděl jen, že chtějí konec nejistoty, ale to on také. Zoufale.

Kdykoli se Colin Rexrew podíval z okna, uviděl ve městě další požár. Dnes večer šlehaly oranžové plameny ze tří nebo čtyř míst. Nebýt neustálého deště a vlhkosti, lehl by Durringham už dávno popelem.

Občanské nepokoje ve městě navíc nepředstavovaly jeho největší problém.

Když přišla Candace Elfordová, seděl Colin Rexrew jako obvykle za psacím stolem a nepřítomně hleděl z okna. Terrance Smith se na ni významně zašklebil a oba si sedli.

„Obávám se, že jsem ztratila kontrolu nad třetinou města," začala přímo.

Každý večer ho informovala o situaci. Přesněji řečeno o krizi, pomyslel si Colin. Díky nepolevujícímu tlaku se nedokázal soustředit ani ve chvílích, kdy by měl. Toužil pustit si na chvíli stimulační program nebo se zaposlouchat do MF alba jako zamlada. Uvolnil by se, odpočal by si.

Nepomohla mu ani nervová nanonika se špičkovými manažerskými programy. Nedokázala do standardních postupů napasovat nepředvídatelné, ba zcela šílené faktory. Ztratil někdy v dějinách guvernér vládu nad kolonií v první fázi? Nanonická paměť žádného neznala.

Takhle do dějin vstoupit nechtěl.

„Invaze?" zeptal se.

„Ne, pokud víme, zabraní jsou ještě kus od města. Teď máme potíže hlavně s rabováním a bojem o moc. Žádná politika, podsvětí jenom rozšiřuje pole působnosti a vyřizuje staré účty. Ráda bych zdůraznila, že šerifové museli vyklidit hlavně jihovýchodní čtvrti. Ty jsou nejmladší a nejchudší, tedy nejméně poslušné. V centru je klid, stejně jako v obchodních a průmyslových oblastech. Starší obyvatelé výtržnosti odsuzují. Chci mezi nimi naverbovat další pomocníky."

„Jak dlouho vám potrvá ovládnout jihozápadní čtvrti?" zeptal se Terrance Smith.

„Zatím se je snažím izolovat."

„Takže v nich nedokážete obnovit pořádek?"

„To neříkám, ale nebude to jednoduché. Gangy už obsadily dvě sklápěčky a získaly generátory. Nemůžeme si dovolit poškodit je a oni to vědí. V Ozarku a na Swithlandu jsem ztratila spoustu spolehlivých lidí. Navíc se musíme postarat o

nové kolonisty, ti teď představují největší bezprostřední problém. Opevnili se v přístavu a já je nedostanu ven. Na všech cestách stojí barikády, lidé rabují a ničí. Půl přístavu teď vůbec nejde použít, čímž jsme si znepřátelili kapitány a musíme je hlídat.“

„Nechte je vyhladovět,“ prohlásil Colin Rexrew.

Nerada přikývla. „To je jedna možnost. V současnosti nejlevnější. Ale bude to trvat dlouho, mají zásoby z vykradených skladů.“

„Kupcům se to nebude líbit,“ připomněl Terrance Smith.

„Seru na kupce,“ odtušil Colin. „Je mi líto, že zdejší lidi kolonisty okradli, ale to je neomlouvá. Můžeme jim pomoct, ale napřed se musejí vzdát.“

„Některé rodiny přišly o všechno…“

„Jejich minus. Čelíme tady nebezpečí, že ztratíme celou planetu a dvacet milionů lidí. Zastupuji většinu.“

„Ano, pane.“

Občas měl Colin Rexrew sto chutí říci svému tajemníkovi: sedni si sem a převezmi můj flek, když máš všechno tak pěkně spočítané a rozplánované. Místo toho zašel k baru a vytáhl dobře vychlazené bílé víno. Názor vrchní šerifky mu byl lhostejný.

„Dokážeme Durringham ubránit před invazí?“ zeptal se tiše, odjistil zátku a nalil si.

„Když budeme mít dost času na přípravu, když vyhlásíte stanné právo, když budeme mít dost zbraní.“

„Ano, nebo ne?“

Candace Elfordová se dívala na sklenku v guvernérově ruce. Třásla se, až víno málem rozbryndala po kanceláři. „Spíš ne,“ odvětila. „Ať už na nás jde cokoli, je to silné, dobře vyzbrojené a skvěle organizované. Podle místního úřadu Konfederačního loďstva používají nějakou zabírací technologii a dělají si z kolonistů armádu otroků. Tváří v tvář takové hrozbě nemáme šanci.“

„Zabírací nanonika," zamumlal Colin a zhroutil se do křesla. „Dobrotivý Bože, čí je to invaze? Xenoků? Vyhnanců z jiné planety?"

„Nejsem si jistá na sto procent," odvětila. „Ale moji lidé přes satelitní analýzu ráno na něco přišli. Myslím, že trochu objasním situaci." Nadatovala kancelářskému počítači příkaz. Nástěnné monitory se rozsvítily a ukázaly kus džungle padesát kilometrů od Ozarku.

Družice místo přeletěla včera odpoledne a měla jasné nebe. Stromy rostly tak hustě, že džungle připomínala kompaktní smaragdovou planinu. Zeleným mořem vedlo pět rovných průseků, jako by obrazovku poškrábala neviditelná šelma. Kamery přiblížily konec jedné cesty a Colin Rexrew uviděl vyvrácené stromy. Do záběru vjel desetikolový terénní vůz, šedý kov se matně leskl, z horní plochy se zvedala řídicí bublina. Vozidlo mělo klínovitou příď a bez problémů procházelo dospělou džunglí. Od zadních kol stříkalo bláto. Proraženou cestou jely ještě tři obrněné vozy.

„Stoprocentně jde o Dhyaany DLA404, vyrábějí se na Varzquezu. Nebo spíš vyráběly, Dhyaan je stáhl z výroby před více než dvaceti lety."

Colin Rexrew se zeptal svého počítače. „RSL na Lalonde nepřivezla ani jediný."

„Správně. Patří k invazi. Vidíte první jasný důkaz, že za tím stojí vnější síla. A míří přímo na Durringham."

„Dobrotivý Bože." Položil prázdnou sklenku na stůl a vytřeštil oči na monitory. Nepřítel dostal tvar. Po týdnech beznadějné schovávačky s neznámými příšerami se konečně objevil. Colin si jen stále nedokázal představit motiv, ať už rozumný nebo ne.

Sebral zbytky své někdejší rozhodnosti. Hmatatelný nepřítel mu pomohl k náznaku sebevědomí. Spustil jediný nanonický program, o němž si myslel, že ho nebude nikdy potřebovat, vojenskou strategii, a přesunul ho na primární mód. „Musíme si přestat namlouvat, že to zvládneme sami.

Potřebuju vojáky a pořádnou palebnou sílu. Rozsekám ty cizince na mraky. Stačí najít velení. Zabijte mozek a na tělu nesejde. Zabírací nanoniku z lidí odstraníme později.“

„Vedení RSL bude potřeba přesvědčit,“ upozornil Terrance Smith. „Nebude to snadné.“

„Informujeme je později,“ prohlásil rozhodně Colin. „Viděl jsi ty tanky. Do týdne je tu máme. Musíme jednat rychle. Chráním přece Společnost; bez Lalonde zanikne i RSL.“

„Kde vezmete vojáky, když chcete obejít vedení?“ zeptal se Terrance Smith.

„Tam, kde by je vzali i oni. Najmeme si je na dobu určitou.“

„Žoldáky?“ polekal se tajemník.

„Ano. Candace, kde jich nabereme nejvíc v co nejkratším čase? Chci i válečné lodě, podpoří nás z orbity. Je to drahé, ale levnější než rozmísťovat útočné družice. Taky nás ubrání před případnou druhou vlnou invaze.“

Vrchní šerifka se na něj dlouze nevěřícně zahleděla. „Nejblíž máme Tranquillity,“ řekla po chvíli. „Je to základna jestřábů a takzvaných nezávislých obchodníků. Kde najdete lodě, najdete i lidi. Ione Saldanová je možná mladá, ale ne hloupá, nevyhodí nežádoucí živly do vakua. Plutokrati je dovedou využít.“

„Fajn,“ pravil rozhodně Colin. „Terranci, okamžitě zakaž veškeré práce na Kenyonu. Použijeme peníze upsané na dolování. Stejně to byl nesmysl.“

„Ano, pane.“

„Pak můžeš vzít na Tranquillity jeden kolonizační transport a dohlédnout na nábor žoldnéřů.“

„Já?“

„Ty.“ Colin viděl, jak se jeho pomocník chystá ohradit a jak si to rozmýšlí. „Na obnovu pořádku v Durringhamu a okolí chci nejméně čtyři tisíce pěšáků. A zvláštní jednotky na Quallheim. Budeš muset najít ty nejlepší, protože je pošlu

bojovat do džungle. Jakmile najdou velení invazních sil, označí ho pro orbitální zbraně. Pak ho zničí kosmické lodě.“

„Jakou výzbroj na lodích potřebujeme?“ zeptal se opatrně Terrance Smith.

„Masery, rentgenové lasery, částicové paprsky, tepelné induktory, kinetické harpuny a atmosférické atomovky – jenom fúzní, nechci si zamořit planetu spadem.“ Podíval se tajemníkovi do očí. „A žádnou antihmotu, za žádných okolností.“

Terrance se usmál. „Děkuji.“

„Jaké lodě máme k dispozici na orbitě?“

„Chtěl jsem o tom začít,“ odvětil Terrance. „Večer odletěl Yaku. Vyskočil ze soustavy.“

„No a?“

„Za prvé to byla nákladní loď, ale přitom vyložila jen padesát procent zboží. Náklady přitom náš kosmoport přijímá, na rozdíl od lidí. Neměli důvod odletět. Za druhé opustili soustavu bez povolení. Vůbec se nezeptali Řízení letového provozu. O tom, že Yaku odletěl, mi řekl až Kelven Solanki. Ptal se, jestli o něm něco nevím. Zavolal jsem na věž, proč mě neinformovali, ale nic nevěděli. Vypadá to, že někdo z počítače vymazal hlášení hlídkové družice.“

„Proč?“ zeptala se Candace Elfordová. „Stejně bychom jim nebránili v odletu.“

„Ne,“ připustil pomalu Colin. „Ale mohli jsme dát Yaku stopovat další lodí. Bez dat z družice neznáme směr skoku, a tak netušíme, kam letěl.“

„Solanki je bude mít,“ řekl Terrance. „A Ralph Hiltch taky, když ho zmáčkneme.“

„Další záhada nám tu scházela,“ posteskl si Colin. „Zkuste zjistit, co půjde,“ pověřil Candace.

„Ano, pane.“

„Zpátky k původní otázce. Jaké lodě máme v dosahu?“

Terrance se zeptal nervové nanoniky. „Na oběžné dráze zbylo osm lodí, tři nákladní, zbytek kolonizační. A tento týden

čekáme další dva transporty ze Země, do konce měsíce navíc tyrathkovské kupce.“

„Ani mi to nepřipomínej,“ zoufal si Colin.

„Myslím, že nejlíp se hodí Gemal. Na palubě má jen čtyřicet deportů. Můžeme je přesunout do stáze na Tochadu nebo na Martijnovi, oba mají místo. Zabere to sotva pár hodin.“

„Pusť se do toho ještě dneska,“ poručil Colin. „A Candace, pro vás to znamená ubránit kosmoport za každou cenu. Musíme být schopní dostat ty žoldáky dolů v raketoplánech. Jinde nepřistanou. Zvláštní jednotky si vezmou čluny s vertikálním přistáním a poletí rovnou na Quallheim, ale na ostatní zbudou jen mcboeingy.“

„Ano, pane, jsem si toho vědoma.“

„Fajn, tak do práce. Terranci, za deset dní ať jsi zpátky. Dejte mi měsíc a ty svině budou škemrat, abych je nechal kapitulovat.“

Tříštivý náboj z gaussovky zasáhl muže přímo do prsou, zavrtal se deset centimetrů za hrudní kost a už cestou rozsekal plíce i srdce na karbanátek. Pak explodoval a silikonový šrapnel proměnil tělo v rudý mrak jednotlivých buněk.

Will Danza spokojeně zabručel: „Zkus se z toho zahojit, mimozemšťane.“

Nepřátelé byli odolní proti téměř jakémukoli zranění. Trojice agentů KVB na to přišla už před drahnou chvílí. Rozseknutá břicha ani ustřelené končetiny je nezpomalily a nepřátelé se na ně dál hnali ze všech stran. Rány se okamžitě zavíraly, kosti dorůstaly za pár sekund. Ať si poručice Jenny Harrisová říká zajatci „zabraný kolonista“, Willovi bylo jasné, co je ve skutečnosti. Xenocká příšera. A kamarádi ji chtějí zpátky.

Na posledních třech kilometrech musela Jenny Harrisová dvakrát nařídit střelbu do kruhu. Bytosti po nich vrhaly ten svůj

strašidelný bílý oheň. Jeden kulový blesk zasáhl Deana Folana do ruky a propálil se izolační kombinézou, jako by tam žádná nebyla. Dean měl teď na předloktí hojivou nanoniku, která připomínala průsvitný zelený exoskelet.

„Hej," zařval Dean. „Vrať se!"

Jenny Harrisová se otočila. Gerald Skibbow za mohutného máchání rukama utíkal do džungle. „Do psí prdele," zavrčela. Ještě před chvílí měl pouta. Dean zaměřoval gaussovskou pušku.

„Nech mi ho," zavolala. Modrý zaměřovací kříž TIP karabiny umístila na strom pět metrů před běžícím mužem. Tepelné pulzy útlý kmínek okamžitě přeťaly, z rány vyšlehly plameny. Gerald Skibbow rychle změnil směr, protože mu strom padal do cesty. Další dávka a džungle kolem něj vzplála. Poslední rána ho zasáhla do kolena.

Doběhli si pro něj ostrým klusem.

„Co se stalo?" zeptala se Jenny. Dean měl zajatce hlídat. Když Gerald necítil mezi lopatkami hlaveň, dělal neustále problémy.

Dean zvedl pouta. Byla celá. „Uviděl jsem nepřítele," vysvětlil. „Otočil jsem se jenom na vteřinu."

„Tak fajn," vzdychla Jenny. „Není to tvoje vina." Sehnula se nad Geraldem Skibbowem, očouzeným a veselým, a zvedla mu pravačku. Kolem zápěstí měl tenkou červenou linku, starou jizvu. „Fakt chytrý," pochválila ho unaveným hlasem. „Příště Deanovi řeknu, ať ti ustřelí nohy pod kolenama. Uvidíme, jak rychle ti narostou."

Gerald Skibbow se rozesmál. „Tolik času vám nezbejvá, kundo namyšlená."

Narovnala záda. V páteři jí praskalo jako ve sto padesáti. Cítila se starší. Kolem hlasitě praskal oheň, zelené větve dusily plameny.

K Isakoře jim zbývaly čtyři kilometry a džungle houstla. Popínavky tu ovíjely stromy jako tepny, proplétaly se mezi

sebou a vytvářely neproniknutelné houští. Vidět bylo s pomocí nanonických implantátů nejvýš na dvacet pět metrů.

Nejde to, uvědomila si.

Po celou dobu ústupu kolem sebe střílejí z gaussovek. Nic jiného jim nezbývalo, jiné zbraně na nepřítele neúčinkovaly. I v tipkách jim zbývalo sotva čtyřicet procent energie. „Zvedněte ho," rozkázala ostře.

Země pod nohama jí vybuchla bílým plamenem, mokrá hlína popraskala a vyplivla vzhůru oslnivé kuličky, jež jí hned začaly po nohách stoupat k rozkroku. Jenny řvala bolestí, kůže pod kombinézou se jí škvařila. Nervová nanonika vyřadila příslušné nervy a nasadila analgetické zábrany.

Will a Dean začali z gaussovek pálit do džungle v marné naději, že někoho trefí. Krajní stromy padaly pod palbou EE projektilů. Vzduchem létaly mraky třísek a listí, za oblakem zkázy bylo vidět plameny.

Ve výšce kyčlí se bílé koule zastavily. Zaťala zuby, nohy měla v plamenech. Děsila ji představa, před čím ji nanonika chrání. Bála se, že nebude moci chodit. Lékařský program jí plnil hlavu červenými symboly, všechny kroužily kolem schématu nohou jako včely kolem plástve. Bylo jí na omdlení.

„Můžeme ti pomoci," ozvaly se sborově zvonivé hlásky.

„Cože?" zeptala se nechápavě. Posadila se na zem, aby ulevila nohám. Stejně by každou chvíli upadla.

„Co ti je, Jenny?" zeptal se Dean. Stál nad ní a mířil gaussovkou do nejbližšího křoví.

„Říkal jsi něco?"

„Jo, co ti je?"

„Mám…" Mám v hlavě hlasy. „Musíme odtud vypadnout."

„Napřed si musíš na ty nohy naplácat nanoniku. Snad jí máme dost," dodal nejistě.

Jenny věděla, že nemají, rozhodně ne na čtyřkilometrový pochod pod palbou. Nervová nanonika nehlásila nic veselého, endokrinní implantáty jí uvolňovaly do krve masivní dávky

drog. „Ne,“ prohlásila rozhodně. „Takhle se na loď nedostaneme.“

„Nenecháme tě tady,“ zvolal Will.

Usmála se pod maskou helmy. „Věřte mi, to mě ani nenapadlo. I kdyby mě lékařská nanonika postavila na nohy, nemáme dost munice, abychom se prostříleli až na Isakoru.“

„Tak co?“ zeptal se Will.

Jenny si vyžádala spojení s Murphym Hewlettem. Do nanoniky jí vtrhlo praskání statické elektřiny a strašidelné pískání. „Do psí prdele. Nemůžu se dovolat mariňákům.“ Rozhodně je tu nechtěla nechat.

„Vím proč,“ poznamenal Dean. Ukázal do korun stromů. „Spousta kouře na jih od nás. Docela daleko. Střílí do kruhu. Taky se dostali do potíží.“

Jenny žádný kouř neviděla. I listy na stromech zešedly. Svět se jí před očima zužoval. Dotaz nervové nanonice odhalil, že žlázy stěží zvládají spálené nohy. „Hoďte mi sem tu lékárničku.“

„Hned.“ Will vypálil do džungle šest dávek EE, pak si rychle stáhl batoh a hodil jí ho. Než dopadl, Will už zase hlídal.

Nařídila komunikačnímu panelu otevřít kanál k Ralphu Hiltchovi, pak otočila přezkou batohu a zahrabala v něm. Místo podprahového digitálního pípnutí na znamení, že panel komunikuje s geostacionární přenosovou družicí, slyšela jen monotónní bzukot.

„Wille, Deane, otevřte si kanál na družici, synchronní vysílání se třeba dostane ven.“ Zvedla tipku a namířila na Geralda Skibbowa. Zajatec seděl nevzrušeně čtyři metry od nich. „Jakmile budu mít dojem, že mi rušíš signál, vyzkouším, kolik tepelných pulzů sneseš. Chápete, pane Skibbowe? Dostalo se k vám přes rušičku moje dobře míněné upozornění?“

Komunikační panel ohlásil otevřený kanál na ambasádu.

„Co se děje?“ zeptal se Ralph Hiltch.

„Průser…“ Jenny v půli slova sykla bolestí. Lékařská nanonika se jí stáhla kolem nohy, zasunula čidla a Jenny měla pocit, že jí do spáleného masa zajíždí tisíc jehel namočených v kyselině. Musela odrušit veškeré nervové spoje. Ztratila vládu nad nohama, přestala je vnímat. „Šéfe, doufám, že ta vaše úniková varianta platí. Potřebujeme ji. Okamžitě.“

„Dobře, Jenny, hned to bude. Dorazí k vám zhruba za patnáct minut. Udržíte se?“

„Bez problémů,“ odvětil vesele Will.

„Jste na bezpečné pozici?“ zeptal se Ralph.

„Lepší to nebude,“ nadatovala Jenny a sama se podivila, jak klidně to říká.

„Fajn, máme vaše souřadnice. Vypalte alespoň padesátimetrovou mýtinu. Buduji potřebovat na přistání.“

„Ano, pane.“

„Už letím.“

Jenny vyměnila svou TIP karabinu za Deanovu gaussovku. Když se opře o pařez, může hlídat Geralda Skibbowa. Vojáci začali termickými karabinami mýtit les.

Kapitánka Ekwanu byla postarší žena v modré kombinéze, pevně stavěná jako všichni upravení pro vesmírný let. Podle AV-přenosu se vznášela deset centimetrů nad akceleračním křeslem ve své malé kajutě. „Jak jste se dozvěděl, že odlétáme?“ zeptala se. Její hlas byl zkreslený nekvalitním přenosem geostacionární družice RSL.

Graeme Nicholson se usmál. Na chvíli spustil zrak z holoprojekce. Na druhé straně řídicího střediska durringhamského kosmoportu zakoulel Langly Bradburn očima a vrátil se k pultu.

„Mám kontakt na kuluské ambasádě,“ odpověděl Graeme.

„Tohle není obchodní let,“ upozornila ho kapitánka rozhořčeně.

„Já vím.“ Graeme slyšel, že kuluský velvyslanec dělá ramena a prakticky řídí kolonizační transportér registrovaný v Kulu. Začalo to být ještě zajímavější, když mu Langly prozradil, že na kapitánku na orbitě dohlíží sám Cathal Fitzgerald. Cathal byl člověk Ralpha Hiltche. A na ploše u jednoho hangáru právě do McBoeingu BDA-9008 nastupoval v dešti zástup lidí. Celé osazenstvo ambasády včetně místních pomocných zaměstnanců. „Chci poslat jen jeden paměťový flek,“ přemlouval ji. „A Time Universe vám dá slušný příplatek, jakmile ho dostane, o tom vás mohu ujistit.“

„Ani mi ještě neřekli, kam poletím.“

„Máme kanceláře v každé soustavě Konfederace. A bude to osobní laskavost,“ zdůraznil Graeme.

Kapitánka si konečně uvědomila, že všechny peníze shrábne sama. „No dobře, pane Nicholsone. Dejte ten flek pilotovi raketoplánu, sejdu se s ním na palubě.“

„Děkuji, paní kapitánko, obchodovat s vámi je potěšení.“

„Měl jsem za to, že jste ráno poslal jeden flek Gemalem,“ poznamenal Langly, když Graeme vypnul metrový AV-blok.

„Poslal, příteli. Kreju si záda.“

„To si opravdu myslíte, že lidi zajímají nepokoje na Lalonde? Nikdo neví, že tahle planeta existuje.“

„Tak se to dozvědí. A sakra rychle.“

Na trup malého raketoplánu zabubnoval déšť, sotva se vynořil pod mraky. Kapky ťukaly na pevný silikolithiový potah a vzápětí se měnily v páru, neboť trup byl rozpálený třením vzduchu při pětinásobku rychlosti zvuku.

Přes pilotovo rameno viděl Ralph Hiltch pod letounem ubíhající koberec džungle. Byl šedozelený, zbrázděný světlejšími cáry mlhy. Před nimi se nebe rozjasňovalo, mraky řídly.

„Devadesát sekund,“ zakřičel na něj v hlučné kabině Kieron Syson.

Raketoplán naplnil kovový rachot, to když se změnila geometrie křídel. Letoun poskočil vzhůru, ztratil rychlost a hluk deště zesílil natolik, že nebylo slyšet ani slovo. Zpomalování dosáhlo tří gé a vtisklo Ralpha do křesla.

Kabinu prozářilo slunce. Déšť ustal. Letoun srovnal směr a zbrzdil let pod rychlost zvuku.

„Po tomhle budeme potřebovat kompletní prohlídku trupu," postěžoval si Kieron Syson. „V dešti se musí lítat podzvukově, úplně jsme oholili náběžky."

„Nedělejte si starosti," uklidňoval ho Ralph Hiltch. „Zaplatíme vám opravu." Otočil se na Cathala Fitzgeralda.

Oba měli stejné olivové neprůstřelné kombinézy jako Jenny Harrisová a její vojáci. Ralph už se dávno neoblékal do boje a stěží zvládal napětí.

„Vypadá to, že to tu vaši lidi pěkně rozbalili," poznamenal Kieron.

Daleko na jihu stoupal k nebi černý dým, džunglí se prokousával plamenný kruh. Deset kilometrů východně zel v pralese vypálený kráter.

Raketoplán ostře zatočil, pružná křídla ho nasměrovala kolem třetí vypálené mýtiny, menší než první dvě. Měla jen sto metrů v průměru. Padlé kmeny na obvodu ještě hořely, kouř se rozptyloval ve vyšších vrstvách vzduchu jako houba. Uprostřed zbyl zelený ostrůvek pokroucené vegetace.

„To jsou oni," řekl Kieron, sotva čidla letounu zachytila signál komunikačního panelu Jenny Harrisové.

V křoví stáli čtyři lidé. Ralph viděl, jak jeden střílí gaussovkou do džungle.

„Seberte je," řekl Kieronovi. „A hodně rychle."

Pilot pískl mezi zuby. „Proč já, Bože?" zabručel stoicky.

Vývody kompresorů se otočily dolů a letoun vysunul podvozek. Kroužili stále níž nad vypálenou plochou. Nařídil komunikačnímu panelu otevřít kanál k Jenny Harrisové.

„Přistáváme za padesát sekund," oznámil jí. „Připravte se k běhu."

Vnější dveře přechodové komory se otevřely a Ralph přes ně uviděl, jak mizí silový štít. Do kabiny vtrhl horký vlhký vzduch a řev kompresorů.

„Rychleji, šéfe," zakřičela ochraptěle Jenny. „Máme už jen třicet dávek do gaussovek. Jakmile přestaneme střílet, zaútočí na raketoplán."

Kabinou zavířil jemný popel jako černá písečná bouře.

Kravál motorů prořízla siréna, řídicí pult zběsile upozorňoval na zamoření.

„Přistaňte hned," nařídil Ralph Kieronovi. „Cathale, kryjte je palbou, střílejte do džungle."

Hukot kompresorů přešel v ohlušující svist. Cathal Fitzgerald vylezl do přechodové komory a opřel se o zárubeň vnějších dveří. Širokými záběry kropil džungli z tepelně indukční karabiny. Okraj paseky vzplál.

„Deset sekund," oznámil Kieron. „Přistanu, co nejblíž to půjde."

Sotva proud vzduchu z kompresorů dosáhl země, zvedl se kolem cyklon hustého popela. Nebylo vidět na krok. Po straně slabě prosvítala záře plamenů.

Jenny Harrisová viděla, jak letoun dopadá na zem, odráží se na odpérovaném podvozku a zůstává stát. Stěží na ocase rozeznala nápis Ekwan. Ralph Hiltch a Cathal Fitzgerald byli vidět jen jako neostré stíny v přechodové komoře. Jeden zuřivě mával, zřejmě Ralph.

Will Danza vypálil poslední střelu z gaussovky a odhodil ji. „Prázdná," zavrčel pohrdavě. Chytil TIP karabinu a jal se rozšiřovat požářiště.

„Dělejte, běžte!" V Ralphově hlase praskaly výboje.

„Dotlačte tam Skibbowa," nařídila Jenny svým vojákům. „Budu vás krýt." Postavila se zády k letounu a zamířila tepelně indukční karabinu.

Will s Deanem chytili Geralda Skibbowa a začali ho táhnout do raketoplánu.

Jenny kulhala pár metrů za nimi. Na boku ji tížila poslední nabitá baterie, nanonika hlásila sedm procent energie. Jenny snížila kadenci tepelných pulzů a naslepo vypálila patnáct dávek. Mikrofony na helmě snímaly hekání, funění a šoupání. Na okamžik přepnula na zadní kamery a uviděla, jak se Gerald Skibbow pere se čtyřmi muži u vstupu do raketoplánu. Ralph Hiltch ho vzal po hlavě pažbou karabiny. Kolonistovi vystříkla z nosu krev a na chvíli dostatečně zmalátněl, aby ho Will stačil strčit dovnitř.

Jenny se podívala zpátky před sebe. Z popela vystupovalo pět postav. Byli to nahrbení humanoidi, připomínali jí přerostlé gorily. Na jednu postavu hned skočil modrý nanonický zaměřovač. Vypálila a srazila humanoida na záda.

Z šera vyletěla bílá ohnivá koule, tak rychlá, že jí nestačila uhnout. Narazila Jenny do karabiny a nerozbitná zbraň se zkroutila jako teplý vosk. Nedokázala vytáhnout prsty z úchytů, zbraň se jí spekla kolem dlaní. Zoufale zařvala, když se oheň dostal do rukou. Hořící zbytky karabiny spadly na zem. Zvedla ruku; nezbyl jí jediný prst. Začala vřískat, při prvním kroku zakopla o kořen. Dřevo se jí omotalo kolem kotníků jako zlomyslný had. Čtyři postavy se rychle blížily, pátá šla kus za nimi.

Otočila se na břicho. Raketoplán byl dvanáct metrů daleko. Gerald Skibbow ležel v přechodové komoře, na prsou mu klečely dvě postavy v kombinézách. Podíval se přímo na Jenny a vesele se usmál. Kořen jí stáhl kotník a zaryl se do masa. Pochopila, že to dělá on.

„Leťte," nadatovala. „Ralphe, proboha vás prosím, leťte pryč. Dostaňte ho do Ombey."

„Jenny!"

„Nechci umřít zbytečně."

Vtom na ni skočila jedna shrbená postava. Byl to muž, veliký a mohutný, ale ne tlustý, celý porostlý hustou slepenou srstí. Pak neviděla nic, přistál jí břichem přímo na hlavě.

Znovu k ní promluvil ten šepotavý sbor: „Nemusíš se bát. Pomůžeme ti.“

Další zrůda jí zasedla polámané nohy a vrazila je do hlíny. Někdo jí roztrhl neprůstřelnou kombinézu. Těžko se jí dýchalo.

„Jenny! Proboha, nemůžu střílet, jsou na ní.“

„Leťte!“ prosila je. „Dělejte.“

Všechny analgetické bloky nervové nanoniky selhaly. Bolest v nohou i pažích jí nedovolila myslet. Na okraji vědomí vnímala další trhavé zvuky. Cítila žár, do rozkroku jí vtrhl závan horkého vzduchu.

„Můžeme to zastavit,“ říkal jí tichý sbor. „Můžeme tě zachránit. Pusť nás dovnitř.“ Něco jí tlačilo na myšlenky, jako by jí suchý vítr foukal do hlavy.

„Táhněte do pekla,“ zasténala. Poslala nanonice poslední myšlenku, tvrdou jako diamant. Sebevražedný kód. Příkaz doputoval do napájecí buňky a zkratoval ji. Napadlo ji, jestli má dost energie, aby s sebou vzala i všech pět opičáků.

Měla.

Ekwan kroužil podél lalondského rovníku, šest set kilometrů nad hnědými a okrovými pouštěmi světadílu Sarell. Kvůli pětici velikých chladičů se kolonizační transportér jednou za dvacet minut otočil kolem letové osy. U příďové přechodové komory kotvil osobní raketoplán McBoeing BDA-9008.

Klidný let obou spojených lodí nad kamenitými břehy pouštního kontinentu a modrým oceánem skýtal utěšený pohled plný klidu a míru. Tisíce kilometrů před nimi se terminátor zrovna zakusoval do Amarisku. Každých pár vteřin vyprskl některý z raketových motorů mezi chladiči obláček žluté páry, jež se okamžitě rozptýlila do vakua.

Samozřejmá technická jistota ostře kontrastovala s tím, co se dělo v přechodové komoře a spojovací chodbě. Děti zvracely a brunátní dospělí naštvaně kličkovali mezi páchnoucími levitujícími koulemi. Nikdo neměl čas připravit

se na odlet, měli s sebou jen oblečení a cennosti narychlo nacpané do kabelek. Děti dokonce nedostaly prášky proti nevolnosti. Zaměstnanci ambasády na ně rozzlobeně řvali a maskovali tím jak úlevu, že se dostali z planety, tak odpor k létajícím zvratkům. Posádka Ekwanu byla ale na chování planetárních obyvatel zvyklá, poletovala kolem s vysavači, uklízela a strkala děti do pěti stázových komor.

Kapitánka Farrah Montgomeryová sledovala scénu na stolním AV-projektoru a utrpení se jí nijak nedotýkalo. Podobné potíže už viděla tisíckrát. „Prozradíte mi, kam poletíme?“ zeptala se muže přikurtovaného do křesla vedoucího letu. „Mohla bych už začít počítat vektory. Ušetřit čas.“

„Ombey,“ odvětil sir Asquith Parish, kuluský velvyslanec na Lalonde.

„Vy jste šéf,“ odtušila jedovatě.

„Nemám z toho o nic větší radost než vy.“

„Máme ve stázi tři tisíce kolonistů. Co jim řeknete, až přistaneme nad knížectvím?“

„Netuším. Ale pochybuji, že nebudou rádi, až jim řekneme, co se děje na planetě.“

Kapitánka Montgomeryová provinile pomyslela na paměťový flek v náprsní kapse. Poslední týden dostávala z Durringhamu oficiálně jen značně útržkovité zprávy. Možná je přece jen lepší zmizet. Aspoň že může hodit zodpovědnost na velvyslance, až se jí firma zeptá, co to mělo znamenat.

„Jak rychle můžeme opustit Lalonde?“ zeptal se sir Asquith.

„Jakmile se vrátí Kieron. Neměl jste právo ho posílat na takovou misi.“

„Můžeme čekat ještě dva oběhy.“

„Bez svého pilota neodletím.“

„Pokud tou dobou nebude nad atmosférou, žádného pilota nemáte.“

Otočila se na něj. „Co se tam vlastně děje?“

„Sám bych to rád věděl, paní kapitánko. Ale jsem moc rád, že letíme pryč.“

Když Ekwan dospěl do stínu planety, raketoplán se odpojil, zažehl manévrovací trysky a slétl na eliptickou dráhu, jež ho při prvním oběhu dovede do horní atmosféry. Ekwan spustil předletové testy, prozkoušel iontový pohon a fúzní trubice. Posádka pobíhala mezi kajutami, uklízela odpadky a upevňovala volné předměty.

„Mám ho,“ zvolal navigační důstojník.

Kapitánka Montgomeryová se připojila na letový počítač a nechala si do hlavy poslat obrázky z vnějších senzorů.

Přes temnou část Amarisku se táhla dlouhá šmouha modrobílého plazmatu, její špička právě přelétávala pobřežní hory. Padesát kilometrů nad zemí a stoupá. Motory chrlily dost fotonů, aby ozářily i ledové čepičky hor.

Letový počítač Ekwanu ohlásil otevřený komunikační kanál.

Ralph Hiltch si všiml, jak se napjatý Kieron Syson konečně trochu uvolňuje, protože se mu podařilo navázat spojení s lodí. Také by měl být rád, protože od okamžiku přistání jim selhala veškerá komunikace. Ale čekal to, aspoň něco přece musí fungovat.

Na pultě varovné kontrolky stále hlásily zamoření kajuty, ale pilot už vypnul sirénu. Vzduch byl suchý, Ralpha škrábalo v krku. Gravitace cestou k veliké kolonizační lodi pomalu slábla. Utichal i hluk klasických reaktivních raket.

Museli dýchat odporný vzduch, ale to nebylo nic proti atmosféře v kajutě. Vzadu seděl Gerald Skibbow, ruce připoutané k opěrkám akceleračního křesla, klouby bílé. Jakmile za ním zapadly dveře, přestal se bránit. Možná díky tomu, že Edean a Will čekali na sebemenší záminku, aby mu mohli ustřelit hlavu. Jenny zemřela rychle (díky Bohu), ale velice nehezky.

Ralph věděl, že by si měl přehrávat paměťové záznamy opičích lidí a analyzovat jejich strategické možnosti, ale

nedokázal se k tomu přimět. Ať si je prohlédne pobočka KVB na Ombeyi, tamních agentů se věc osobně netýká. Jenny byla skvělá vojanda a spolehlivá přítelkyně.

Raketoplán vypnul motory. Ralphovi v beztíži vystoupal žaludek až do krku. Našel program na potlačení nevolnosti a rychle ho spustil.

Gerald Skibbow se rozklepal, sotva mu začaly slepené krvavé vousy poletovat před očima.

Hangár Ekwanu tvořila válcová hala vyztužená kovovými nosníky. Na stěnách se střídaly stíny a pomuchlané stříbro. Raketoplán zatáhl křídla a zamířil tuponosou přídí do otevřených vrat. Hned se ho chopily mechanické paže. Do zásuvek za radarem se napojily kabely.

Do kabiny vpluli tři lodní bezpečáci, experti na krocení neposlušných deportů, a hned se rozkašlali.

Will Geraldu Skibbowovi rozepnul želízka. „Tak utíkej, jseš volnej," ucedil sametovým hlasem.

Gerald Skibbow ho zpražil pohrdavým pohledem, ale vzápětí se strašlivě polekal, protože ztratil půdu pod nohama. Zoufale začal mávat rukama, aby se něčeho chytil. Skončil pověšený jako uzlíček neštěstí na nejbližším madle.

Bezpečáci ho s úsměvem obstoupili.

„Táhněte ho celou cestu," řekl jim Ralph. „A ty, Skibbowe, buď hodnej. Půjdeme za vámi a máme zbraně."

„V lodi nemůžete střílet tepelné pulzy," namítl jeden bezpečák.

„Fakt? O co?"

Gerald Skibbow neochotně pustil madlo a nechal se odtáhnout za ruce. Osmičlenná skupina vkročila do spojovacího tunelu mezi hangárem a prostory pro posádku.

U stázového oddělení čekal sir Asquith Parish, nohy měl přilepené k podlaze. S nechutí si Geralda Skibbowa prohlédl. „Kvůli němu jste ztratili Jenny Harrisovou?"

„Ano, pane," ucedil skrz zuby Will Danza.

Sir Asquith se odvrátil.

„To, co zabralo jeho tělo, dokáže ovládat energii," vysvětlil Ralph. „V boji je lepší než kdokoli z nás."

Velvyslanec se na Geralda podíval ještě jednou. Svítící pruhy kolem stázové chodby zablikaly a pohasly.

„Nech toho," zavrčel Dean. Vrazil hlaveň tipky Skibbowovi do páteře.

Světla zase naskočila.

Gerald Skibbow se vysmál zaraženému velvyslanci a bezpečáci ho prostrčili dalším průlezem. Ralph Hiltch významně povytáhl obočí a následoval je.

Stázový oddíl tvořila veliká koule rozřezaná na patra železnými mřížemi vzdálenými pouhé tři metry od sebe. Vypadala nedodělaná, nesvítilo se tu a všude se táhly kilometry kabelů a ocelových nosníků. Na drátěných podlahách stály v řadách jednotlivé mlčenlivé sarkofágy, víkem bylo vidět jen tmu. Většina jich fungovala, uvnitř byli kolonisté, kteří vsadili budoucnost na dobytí Lalonde.

Geralda Skibbowa dostrkali k otevřenému sarkofágu hned u vchodu. Hned se rozhlédl a dobře si krabici prohlédl. Bezpečáci ucítili, jak napíná svaly.

„Ať tě to ani nenapadne," řekl jeden. Rozhodně ho postrčili k sarkofágu.

„Ne," zaprotestoval.

„Padej dovnitř," křikl netrpělivě Ralph Hiltch. „Ne. To ne. Prosím. Nebudu zlobit, poslechnu vás."

„Dovnitř."

„Ne!"

Jeden bezpečák se opřel hákem na botě o podlahu a stáhl Geralda dolů.

„Ne!" Zajatec se zapřel za zárubně, na tváři rozhodný výraz. „Nikdy!"

„Padej!"

„Ne!"

To už ho do komory tlačili všichni tři bezpečáci. Will se zachytil za nosník a vzal Geralda pažbou přes levou ruku. Ozvalo se praskání kostí.

Skibbow zavyl, ale nepustil se. Prsty mu zrudly, kůže otekla. „Ne.“

Pažba znovu dopadla. Ralph se opřel rukama o strop a stoupl Geraldovi na záda, vší silou ho tlačil do sarkofágu.

Roztlučená ruka mu trochu sklouzla a zanechala na futru krvavou šmouhu. „Přestaňte, přestaňte.“ Po trupu mu začaly tančit bílé ohníčky.

Ralph už měl dojem, že mu praskne páteř, kosti stěží zvládaly tah vylepšených svalů. Chodidla ho brněla a kotníky mu ovíjelo bílé světlo. „Deane, zapni stázi, hned jak bude uvnitř.“

„Rozkaz.“

Geraldovi znovu ujela ruka. Začal kvílet jako zvíře. Will ho mlátil pažbou do levého lokte. Od karabiny pokaždé vyletěly jiskry, jako by tloukl do křesadla.

„Vlez dovnitř, hajzle,“ zařval jeden bezpečák, brunátný a zpocený.

Gerald Skibbow povolil, rozlámaná levá ruka konečně selhala. Upadl na dno bedny a hlasitě hekl. Ralph vykřikl bolestí, protože mu napjaté nohy vystřelily a okamžitě se stáhly křečí. Rychle je zvedl, protože na sarkofág už zajížděl víko.

„Ne!“ křičel Gerald Skibbow. Rozsvítil se jako hologram, po celém sarkofágu hrály duhové odlesky. Umlčelo ho až víko, zámek zapadl s uspokojivým cvaknutím. Ozval se náraz pěsti o kompozitovou stěnu.

„Kde je ta zkurvená stáze?“ zvolal Will Danza. „Tak co je s ní?“

Průzor ve víku se nezměnil, nerozhostila se za ním tma bezčasí. Gerald Skibbow sebou v sarkofágu mlátil, jako by ho pohřbili zaživa.

„Je zapnutá,“ odpověděl chraplavě Dean od ovládacího panelu. „Prokrista, je zapnutá, jde do ní proud.“

Ralph zoufale hleděl na víko. Dělej, zapni se, funguj, kurva, funguj! Jenny za to dala život.

„Zapni se, sračko!“ řval na komoru Will.

Gerald Skibbow přestal mlátit do stěn. Průzor se zatáhl prázdnou tmou.

Will si oddechl, úplně vyčerpaný.

Ralph si uvědomil, že je přilepený k nosníku v hrůze, že se Gerald dostane ven. „Řekněte kapitánce, že jsme připravení,“ pronesl tiše. „Chci ho dostat na Ombey, jak nejrychleji to půjde.“

2

Horizont událostí se za Villeneuvovou pomstou rozplynul okamžitě poté, co do vesmíru vyplulo všech osmačtyřicet metrů trupu. Na silikon dopadl sluneční vítr a chudičké světlo novokalifornské hvězdy. Loď hladce vysunula krátkodosahová bojová čidla, černé kovové nádory posázené kruhovými zlatými čočkami. Hned lačně prohledaly okolních pět set kilometrů.

Datové toky ze senzorů vpluly do hlavy Ericka Thakrara, přesný symbolický jazyk psaný jednobarevným světlem. Na velkých displejích zakroužily kurzory a stáhly se k jedné cifře jako holografičtí supi. K souřadnicím se přidaly údaje z gravitačních, radiačních a laserových snímačů.

Z rozechvělých binárních fraktálů se dvě stě šedesát kilometrů od Villeneuvovy pomsty vyloupla loď Krystalový měsíc, osmdesátimetrový meziplanetární nákladňák s válcovou kajutou na jednom konci a matně rudým fúzním motorem na druhém. Hned za prostory pro posádku trčely z trupu na všechny strany chladiče, můstek se ježil anténami. Otevřená příhradová konstrukce nákladního prostoru odhalovala pět věnců standardních kontejnerů, některé z nich byly kabely napojeny na lodní generátor.

Motor chrlil klidný pětadvacetimetrový proud modrého plazmatu a uděloval Krystalovému měsíci zrychlení jedné šedesátiny gé. Před pěti dny opustil asteroid Tehama s nákladem strojů a mikrofúzních generátorů určených pro obydlené planetky v nejzazším asteroidovém pásu Dana za oběžnou drahou plynového obra Sacramenta. Z trojice

asteroidových pásů v soustavě Nové Kalifornie byla Dana nejopuštěnější a nevládl tu příliš čilý dopravní ruch. Jediným spojením Krystalového měsíce s civilizací (a vojenskou ochranou) byl mikrovlnný komunikační paprsek namířený na planetku Ukiah vzdálenou ještě tři sta dvacet milionů kilometrů.

Nervová nanonika Erickovi ohlásila, že rekognoskace skončila. Dal rentgenovým laserům pokyn k palbě.

O dvě stě padesát kilometrů dál se parabolické antény Krystalového měsíce rozpadly v hliníkový prach. Na můstku se objevil dlouhý hnědý šrám.

Proboha, snad tam nikdo nebyl.

Erick se na to snažil nemyslet. Když třeba jen na vteřinu vypadne z role, může zaplatit životem. Na akademii mu to mnohokrát opakovali. V nervové nanonice mu dokonce běžel program kontroly chování, který mu nedovolil jednat zcela proti postavě. Ale drobné chybičky mohou být stejně nebezpečné.

Villeneuvova pomsta zažehla fúzní pohon a vyrazila k zmrzačenému náklaďáku tahem pěti a půl gé. Erick ještě dvakrát vystřelil na motor oběti. Plazma pohaslo. Dírou v nádrži kdesi na odvrácené straně začala stříkat chladicí kapalina, bledničkové slunce barvilo drobné kapky namodro.

„Pěkná trefa, Ericku," poznamenal André Duchamp. Ve vlastní nanonice měl pomocný palebný program. Kdyby nejnovější člen posádky nevypálil, kapitán by ho okamžitě nahradil. Přes Erickův výkon v baru Catalina měl André stále jisté pochybnosti. O'Flaherty byl přece jen v určitém smyslu jako oni a eliminovat ho nedělalo nikomu problémy. Ovšem pálit na neozbrojenou civilní loď… Zasloužil sis místo v posádce, řekl v duchu kapitán. Uložil palebný program.

Sto dvacet kilometrů od kořisti André Duchamp otočil Villeneuvovu pomstu a začal brzdit. Dveře hangáru zajely do trupu. Přes mohutné přetížení si kapitán pískal.

Na spokojenost měl nárok. I když skákal jen kousek, objevit se dvě stě šedesát kilometrů od kořisti byl nádherný výsledek. Po odletu z Tehamy se Villeneuvova pomsta zdržovala na oběžné dráze Sacramenta. Vystrčili všechny senzory a soustředili se na letovou dráhu, již koupili od Lance Coulsona. Časem našli maličkou světlou tečku z motoru Krystalového měsíce. Po zaměření přesné polohy a akcelerace stačilo dopočítat cíl skoku.

Dvě stě šedesát kilometrů, to občas netrefí ani sokol.

Villeneuvova pomsta na zahákování Krystalového měsíce nevysunula chladiče. Vzorovací uzliny zůstaly nabité. André byl opatrný, možná budou muset rychle zmizet. Už se párkrát stalo, že na piráty číhali ve tmě konfederační jestřábi a ukořistěné kontejnery byly plné mariňáků. Jemu ještě ne.

„Beve, prohlídni cíl aktivními senzory, prosím," nařídil André.

„Rozkaz," odtušil bryskně Bev Lennon. Bojová čidla probodla Krystalový měsíc pronikavým zářením.

Zářivý plamen z motoru Villeneuvovy pomsty se stáhl na malou héliovou bublinu u konce trysky. Krystalový měsíc se přiblížil už na šest kilometrů, tryskající chladicí kapalina ho pomalu roztáčela. Na zádi se snažily rotaci zastavit manévrovací trysky.

Villeneuvova pomsta zapojila na zbytek cesty za kořistí iontové motory. Z hangáru vyletěl Brendon s multifunkčním člunem a zamířil ke Krystalovému měsíci. Za ním se otevřela vrata jednoho nákladového prostoru.

„Dělej, Brendone," poháněl pilota netrpělivě André a nespouštěl oči z chemického ohně za tryskami člunu.

Řízení letového provozu na Ukiahu za dvanáct minut dojde, že ztratilo spojení s naklaďákem. Byrokratům pár minut potrvá, než s tím něco udělají, pak na Krystalový měsíc zaměří senzory. Uvidí, že má zhasnutý motor, a přitom nevysílá SOS. To může znamenat jedinou věc. Úředníci vyrozumějí Konfederační loďstvo a když dojde na nejhorší, skočí sem

vojenský sokol. André povolil na celé přepadení maximálně dvacet minut.

„Jsou čistý," ohlásil Bev Lennon. „Ale posádka musela první ránu přežít, na můstku mají pořád aktivní ovládací moduly."

„A vypnuli nouzovej maják," dodal André. „Jsou chytrý, kdyby začali volat o pomoc, rozřízneme jim tu plechovku napůl. Možná jsou ochotní spolupracovat." Nadatoval letovému počítači, ať otevře kanál mezi loděmi.

Na můstku zapraskaly výboje a naskočil AV-projektor. Ozvalo se pípnutí a po něm dětský pláč. Madeleine Collumová zvedla hlavu z akceleračního křesla a otočila se ke komunikačnímu panelu. Na kostnaté oholené lebce jí hrálo modročervené světlo.

„Krystalový měsíci, potvrďte příjem," řekl André.

„Potvrďte příjem?" zařval z reproduktoru mužský hlas. „Ty zvíře svinský, mám tu dva mrtvý lidi! Upečený! Tině bylo patnáct!"

Erickovi nervová nanonika zastavila slzy. Patnáctiletá holka. Dobrotivý Bože! Meziplanetární lodě často řídili příslušníci jedné rodiny.

„Povolte kramle na kontejnerech DK-30-91 a DL-30-07," nařídil André, jako by ho neslyšel. „O nic jinýho nám nejde."

„Jdi do prdele."

„Stejně je urveme, Angláne, ale přitom uřízneme tvůj kokpit. Rozříznu ti trup jako celofán na mražený zelenině."

Erick z čidel zjistil, že MSV zbývá ke Krystalovému měsíci dvě stě metrů. Desmond Lafoe připevnil k mechanickým chapadlům člunu laserové rozbrušovačky a naprogramoval vyprošťování kontejnerů. Tři kilometry za multifunkčním vozítkem se ke kořisti zlověstně blížila sama Villeneuvova pomsta.

„Promyslíme si to," řekl hlas.

„Tatínku!" kvílela holčička v pozadí. „Tati, vyžeň je." Uklidnil ji vyděšený ženský hlas.

„Nad ničím nepřemejšlej. Prostě pohni zadkem," opáčil André.

Kanál utichl.

„Parchanti," zabručel André Duchamp. „Ericku, prostřel jim domeček."

„Když je zabijeme, nedají nám náklad."

André se zamračil. „Jenom je vystraš."

Erick aktivoval jeden z laserů; byl sestrojený na blízkou obranu proti bitevním vosám. Silný a velice přesný. Erick stáhl výkon na pět procent a namířil na špičku prostoru pro posádku. Infračervený paprsek vykrojil v pěnovém trupu pětačtyřiceticentimetrovou díru. Hned se z ní začal valit kouř.

André zavrčel, asi mu to bylo málo, a znovu otevřel komunikační kanál. „Odpojte kontejnery."

Ticho. Erick neslyšel ani plačící holčičku.

Brendon obletěl věnce válcových kontejnerů v otevřené konstrukci Krystalového měsíce. Našel první s mikrofúzními generátory a zaostřil na něj vnější kamery člunu. Úchytné kramle byly pevně zamčené v okách. Povzdychl si při představě, kolik času a úsilí ho bude stát násilné vypáčení, zafixoval autopilota na jedno místo nad kontejnerem a nařídil mechanické ruce, ať připraví rozbrušovačku. Z úchytů začaly pršet kapky roztavené oceli, mikrometeorický roj rozzářený jako při průletu atmosférou.

„Něco se děje," ohlásil Bev Lennon. Elektronická čidla mu ohlásila, že se v prostoru pro posádku Krystalového měsíce probouzejí elektrické obvody. Díra stále chrlila vzduch. „Ale…"

Z trupu odlétl kruhový poklop. Erick na vzniklou díru podvědomě namířil rentgenové lasery. Z lodi vyletěl malý modul s reaktivním pohonem. Poznal ho hned: záchranný člun.

Měl tvar pětimetrového kužele se základnou o průměru čtyři metry. Kolem špičky visely nádrže a snímací zařízení. Ochranná pěna barvy zašlého stříbra odrážela světlo hvězd. Záchranný člun udrží naživu šest lidí měsíc ve vesmíru, po

odhození příďových nástaveb dokáže přistát na planetě pozemského typu. Je to levnější než stázové komory a stejně bezpečné, pokud mateřská loď operuje pouze v rámci obydlené soustavy.

„*Merde*, teď musíme roztavit všechny kramle ručně," zaklel André. Viděl, že Brendon ještě nemá hotovou ani polovinu prvního kontejneru. Podle jeho časového plánu zbývalo devět minut. Bude to o prsa. „Sestřel ten záchrannej člun, Ericku."

„Ne," odtušil klidně Thakrar. Člun už přestal zrychlovat, vzápětí odhodil první stupeň motoru na pevné palivo.

„Dal jsem ti rozkaz."

„Pirátství je jedna věc, ale vraždit nebudu. V tom člunu jsou děti."

„Má pravdu, André," zastala se Ericka Madeleine Collumová.

„*Merde!* No dobře, ale jakmile Brendon odřeže ty kontejnery, rozstříláš Krystalovej měsíc na hadry. Ten zkurvenej kapitán nám posral, co mohl, takže ho zruinujeme."

„Rozkaz, kapitáne," poslechl Erick. To je typický, pomyslel si, my je přepadneme, postřelíme, ale když nám to vrátí, nehrajou fér. Až se vrátíme na Tranquillity, s nesmírným potěšením pošlu Andrého Duchampa na vězeňskou planetu.

Do dvaceti minut jim zbývalo čtyřicet pět vteřin. Brendon odřízl oba kontejnery a zasunul je do nákladového prostoru Villeneuvovy pomsty. Sotva MSV zamířilo do hangáru, pustily se do okradené lodě všechny palubní lasery. Zbylé kontejnery vybuchly a rozházely náklad do vesmíru. Příhradové nosníky se zkroutily žárem, nádrže vychrlily palivo, oblak rozprášených kapalin dohnal i záchranný člun.

Villeneuvova pomsta zavřela hangár a zasunula bojové senzory. Před přídí vyskočil horizont událostí. Kosmická loď se scvrkla a zmizela.

V ledovém oblaku trosek promrzlých vakuem vydal záchranný člun strojově chladný elektromagnetický výkřik.

Zpráva se rozšířila ještě dřív, než Lady Macbeth přistála na tranquillitském kosmoportu. Jozue udělal díru do světa. Při první cestě na Norfolk, propána. Jak to dělá? Je na něm něco divného. Klikař jeden.

Jozue zavedl posádku do narvaného Harkeyho baru. Kapela mu zahrála fanfáru, čtyři servírky se opíraly o bar a pod minisukněmi ukazovaly kalhotky (jedna ani to ne); kosmické posádky a dělníci z přístavu pískali, provolávali slávu a dělali nejapné vtipy. Na jednom dlouhém stole stály v ledu láhve šampaňského a bílého vína, v čele stál sám Harkey a culil se od ucha k uchu. Všichni zmlkli.

Jozue se pomalu rozhlédl, na tváři neskutečně spokojený úsměv. Tohle vídá Alastair II. každé ráno z trůnu. Úžasné. „Chcete projev?“

„NE!“

Máchl rukou na Harkeyho. Restauratér se hluboce poklonil, vyžíval se v šaškování. „Otevřte láhve.“

Všichni vyrazili ke stolu, zavládla taková vřava, že přeřvala i Warlowa, jako by někdo najednou zapnul hromadu AV-projektorů, kapela spustila a servírky se daly do boje se zátkami. Jozue strčil šokovaného Gideona Kavanagha do náruče Ashlyho Hansona a sebral ze stolu pár sklenic. Cestou do kóje, kde na něj čekali Barrington Grier a Roland Frampton, ho políbila snad každá ženská v sále. Jména a tváře tří nejnadějnějších si nahrál do nervové nanoniky pro pozdější použití.

Roland Frampton na uvítanou vstal. Nejistě se usmíval, protože přislíbil odkoupit celý náklad Slz, ale netušil, že jich bude tolik. Jozue mu podal ruku a obchodník ji pevně stiskl. „Říkal jsem si, že bych měl zaskočit,“ řekl pobaveně. „Ty by ses ke mně dostal nejdřív pozítří. Všichni mluví jen o tobě.“

„Opravdu?“

Barrington Grier ho poplácal po zádech, pak se posadili.

„Ptala se po tobě nějaká Kelly,“ řekl Barrington.

„Hm.“ Jozue se ošil. Kelly Tirrelová, napověděla mu nanonika, reportérka od Collinse. „Jo, ta. Jak se jí vede?“

„Nevypadala špatně. Je teď hodně vidět. Třikrát týdně uvádí ranní zprávy.“

„Dobrý, jo, dobrý. Rád to slyším.“ Jozue vytáhl z náprsní kapsy zlatého saka placatku Norfolkských slz.

Roland Frampton na ni zíral jak na kobru.

„Je to oblast Cricklade,“ vysvětlil úlisně Jozue. Položil na stůl ukořistěné sklenice a opatrně zakroutil špuntem. „Ochutnal jsem je. Jedna z nejlepších chutí na planetě. Lahvujou je v hrabství Stoke.“ Z hruškovité placatky jim nalil čirou tekutinu.

Pozvedli číše, Roland Frampton si prohlédl jiskru proti žluté nástěnné lampě.

„Na zdraví,“ připil Jozue a hned ochutnal. Do břicha mu dýchl drak.

Roland Frampton opatrně usrkl. „Proboha, to je nádhera.“ Podíval se na Jozueho. „Kolik jsi jich přivezl? Říká se…“

Jozue teatrálně vytáhl soupis nákladu. Byla to tištěná listina osobně podepsaná Grantem Kavanaghem.

„Tři tisíce beden!“ vykvikl Roland Frampton a zvedl oči v sloup.

Barrington Grier se na něj ostře podíval a vyškubl obchodníkovi listinu z ruky. „Do prdele.“

Roland si otíral čelo hedvábným kapesníkem. „To je nádhera. Opravdu nádhera. Rozhodně jsem tolik nečekal, Jozue. Nic osobního, ale kapitáni při prvním letu vozí daleko míň. Musím dostát jistým závazkům… k bance. Bude to chvíli trvat.“

„Samozřejmě.“

„Ty mi počkáš?“ zvolal Roland Frampton. „Pomohl jsi mi, když jsem začínal. Takže ti pár dní prominu.“

Roland švihl rukou, těsně nad stolem ji sevřel v pěst. Rozhodnutí mu vrátilo starou jiskru. „Do třiceti hodin si zařídím úvěr u Jupiterské banky. Nezapomenu ti to, Jozue. A jednou mi musíš prozradit, jak jsi to dokázal.“

„Možná.“

Roland do sebe hodil zbytek Slz a vstal. „Třicet hodin.“

„Fajn. Když tu nebudu, dej peníze někomu z posádky. Počítám, že odtud hned tak neodejdou.“

Jozue starého kupce vyprovodil pohledem.

„To od tebe bylo hezké,“ řekl Barrington. „Mohl jsi mít peníze hned, kdybys oslovil nějaký velký řetězec.“

Jozue se usmál a přiťukl si s ním. „Jak jsem řekl, podržel mě, když jsem to potřeboval.“

„Roland Frampton nepotřebuje, aby ho někdo podržel. Měl dojem, že ti prokazuje laskavost, když si zamluvil tvůj náklad. Při prvním letu přiveze málokdo víc než dvě stě beden.“

„Jo, slyšel jsem.“

„A ty jsi přivezl náklad pětkrát dražší než celá jeho firma. Prozradíš nám, jak jsi to dokázal?“

„Ne.“

„Myslel jsem si to. Nevím, proč se ti tak daří, Jozue. Ale moc rád bych měl tvoje akcie.“

Jozue dopil a obdařil Barringtona prohnaným úsměvem. Podal mu placatku Norfolkských slz. „Tu máš a díky.“

„Nezůstaneš tady? Je to tvůj večírek.“

Jozue se rozhlédl. Warlowa obklopil hlouček děvčat, jedna se mu houpala na natažené ruce. Ashly byl s další bandou rozdováděných dívčin zalezlý v protější kóji, nechával se od nich krmit ústřicemi. Ostatní nenašel. „Ne,“ odtušil. „Mám rande.“

„Tak to musí ta dotyčná stát za to.“

„Stojí.“

Isakora stále kotvila, kde ji nechali, příď vytaženou na bahnitý břeh, trup schovaný pod převislými větvemi velkého třešňového dubu.

Poručík Murphy Hewlett se málem rozplakal štěstím, když loď uviděl. Po západu slunce přepnul sítnicové implantáty na

infračervený provoz. Rybářská loď byla lososově růžová, listí dubu tmavě vínové; jako by se plavidlo skrývalo za zamrzlým vodopádem burgundského.

Nečekal, že Isakoru ještě někdy najdou. Tahle mise nemůže skončit dobře. Vojáci si z jeho jména tropili šašky. Murphyho zákon: Když se může něco pokazit, pokazí se to. Platilo to – dnes i kdykoli předtím.

Už pět hodin vzdorovali soustředěnému útoku. Ze stromů bez varování létaly bílé ohnivé koule. V džungli občas zahlédli postavu, pronásledovatelé je hnali před sebou, nenechali je ani na chvilku vydechnout. Nebyli to vždy lidé. Sedmkrát museli vypálit okolí tepelně indukčními pulzy z karabin a pak běžet spáleništěm přes žhavý popel.

Všichni čtyři utržili nějaké zranění. Jakmile bílý oheň zasáhl maso, nic ho nedokázalo uhasit. Murphy kulhal, pravé koleno měl obalené lékařskou nanonikou, levou rukou už nevládl a nebyl si ani jistý, jestli mu lékárnička zachrání prsty. Největší starosti ale měl o Nielse Regehra; mladík to schytal přímo do obličeje. Neměl oči ani nos, díval se jen prostřednictvím čidel na krku. I přes veškerou snahu nanonických anestetik ale trpěl halucinacemi a dezorientaci. Občas na ně křičel, ať ho nechají na pokoji, mluvil pro sebe, dokonce se modlil.

Murphy ho pověřil hlídáním zajatce, to by mohl zvládnout. Zajali postarší ženu, představila se jako Jacquelin Couteurová, měla nadváhu, šedivé vlasy, džíny a silnou bavlněnou košili, tvrdší úder než vylepšení mariňáci (Louisi Berthovi zlomila ruku), větší výdrž a schopnost vypínat na dálku elektrická zařízení, když ji nedloubali mezi lopatkami velkorážní puškou Bradfield na chemické projektily.

Chytili ji deset minut po posledním hovoru s Jenny Harrisovou. Tehdy odehnali koně. Zvířata panikařila při každém dopadu bílého kulového blesku.

Po Murphyho pravici v džungli něco šustilo jako had. Garrett Tucci za zvukem hned vystřelil výbušné projektily.

Murphy zahlédl utíkat světle červenou postavu; buď to byl člověk s vyhřátým rozevlátým pláštěm, nebo obrovský netopýr na zadních nohách.

„Zkurvili nám implantáty," zanadával a zkontroloval nabití TIP karabiny. Zbývala mu poslední baterie, dvanáct procent. „Nielsi, Garrette, vemte zajatce na loď a nastartujte. Louisi, my dva to tady vypálíme. Snad získáme trochu času."

„Ano, pane."

Murphy byl na svou skromnou četu nesmírně hrdý. Nikdo by to nezvládl líp, bojovali skvěle, byli nejlepší z nejlepších. A patřili k němu.

Nadechl se a zvedl TIP karabinu. Niels postrkoval hlavní bradfieldky Jacqueline Couteurovou na palubu. Murphy si najednou uvědomil, že zajatkyně vidí potmě stejně dobře jako oni. Jedna z menších záhad tohoto dne.

Vystřelil, mušku řídila nervová nanonika. Z džungle vylétly plameny, skákaly ze stromu na strom, pálily listí a za chvíli i tlusté větve. Popínavky prskaly jako zkratované kabely, kroutily se, padaly na zem, syčely a plivaly jiskry. Kolem zaútočil příliv žáru, kombinéza ho odrážela do země. Zpod bot mu stoupal kouř. Lékařská nanonika na koleně hlásila tepelné přetížení.

„Jdeme, poručíku!" zakřičel Garrett. Přes praskání hořícího dřeva uslyšel Murphy bafání lodního motoru. Zadní kamery mu ukázaly, že Isakora vyjíždí zpod třešňového dubu.

„Běž," poručil Murphy Louisi Beithovi.

Otočili se a rozběhli k lodi. Nanonika udržovala zaměřovací kříž za Murphym.

Nedostaneme se odtud.

Plameny šlehaly třicet metrů k noční obloze. Isakora už plula po řece. Přes zábradlí se nakláněl Niels a natahoval ruku. Zelený nanonický obklad vypadal na jeho tváři jako obrovská bradavice.

Pod botami mu zašplouchala voda. Jednou málem uklouzl na blátě. Za chvíli však už visel na kraji dřevěné lodi a vytahoval se na palubu.

„Kurva pes, my to zmákli!“ Nezvladatelně se smál, z očí mu tekly slzy. „My to kurva fakt zvládli.“ Stáhl si helmu a lehl si na záda. Na břehu hořelo čtyři sta metrů džungle, k nebi létaly jiskry.

Neproniknutelná hladina Zamjanu házela oranžové odrazy. Garrett otáčel loď po proudu.

„Co Kulusani?“ zeptal se Louis. Také už si stáhl přilbu, měl zpocený obličej. Zhluboka dýchal.

„Myslím, že jsme odpoledne zaslechli sonický třesk,“ zakřičel Murphy. „Ty svině z Kulu si vždycky najdou nějakou jednodušší cestu ven.“

„Jsou měkký, tím to je,“ zavolal od kormidla Garrett. „Nesnesou tlak. My jo. My jsme kurva mariňáci ze zkurvenýho Konfederačního loďstva.“ Zavýskl.

Murphy se na něj usmál. Celé tělo ho bolelo vyčerpáním. Skoro neustále používal posilovače svalů, což znamená, že se teď bude muset dlouho cpát bílkovinami, aby srovnal hladinu energie v krvi. Nahrál do nervové nanoniky upomínku.

Jeho komunikační panel poprvé za pět hodin pípl. Datová zpráva mu oznámila, že má otevřený kanál na přenosovou družici.

„Kurva pes,“ poznamenal Murphy. Nadatoval odpověď: „Pane, jste to vy, pane?“

„Proboha, Murphy,“ ozval se mu v hlavě Kelven Solanki. „Co se děje?“

„Drobný potíže, pane. Zvládli jsme to. Plujeme po proudu.“

Louis se rozesmál a svalil se na záda.

„Kuluský tým se evakuoval,“ hlásil Kelven Solanki. „Celá ambasáda to zabalila a odletěla Ekwanem. Ralph Hiltch mi volal z orbity, ať vám vzkážu, že v raketoplánu pro vás neměl místo.“

Murphy vycítil za uhlazeným hlasem vztek. „Nevadí, pane, vezeme vám zajatkyni.“

„Fantastické. Je zabraná?“

Murphy se ohlédl přes rameno. Jacqueline Couteurová seděla na palubě zády ke kormidelní boudě. Kysele se na něj zašklebila.

„To bych řekl, pane. Dokáže se nám srát do elektroniky, když jí dáme šanci. Musíme ji pořád hlídat.“

„Dobře, kdy ji dopravíte do…“ Hlas Kelvena Solankiho se vytratil v praskání výbojů. Komunikační panel ohlásil ztrátu kanálu.

Murphy zvedl tipku a namířil na Jacqueline Couteurovou. „To ty?“

Pokrčila rameny. „Ne.“

Murphy se podíval do plamenů na břehu. Vzdálily se už na půl kilometru. Pod třešňovým dubem chodili lidé. Strom ještě stál, oheň se ho ani nedotkl, koruna se černě rýsovala proti požáru.

„Mluvíš s nima?“

„Ne.“

„Pane!“ zaječel Garrett.

Murphy se otočil. Lidé na břehu stáli v kruhu a drželi se za ruce. Ze země uprostřed vyskočila veliká koule bílého ohně a vyrazila k lodi.

„K zemi!“ zařval Murphy.

Kulový blesk se jim prohnal nad hlavou, vzduch kolem něj zabzučel, palubu zalilo světlo jako ve dne. Murphy zaťal zuby v očekávání nárazu a bolesti. Zpoza kormidelní budky se ozvala rána, loď se rozhoupala a světla zhasla.

„Do prdele, do prdele práce,“ štkal Garrett.

„Co je?“ volal Murphy. Povedlo se mu postavit.

Z kajuty za kormidlem zbyly jen ohořelé trosky. Mikrofúzní generátor pokryla hromada začouzeného železa a roztavené umělé hmoty.

„Stejně se k nám jednou přidáš," prohlásila nevzrušeně Jacqueline Couteurová. Ani se nepohnula. „Nespěcháme."

Isakora proplula zákrutem, o trup šplouchaly vlnky, oheň zmizel za stromy. Loď pohltil duet ticha a tmy, prázdnota definitivnější než vakuum.

Ione měla dlouhé večerní šaty z modrozeleného průhledného hedvábí. Pás látky se jí oviíjel kolem trupu, splýval po nohou a na ramenou končil volnými střapci. Vlasy si udělala na mokrý vzhled, vyčesala do drdolu a sepjala červenou květinovou sponou jemně vybroušenou z exotického kamene. Na krku jí visel dlouhý platinový řetízek.

Jozue si řekl, že to není dobře, protože se nemůže rozhodnout, zda si ji má ještě prohlížet, když se tak elegantně nastrojila, nebo z ní všechno rychle strhat. Vypadala fantasticky.

Odtáhl si límeček od ohryzku, škrtil ho. A motýlek už měl nakřivo.

„Nech to být," řekla přísně Ione. „Ale…"

„Nerovnej ho."

Spustil ruku k boku a probodl pohledem dveře výtahu. Jeli s nimi dva tranquillitští seržanti a díky nim bylo v kabině nacpáno. Dveře se otevřely v pětadvacátém patře hvězdodrapu svatého Ouena do daleko menší haly než obvykle. Půl patra zabíral byt Parrida Vasilkovského, druhou polovinu jeho kanceláře a garsonky pro zaměstnance.

„Díky, že jdeš se mnou," řekl Jozue před dveřmi apartmá. Začínal se mu stahovat žaludek. Jde mu o hodně. A Ione by měla na Parrida Vasilkovského udělat dojem. Těžko by to dokázal někdo jiný.

„Chci být s tebou," odtušila Ione.

Políbil ji.

Svalová membrána se roztáhla a za ní stála Dominique. Měla dlouhé černé šaty bez rukávů s hlubokým výstřihem. Na

hustých medových vlasech si udělala vlnu. Když je uviděla, chápavě se usmála.

Jozue se provinile narovnal, protože nedokázal od výstřihu odtrhnout pohled. V hlavě se mu bez pomoci nanoniky rozběhly vzpomínky. Už zapomněl, jak vypadá úžasně.

„Neohlížejte se na mě," pravila chraplavě Dominique. „Zbožňuju mladou lásku."

Ione se zahihňala. „Nazdar, Dominique."

Políbily se. Pak byla řada na něm.

„Pusť ho," okřikla Dominiku Ione. „Mohla bys něco chytit. Bůh ví, co na Norfolku vyváděl."

Dominique se usmála a pustila ho. „Myslíš, že zlobil?"

„Je to Jozue. Jsem si tím jistá."

„Počkat!" ohradil se kapitán. „Byla to čistě obchodní cesta."

Obě se rozesmály. Dominique je vzala dál. Jozue si všiml, že má na sukni rozparky až po pás. Při chůzi za ní vlála a odhalovala jak dlouhé nohy, tak vypasované bílé kalhotky.

Podařilo se mu nezasténat. S takovým rozptýlením bude těžké se soustředit.

Za dvěma oválnými okny jídelny byl vidět srpek Mirchuska. Jižně od rovníku už šest dní zuřily dva cyklony. Od podlahy ke stropu pokrývala polyp nasvícená barevná skla, na každém bylo vyleptané nějaké zvíře. Většina pocházela ze Země – lvi, gazely, sloni, sokoli, našel však i několik neinteligentních xenockých druhů. Vyleptané reliéfy se velice rychle měnily, a tak ptáci mávali křídly a zvířata běhala. Každá smyčka trvala několik hodin. Stůl byl z dřeva kuluského halkettu, sytě zlatého s rudými letokruhy. Na vyleštěné desce stály tři starožitné stříbrné svícny, v nich hořely štíhlé voskovice.

U večeře se sešlo šest lidí. Parris seděl v čele, na sobě elegantní večerní oblek. Společenské šaty mu slušely, skvěle se hodily k majestátní šedivé hlavě. Naproti posadil Symone, svoji současnou milenku, nádhernou osmadvacítku se světlými

vlasy a tmavou kůží. Osmý měsíc nosila pod srdcem Parridovo třetí dítě.

Jozue a Dominique se posadili vedle sebe. Dominique mu pak celou dobu jezdila nohama po kalhotách. Snažil se ji nevnímat, ale Ione ho rychle odhalila a Symone zřejmě také.

Naproti seděla Ione a Clement, Parridův syn. Bylo mu osmnáct, postrádal ničivou energii své sestry, ale zato byl milý a nevtíravý. Navíc pěkný, řekla si Ione, i když ne takový chlap jako Jozue. Měl jemné rysy a světlé vlnité vlasy po otci. Právě se vrátil z prvního ročníku kuluské univerzity.

„Já v Kulu ještě nebyl," prohodil konverzačně Jozue, sotva číšník v bílém smokingu s pomocí služebných šimpanzů sklidil ze stolu talířky od moučníku.

„Nepustili tě?" zaryla sladce Dominique.

„Kuluští kupci mají kartel, nikoho mezi sebe nevezmou."

„O tom mi povídej," přisvědčil mrzutě Parris Vasilkovský. „Trvalo mi osm let, než jsem jim prodal nějaké látky z Oshanka. Do té doby jsem tam pro nanoniku posílal prázdné lodě a to stojí dost peněz."

„Na Norfolk jsi pronikl hladce," nadhodila Dominique naoko nevinně.

„Hele, pěknej úvod," opáčil zvesela. „Ani jsem si nevšimnul, že se změnilo téma."

Vyplázla na něj jazyk.

„Jseš na tom dobře, Jozue," uklidnil ho Parris. „Já musím její narážky trpět den co den."

„Neměla už jít z domu? Je na to dost stará."

„Kdo by ji chtěl?"

„Taky pravda."

Dominique hodila po otci malý hrozen vína.

Parris ho chytil a rozesmál se. Jedna bobule spadla na mechový koberec. „Požádej mě o její ruku, Jozue, beru deset fuseodolarů."

Dominique ho varovala pohledem.

„Asi vám budu muset dát košem, ale děkuju za nabídku."

„Srabe,“ sykla Dominique.

Parris odložil hrozen na talíř a otřel si ruce ubrouskem. „Jak se ti to povedlo, Jozue? Tři tisíce beden nedostávají ani moji kapitáni, a to už firma létá na Norfolk padesát let.“

Jozue v nanonice aktivoval paměťovou buňku. „Odteď mluvíme důvěrně na záznam. Souhlasíte?“ Rozhlédl se kolem stolu a nahrál souhlas všech přítomných. Zákon je zavazoval držet v tajnosti, co jim teď řekne. S Ione by asi mnoho nenadělal, neboť na Tranquillity je zákon ona. „Dovezl jsem jim něco, co potřebujou: dříví.“ Vysvětlil jim, co je mayope.

„To je chytrý,“ protáhla Dominique, když domluvil. Nedokázala skrýt úctu. „Má mozek i koule.“

„Líbí se mi to,“ pochválil ho Parris. Prohlédl si svou sklenku z brouseného křišťálu. „Proč nám o tom říkáš?“

„Nabídka a poptávka,“ odvětil Jozue. „Našel jsem na trhu výnosnou díru a chci ji zaplnit.“

„Lady Macbeth na to ale nemá dostatečnou kapacitu, je to tak?“ hádal Clement.

Jozue dosud nevěděl, jak je mládenec bystrý. Teď mu to prozradil. Je hoden svého otce. „Správně. Potřebuju partnera, silnou firmu.“

„Proč nezajdeš do banky?“ zeptala se Dominique. „Můžeš si najmout lodě.“

„Není to tak jednoduchý.“

„Aha.“ Parrida začal rozhovor konečně zajímat. „V čem je problém?“

„Mayope má na Norfolku takovou cenu díky monopolu. Uzavřel jsem předběžnou dohodu s místním distributorem; nakoupí všechno, co přivezeme. Potřebujeme ale omezit dodávky na jediný zdroj, aby pily prodávaly jenom nám. Bude to chtít spoustu peněz a na úplatky mi banka nepůjčí.“

„Půjde to?“

„Parride, v životě jsem neviděl zkorumpovanější planetu než Lalonde. Je taky dost primitivní a patřičně chudá. Kdybyste se tam teď vypravil, můžete si ji koupit.“

„Ne, díky," řekl moudře Parris.

„Fajn, ale když nasypeme peníze na správný kreditní disky, můžeme si zajistit exportní monopol. Nevydrží navěky, úředníci se mění, další obchodníci je taky budou uplácet, ale dva norfolkský slunovraty bychom mohli stihnout. Dva slunovraty, kdy vaše lodě dostanou plnej náklad."

„Všechny lodě? Nemám jich málo."

„Dobře, ne všechny. Nemůžeme zruinovat výrobce. Můj distributor mi prostě dá přednostní nákupní práva. Sami musíme odhadnout, kolik z nich můžeme vyždímat, aby se nevzbouřili. Sám víte, jak žárlivě si střeží nezávislost trhu."

„Ano." Parris zamyšleně pokýval hlavou.

„A co Lalonde?" zeptala se tiše Ione. Sklenku držela dvěma prsty a válela šampaňské po stěnách.

„Co je s Lalonde?" nechápal Jozue.

„Jsou tam lidé," odpověděla za ni Symone. „Mám dojem, že z toho nebudou nic mít. Mayope je jejich dřevo."

Jozue ji setřel zdvořilým úsměvem. Tohle mi ještě scházelo. „Co mají teď?"

Symone se zamračila.

„Chce tím říct, že nemají nic," vysvětlila Dominique.

„Vytváříme pro ně trh," dodal Jozue. „Napumpujeme do jejich hospodářství valuty. Podle našich měřítek jich nebude moc, ale jim hodně pomůžou. A dostanou se i k lidem, k těm kolonistům, co se můžou udřít, aby planetu zkrotili, nejen k úředníkům. Zaplatíme dřevařům v džungli, kapitánům říčních člunů, dělníkům na pile. Jim, jejich rodinám, kupcům, u kterých nakupujou. Všichni si polepší. My si polepšíme. To je podstatou svobodnýho obchodu. Na dohodě se samozřejmě přiživí i banky a vlády, největší zisk si připíšeme my, ale profitovat budou tisíce lidí." Uvědomil si, že civí na Symone a provokuje ji k hádce. Sklopil oči, skoro zahanbeně.

Dominique ho zlehka a poprvé upřímně políbila na tvář. „Vždycky musíš slíznout smetanu," vyčetla Ione.

„Přesně tak."

„Odpověděl ti na otázku?“ zeptal se Parris své milenky.

„Asi ano.“

Začal si stříbrným nožíkem loupat červený plod velikosti datle. Jozue v něm poznal slanou švestku z Atlantidy.

„Myslím, že Lalonde bude v dobrých rukou, když nechám celou operaci na kapitánu Calvertovi,“ shrnul Parris. „Jaký podíl navrhuješ?“

„Šedesát procent pro vás,“ odvětil mile.

„Což mě bude stát?“

„Počítal jsem tak dva tři miliony fuseodolarů do začátku kvůli výhradním exportním právům.“

„Osmdesát,“ licitovala Dominique.

Parris se zakousl do slané švestky, oči nespouštěl z mladého kapitána.

„Sedmdesát na třicet,“ navrhl Jozue.

„Sedmdesát pět.“

„V tom případě dostanu po dobu mayopovýho monopolu dvacet pět procent z veškerýho obchodu se Slzama na vašich lodích.“

Parris sebou škubl a kývl na dceru.

„Pokud dodáš záruky,“ přisadila si.

„Nabízím svůj podíl mayope v norfolkských cenách.“

„Přijímám.“

Jozue se opřel a dlouze si oddechl. Mohlo to dopadnout daleko hůř.

„Vidíš,“ popíchla ho Dominique. „Mám mozek i prsa.“

„A nohy,“ dodal Jozue.

Vyzývavě se olízla a pořádně si přihnula.

„Zítra necháme smlouvu sepsat právníkem,“ řekl Parris. „Nevidím v tom problém.“

„Jako první krok musíme na Lalonde otevřít zastoupení a zajistit si monopol. Lady Mac je ještě naložená, pak bude potřebovat pár oprav a kvůli jednomu idiotovi na Norfolku musím jít na konfederační technickou. Nic mi nehrozí, jenom zdržení. Takže snad můžu odletět v nejbližších deseti dnech.“

„Dobrá," přitakal Parris. „To se mi líbí, Jozue. Žádné okolky a honem do díla."

„A jak jste přišel k penězům vy?"

Parris se usmál a uzobl poslední kousek slané švestky. „Vzhledem k tomu, že z toho, doufám, bude velký obchod, pošlu s tebou na Lalonde vlastního člověka, aby ti pomohl otevřít kancelář. A neplýtvej mými penězi."

„No jistě. Koho?"

Dominique se k němu naklonila a ocelovou rukou mu sevřela stehno. „Hádej," zašeptala chlípně.

Vládnout Durringhamu už nebylo možné, město přišlo o nervy a čekalo jen na ránu z milosti.

Obyvatelé věděli, že na ně mašírují nepřátelské invazní jednotky, všichni slyšeli děsivé zprávy o xenockém zotročování, mučení, znásilňování a strašlivých krvežíznivých obřadech. Slova sílila s každým kilometrem stejně jako řeka, s níž plula. Lidé se doslechli i o noční evakuaci kuluské ambasády; sir Asquith by jistě neutekl, kdyby zbývala naděje. Jejich domovy a práce stanuly v palebné čáře neznámého, nepřemožitelného nebezpečí, a Durringhamští neměli kam utéct. Džungle už patřila dobyvatelům, sedm kolonizačních transportů na orbitě už nemohlo přijmout ani duši. Zbývala jen řeka a za ní panenský oceán.

Druhého dne po útěku Ralpha Hiltche do relativního bezpečí Ekwanu se vydalo osmadvacet kolesových lodí z durringhamského přístavu po proudu řeky Juliffe. Lístek stál jeden tisíc fuseodolarů na osobu (včetně dětí). Cíl nebyl stanoven; někdo hovořil o přeplutí oceánu do Sarellu, mluvilo se i o severním pobřeží Amarisku. Nezáleželo na tom, všichni chtěli hlavně vypadnout z Durringhamu.

Při šílené ceně cesty a chudobě obyvatel bylo překvapivé, kolik lidí se v přístavu objevilo. Víc, než lodě pobraly. S

východem slunce vzplály i šarvátky. Když kapitáni zvedali nástupní můstky, přihodilo se několik nepříjemných incidentů.

Frustrovaný dav zaútočil na kolonisty zabarikádované v přechodné noclehárně, létaly kameny a po nich i Molotovovy koktejly.

Candace Elfordová vyslala proti vzbouřencům šerify s čerstvými zástupci ozbrojené mozkovými rušičkami a laserovými puškami. Narazili ale na rabující gangy v obchodní čtvrti. Pouliční bitva stála osm životů a dva tucty raněných. Do přístavu se neprobojovali.

Tehdy Candace Elfordová konečně zavolala Colinu Rexrewovi a nahlásila, že ztratila poslední možnost uklidnit situaci. „Většina čtvrtí sestavuje občanské hlídky," datovala. „Viděli, jak málo šerifové zmůžou proti rozsáhlým nepokojům. Za posledních pár neděl se to jasně ukázalo a všichni už slyšeli o Swithlandu. Nevěří nám, že je dokážeme ubránit, tak se dali do boje sami. Za těch pár týdnů si udělali pořádné zásoby. Mají za to, že jsou soběstační, a nepouštějí nikoho přes hranice čtvrtí. Budou z toho potíže, protože mám hlášení o opuštěných vesnicích na východě. Jejich obyvatelé budou hledat útočiště ve městě. Místní je sem ale nepustí. Připadají si jako v obleženém hradě. Čekají na Terrance Smithe a jeho armádu, mezitím se opevňují."

„Jak daleko je nepřítel?"

„Nevím to přesně. Jejich postup určujeme podle selhávajícího spojení s vesnicemi. Řekla bych, že už jsou deset až patnáct kilometrů na východ od města. Většina jde pěšky, takže snad máme dva nebo tři dny. Samozřejmě oba víme, že jsou i ve městě. Pár dní už mi lidi donášejí historky o strašidlech."

„Co s tím chcete dělat?" zeptal se Colin.

„Vrátíme se k ostraze strategických center: kosmoportu, naší budovy, možná i obou nemocnic. Ráda bych bránila i přístav, ale nejsou lidi. Tento týden dezertovalo několik zástupců. Kromě toho už tu nemáme skoro žádné lodě, od rána

se za konvojem parníků vydaly desítky rybářských lodí, a dokonce pramic, takže přístav ztratil důležitost.“

„Dobře,“ odvětil Colin s hlavou v dlaních. „Udělejte to tak.“ Podíval se z okna na sluncem zalité střechy. Neviděl jediný požár, jež byly dosud na denním pořádku. „Udržíme se, než dorazí Terrance?“

„Nevím. Zatím se všichni perou mezi sebou, tak nemůžu odhadnout, nakolik se dokážou bránit invazi.“

„Jo. Typická Lalonde.“

Candace seděla za velkým stolem, sledovala na displejích nepříjemně rychlý postup fronty a vydávala rozkazy. Občas zapochybovala, že je někdo vůbec slyší, natož aby je plnil.

Půlku šerifů poslala na kosmoport a teď hloubili zákopy a rozmísťovali k silnici maserové kanony. Zbytek obsadil administrativní čtvrť, guvernérovu sklápěčku, úřad vrchního šerifa, několik správních budov a kancelář Konfederačního loďstva. Čtyři spojené týmy inženýrů z RSL a šerifů obcházely ostatní dosažitelné sklápěčky a vypínaly fúzní generátory. Kdyby chtěli dobyvatelé využít mizivé průmyslové síly Durringhamu, budou mít smůlu. Zásoby deuteria a He3 svezli na kosmoport. V půli odpoledne už město běželo jen na zásobní energii v elektronových matricích.

Tehdy většině obyvatel došla vážnost situace. Pouliční války skončily, čtvrtě posílily barikády a postavily hlídky. Všichni zalezli domů, ulice se vylidnily. Konečně se spustil déšť, očekávaný už od rána. Durringham pod těžkými mračny zatajil dech.

Stewart Danielsson pozoroval déšť z okna, klimatizace mu v místnosti účinně vysoušela vzduch. Poslední týden bydlel v kanceláři, Ward Molecular měla spoustu práce. Všichni si ve městě nechávali prohlédnout pomocné obvody elektronových matric, zvláště v případě malých baterek, které šly snadno předělat na energetické zásobníky k puškám. Prodal spoustu zbraňových rozhraní.

Obchodu se dařilo. Darcy a Lori z něj budou mít radost, až se vrátí. Nedovolili mu sice přespávat ve své kanceláři, ale jistě nebudou nic namítat. Dvakrát odehnal zloděje.

Měl pohodlný spacák s nafukovací matrací, kancelářská lednice byla mnohem lepší než vrak, co nechal doma, a ze skladu vybalil mikrovlnnou troubu. O tělesné slasti měl postaráno. Jako letní byt to tu nebylo špatné. Dlouho do noci mu dělával společnost Gaven Hough. Od prvního povstání neviděli Cola Esta, Stewartovi to příliš nevadilo.

Gaven otevřel dveře ve skleněné přepážce a vystrčil hlavu. „Nezdá se, že by si pan Crowther přišel vyzvednout zboží. Už je po čtvrtý."

Stewart se natáhl a vypnul procesorový blok. Snažil se vést přesné účetnictví a skladovou statistiku. Když to dělal Darcy, vypadalo to tak jednoduše. „Dobře, zavřeme krám."

„Budeme poslední ve městě. Za tyhle dvě hodiny jsem na ulici neviděl jediného člověka. Všichni se zavrtali kvůli tý invazi."

„A ty?"

„Nechce se mi. Nemám nic, o co by vojáci stáli."

„Můžeš tu zůstat přes noc. Myslím, že to bude bezpečnější než jít teď ven. Mám dost jídla."

„Díky. Skočím zavřít dveře."

Mladík za přepážkou prokličkoval mezi ponky k velkým dveřím do skladu. Měl bych být nervózní, napadlo ho, kolují sice evidentní nesmysly, ale nahoře na řece se určitě něco děje. Dobře si sklad prohlédl. Mayopové stěny by měly vydržet každý neorganizovaný útok. Má tu ale spoustu drahého zařízení a všichni to vědí. Možná bychom měli zatlouct okna. Na Lalonde neexistovaly pojišťovny, s firmou přijdou i o práci.

Podíval se na okenní rámy; vypadaly dost pevně.

Venku po ulici někdo šel. V dešti nebyl dobře vidět, ale vypadal na muže v obleku. Ve velice zvláštním obleku s dlouhým sakem a řadou knoflíků místo centrální přezky. Navíc měl na hlavě klobouk, který ze všeho nejvíc připomínal

půlmetrový komín z černého sametu. V pravé ruce svíral hůlku se stříbrnou hlavicí. Kapky se od něj odrážely, jako by je jeho historický kostým odpuzoval.

„Stewarte!“ zavolal ze skladu Gaven. „Stewarte, pojď sem.“

„Ne. Podívej se z okna.“

„Stewarte, jsou tu tři.“

Obchodník zaslechl v kolegově hlasu paniku a odvrátil se od okna. Zamžoural přes skleněnou přepážku. Ve skladu byla tma, Gaven už zavřel. Stewart ho nikde neviděl, u hromady se zato pohybovaly tři stíny nadlidských rozměrů. Potmě nedokázal přesně rozeznat, co…

Okno za ním dlouze zapraskalo. Otočil se. Rámy sténaly, jako by se do nich opíral hurikán. Venku ale normálně pršelo. Vítr to není. Muž v šedém obleku stál uprostřed cesty, oběma rukama se opíral o hůlku zaraženou do bláta. Díval se přímo na Stewarta.

„Stewarte!“ zaječel Gaven.

Okenní tabulky popraskaly, pavučina se rychle šířila. Stewart se reflexivně otočil a zakryl si hlavu. Rozletí se!

O přepážku se opíral dvouapůlmetrový yetti. Měl mastnou okrovou srst, opičí pysky a žluté tesáky. Stewart vytřeštil oči a ucouvl.

Všechno sklo v kanceláři vybuchlo naráz. Těsně před tím, než stiskl víčka, obklopil ho nádherný duhový mrak diamantů. Pak se mu střípky zasekaly pod kůži. Z tisíce mělkých ran mu vytryskla krev, najednou byl celý rudý. Mozek okamžitě odrušil nereálně silnou bolest. I zavřenýma očima viděl rudo. Kolem poletovaly hvězdičky. Pak vesmír zčernal. Přes otupělost šoku cítil v očních jamkách řeřavé uhlíky.

„Jsem slepý!“ Nevěděl ani, jestli dokáže mluvit.

„Nemusí to tak být,“ vemlouval se jakýsi hlásek. „Můžeme ti pomoci. Můžeme ti vrátit zrak.“

Zkusil otevřít oči. Cítil, jak se něco trhá. A neviděl nic než tmu. V celém zničeném těle se začala probouzet bolest. Věděl, že padá na zem.

Náhle mu bolest v nohou odnesl chladivý dotyk horského plesa. Dostal zpátky zrak, na pozadí nekonečné tmy se objevila přízračná dívka. Vypadala jako sestrojená z průsvitných pavučinek nakladených něžně na útlé tělíčko. Byla ještě dítě na počátku rozpuku, Stewartova představa anděla nebo víly. Tančila, poskakovala z nožky na nožku, ladnější a vzletnější než baletka. Tvář jí prozařoval štědrý úsměv.

Natáhla k němu ruce, v neexistujícím vánku jí povlávaly pavučinkové rukávy. „Vidíš? Dokážeme tě zbavit bolesti.“ Zvedla ruce nad hlavu, stiskla dlaně a se smíchem se zatočila.

„Prosím,“ škemral. „Prosím vás.“

Do nohou se mu vrátila bolest. Stewart zařval. Vidění se rozplývalo do nicoty.

Zastavila se a naklonila hlavu. „Chceš snad tohle?“ zeptala se s nelíčenou starostí.

„Ne! Vrať se, prosím.“

Úchvatně se usmála a objala ho jako na oslavu. Stewart se poddal jejím vonným pažím a utonul v záplavě jasného světla.

Ilex vyplul z červí díry sto tisíc kilometrů nad Lalonde. Zkroucená brána do časoprostorové nicoty se za sokolem hned zavřela, Ilex přeostřil distorzní pole. Okolí opatrně propátraly senzory. Biteková loď byla v plné bojové pohotovosti.

V akceleračním křesle prohlédl napjatý kapitán Auster všechna shromážděná data z bitekových i elektronických smyslů. V první řadě se ujistil, že na čtvrt milionu kilometrů od nich neoperuje žádná nepřátelská loď a nikdo je nezaměřuje zbraněmi. Rezonanční efekt v sokolově distorzním poli odhalil několik lodí na orbitě kolem Lalonde, pak asteroidy, satelity, měsíce, kamení. V Ilexově bezprostředním dosahu se nenacházela jediná kosmická loď. Po osmi sekundách mohli

Ilex a Ocyroe, střelecký důstojník, potvrdit nepřítomnost nepřátel.

Fajn, letíme na parkovací orbitu, výška sedm set kilometrů, zavelel Auster.

Sedm set? ujistil se Ilex.

Jo. V takové výšce tě to nebude moc tahat za pole. A kdykoli můžeme vzít nohy na ramena. No dobře.

Jejich spojené mysli dospěly k hospodárnému letovému vektoru. Ilex se vydal po imaginární trase vstříc modrobílé planetě.

„Míříme na parkovací orbitu," zopakoval Auster nahlas kvůli trojici adamitských důstojníků na můstku. „Chci neustálé hlídky na bojových stanovištích a mějte, prosím, na paměti, co nás tam asi čeká." Pro Edenity podtrhl slova pocitem strachu a naléhavosti. „Ocyroe, jak to vypadá v blízkém vesmíru?"

„Na parkovací orbitě devět lodí, z toho sedm kolonizačních transportérů a dvě nákladní lodě. Z asteroidu Kenyon se blíží tři meziplanetární fúzní náklaďáky. Jinak je soustava čistá."

„Nepodařilo se mi navázat spojení s řízením letového provozu na Lalonde," řekl Erato, pilot raketoplánu. Vzhlédl od komunikační konzole. „Geostacionární přenosová družice funguje, pokud vím. Ale neodpovídají."

Auster se podíval na poručíka Jeroena van Ewycka, špiona Konfederační informační služby. Nabrali ho na Avonu. „Co myslíte?"

„Je to zaostalá planeta a nemůžeme čekat okamžitou odpověď. S ohledem na hlášení z místa bych ale nic neriskoval. Zkusím se spojit s Kelvenem Solankim přímo přes vojenský satelit. Dokážete něco dostat z agentů na planetě?"

„Oslovíme je," řekl Auster.

„Výborně. Erato, zjistěte, co nám povědí ostatní kapitáni. Vypadá to, že tu už nějakou dobu tvrdnou, když je jich na orbitě tolik."

Auster se přidal k spřízněnostnímu hlasu Ilexu a díky síle lodi překonal nesmírnou vzdálenost k plynovému obru. Aethra

odpověděl hned, dospívající habitat však nemohl než potvrdit data od Darcyho a Lori. Na Muroru chodily zprávy jednou za týden, poslední hlášení, staré čtyři dny, se zabývalo především občanskými nepokoji.

Povíte nám, co se děje? zeptal se na spřízněnostní vlně mezi Ilexem a Aethrou Gaura, vrchní vychovatel a dozorce zrajícího habitatu.

Nikdo nám neodpovídá, odpověděl Auster. **Až se něco dozvíme, bude vás Ilex okamžitě informovat.**

Pokud je na planetě Laton, může se pokusit ovládnout Aethru. Na zdokonalení své techniky měl přes dvacet let. Nemáme na obranu žádné zbraně. Můžete nás evakuovat?

To záleží na okolnostech. Podle admirálových rozkazů máme prověřit jeho přítomnost a případně ho zlikvidovat. Pokud zesílil natolik, aby dokázal vzdorovat našim zbraním, musíme se vrátit na velení flotily a varovat je. Je to prvořadý úkol. Auster přidal vlnu soucitu.

Rozumíme. Hodně štěstí.

Děkuji.

Cítíš Darcyho a Lori? zeptal se Auster Ilexe. Ne. Neodpovídají. Ale na spřízněné vlně zní melodie, jakou jsem ještě nikdy neslyšel.

Vnímání sokola proniklo do hlavy kapitána. Auster uslyšel vzdálený soprán nebo snad tiché pískání. Byla to pomalá melodie, chvílemi se vytrácela do ticha.

Odkud to slyšíš? zeptal se Auster.

Zpředu, odvětil Ilex. **Z planety, ale zdroj se mění, nedokážu ho lokalizovat.**

Poslouchej dál a když najdeš zdroj, okamžitě mi to řekni. Samozřejmě.

Jeroen van Ewyck nařídil Ilexovi přes procesor namířit jednu parabolickou anténu na družici ELINT a vzápětí si otevřel kanál na zastoupení Konfederačního loďstva. Datové pásmo bylo uzoučké, kancelář vysílala velice slabě. Hovor přijal popletený vojín a hned ho přepojil Kelvenu Solankimu.

„Přiletěli jsme kvůli fleku, který jste poslal s Eurydikou," vysvětlil Jeroen van Ewyck. „Můžete nás informovat o situaci na planetě?"

„Pozdě," odpověděl Kelven Solanki. „Přiletěli jste po všem."

Auster se přes bitekový procesor připojil k hovoru. „Nadporučíku Solanki, tady kapitán Auster. Vyrazili jsme, jakmile jsme měli připravenou loď. Mohu vás ujistit, že admiralita vzala vaše hlášení velice vážně, stejně jako zprávu našich agentů."

„Vážně? Jedna loď mi připadá spíš jako vtip."

„Jsme tu na průzkumné misi a velení se smířilo s naší případnou ztrátou. Admiralita potřebuje vědět, zda jste ověřili Latonovu přítomnost a jakou sílu potřebuje na přemožení invaze."

Chvilka ticha.

„Je mi líto, jestli mi povolily nervy," omluvil se Kelven. „Je to tu zlé. Nepřítel dosáhl Durringhamu."

„Postupují pod Latonovým velením?"

„To netuším." Shrnul pro ně události posledních týdnů.

Auster naslouchal s rostoucím zděšením stejně jako všichni Edenité na palubě. Adamité dávali hrůzu najevo jen výrazem ve tváři.

„Takže vy pořád nevíte, jestli za tou invazí stojí Laton?" zeptal se ještě jednou Auster, když Kelven domluvil.

„Ne. Podle mého ne. Lori a Darcy ho prakticky odepsali už cestou do Ozarku. Pokud s tím začal on, pak hraje velice složitou dvojí hru. Proč by vaše agenty varoval před tím energetickým virem?"

„Už jste to potvrdili?" zeptal se Jeroen van Ewyck.

„Ne. Ale máme dost nepřímých důkazů. Nepřítel disponuje velice vyspělou bojovou elektronikou a masivně ji používá. Počítám, že byste se měli zeptat v Kulu; tým KVB dostal jednoho zajatce ze soustavy."

To je pro KVB typický, poznamenal Erato.

Auster mlčky přikývl.

„Jak to vypadá ve městě?“ otázal se Jeroen van Ewyck.

„Večer jsme slyšeli střelbu z periferie. Šerifové brání kosmoport a úřední komplex. Těžko je ale udrží déle než pár dní. Musíte se vrátit na Avon a informovat admiralitu a Konfederační sněm. Stále se nám nepodařilo vyloučit možnost xenocké invaze. A vyřiďte admirálovi, že tu nesmějí přistát ani žoldáci Terrance Smithe. Pár tisíc najatých vojáků tady nic nezmůže.“

„To je jasné. Okamžitě evakuujeme vás i vaše podřízené,“ řekl Auster.

Pětačtyřicet lidí? zapochyboval Ocyroe. To loď nepobere.

Můžeme skočit rovnou na Jospool. Je to jen sedm světelných let. Podpora života to zvládne.

„Chtěl bych poslat pryč vojíny a nižší šarže,“ nadatoval Kelven Solanki. „Nečekali jsme válku. Jsou to skoro děti.“

„Ne, bereme vás všechny,“ prohlásil nesmlouvavě Auster.

„Rád bych zajal některého z těch zabraných obyvatel, kdyby to šlo,“ přisadil si rychle Jeroen van Ewyck.

Co mariňáci, Erato? zeptal se Auster. **Myslíš, že to stojí za pokus?**

Když je najdeme, zaletím pro ně, odvětil pilot. Edenité cítili jeho vzrušení.

Auster se musel pousmát. Piloti jsou všude chlapáci a rádi vyhledávají nebezpečí, Adamité i Edenité.

V povodí Juliffe něco ruší sledování, upozornil je nazlobeně Ilex. **Optickými čidly těžko rozeznám cokoli na tisíc kilometrů od řeky.**

Je tam noc a my jsme pořád sedmdesát tisíc kilometrů daleko, podotkl Auster.

I tak bych měl vidět daleko víc.

„Poručíku, pokusíme se zachránit vaše mariňáky,“ oznámil Auster.

„Naposledy jsem s nimi mluvil včera. Ani nevím, jestli jsou ještě naživu, natožpak kde.“

„Přesto jsou to zaměstnanci Konfederačního loďstva. Pokud existuje naděje, dlužíme jim trochu snahy.“

Jeroen van Ewyck a oba Adamité na můstku se na něj polekaně podívali. Rychle se to snažili zamaskovat. Auster si jich nevšímal.

„Proboha, ale… No dobře,“ připustil Kelven Solanki. „Zaletím pro ně sám. Nemá cenu riskovat váš raketoplán. Šli tam na můj rozkaz. Na moji zodpovědnost.“

„Jak si přejete. Když najdeme jejich loď, budete mít k dispozici letadlo?“

„Seženu ho. Poslední letoun ale nepřítel sestřelil. Mají velice účinnou palebnou sílu.“

„Ilex taky,“ prohlásil Auster.

Jozue Calvert padl na průhlednou membránu a pořádně si odfoukl. Rosolovité lůžko se pod ním houpalo, vlnobití ztrácelo na síle. Tekl z něj pot. Zadíval se do stropních svíticích panelů. Už na nich znal každý ozdobný lísteček.

„Tohle je rozhodně jeden z příjemnějších způsobů, jak se probudit,“ řekl.

„Jeden?“ Ione zpod něj vyprostila nohy a posadila se mu na stehna. Vyzývavě se protáhla, ruce za hlavou.

Jozue zasténal a hladově se na ni podíval.

„Jmenuj mi další,“ pobídla ho.

Posadil se a podíval se jí z dvaceti centimetrů do očí. „Dívat se na tebe,“ prohlásil hlubokým hlasem.

„Rajcuje tě to?“

„Jo.“

„Sólo, nebo s jinou holkou?“ Škubl sebou a tím jí odpověděl. Odjakživa věděla, že má rád trojky. Nepotřeboval uspokojit ptáka, ale ego.

Zazubil se, rošťácky a naprosto neodolatelně. „Mám dojem, že se rozhovor stáčí k Dominice.“

Ione ho políbila na špičku nosu. Nedokázali před sebou cokoli skrýt, připadal jí stejně blízký jako habitat. Bylo to milé a strašidelné zároveň. „Tys o ní začal.“

„Mrzí tě, že se mnou letí na Lalonde?“

„Ne. Je to v logice věci.“

„Mrzí tě to.“ Něžně ji pohladil po straně ňadra. „Nemusíš žárlit. Už jsem s ní spal, jak víš.“

„Vím. Sledovala jsem vás v té její veliké posteli, pamatuješ?“

Vzal její prsa do dlaní a políbil je. „Vezmeme ji do tvojí.“

Podívala se mu na temeno. „To nejde, je mi líto. Saldanové si nechali odstranit gen homosexuality už před třemi stoletími. Nemohli riskovat skandál, mají v celé říši platit za obránce Desatera.“

Jozue jí nevěřil ani slovo. „Na gen smilstva ale nenarazili.“

Usmála se. „Proč se nemůžeš dočkat, až ji budeš mít v posteli? Strávíte spolu celý týden v té tvé kleci na beztížný sex.“

„Žárlíš.“

„Ne. Nikdy jsem si na tebe neosobovala výhradní právo. O Norfolku jsem neřekla ani slovo.“

Odtáhl se od jejího poprsí. „Ione!“ ohradil se.

„Táhla z tebe vina. Byla hodně krásná?“

„Byla… sladká.“

„Sladká? Jozue Calverte, na stará kolena se z tebe stává romantik.“

Jozue vzdychl a spadl zpátky na matraci. Měla by si rozmyslet, jestli chce žárlit, nebo ne. „Ptám se tě snad na tvoje milence?“

Ione maličko zčervenala. S Hansem to nebylo špatné, ale Jozue jí dával daleko víc. „Ne,“ připustila.

„A jéje, zdá se, že tu nejsem jedinej nevěrník.“

Sjela mu prstem po hrudní kosti přes břicho až na stehno. „Necháme toho?“

„Ano.“ Vzal ji za boky. „Přivezl jsem ti další dárek.“

„Jozue! Co?“

„Semínko gigantey. To je lalondskej strom. Pár jsem jich viděl kolem Durringhamu, měly osmdesát metrů, ale Marie říkala, že jsou to jenom semenáčky, že ty velký rostou dál od moře.“

„Tak Marie?“

„Ano.“ Nenechal se vyvést z míry. „Na Tranquillity by měla dost narůst. Musíš ji ale zasadit někam, kde je dost vody a hluboká hlína.“

„Budu si to pamatovat.“

„Časem vyroste až ke světelný trubici.“

Nevěřila mu.

Napřed budu muset projet testy kompatibility, upozornil ji habitat. **Naše biosféra je pečlivě vyvážená.**

Cyniku. „Děkuji, Jozue,“ řekla nahlas.

Jozue si všiml, že se mu vrátila erekce. „Pojď trošku dopředu.“

„Něco ti ukážu,“ řekla svůdně Ione. „Splní se ti sen každého muže.“

„Fakt?“

„Fakt. Ráda bych tě seznámila s jednou kamarádkou. Každé ráno si s ní chodím zaplavat. Je mladší než já a nikdy si nebere plavky.“

„Ježíši Kriste.“ Jozue záhy zavětřil. „Ty mě taháš za nos.“

„Ne, ani trošku. Je na tebe moc zvědavá. A strašně ráda se nechává mýt od jiných lidí. Já to dělám pořád, jezdím jí rukama po celém těle. Chceš jít se mnou?“

Podíval se jí do šibalských očí a rychle přemýšlel, do čeho se to nechal navézt. Gen homosexuality, kulový. „Tak jdeme.“

K zátoce šli padesát metrů pískem, deset metrů za nimi nenápadně hlídali tři tranquillitští seržanti. Jozue se zarazil a rozhlédl kolem. „Tohle je jižní konec.“

„Správně,“ odvětila sladce.

Dohnal ji na vršku duny. Rozlehlá zátoka pod nimi vypadala nesmírně lákavě, kus od břehu zarostlého palmami vlny omývaly malý ostrov. V dálce viděl areál výzkumu Laymilů.

„To je v pořádku," uklidnila ho. „Nenechám tě zavřít, žes sem přišel."

Pokrčil rameny a následoval ji dolů na pláž. Když sešel, už běžela do vody, cestou odhazovala koupací plášť. „Poběž, Jozue!" Od nohou jí cákala voda.

Nahá holka na tropické pláži. Neodolatelné. Shodil župan a rozběhl se k moři. Za sebou slyšel něco těžkého, dunivé kroky v písku. Otočil se. „Ježíši!"

Přímo na něj běžel Kiint. Tak malého ještě neviděl, byl jen o kousek vyšší než on a na délku měl sotva tři metry. Pod tělem kmitalo osm krátkých nožek.

Nohy mu ztuhly. „Ione!"

Hystericky se chechtala. „Brýtro, Haile," zakřičela z plných plic.

Kiintka před ním zabrzdila. Díval se jí do fialových očí velkých jako půl jeho obličeje. Z dýchacích otvorů vyšel silný závan teplého vlhkého vzduchu.

„Ehm…"

Xenoc vystrčil jedno traktamorfní chapadlo a na jeho konci vytvořil tvar lidské ruky, jen trochu přehnal velikost.

„Tak pozdrav," pobídla ho Ione. Už vylezla z moře a došla k nim.

„Za tohle zaplatíš, Ione Saldanová."

Zahihňala se. „Jozue, tohle je moje kamarádka Haile. Haile, to je Jozue."

Proč je tak tvrdý moc? zeptala se Haile.

Ione vyprskla a zlomila se v pase. Jozue ji probodl pohledem.

Nechce ruku podat? Nechce lidský rituál pozdravit? Nechce kamarádit? Kiintka nasadila zklamaný tón.

„Jozue, podej jí ruku. Haile mrzí, že se s ní nechceš kamarádit.“

„Jak to víš?“ zeptal se koutkem úst.

„Spřízněnost. Kiinti ji mají.“

Zvedl ruku. Haile vytáhla chapadlo a Jozue ucítil kolem prstů měkkou šupinatou kůži. Svědilo to. Nervová nanonika mu zatím projela záznamy o xenockých rasách. Kiinti mají uši.

„Kéž tvé myšlenky létají vysoko, Haile,“ řekl a lehce se uklonil.

Tolik se mi líbí!

Ione se na něj zkoumavě podívala. Mohlo mi dojít, že jeho kouzlo působí i na xenoky.

Kiintka mu vřele stiskla ruku a pak chapadlo zase zatáhla. Svědění mu projelo paží až do hlavy.

„Tvá nová kamarádka,“ vykoktal.

Ione se usmála. „Haile se narodila teprve před pár týdny. A roste pěkně rychle.“

Haile začala Ione postrkovat do vody, ducala jí do zad plochou trojúhelníkovou hlavou a cvakala zobákem. Jednou pseudorukou nadšeně mávala na Jozueho.

Zazubil se. „Už jdu.“ Kůže ho pod vlasy svědila, jako by se spálil na sluníčku.

„Voda jí ve vývinu uklidňuje kůži,“ vysvětlila Ione a vlétla do moře. „Musí se koupat alespoň dvakrát denně. Všechny kiintské domy mají kryté bazény. Ale Haile miluje pláž.“

„Fajn, rád ji podrbu.“

Moc vděčná.

„Je mi potěšením,“ odtušil Jozue. Zarazil se. Haile stála na čáře přílivu a pozorně si ho prohlížela velikýma očima. „Tos byla ty.“

Ano.

„Co?“ zeptala se Ione a nechápavě přeskakovala očima z jednoho na druhého. „Já ji slyším.“

„Nemáš spřízněnostní gen,“ namítla překvapeně a trochu pobouřeně.

Jozue má myšlenky síly. Moc těžké mluvit mu, ale možné. Jen s málo lidmi. Bojím nemožné. Smutná selhala.

Vypjal hruď. „Slyšíš, mám silný myšlenky.“

„Haile jenom ještě neovládla náš jazyk, to je všechno,“ usmála se hrozivě Ione. „Spletla si sílu s jednoduchostí. Tvoje myšlenky není těžké rozlišit.“

Jozue si rozhodně promnul ruce a vykročil k ní. Ione ucouvla a pak se rozběhla do vody. Chytil ji po šesti metrech a společně spadli do vln. Haile pospíšila za nimi.

Moc radosti. Moc radosti.

Jozue byl zvědavý, jak malá Kiintka plave. Měl dojem, že je na to moc těžká, ale plavala rychle, hlavně díky pseudoploutvím vytvořeným z traktamorfních chapadel. Ione jí nedovolila plavat až na ostrov s tím, že je to moc daleko, a Haile se vzdorně zamračila.

Viděla jsem kus parku ve všem kolem, oznámila hrdě Calvertovi, když ji drbal v páteřní rýze nad zadkem, **Ione mi ho ukázala. Tolik věcí. Dobrodružství krása. Závidím Jozue.**

Jozue nevěděl, jak soustředit myšlenky, aby mu Haile rozuměla, a tak prostě promluvil: „Ty mi závidíš? Co?“

Letíš, kam chceš. Na hvězdy daleko. Vidíš divné. Chci to moc!

„Na Lady Mac by ses asi nevešla. Lidské lodě na přepravu Kiintů musí schválit vaše vláda. Já to povolení nemám.“

Smutek. Zlost. Zklamání. Nemohu za hranice dospělých. Moc porostu, než můžu.

„Lítat po vesmíru není taková sranda, jak se povídá. Většina planet v Konfederaci je docela nudná, lítat mezi nima zabere spoustu času a je to nebezpečný.“

Nebezpečí? Vzrušení dotaz?

Jozue už se propracoval k Hailinu pružnému krku. Ione se na něj zubila přes široký hřbet.

„Ne, žádný vzrušení. Jde spíš o nebezpečí, že něco selže. Porucha tě může stát život.“

Máš vzrušení. Úspěchy. Ione vyprávěla o tvých cestách. Triumf v Troskách. Moc úžasné. Veliká odvaha.

Ione zamaskovala smích kašlem. **Holka, ty jsi pěkná koketa.**

Nesprávný způsob přístupu k lidskému samci dotaz? Pochvala charakteru a hloupý obdiv činů; tvé pokyny. Ano, řekla jsem to tak. Možná ne doslova.

„To už je dávno," řekl Jozue. „Život byl tehdy divokej. Jeden špatnej tah a konec. Prstenec trosek je ošklivý místo. Sup musí mít silnou vůli. A odolávat samotě. Nedokáže to každej."

Stal ses legendou. Nejslavnějším supem.

Nepřeháněj to, upozornila ji Ione.

„Myslíš tu laymilskou elektroniku? Jo, to byla velká rána, vydělal jsem spoustu peněz."

Moc kulturních poznatků.

„Jo jo, to taky."

Ione přestala drbat Haile a zamračila se. „Jozue, ty ses ani nepodíval na dekódované záznamy?"

„Na co?"

„Ta tvá elektronika obsahovala laymilské senso. Získali jsme spoustu poznatků o jejich kultuře."

„Fajn. Skvělá zpráva."

Podezíravě se na něj podívala. „Byli z biologického hlediska nesmírně vyspělí. Podstatně dál ve vývoji než my. Žili prakticky v harmonii s habitatem, takže se musíme ptát, nakolik byly jejich habitaty umělé. Jejich veškerá biologie a vztah k živým organismům jsou zcela odlišné od našeho pohledu. A jejich psychiku nedokážeme pochopit; byli na jedné straně silně individuální a na druhé se dokázali spojit do homogenního mentálního celku. Dva úplně odlišné stavy vědomí. Domníváme se, že byli skutečnými telepaty. Genetici z projektu se hádají o příslušnou sekvenci. Je podobná spřízněnostnímu genu Edenitů, ale laymilská psychika ji implementuje na daleko vyšší úrovni. Edenité si i po přenosu vzpomínek do habitatu ponechávají základ identity, zatímco laymilská ochota k přenosu nejtajnějších pochodů svědčí o

vysoké duševní vyspělosti. Žádný genetik ti nevylepší vzorce chování.“

„Už jste zjistili, co je zničilo?“ zeptal se Jozue. Haile se mu pod rukou otřásla skoro jako člověk. Ucítil v hlavě ledový strach. „Tak promiň.“

Bojím. Hrůza. Tolik mrtvých. Měli sílu. Podlehli. Proč dotaz?

„Taky bych to ráda věděla,“ řekla Ione. „Měli ze života daleko větší radost než my.“

Isakora se pohupovala v proudu Zamjanu jako ulomený kmen. První den si vyrobili provizorní vesla, samo kormidlo jim nebylo nic platné. Díky nim se drželi jakžtakž uprostřed řeky. Měla tu osm set metrů na šířku, což jim dávalo dost času na manévrování.

Podle inerčního navigátoru Murphyho Hewletta sjeli po řece od zničení mikrofúzního generátoru třicet kilometrů. Proud je spolehlivě nesl pryč od přístaviště pod dubem a nepřátelské vypálené džungle. Zbývá jen nějakých osm set kilometrů.

Jacqueline Couteurová nedělala potíže, většinu času seděla pod plachtou na přídi. Nebýt vší té hrůzy, jíž museli projít, aby ji zajali, přivázal by ji Murphy Hewlett za krk k rozbitému generátoru a hodil ji přes palubu. Měl dojem, že je jí to jasné. Ale pro ni se sem vypravili. A přežili. Dokud se na tom nic nezmění, bude se poručík Murphy Hewlett řídit podle rozkazů a dopraví ji do Durringhamu. Nic jiného jim nezbývalo, v životě už neměli jiný cíl.

Nikdo si na ně nedovolil, i když jim evidentně rušili spojení (ostatní zařízení pracovalo bez problémů). Nezajímali se o ně ani vesničané na březích. Prvního rána k nim připluly dvě veslice, ale nechaly se odradit varovným výstřelem z bradleyovky. Pak měla Isakora pokoj.

Murphy začínal věřit, že se dostanou do Durringhamu. Klidná řeka takovému naivnímu optimismu svědčila.

Když koncem druhého dne padla tma, seděl na zádi, ruku na kormidle, a snažil se udržet loď uprostřed proudu. Takhle aspoň nemusí hýbat rozbitým kolenem, i když levá ruka mu také příliš nesloužila. Mokrá kombinéza se mu lepila na tělo.

S lahví v ruce k němu šel Louis Beith. Na předloktí měl nanonický obklad, Jacqueline Couteurová mu zlomila ruku. Nanonika v infračerveném spektru svítila.

„Nesu ti šťávu," řekl Louis. „Přímo z mrazáku."

„Díky." Murphy vzal čutoru. Nápoj měl díky teplotě tak tmavě modrou barvu, až vypadal spíš černý.

„Niels si zase povídá s démonama," prohodil tiše Louis.

„S tím těžko něco naděláme, leda mu nahrát do nanoniky spací program."

„To jo. Ale, poručíku, on jako by opravdu s někým mluvil. Myslel jsem si, že halucinace nedávají smysl. Ale on mluví tak, že se radši ohlížím přes rameno."

Murphy si lokl. Džus byl tak ledový, že mu umrtvil měkké patro. Prostě skvělý. „Tolik tě to otravuje? Můžeme ho uspat."

„Ne, neotravuje. Ale děsí, po tom všem, co jsme viděli."

„Mám dojem, že to jejich elektronický bojový pole ovlivňuje nanoniku víc, než jsme si chtěli připustit."

„Fakt?" Louis se rozzářil. „Asi máš pravdu." Stál na zádi s rukama v bok a hleděl na západ. „Panečku, támhle je pěknej meteorickej roj. Nikdy jsem takovej neviděl."

Murphy se podíval na čistou noční oblohu. Vysoko nad Isakorou padaly hvězdy. Kreslily na nebe čáry, hořely a zářily. Usmál se, byl to krásný pohled. A padalo jich čím dál víc, roj mířil na východ. Musejí to být zbytky nějaké dávno zaniklé komety. Nejvzdálenější meteority za sebou táhly prachovou stopu. Rozhodně propadaly atmosférou dost daleko, minimálně deset kilometrů. Murphymu ztuhl úsměv na rtech. „Proboha," zašeptal.

„Co je?" zeptal se vesele Louis. „Není to pěkný? Fíha. Vydržel bych se na koukat celou noc."

„Nejsou to meteority."

„Cože?“

„Nejsou to meteority. Kurva!“

Louis se na něj polekaně podíval.

„Jsou to kinetický harpuny!“ Murphy vyrazil k přídi tak rychle, jak mu koleno dovolilo. „Připoutejte se!“ zařval. „Všichni se něčeho chyťte. Padají rovnou na nás.“

Obloha se pomalu rozsvítila jako ve dne, tmu vytlačila azurová modř. Kouřové stopy na západě byly tak jasné, že se na ně nešlo dívat. Neskutečně rychle se natahovaly, hradba noci praskala a v trhlinách zářilo slunce.

Kinetické harpuny byly standardní konfederační taktické (nejaderné) protiplanetární zbraně. Tvořila je tvrzená půlmetrová šipka z kompozitu odolného proti žáru řízená čtyřmi křidélky na předem určené dráze. Nenesly výbušniny ani energii, cíl ničily pouze rychlostí.

Ilex zrychloval k Lalonde na osmi gé po přesně propočtené hyperbolické trajektorii. Vrchol hyperboly byl dvanáct set kilometrů nad Amariskem, dvě stě kilometrů východně od Durringhamu. Ze zbraňového kontejneru vyletělo pět tisíc harpun. Ilex obrátil směr akcelerační vlny distorzního pole proti gravitaci planety. Posádka v akceleračních křeslech vzdorovala šílenému přetížení, nanonické implantáty ztvrdly, aby ochránily měkké tkáně nedokonalých lidských těl.

Hejno harpun svištělo atmosférou, svrchní vrstva kompozitu se odpařovala třením a zanechávala za šipkami oslnivou iontovou stopu dlouhou sto kilometrů. Zdola to připomínalo déšť oslnivého tekutého světla.

Padaly děsivě tiše. Taková síla by měla dunět jako rozlícený bůh. Murphy svíral zábradlí u kormidelní budky a mžoural na blížící se oslepivou zkázu. Slyšel Jacqueline Couteurovou kňučet strachy a měl škodolibou radost. Poprvé dala najevo nějaký cit. Do nárazu zbývá jen pár vteřin.

Harpuny byly přímo nad nimi, atmosférická řeka slunečního jasu podél celého toku Zamjanu. Světelné hladiny se srazily, východní džungle vybuchla, linie bombardování se

přehnala přes Isakoru rychleji, než stačily sledovat vylepšené smysly. Ani jedna harpuna nedopadla do vody.

Džungli zaplavily výbuchy. Sotva šipky předaly hlíně svou nesmírnou kinetickou energii, z obou břehů vyšlehly vysoké plameny. Zkáza zasáhla sedm kilometrů toku, kilometr a půl od řeky na obě strany. Do vzduchu vyletěl mrak hlíny, kamení a třísek a zastínil tepelné blesky. Zbytek stromů porazily tlakové vlny.

Pak loď zavalil hrom. Řev výbuchů se překrýval a proměňoval v jediné sonické beranidlo, jež rozezvučelo každé prkno Isakory jako přetaženou kytarovou strunu. Teprve pak zbraně dohnal zvuk jejich pádu.

Murphy si přitiskl dlaně na zmučené uši. Třásly se mu všechny kosti v těle, klouby bolely.

Na už tak neklidnou hladinu dopadly trosky stromů a skal. Mezi krátery přeskakoval po padlých kmenech oheň. Nad smrtelně raněným krajem visel mrak práškových třísek, prachu a popela. Murphy pomalu spustil ruce a podíval se po okolní zkáze. „To byli naši," řekl nevěřícně. „To my."

Vedle něj stál Garrett Tucci a něco drmolil. Murphy nic neslyšel. V uších mu ještě zvonilo. „Křič! Datuj! Moje uši to zabalily."

Garrett Tucci zamžikal a zvedl komunikační panel. „Funguje!"

Murphy zkusil vlastní vysílačku a ta mu ohlásila otevřený kanál na vojenskou družici.

Na Isakoru dopadlo jasné světlo odkudsi shůry. Paprsek sklouzl po hladině a pak se vrátil na loď. Zvedl hlavu, teď už ho nemohlo nic překvapit. Svítilo na ně malé letadlo dvě stě metrů nad řekou, na křídlech blikala obrysová světla, zelené, červené a bílé. Nervová nanonika poznala podle obrysu BK133.

Murphyho komunikační panel oznámil otevřený místní kanál. „Murphy? Jste tam, Murphy?"

„Pane? Jste to vy?" zeptal se nevěřícně.

„Čekáte někoho jiného?“ odtušil Kelven Solanki.

Reflektor zase našel Isakoru a zůstal na ní.

„Máte ještě zajatce?“

„Ano, pane nadporučíku.“ Murphy se podíval na Jacqueline Couteurovou. Clonila si oči. „Hodnej. Bereme ji s sebou.“

„Pane, Niels Regehr je ošklivě zraněnej. Asi nevyleze po žebříku.“

„Nevadí.“

BK133 opatrně klesala, křídla se kolébala v závanech po tlakové vlně. Murphy cítil na tváři vertikální kompresory, horký suchý vzduch, který byl příjemný oproti místní vlhkosti. Viděl, že po straně trupu jsou otevřená dvířka. Na palubu se po laně spouštěl muž ve vojenské kombinéze.

Reflektory na střeše kanceláře Konfederačního loďstva svítily na shromážděný dav. Všichni hleděli k nebi.

Když Kelven Solanki přistával na střeše, viděl je Murphy otevřeným průlezem BK133. Na budově už seděl raketoplán se zataženými křídly, skoro se na ni nevešel. Nic hezčího už hodně dlouho neviděl.

„Co je to za lidi?“ zeptal se.

„Všichni viděli, jak Ilexův raketoplán evakuuje místní posádku,“ vysvětlil Vince Burtis. Devatenáctiletý vojín je po laně vytahal z paluby Isakory. Když se dal k armádě, těšil se na dobrodružství a z invaze měl evidentní radost. Murphy mu nechtěl brát iluze. Však brzy prohlédne.

„Asi by taky chtěli pryč,“ dodal rozumně Vince Burtis.

BK133 si sedla na střechu. Kelven nadatoval letovému počítači, ať vypne vnitřní systémy. „Všichni ven,“ zavelel.

„A rychle,“ doplnil z komunikačního panelu Erato. „Mám spojení s šerify. Říkají, že dav se už probil ke dveřím.“

„Dovnitř by se dostat neměli,“ oddatoval Kelven.

„Řekl bych, že pár šerifů je na jejich straně,“ upozornil váhavě Erato. „Jsou to jen lidi.“

Kelven se odkurtoval a pospíšil zpátky do oddělení pro pasažéry. Vince Burtis vedl Nielse Regehra a pomáhal mu z letadla. Garrett Tucci a Louis Beith už byli venku a eskortovali Jacqueline Couteurovou k raketoplánu.

Murphy Hewlett se na vyšší šarži unaveně usmál. „Díky, pane."

„Já za to nemůžu. Kdyby se neukázal Ilex, ještě byste pádlovali na řece."

„V baráku nikdo nezbyl?"

„Raketoplán už párkrát letěl, jsme poslední," řekl Kelven.

Seskočili na střechu. Raketoplán roztočil kompresory a přeřval ryk shromážděného davu. Kelven se snažil zaplašit pocit viny. Mezi místními správními úředníky měl spoustu přátel. Candace Elfordová mu vydala BK133 okamžitě a bez řečí. Určitě mohli vzít pár lidí na kolonizační transporty.

Ale koho? A kdo by je vybíral?

Nejlepší – jediný – způsob, jak teď planetě pomoci, je zavolat armádu.

Za BK133 se prudce otevřely padací dveře a na střechu se vyvalil řvoucí dav.

„Proboha," zašeptal Kelven Solanki. Viděl mezi nimi tři nebo čtyři šerify s mozkovými rušičkami, jeden měl loveckou pušku. Zbytek tvořili civilisté. Ohlédl se. Vince Burtis a Niels Regehr se už dostali skoro do přechodové komory. Z raketoplánu jim kdosi pomáhal. Vince se v hrůze rozhlížel.

„Padej dovnitř," nadatoval Kelven a zamával rukama.

BK133 už obcházeli dva šerifové, další lidé podlézali nízký trup. Na střechu se hrnuli další. Už jich tu muselo být přinejmenším třicet.

„Počkejte na nás."

„Jeden navíc se vám vejde."

„Mám peníze, můžu zaplatit."

Murphy namířil bradfieldku k nebi a dvakrát varovně vystřelil. Velkorážní puška dělala překvapivý hluk. Několik lidí se vrhlo k zemi, zbytek ztuhl.

„Ať vás to ani nenapadne," zvolal Murphy. Bradfieldkou ukázal na jednoho bledého šerifa. Muž upustil mozkovou rušičku.

Kompresory už syčely na plný tah.

„Nemáme místo. Běžte domů, než se někomu něco stane."

Kelven a Murphy začali couvat k raketoplánu. Jedna snědá žena už podlezla BK133 a teď šla vzdorně rovnou k nim. Před sebou držela nejvýš dvouleté děcko. Oplácaný obličejík a velké uplakané oči.

Murphy na ni nedokázal namířit. Dorazil ke schůdkům.

„Vemte ho s sebou," zavolala žena. Zvedla dítě. „Prokrista, vemte mého syna, pokud máte aspoň gram soucitu. Na kolenou vás prosím!"

Murphy nahmátl podpatkem první schod. Kelven ho vedl pozadu.

„Vemte ho!" zaječela přes sykot kompresorů. „Vemte ho nebo ho zastřelte."

Murphy se otřásl. Ta ženská to myslí vážně, smrtelně vážně.

„Uděláte laskavost. Sami víte, co ho tady čeká." Dítě řvalo a kroutilo se jí v náruči.

Ostatní lidé na střeše nehybně stáli a měřili si ho tvrdýma nelítostnýma očima. Otočil se na Kelvena Solankiho, ztrápeného vinou.

„Vezměte ho," vyhrkl na Murphyho.

Murphy pustil pušku a nechal ji sjet po silikonové střeše. Datovou linkou ji zajistil, aby nikdo nemohl střílet na raketoplán, pak chytil pravačkou dítě.

„Shafi," zavolala za ním žena. „Jmenuje se Shafi Banaji. Pamatujte si to."

Ještě ani nestál v přechodové komoře, když se letoun zvedl a okamžitě namířil špičkou k nebi. Pomocné ruce ho vtáhly dovnitř a dveře zapadly.

Shafi měl mokré smradlavé kalhotky a vyděšeně vřískal.

3

Včetně Tranquillity obíhalo v Konfederaci jen pět nezávislých (needenitských) bitekových habitatů. Hned po Tranquillity byl asi nejznámější (ať v dobrém či špatném, podle názoru) Valisk.

I když v obou habitatech vládl technicky vzato diktátorský režim, zaujímaly opačné póly politického spektra a zbylé tři habitaty tak odsunuly do šedé zóny. Tranquillity byla elitní, ba královská původem, vynalézavá, bohatá, maličko dekadentní, ovládaná sexy vévodkyní, zdůrazňovala lepší stránky života a každý se na ni toužil dostat. Valisk byl starší, dny slávy měl dávno za sebou, hostil zpustlé obyvatelstvo a peníze (nemalé) vydělával na temnějších stránkách lidské povahy. A jeho vláda spíš odpuzovala, než přitahovala.

Nebylo tomu tak vždy.

Valisk založil edenitský Had jménem Rubra. Na rozdíl od pozdějšího teroristy Latona byla Rubrova revolta daleko konstruktivnější. Narodil se na Machaonu, habitatu u Kohistánu, největšího plynového obra v soustavě Šrínagar. Po čtyřiačtyřiceti letech opustil svůj rod i domov, prodal nezanedbatelný podíl v rodinné stavební firmě a emigroval na čerstvě obydlený adamitský asteroid v trójském shluku za Kohistánem.

Soustava se tehdy vytrvale rozvíjela. Šrínagar osídlili za Velkého rozptylu roku 2178 etničtí Indové. To bylo před sto šestnácti lety. Planeta byla zkrocena, byl založen základní průmysl a lidé hledali nové pole působnosti. V celé Konfederaci nové světy prozkoumávaly blízký vesmír a bohatly na surovinách. Šrínagar se k nim chtěl přiřadit.

Rubra začal s šesti pronajatými meziplanetárními nákladňáky. Jako všichni Hadi dosáhl výrazného úspěchu (Edenité z toho skoro vždy měli problémy, protože většina Hadů se dala na dráhu zločinu). Vydělal spoustu peněz dovozem lahůdek na asteroidy. Nakoupil další lodě, vydělal ještě víc a pojmenoval svou sílící firmu Magellanská Itg – s nadsázkou naznačoval, že jednou bude obchodovat i se vzdáleným mračnem. Po dvanácti letech růstu, roku 2306, už Magellanské patřily asteroidové doly a rozšířila působnost na mezihvězdný trh.

Tehdy Rubra zasadil na orbitu Opuncie, čtvrtého plynového obra v soustavě, bitekový habitat Valisk. Byla to sázka do loterie. Za semínko utratil veškeré firemní jmění a půlku lodí zatížil hypotékou. Většina náboženství včetně hinduismu navíc bitek neschvalovala. Šrínagarští bolševici si ale zakládali na nezávislosti a na pokroku, nehleděli tedy na bráhmanské klatby vyřčené kdesi ve vzdálené pozemské Indii před dvěma stoletími. Planeta ani asteroidy neměly důvod uvalit na ekonomicky přínosný habitat embargo. Valisk se stal firemním státem a domovským přístavem Magellanské Itg (skoro největší spediční společnosti v sektoru), sloužil i jako noclehárna pro Rubrovy dělníky.

I když habitat nesl majiteli peníze a skýtal výhodnou základnu, potřeboval Rubra přilákat stálou populaci, aby vybudoval soběstačnou civilizaci. Továrny tedy dostaly extrémně lacino licence na vojenskou výrobu i vývoj a Valisk začal přitahovat zbrojařské společnosti. Vývozní cla téměř neexistovala.

Rubra habitat také otevřel lidem, kteří hledali „kulturní a náboženskou svobodu“, zřejmě jako reakci na svou formální edenitskou výchovu. Jeho pozvání přilákalo několik nekonformních náboženských sekt, duchovních skupin a kmenů hlásajících návrat k přírodě, které viděly v bitekovém habitatu štědrou Matku Zemi. Za prvních pětadvacet let přiletělo devět tisíc podobných fantastů, spousta z nich

závislých na drogách nebo stimulačních programech. Rubra, znechucen jejich příživnictvím, zakázal další imigraci.

Do roku 2330 vzrostla populace na tři sta padesát tisíc duší. Valisk se pyšnil mohutným průmyslem a většina mezihvězdných společností si tu otevřela zastoupení.

Pak se tu začali objevovat první jestřábi v Konfederaci, všichni patřili Magellanské Itg a řídily je Rubrovy děti. Rubra rozjel okázalou válku proti svým konkurentům i proti edenitské kultuře. Sokolí bitek byl nejsložitější v dějinách, zkopírovat ho a pozměnit znamenalo zázrak genetického retroinženýrství.

Rubra byl s flotilou jestřábů nepřemožitelný. Průmyslové klonování zvyšovalo počty živých lodí geometrickou řadou, nervové symbionty je umožňovaly řídit ochotným adamitským kapitánům. Roku 2365 už Magellanská Itg používala pouze jestřáby.

Rubra zemřel o pětadvacet let později jako jeden z nejbohatších lidí v Konfederaci. Jeho korporaci uváděli od té doby za příklad klasického modelu firemního růstu. Měla pokračovat v rozvoji. Dokázala by konkurovat i Kulu Corporation Saldanovy rodiny. Mohla časem překonat i edenitský monopol na těžbu He3. Banky se předháněly v nabízení úvěrů, trhy byly volné, zdálo se, že Magellanská může růst donekonečna.

Nakonec se ale firmě vymstila Rubrova hadí povaha. Měl příliš odlišnou psychologii, byl posedlý. Vyrůstal ve víře, že jeho osobnost bude žít celá staletí, ne-li tisíciletí, a odmítl přijmout smrt jako Adamita. Přenesl otisk své osoby do nervů habitatu.

Od té chvíle Valisk i Magellanská upadaly. Zčásti za to mohly další nezávislé habitaty; všechny se nabídly jestřábům jako základny. Rubrův monopol padl. Za průmyslový pád ale nepřímo mohl sám Rubra.

Když zemřel, bylo známo přes sto padesát jeho potomků, z nich sto dvaadvacet donosily umělé dělohy; všichni měli pozměněný gen spřízněnosti a tělesnou stavbu. Třicet dětí z

umělých děloh bylo určeno do vedení Valisku, jež ovládalo habitat i Magellanskou Itg, zatímco ze zbytku se včetně vnoučat stali piloti jestřábů. Přirozeně počaté a porozené děti Rubra vydědil a většina z nich se vrátila k Edenitům.

Ani toto nepotistické uspořádání nutně neznamenalo zkázu společnosti. V třicetihlavé radě by samozřejmě došlo k boji o moc, ale nakonec by se vlády ujali nejsilnější. To se nestalo.

Rubra jim totiž změnil spřízněnostní gen prostě, ale účinně: byli spojeni jen s habitatem a jedinou rodinou jestřábů. Sebral jim všeobecnou spřízněnost všech Edenitů. Díky tomu měl prakticky od okamžiku početí neomezený přístup k jejich myslím, zprvu přes osobnost habitatu a po smrti přímo z ní.

Předělával je už v umělých dělohách z kovu a kompozitů, tvaroval je v raném dětství, hnízdil jim v hlavě jako červ, zkoumal každou skrytou touhu a trestal každé vybočení z vysněné cesty. Byla to strašlivá karikatura láskyplného pouta mezi sokolem a jeho kapitánem. Z Rubrových potomků vyrostly jen chudokrevné kopie jeho samého. Snažil se v nich probudit vlastnosti, jež ho kdysi hnaly kupředu, ale udělal z nich jen slabošské neurotiky. Čím víc jim přitvrzoval disciplínu, tím na něm byli závislejší. V psychologii habitatu počaly dlouhodobé změny. Rubra byl čím dál víc zapšklý, rozmrzelý z jejich životů, citů i tělesnosti, z jejich nepopiratelné lidskosti řízené spíš žlázami než vůlí. Rubra žárlil na život.

Roku 2480 přestali Edenité habitat navštěvovat úplně. Říkali, že se jeho osobnost zbláznila.

Dariat byl Rubrův potomek z osmé generace, narozený sto sedmdesát pět let po jeho smrti. Fyzicky se nijak nelišil od svých vrstevníků; měl snědou pleť a havraní vlasy jako všichni v soustavě. Většina obyvatel Valisku přišla z místního světa, i když se mezi nimi našlo jen málo praktikujících hinduistů. Na Dariatovi byly nápadné jen modré oči.

O svém prokletém původu se dozvěděl až počátkem dospívání, i když si byl od dětství jistý vlastní výlučností. Bylo mu jasné, že mu ve školce nikdo nesahá ani po kotníky. A když se mu posmívali nebo ho ignorovali, pouštěl se do nich tak zběsile, že se mu nikdo nemohl postavit. Nevěděl, odkud se v něm ten vztek bere, ale stále si ho byl vědom. Napřed se styděl za bolest, již způsobil; pohled na krev je pro pětileté dítě šokující; ale už když běžel s pláčem domů, jiná část jeho skryté povahy ho utěšila a uklidnila. Není na tom nic špatného, ujišťovala ho, neudělal jsi nic strašného, spravedlivě ses bránil. Neměli to říkat, neměli se ti posmívat. Udělal jsi dobře, jsi silný, buď na to hrdý.

Provinilý pocit časem vymizel. Když potřeboval někoho praštit, udělal to bez výčitek a bez lítosti. Ve školce se stal přirozeným vůdcem, i když spíš díky strachu než úctě.

Bydlel s matkou v hvězdodrapu, otec je opustil, sotva se narodil. Věděl, že je důležitý, že pomáhá s řízením Magellanské Itg, ale kdykoli se z povinnosti zašel podívat za rodinou, byl buď zamlklý, nebo překypoval horečnou aktivitou. Dariat otce neměl moc rád, připadal mu divný. Obejdu se bez něj, pomyslelo si batole, je to slaboch. Přesvědčení v něm zahnízdilo stejně pevně jako didaktický implantát. V dvanáctém roce života ho otec přestal navštěvovat úplně.

Dariat se v deseti letech zaměřil hlavně na vědecké a finanční obory, i když v něm kdesi hluboko hlodala myšlenka, že umění by mohlo být stejně zajímavé. Byly to ale hanebné slabé chvilky, brzy zahlcené pýchou z každé další složené zkoušky. Čekaly ho velké věci.

Ve čtrnácti přišel zlom. Ve čtrnácti se zamiloval.

Vnitřek habitatu netvořil jako jinde tropický či subtropický lesopark. Rubra se rozhodl pro polopoušť, jež začínala na severním konci, zhruba v půli habitatu přešla v kopcovitou savanu a na jihu zcela ustoupila slanovodnímu rezervoáru.

Dariat se v suché travnaté pustině rád procházel. Dávno nechodil do školky ani do družiny, a tak neměl koho ovládat.

Dorostenci se měli zapojit do sportovních nebo zájmových kroužků. Měl potíže se začleněním do kolektivu, vrstevníci si stále pamatovali na jeho násilí a hněvivost, i když se k tak hrubým metodám už dávno neuchyloval. Vyhýbali se mu a Dariat si říkal, že mu to nevadí. V snách kráčel habitatem po boku moudrého bělovlasého starce. Starý muž pro něj byl velkou oporou, utěšoval ho a dodával mu odvahu. Habitat byl ve snu trochu jiný, bohatší, zarostlejší a lidnatější.

„Až se dostaneš k moci, zařídíš to," opakoval mu stále stařec. „Nikdo lepší se už několik generací nenarodil. Jsi skoro jako já. Všechno mi vrátíš, moc i bohatství."

„Tohle je budoucnost?" zeptal se Dariat. Stáli na vysokém polypovém oltáři a shlíželi na kruhový slez do hvězdodrapu. Kolem kmitali lidé, což na Valisku nebylo často k vidění. Všichni měli uniformu Magellanské Itg. Když zvedl hlavu, viděl skrz severní stěnu; na římsách se houfovali jestřábi naložení vzácným zbožím a drahými výrobky ze stovek planet. Ještě o kus dál, až v atmosféře plynového obra, se pomalu točil von Neumannův stroj, který se Rubrovi nikdy nepodařilo postavit.

„Může to být budoucnost," odvětil s lítostí stařec. „Jenom poslouchej jak."

„Budu," přikývl Dariat. „Budu vás poslouchat."

Plány starého muže se shodovaly s jeho vlastním přesvědčením. Někdy byl tak plný nápadů, až měl pocit, že mu musí puknout hlava, zatímco jindy mu v ní jen ozvěnou hučely starcovy řeči ze sna.

Proto měl tak rád dlouhé procházky nevýraznou krajinou. Jedině při chůzi se mu myšlenky trochu uklidnily.

Pět dní po čtrnáctých narozeninách uviděl Anastázii Rigelovou. Myla se v řece na dně hlubokého údolí. Dariat ji napřed slyšel zpívat a pak ji teprve spatřil. Hlas ho vedl mezi skutečnými kamennými skalkami na římsu z holého polypu, z níž voda spláchla půdu. Přidřepl si za balvan a díval se ni, jak klečí u vody.

Byla vysoká a daleko tmavší než kdokoli, koho zatím ve Valisku potkal. Byla o pár let starší než on (sedmnáct, řekla mu později), měla svalnaté nohy a dlouhé smolně černé prstýnkové vlasy propletené barevnými stuhami. S pevným tělem kontrastoval drobný jemný obličej a malý nos. Nosila spoustu zlatých a bronzových náramků.

Na sobě měla jen modrou bavlněnou sukni. Vedle ní ležela jakási hnědá blůza. Dariat při mytí párkrát zahlédl vysoko posazená špičatá prsa. Bylo to ještě lepší než si mastit laso u AV-fleků. Konečně našel blahodárný klid.

Dostanu ji, rozhodl se, musím ji mít. Jistota ho pálila v těle.

Vstala a oblékla si vršek. Byla to kožená vyšívaná vesta. „Už můžeš vylézt," zavolala.

Chviličku si připadal ponížený. Pak k ní doběhl tak nenuceně, jako by ho právě nenačapala při špehování. „Nechtěl jsem tě vyplašit," vysvětlil.

Byla o dvacet čísel větší než on. Sklonila se k němu a zazubila se. „To bys nedokázal."

„Slyšela jsi mě? Snažil jsem se být potichu."

„Cítila jsem tě."

„Cítila?"

„Ano. Máš ztrápeného ducha. Křičí."

„A ty to slyšíš?"

„Jsem z rodu Lin Yi."

„Aha."

„Tys o ní neslyšel?"

„Ne, je mi líto."

„Lin Yi byla slavná spiritistka. Předpověděla velké zemětřesení v Kalifornii roku 2058 a odvedla své následovníky do Oregonu. Tehdy to byla dost nebezpečná cesta."

„Rád bych si poslechl víc."

„Jestli chceš, budu ti vyprávět. Ale ty mě nebudeš poslouchat. Tvůj duch je uzavřen říši Chi-ri."

„Soudíš lidi příliš rychle. Nemám moc šanci, co?"

„Víš, co je říše Chi-ri?"

„Ne.“

„Mám ti to povědět?“

„Jestli chceš.“

„Tak pojď.“

Vedla ho proti proudu, náramky jí při každém pohybu melodicky zvonily. Sledovali řeku, údolí se po třech stech metrech rozšířilo a na břehu se objevila vesnice lidí z Hvězdného mostu.

Hvězdný most vznikl ze zbytků sekt a kmenů, které v první vlně osídlily Valisk. Postupně se všechny spojily proti pohrdání ostatních obyvatel. Teď tvořily jedinou komunitu a vyznávaly jedinou spiritualitu nepochopitelně slepenou z nejrůznějších věrouk. Hvězdný most vyznával primitivní způsob života nomádských kmenů, jednotlivé skupiny putovaly po habitatu, pásly stáda, věnovaly se řemeslům, obdělávaly makovice a čekaly na nirvánu.

Dariat se podíval na shluk orvaných vigvamů, vyhublých zvířat a bosých dětí. Pocítil pohrdání tak silné, až hraničilo s nevolností. Překvapilo ho to, neměl sebemenší důvod pošuky z Hvězdného mostu nenávidět, ještě nikdy s nimi nepřišel do styku. Sotva si to pomyslel, odpor zesílil. Je to jen parazitující havěť na úrovni hmyzu.

Anastázie Rigelová mu starostlivě sáhla na čelo. „Trpíš, ale jsi silný,“ řekla. „Trávíš mnoho času v Anstidově říši.“

Vzala ho do svého teepee z těžké, ručně tkané celtoviny. Podél stěn stály proutěné koše. Nebylo tu moc světla a vzduch ztěžkl prachem. Narůžovělou trávu už Anastázie skoro vydupala. O jeden košík měla opřenou tenkou matraci, žlutou deku a polštářky s jakýmsi zelenobílým vyšívaným motivem stromů a hvězd. Napadlo ho, jestli to budou dělat na ní, jestli se z něj na téhle dece stane muž.

Seděli se zkříženýma nohama na hrubé rohoži a pili čaj bez barvy a bez chuti. Jasmínový, objasnila.

„Co si o nás myslíš?“ zeptala se.

„O nás?“

„O kmenech Hvězdného mostu.“

„Nikdy jsem o vás nepřemýšlel.“ Dariata štípala rohož do zadku a navíc bylo vcelku jasné, že k čaji nedostane sušenky.

„Měl bys. Hvězdný most je naše jméno i náš sen. Most mezi hvězdami, mezi všemi národy. Jsme konečné náboženství. Všichni se k nám časem připojí; křesťané, muslimové, hinduisté i buddhisté, dokonce satanisti a čarodějnické kulty. Všechna vyznání do jednoho.“

„To je docela odvážné tvrzení.“

„Jiná cesta neexistuje. Bylo nás tolik, když nás sem Ztracenec Rubra pozval, spousta náboženství, odlišných, ale přitom jednotných. Pak se proti nám obrátil, izoloval nás a zavrhl. Myslel si, že nás tak potrestá a obrátí na svůj materialistický ateismus. Víra a důstojnost ale vždy přemohou smrtelný útlak. Obrátili jsme se do svých duší a zjistili jsme, kolik toho máme společného. Sjednotili jsme se.“

„Do Hvězdného mostu?“

„Ano. Stará písma a modlitební knihy jsme spálili na tak veliké hranici, že plameny šlehaly přes celý habitat. S nimi shořely i staré předsudky a mýty. Oheň nás očistil a zanechal jen ticho a tmu. Pak jsme se znovuzrodili a přejmenovali jsme všechno skutečné. Náboženství staré Země mají spoustu společného, věří podobným věcem. Věřící ale ztratili pravdu za hradbou slov dekadentních hamižných kněží. Celé národy a planety se nenávidí, aby pár zlých mužů mohlo chodit ve zlatých ornátech.“

„To zní logicky,“ přitakal nadšeně Dariat. „Dobrý nápad.“ Usmál se. Ze svého místa jí viděl šněrováním vesty levé prso.

„Neřekla bych, žes tak rychle našel víru,“ namítla podezíravě.

„Ne. Protože jsi mi o ní nic neřekla. Ale pokud jsi opravdu slyšela mého ducha, pozorně tě vyslechnu. Žádné jiné náboženství nepředkládá hmatatelný důkaz boží existence.“

Poposedla si, náramky zacinkaly. „To ani my. Říkáme jen, že život v tomto vesmíru je pouze úsekem dlouhé cesty, po níž

duch v čase kráčí. Věříme, že cesta končí v nebi, ať už ho definuješ jakkoli. Ale neptej se mě, jak daleko je z našeho vesmíru do nebe. To je individuální.“

„Co se stane, když tvůj duch dojde do nebe?“

„Transcendence.“

„V jakém smyslu?“

„To rozhodne Bůh.“

„Bůh. Není to Bohyně?“ škádlil ji.

Usmála se. „To slovo definuje představu, ne entitu, žádného starého vousatého bělocha ani matku Zemi. Těla potřebují rod. Pochybuji, že by měl tvůrce a vládce multiverza tělesnou podobu, co myslíš?“

„Asi ne.“ Dopil čaj a oddechl si. „Tak co jsou zač ty říše?“

„Zatímco duch prodlévá v těle, pohybuje se zároveň duchovními říšemi různých Pánů a Paní, kteří řídí přírodu.“

„Myslel jsem, že je jenom jedno nebe.“

„Ano. Duchovní říše nejsou v nebi, jsou to stránky nás samých. Páni a Paní nejsou Bůh, ale stojí nad námi. Běh věcí ovlivňují zjevenými moudrostmi a klamy. Nemají však vliv na fyzickou skutečnost kosmu. Nedělají zázraky.“

„Jako andělé a démoni?“ zeptal se bystře.

„Když chceš. Jestli je tak líp pochopíš.“

„Takže se o nás starají?“

„Staráš se sám o sebe. Jen ty rozhoduješ, kam se tvůj duch vydá.“

„Tak na co jsou?“

„Dávají znalosti a intuici, pokoušejí. Zkoušejí nás.“

„To je hloupost. Proč nás nenechají na pokoji?“

„Bez zkušenosti není růstu. Existence znamená evoluci, duchovní i osobní.“

„Aha. Která z nich je ta Chi-ri, co jsem proti ní zatvrzelý?“

Anastázie Rigelová vstala a došla si pro jeden košík. Vytáhla z něj malý měšec z kozí kůže. Pokud si všimla, jak hladově sleduje každý její pohyb, nedala to najevo. „Tyhle kamínky zastupují Pány a Paní,“ vysvětlila, když se posadila a

vysypala z pytlíku šest barevných krystalů. Všechny byly vybroušené a označené runami. Zvedla červený.

„Tohle je Thoale, Pán osudu.“ Pak vzala modrý a vysvětlila, že představuje Chi-ri, Paní naděje. Zelený znamenal Anstida, Pána nenávisti, žlutý Tarruga, Pána neplechy. Venuše, Paní lásky, byla čirá jako sklo.

„Říkala jsi, že je šest říší,“ připomněl jí.

„Šestá je prázdnota.“ Zvedla černou kostku bez run. „Nemá Pána ani Paní, odebírají se tam ztracené duše.“ Zkřížila ruce na prsou, prsty se dotkla ramen, náramky jí sjely až na lokty. Dariatovi připomněla sochu Šivy v jednom ze čtyř chrámů v habitatu. Šiva Natarádža, král tanečníků. „Strašlivé místo,“ zašeptala.

„Myslíš, že nemám naději?“ zeptal se podrážděn těmi pohanskými nesmysly.

„Vzdoruješ jí.“

„Ne. Mám spoustu naděje. Jednou budu řídit habitat,“ dodal. Mělo by to na ni udělat dojem.

Potřásla hlavou a vlasy jí spadly do očí. „To je Anstidův klam, Dariate. Trávíš v jeho říši tolik času, že se zmocnil tvého ducha.“

„Jak to víš?“ opáčil pohrdavě.

„Tohle jsou Thoalovy kameny. Jsem mu zasvěcená. Ukazuje mi tajné cesty osudu.“ Maličko se pousmála. „Občas se do toho míchá Tarrug. Ukazuje mi věci, které nemám vidět, nebo události, jimž nerozumím.“

„Jak ty kameny fungují?“

„Na každé straně je runa jedné říše. Hodím je a čtu z kombinací, v případě prázdnoty odhaduji podle polohy ve vztahu k ostatním. Chceš vědět, co tě čeká?“

„Jo. Povídej.“

„Zvedni postupně všechny krystaly, podrž je v ruce, zkus jim vnutit svou podstatu, pak je strč do váčku.“

Jako první samozřejmě zvedl čirý kamínek. Paní lásky. „Jak mu mám vnutit tu podstatu?“

Pokrčila rameny.

Tiskl krystaly v dlani, připadal si čím dál hloupěji, postupně je vkládal do měšce. Anastázie Rigelová je pak zamíchala a vysypala na zem.

„Tak co tam stojí?“ zeptal se Dariat na skeptika trochu příliš nedočkavě.

Chvíli si kameny prohlížela a přeskakovala očima z runy na runu. „Velikost,“ řekla nakonec. „Dojdeš velikosti.“

„No jo!“

Umlčela ho mávnutím ruky. „Nevydrží dlouho. Zářiš jasně, Dariate, ale jen chvíli. Zapaluje tě temný oheň.“

„Co pak?“ zabručel. „Bolest a smrt.“

„Smrt?“

„Ne tvoje. Zemře spousta lidí, ale ty ne.“

Anastázie Rigelová se s ním tehdy nevyspala. Ani při žádné z dalších návštěv v nejbližším měsíci. Procházeli se spolu po savaně a bezstarostně plácali jako bratr a sestra. Vyprávěla mu o filozofii Hvězdného mostu, o různicích mezi říšemi. Poslouchal ji, ale světonázor bez vnitřní logiky mu vadil. Na oplátku jí povídal o svém otci, o zmatených pocitech nad jeho ztrátou, hlavně aby ho politovala. Vzal ji do hvězdodrapu, protože nikdy v žádném nebyla. Stísněný prostor se jí nelíbil, ale byla unesena hvězdami za okny.

Sexuální napětí v něm zvolna polevovalo, i když nikdy úplně nevymizelo. Byla to taková hra, narážky a vtípky za body ve hře bez pravidel. Dariatovi bylo v její společnosti dobře. Jednala s ním na rovinu, poslouchala všechno, co měl na srdci. Prostě proto, že chtěla. Nechápal, co má z jejich přátelství ona. Několikrát mu četla budoucnost z kamínků, ale nikdy už nedospěla k tak hrozivým závěrům jako poprvé.

Dariat s ní trávil stále více času, prakticky se odloučil od kultury hvězdodrapů a průmyslových stanic (jen didaktické kurzy navštěvoval dál). V její přítomnosti zapomínal i na velikášské plány.

Naučil se podojit kozu, i když se mu moc nechtělo. Kozy smrděly a byly záludné. Pekla mu ryby, co nachytala v řece, a ukázala mu rostliny s jedlými kořínky. Pochopil životní styl kmene, dozvěděl se, kolik dostávají od mezihvězdných obchodníků za plody lidové tvořivosti, jak se vyhýbají technice. „Až na zdravotní nanoniku," ucedila. „K nevíře, z kolika žen se před porodem stanou přesvědčení technokrati." Zúčastnil se několika kmenových obřadů, jež spočívaly hlavně v pití pod širým nebem a vyřvávání chvalozpěvů.

Jednoho večera, když na sobě měla jen prosté pončo z bílé bavlny, k ní zašel do vigvamu. Přes tenkou bavlnu prosvítaly křivky těla a Dariatovi se vrátila všechna počáteční touha. Uprostřed stanu stál jakýsi hliněný džbán, ze strany se táhla dlouhá tenká hadice. Džbán klidně dýmil a plnil vzduch sladkokyselou vůní.

Anastázie potáhla z hadice a otřásla se, jako by do sebe hodila trojitou whisky. „Dej si," vyzvala ho.

„Co to je?"

„Široká brána do Tarrugovy říše. Bude se ti to líbit. Anstidovi ne. Ztratí nad tebou vládu."

Podíval se na konec hadice, ještě vlhký od jejích rtů. Chtěl to zkusit. Bál se. Měla rozšířené zorničky.

Zaklonila hlavu a vyfoukla nosem. „Nechceš se se mnou vydat do říše nemravů?"

Dariat si strčil náustek mezi rty a nasál. Pak minutu strašlivě kašlal.

„Nesmíš tak moc," poradila mu. Hlas měla jako plyš. „Pěkně pomalu. Vychutnej si, jak ti teče do kostí."

Zařídil se podle jejích slov.

„Víš, kosti máš duté." Usmívala se od ucha k uchu, zuby jí v černé tváři zářily jako světelná trubice.

Svět se s ním zatočil. Habitat se motal, hvězdy utíkaly čím dál rychleji a rozmazávaly se po vesmíru jako šlehačka. Zahihňal se. Anastázie Rigelová si ho změřila dlouhým vědoucím pohledem a dala si další šluk.

Vesmír byl růžový. Hvězdy černé. Voda voněla sýrem. „Miluju tě," řekl jí. „Miluju tě, miluju tě." Stěny vigvamu se nadouvaly. Jako Jonáš se ocitl v břiše jakéhosi velikého tvora.

Do prdele.

„Cos to řekl?"

Kurva, nedokážu odfiltrovat… Co je zelené? Co to…

„Mám zelené ruce," vysvětlil trpělivě.

„Opravdu?" zeptala se Anastázie Rigelová. „To je zajímavé."

Co ti to dala?

„Tarrugu?" zkusil Dariat. Anastázie řekla, že jdou do jeho říše. „Nazdar Tarrugu. Slyším ho. Mluví ke mně."

Anastázie Rigelová seděla bokem k němu. Stáhla si pončo přes hlavu a dál na rohoži seděla nahá. Viděl hlavou dolů. Bradavky ho sledovaly jako černé oči.

„Neslyšíš Tarruga," řekla. „Je to Anstid."

„Anstid. Nazdar, Anstide."

Co to je? Co je v té hnusné dýmce? Počkat, najdu si to v místní paměti… Do prdele, slanolist. Když se zfetuješ, neudržím tvoje myšlenky, fracku.

„To taky nechci."

Ale chceš. Věř mi, že to chceš, chlapečku. Mám klíče od všech temných komnat a ty jsi můj vyvolený. Hned přestaň kouřit ten sajrajt.

Dariat si vzdorně strčil hadici do úst a natahoval, dokud mu málem nepraskly plíce. Nafoukl tváře. Anastázie Rigelová mu drogu vzala. „Máš dost."

Teepee se točilo na opačnou stranu než habitat, venku pršely střevíce. Černé kožené polobotky se stříbrnými sponami.

Kurva! Tu smradlavou černou feťačku za tohle zabiju. Je nejvyšší čas vyhodit všechny kmeny do vesmíru. Dariate, postav se, chlapče. Běž ven, rozdýchej to na vzduchu. Ve vesnici je pár nanonických obkladů, má je náčelník. Dají tě do pořádku.

Dariat se zase hihňal. „Zmizni."

VSTÁVEJ!

„Ne.“

Slabochu! Všichni jste srabi. Nejsi o nic lepší než tvůj zasraný otec.

Dariat stiskl víčka. Před očima se mu stále míhaly barvy. „Nejsem jako on.“

Ale jseš. Slabý, neschopný, ubohý. Všichni jste stejní. Měl jsem se naklonovat. Partenogeneze by to vyřešila. Musel jsem snášet dvě stě let srabů. Dvě století, do píči.

„Běž pryč!“ I pod vlivem drogy mu bylo jasné, že tohle k plánovanému úletu nepatří. Je v tom víc. A je to daleko horší.

„Ubližuje ti, miláčku?“ zeptala se Anastázie Rigelová.

„Ano.“

Jestli hned nevstaneš, udělám z tebe mrzáka. Rozlámu ti nohy, rozsekám ti pazoury na kaši. Jak se ti to líbí, chlapečku? Plazit se celý život jako slimák. Nebudeš chodit, nenakrmíš se, neutřeš si prdel.

„Přestaň!“ zařval Dariat.

Vstaň!

„Neposlouchej ho, miláčku. Uzavři se.“

Vyřiď té couře, že je mrtvá už teď.

„Nechte toho oba, prosím. Nechte mě být.“

Vstaň.

Dariat se zkusil postavit. Zvedl se na kolena a spadl Anastázii do klína.

„Teď jsi můj,“ zaradovala se.

Ne, nejsi. Jseš můj. Jenom můj. Nedokážeš mě opustit. Nedovolím ti to.

Přejela mu rukama po těle a rozepnula přezky. Na tvář mu dopadlo krupobití ledových polibků. „Tohle jsi chtěl už od začátku,“ dýchla mu do ucha. „Mě.“

Nepříjemné světelné víry se ztratily ve tmě. Na těle cítil její horkou kůži a strašlivou tíhu ze všech stran. Dělá to! Šuká! Do očí mu vyhrkly slzy.

„Tak to má být, miláčku. Pěkně hluboko. Vyžeň ho. Vyžeň ho se mnou. Leť za Venuší a za Chi-ri. Odhoď ho. Osvoboď se.“

Jenom můj.

Dariat se probudil a bylo mu strašně. Ležel nahý na udusané trávě v teepee. Vchodovou chlopní se dovnitř vkrádalo vycházející slunce. Nohy měl orosené. Měl pocit, jako by mu v puse něco umřelo a shnilo. Vedle ležela Anastázie Rigelová. Nahá a nádherná. Ruce jí spočívaly na prsou.

Včera v noci. Šukal jsem ji. Povedlo se!

Zkusil se nerozesmát štěstím.

Je ti líp?

Dariat vykřikl. Bylo to v hlavě. Anstid. Polobůh s vlastní říší.

Trhl sebou, schoulil se a prokousl si spodní ret.

Nechovej se jako idiot. Nejsem žádný strašák z pohádek. Nic takového neexistuje. Náboženství je berlička neschopných. Spiritismus je dobrý tak pro duševní mrzáky. Co to asi vypovídá o tvé kamarádce?

„Co jsi?“

Anastázie Rigelová se vzbudila a zamžourala. Prohrábla si vlasy, posadila se a nechápavě se na něj podívala.

Jsem tvůj předek.

„Zatracený duch z prázdna?“ zeptal se v hrůze.

Ještě jednou mi připomeneš náboženství a já ti ty nohy opravdu zlámu. Mysli logicky. Jsem tvůj předek. Kdo asi?

Do hlavy mu vskočila hodina dějepisu. „Rubra?“ Vůbec ho to neuklidnilo.

Správně. Takže přestaň panikařit a neklepej se. Normálně nemluvím přímo k lidem tvého věku, většině nechávám šestnáct let. Ale nedovolím ti zblbnout na drogách. Už to nikdy nekuř, rozumíš?

„Ano, pane.“

Přestaň mluvit nahlas. Soustřeď myšlenky.

„Co to říkáš, miláčku?“ zeptala se Anastázie Rigelová. „Ještě lítáš?“

„Ne. To Rubra… Mluvíme spolu.“

Přitáhla si ponču a polekaně se na něj podívala.

Mám s tebou velké plány, chlapče, pokračoval Rubra. **Veliké plány. Půjdeš do vedení Magellanské ltg.**

Fakt?

Ano. Když budeš hrát správně. Když mě budeš poslouchat. Budu.

Dobře. Laskavě jsem ti dovolil zasít semeno do hezoučké Stázičky. Chápu tě, má pěknou figuru, výstavní prsa, hezkou tvářinku. Kdysi mě také lákal sex. Ale zábavy sis už užil dost, tak se obleč a vypadni. Najdeme ti někoho vhodnějšího.

Nemůžu ji opustit. Ne po… včerejší noci.

Dobře se na sebe podívej, chlapče. Pářil ses se zfetovanou divoškou na špinavý rohoži v teepee. Navíc ti nasadila do hlavy hromadu kravin. Takhle se chová budoucí vládce Valisku?

Ne, pane. Hodnej.

Začal sbírat oblečení.

„Kam jdeš?“ zeptala se.

„Domů.“

„Poručil ti to.“

„A co bych tu dělal?“

Smutně se na něj podívala, pončo stále tiskla k hrudi. „Máš tu mě. Přítelkyni. Milenku.“

Zakroutil hlavou. „Jsem člověk. To je víc než on.“

Tak dělej. Vypadni.

Dariat se obul. U chlopně se na chvilku otočil. „Je to Anstid,“ řekla smutně Anastázie Rigelová. „Ve skutečnosti je to on.“

Plácá nesmysly. Neposlouchej ji.

Dariat pomalu odešel z vesnice. Stařešinové se za ním nechápavě dívali. Nerozuměli tomu. Jak může někdo odejít z Anastáziina lože?

To je jejich potíž, chlapče. Jsou strašně zaostalí. Nechápou skutečný svět. Jednou je vážně vyhladím.

Když se Dariat dozvěděl, kým je a k čemu je předurčen, získaly didaktické kurzy úplně novou důležitost. Naslouchal Rubrovi, čemu se má věnovat a jaké zkoušky musí složit. Byl poslušný, i když ho to trochu mrzelo. Co jiného mu ale zbývá? Hvězdný most?

Za poslušnost ho Rubra učil používat spřízněné spojení s habitatem, napojovat se na čidla, aby viděl všude, využívat nesmírnou výpočetní sílu a prohledávat obrovská kvanta nashromážděných dat.

Hned na začátku mu Rubra předestřel seznam možných milenek, aby zapomněl na Anastázii Rigelovou. Dariat se cítil jako špehovací duch, když musel sledovat kandidátky čidly habitatu; pozoroval je doma, v kruhu přátel. Některé viděl i při souloži, dvě dokonce s jinými děvčaty, což ho vzrušovalo. Rubrovi jeho špehování nijak nevadilo. Aspoň to znamenalo, že už nemusí utrácet za senso.

Jedna dívka se mu docela líbila, Chilone, o devět měsíců starší než on. Byla černá jako Anastázie Rigelová (což ho upoutalo na první pohled), ale měla tmavohnědé vlasy. Nesmělá a pěkná, o sexu spíš mluvila s kamarádkami, než by ho provozovala.

Přesto odkládal seznámení, i když znal její každodenní program, oblíbené kluby i zájmy. Mohl už zařídit desítky setkání.

Pusť se do toho, pobídl ho Rubra po týdnu opatrného pozorování. **Vymrdej jí mozek z hlavy. Nebo si snad myslíš, že na tebe Anastázie čeká?**

Cože?

Podívej se na její teepee.

To ještě nikdy nezkusil, nechtěl ji špehovat. Z Rubrova hlasu ale zaslechl náznak krutého pobavení.

Anastázie Rigelová měla milence, Mersina Columbu, člena kmene. Táhlo mu na čtyřicet, měl pleš a nadváhu. Vypadali spolu strašně. Anastázie se pod jeho tělem kroutila, jako by jí nebyl příliš milý.

Dariata posedl starý známý vztek. Chtěl ji před tím strašným ponížením zachránit, byla jeho a milovala ho.

Nech si poradit. Seznam se s Chilone.

Stejně jako mladým Edenitům netrvalo ani Dariatovi dlouho odhalit, jak oklamat čidla habitatu. Když se na něj Rubra přímo nesoustředil, dokázal autonomním sledovacím systémům uniknout.

Dariat přes čidla sledoval Mersina Columbu cestou z vigvamu. Ten tlustý páprda se za chůze k řece spokojeně usmíval. Anastázie Rigelová ležela na rohoži a hleděla do prázdna.

Mersin Columba se svlékl až na břehu. Skočil do tůně a začal ze sebe smývat pach sexu.

První rána Dariatova obušku ho zasáhla do hlavy a natrhla mu ucho. Zaskuhral a padl na kolena. Druhý úder mu prorazil temeno.

Přestaň!

Dariat zasadil ještě jednu ránu a zasmál se, jak překvapeně se Mersin tváří. Mojí holce tohle nikdo dělat nebude. Mně to nikdo dělat nebude! Zasypával soka dalšími a dalšími ranami. Rubrovy rozčilené námitky odsunul do koutku vědomí. Byl ztělesněnou pomstou. Byl všemocný, víc než jakýkoli Pán. Mlátil a mlátil, dělalo mu to dobře.

Do Mersina Columby se opírala voda. Proudem se táhly potůčky krve. Dariat stál nad ním. Stále držel zkrvavený klacek.

Neuvědomil jsem si, co v tobě tvořím, řekl Rubra. Tichý hlas postrádal obvyklou jistotu.

Dariat se najednou zachvěl. Srdce mu bouchalo. **Anastázie je moje. No, rozhodně už nepatří chudákovi Columbovi, o to jsem se postaral.**

Mrtvola odplula pět metrů po proudu. Dariat si pomyslel, že je hnusná, odporně bílá a napuchlá.

Co teď? zeptal se najednou.

Pošlu ti tam pár služebných šimpanzů. Ty bys měl zmizet.

To je všechno?

Nepotrestám tě za vraždu divocha. Ale budeme muset něco udělat s tvou divokou povahou. Může se hodit, ale jen když ji budeme používat správně.

Pro blaho firmy.

Ano. Nezapomeň na to. Neměj strach, časem se to zlepší.

Dariat se otočil a odešel od řeky. Vyrazil vzhůru údolím a celé odpoledne se procházel po savaně.

V hlavě měl mráz. Zabil člověka, ale nelitoval, necítil vinu. Ani uspokojení. Necítil nic, jako by všechno viděl na AV.

Když začala světelná trubice pohasínat, zamířil do vesnice Hvězdného mostu.

Kam to kurva jdeš? zeptal se Rubra.

Je moje. Miluju ji. Vezmu si ji. Dnes a zítra a pořád.

Ne. Napořád jsem jen já.

Nemůžeš mě zastavit. Firma je mi volná. Nech si ji. Nikdy jsem ji nechtěl. Chci Anastázii.

Nebuď vůl.

Dariat v hlase poznal něco, co nečekal: obavu. Rubra má strach.

Co se stalo?

Nic. Běž domů. Byl to děsný den.

Ne. Zkusil se podívat do vesnice přes čidla. Nic. Rubra ho odřízl.

Běž domů.

Dariat se dal do běhu.

Nedělej to, chlapče!

Zpátky do údolí to měl asi kilometr. Místy mu seschlá tráva sahala do pasu, stébla ho šlehala do stehen. Doběhl na hranu útesu a zoufale shlédl k řece. Kmen balil tábor. Polovina vigvamů už byla zabalená a naložená na vozy. Vozkové sháněli zvířata. Nemohli si na kočování vybrat horší okamžik, za chvíli bude úplná tma. Měl dojem, že se stalo něco strašného.

Vyrazil dolů, dvakrát upadl, odřel si dlaně a kolena. Bylo mu to jedno. Všichni se na něj dívali. Běžel za Anastázii.

S jejím jménem na rtech vtrhl dovnitř.

Ze špičky teepee visel provaz. Musela stát na hromadě košíků. Ležely poházené všude kolem.

Hlavu měla na stranu, uzel provazu za levým uchem. Trochu se kývala, podpěrné tyče tiše povrzávaly.

Dariat na ni civěl, nevěděl, jak dlouho. Nechápal to. Nechápal vůbec nic.

No tak, chlapče, běž domů.

Ne. To ty. Tys mě donutil ji opustit. Byla moje. Nestalo by se to, kdyby ses mi nemotal do života. Po tvářích mu tekly slzy.

Já jsem tvůj život.

Ne. Nejsi, nejsi, nejsi. Umlčel ten hlas. Nechtěl slyšet další prosby a hrozby.

Na jednom košíku ležel list papíru. Na něm jako těžítko spočíval měšec z kozí kůže. Dariat ho zvedl a přečetl si dopis na rozloučenou.

Dariate,
vím, žes to byl ty. Vím, že sis myslel, že to děláš pro mě. Není to pravda. Udělals to, protože to chtěl Anstid, nedovolí ti spojit se s Thoalem. Byla jsem přesvědčená, že ti dokážu pomoci. Vidím ale, že ne, nedokážu se postavit Pánu říše. Omlouvám se.

Nevím, proč bych setrvávala v tomto vesmíru. Osvobodím svého ducha a budu pokračovat v letu za Bohem. Dávám ti Thoalovy kameny, užívej jich, prosím. Čeká tě mnoho bitev. Když uvidíš do budoucnosti, třeba nějaké vyhraješ.

Chci, abys věděl, že jsem tě milovala celou dobu, co jsme byli spolu.

Anastázie Rigelová

Povolil řemínek na měšci a vysypal šest krystalů na zaprášenou rohož. Pětice runových kamenů dopadla prázdnou stranou

nahoru. Zvolna je posbíral a znovu hodil. Znovu nic. Prázdná říše, kam odcházejí ztracené duše.

Dariat z vesnice utekl. Nikdy se nevrátil. Přestal chodit na kurzy, odmítl spřízněnost s Rubrou, hodně se hádal s matkou a v patnácti se odstěhoval do vlastního bytu.

Rubra s ním nic nenadělal. Jeho nejslibnější potomek ho setřásl. Spřízněnostní okno do jeho hlavy zůstalo zavřené. Tak dokonalou hradbu ještě osobnost habitatu nepoznala, zůstávala neprostupná i ve spánku. Po měsíci vytrvalého tlaku to Rubra vzdal, Dariat dokonce bránil podvědomí před podprahovými návrhy. Jeho hradba vzešla spíš z důkladného otřesu než z vědomého rozhodnutí.

Rubra proklel další selhání a soustředil se na jiného potomka. Dariata dál monitoroval jen samostatný podprogram. Občasné testy prováděné hlavním vědomím habitatu odhalily společenského odpadlíka, opilce a příležitostného šíbra. Dariat se věnoval kšeftům, které vypadaly pochybně i na Valisku. Nikdy nesehnal práci, jedl syntetizovanou kaši, občas celé dny poslouchal MF. Vyhýbal se ženám.

Trvalo to třicet let. Rubra ho dokonce přestal sledovat. Pak na Valisku přistál Yaku.

Yaku nevzbudil nad Opuncií šest dní po odletu z Lalonde sebemenší rozruch, protože sem ještě reportáže Graema Nicholsona nemohly dorazit. Nákladní kosmická loď požádala o povolení k přistání a obratem ho dostala. V očích habitatu a malé pobočky avonské rozvědky (jiné agenty Rubra nestrpěl) byl Yaku jen obyčejný náklaďák, jeden z třiceti tisíc za rok.

Yaku se vynořil o něco dál od Valisku, než bylo zvykem, a na udržení letového vektoru potřeboval překvapivé množství korekcí. Fúzní pohon měl proměnlivý tah. Spousta adamitských lodí na Valisku splňovala požadavky Konfederačního výboru pro astronautiku jen s odřenýma ušima.

Yaku přistál u doplňovacího mola na kraji tříkilometrového nerotujícího přístavu. Kapitán požádal o větší množství He3 a deuteria, k tomu kyslík, vodu a jídlo. Dodavatelské firmy zareagovaly necelých deset minut po příletu.

Z lodi vystoupili tři lidé. Podle pasů se jmenovali Marie Skibbowová, Alicia Cochranová a Manza Balyuzi; poslední dva sloužili v posádce. Všichni prošli kontrolou jen s malými kabelami na rezervní oblečení.

Loď odletěla o čtyři hodiny později a s plnými nádržemi zamířila k Opuncii. Když nahodila vzorovací uzliny, byla už za plynovým obrem. O dráze letu se tak nikdo nic nedozvěděl.

Dariat seděl na baru v Tabitině oáze, když si jí všiml. Na kdysi štíhlé postavě se mu podepsalo třicet let syntetizované stravy, laciného piva a nedostatku pohybu. Byl tlustý až obézní, měl mastné vlasy a špatnou pleť. O vzhled se příliš nestaral. Faldy schovával pod dlouhou tógou.

Ale k té holce: mladá, dlouhonohá, prsatá, krásná, opálená, silná. Měla krátkou černou sukni a vypasované bílé triko. Neupoutala jen jeho. V Tabitině oáze se scházela drsná společnost. Holka si koledovala o kolektivní znásilnění. Nebylo by to poprvé. Byla úplně bezstarostná, bylo vidět, jak ji baví žít. Tím víc ho překvapilo, s kým sedí u stolku.

Anders Bospoort byl fyzicky její mužský protějšek. Pod třicet, samý sval, nejchlapštější obličej, jaký se dá za peníze sehnat. Postrádal ale její mladistvý elán, usmívala se jen jeho plastika. Anders Bospoort byl skoro stejnou měrou gigolo, pasák, dealer a pornohvězda.

Zvláštní, že si toho nevšimla. Když bylo třeba, dokázal skvěle využívat svého šarmu, navíc už skoro vypili láhev drahého vína.

Dariat si zavolal barmana. „Jak se jmenuje?“

„Marie. Odpoledne přiletěla.“

To hodně vysvětlovalo. Nikdo ji nevaroval. Teď kolem ohně krouží vlci a nechávají se svádět. Později si na Andersově sensu užijí s ním, ucítí jeho vylepšený penis, uslyší zoufalé prosby zprzněné dívčiny. Rozdrtí její mladé tělo silnýma krutýma rukama.

Anders možná není tak hloupý, napadlo Dariata. Přivést ji sem je dobrá reklama. Za flek může chtít klidně o deset procent víc.

Barman smutně zakroutil hlavou. Bylo mu třikrát víc než Dariatovi a z Valisku celý život nevytáhl paty. Tvrdil, že zná všechny lidské slabosti. „Smůla, taková pěkná holka. Někdo by ji měl varovat."

„Jo. Kdekoli jinde by to možná šlo." Dariat se na ni zase podíval. Taková kočka přece nemůže být tak naivní.

Když vstali od stolu, natáhl Anders Bospoort vypracovanou ruku. Marie se usmála a vklouzla k němu. Vzal ji kolem ramen. Vypadalo to, že mu chce zůstat nablízku. Chlapi v Tabitině oáze se na ni nedívali zrovna upejpavě. S Andersem je v bezpečí.

Prošli vestibulem a Anders nanonikou zavolal výtah.

„Díky, žes mě tam vzal," řekla Marie.

Zakázané ovoce jí zachutnalo, v očích měla jiskřičky. „Nechodím tam často. Je to drsný lokál. Na polovinu štamgastů je vypsaný konfederační zatykač. Jestli někdy loďstvo navštíví Valisk, zdvojnásobí počet obyvatel na vězeňských planetách."

Přijel výtah. Pustil ji do dveří. Půl je hotovo a všechno jde jako po másle. Od seznámení na bytovém úřadě

(vždycky tam našel čisté maso) se choval jako dokonalý džentlmen, každé slovo sedělo, přitahoval ji blíž a blíž, hypnotizoval ji svým kouzlem.

Když se dveře zavřely, nejistě sklopila oči, jako by si najednou uvědomila, jak daleko je od domova a od rodiny.

Úplně sama s jediným přítelem v celé soustavě. Už nemůže couvnout.

Žaludek se mu svíral ve slastném očekávání. Všechno to nahraje, předehru, zdolávání všech zábran. Lidé vždycky ocenili narůstající napětí. A Anders byl velký umělec.

Výtah zastavil v osmdesátém třetím patře.

„Půjdeme ještě dvě patra pěšky," omluvil se jí. „Výtah dál nejezdí a opraváři sem nepřijdou. Promiň."

Ve vestibulu už dlouho nikdo neuklízel a v koutech se hromadily odpadky. Stěny byly pomalované a vzduch čpěl močí. Marie se nervózně rozhlížela a tiskla k Andersovi.

Odvedl ji na schody. Světlo dávno pohaslo na nevýraznou žluť. Kolem lamp vířily velké bledé můry. Po stěnách tekla z popraskaného polypu voda. Na schodech rostl špinavě bílý mech.

„Jsi moc hodný, že mě necháš přespat u sebe," začala Marie.

„Jenom dokud si neseženeš vlastní byt. Volných jsou stovky. Nedokážu pochopit, proč to byťáku vždycky trvá tak dlouho."

Po schodech nikdo nechodil. Anders málokdy potkal souseda. Vršek hvězdodrapu mu skvěle vyhovoval. Byl nepřístupný, každý se staral sám o sebe a na nic se nevyptával. Nechodili sem ani policajti najatí Magellanskou Itg.

Došli do jeho patra a Anders nadatoval kód dveřnímu zámku. Nic se nestalo. Usmál se na ni a poslal kód ještě jednou. Tentokrát se dveře odsunuly, ale cukavě a nerozhodně. Marie šla první. Anders měl doma záměrně tlumená světla, zavřel dveře – aspoň že teď procesor zareagoval okamžitě. Vzal ji kolem ramen a nasměroval ji do největší ze tří ložnic. I tady byly zamčené dveře.

Marie došla k velké posteli. Ze všech rohů visela sametová pouta.

„Svlékni se," poručil jí nekompromisně Anders. Nadatoval rozkaz lampě nad postelí, ale zůstala ztlumená. Kurva! A ta

holka se už svlíká. No co, bude muset zůstat u pološera a doufat, že to bude na záznamu vypadat eroticky.

„Teď svlékni mě," rozkázal. „Pomalu."

Když mu stahovala košili z ramen, třásly se jí prsty. Hezký detail. Nervózní holky vždycky lépe reagují.

Cestou do postele ji profesionálně přejížděl kamerovýma očima. Když si lehla na vodní matraci, zopakoval to rukama. Vylepšený pták se naplno vytáhl a Anders jí zaostřil na tvář, aby zachytil hrůzu. Jeho zákazníci tenhle moment milovali.

Marie se usmívala.

Světla naplno naskočila.

Anders se zmateně otočil. „Co to…"

Napřed měl dojem, že se sem někdo vplížil a nasadil mu želízka, ale když se podíval, zjistil, že mu zápěstí drží elegantníma ručkama Marie.

„Pusť." Začínaly ho bolet kosti. „Svině! Pusť. Prokrista…"

Rozesmála se.

Podíval se na ni a zalapal po dechu. Na prsou a na břiše jí rostly chlupy, silné černé štětiny. Svědily ho na kůži. Začaly tvrdnout. Bylo to jako ležet na ježkovi. Špičky mu pronikaly až do podkožního tuku.

„Dělej, mrdej mě."

Zkusil se vyprostit, ale jen si při tom zarazil do břicha další ostny. Marie mu pustila jedno zápěstí. Udeřil ji pěstí ze strany do žeber a kosti povolily. Na kloubech měl zelenožlutý sliz. Bodliny se proměnily v červy a začaly se mu zavrtávat do trupu. Vystříkla krev.

Anders zavyl jako šílenec. Hnila pod ním, z kůže vytékal šarlatový hnis. Lepil se na ni a nemohl se odtrhnout. Mrtvolný puch ho štípal do očí. Vyzvracel jí drahé víno do propadlého obličeje.

„Líbej mě."

Vzpínal se, házel sebou, bezmocně štkal, po deseti letech se poprvé modlil k Bohu. Červi se mu už kroutili kolem břišních

svalů. Krev se mísila s hnisem a lepila je k sobě pevně jako siamská dvojčata.

„Líbej mě, Andersi.“

Volnou rukou ho vzala za hlavou, měl dojem, jako by ho chytila kostra. Po nakadeřených vlasech mu steklo bláto.

„Ne!“ sténal.

Rty jí stekly jako vosk a ve tváři jí teď zela zubatá díra. Zbytek obličeje se rychle rozpadal. Stáhla mu hlavu. Viděl ještě, jak otvírá čelisti, pak ucítil na tváři zuby.

Polibek. Z krku jí vybublala žhavá, černá, řezavá tekutina. Anders už nedokázal ani křičet. Měl plná ústa toho hnusu, jícen i hrtan.

Odnikud zazněl hlas: „Můžeme to zastavit.“

Tekutina mu zaplavila plíce. Cítil ji v prsou, uvědomoval si, jak zaplavuje každou komůrku. Hrudník se mu nadmul tlakem. Přestal vzdorovat.

„Zabije tě, když ti nepomůžeme. Utopí tě.“

Chtěl dýchat. Chtěl vzduch. Udělal by cokoli. Cokoli.

„Tak nás vpusť.“

Poslechl.

Dariat se světločivými buňkami v polypu kolem postele Anderse Bospoorta díval, jak se rány zavírají. Marii zpevněla kůže, štětiny se stáhly. I z Andersova břicha zmizely díry. Za chvíli už byli to, co předtím: satyr a serafín.

Anders se začal hladit, rukama si jezdil po svalnaté hrudi. S bázní a radostí si prohlížel své tělo, brzy se nadšeně usmíval. „Jsem nádherný,“ zašeptal. „Naprosto dokonalý.“ Mluvil s jiným přízvukem než obvykle. Dariat hlas nedokázal zařadit.

„Jo, nejsi k zahození,“ odtušila bez zájmu. Posadila se. Pod zády měla červené prostěradlo. „Chci tě.“

Nerozhodně zkroutila rty.

„Prosím. Potřebuju to. Hergot, naposledy jsem to dělal před sedmi sty lety. Měj srdce.“

„No dobře.“ Lehla si. Anders ji začal olizovat jako pes. Šukali dvacet minut, Anders daleko nadšeněji než na záznamech. Světla zběsile blikala a veškeré elektrické zařízení bláznilo. Dariat rychle zkontroloval sousední byty: autor stimulačních programů řval zoufalstvím, protože mu spadly všechny procesory; obchodníkovi s klony se uvařily všechny zárodečné buňky. V celém patře třískaly dveře jako gilotiny. Musel spřízněností poslat spoustu tlumicích rozkazů, aby místní podprogramy neupozornily Rubru.

Když udýchaný doběhl před byt, Marie a Anders Bospoort se už oblékali. Upraveným procesorovým blokem z černého trhu otevřel kódované dveře a vešel přímo do ložnice.

Marie a Anders se lekli. Vykročili k němu. Dariatovi se vypnul procesor, byt se ponořil do tmy.

„Tma mi nevadí,“ řekl nahlas. Čidla habitatu mu ukázala, jak se k němu nelidé hrozivě plíží.

„Za chvíli ti nebude vadit nic,“ prohlásila Marie.

Pásek se mu začal stahovat. „Špatně. V první řadě mě nedokážete tyranizovat jako chudáka Anderse, nejsem takový slaboch. Za druhé, pokud zemřu, Rubra všechno uvidí a pozná, co jste zač. Možná, že je šílený, ale za svůj habitat a firmu se bude rvát jako lev. Jakmile se o vás dozví, ztratíte hlavní výhodu. Bez mojí pomoci Valisk nikdy neovládnete.“

Světla zase naskočila. Pásek povolil. Marie a Anders na něj hleděli zcela bez výrazu.

„Jen díky mně o vás ještě neví. Je vidět, že biteku moc nerozumíte. V tom vám taky pomůžu.“

„Možná je nám jedno, jestli nás pozná,“ řekl Anders.

„No dobře. Mám stáhnout blokovací programy?“

„Co chceš?“ zeptala se Marie.

„Pomstu. Čekal jsem na vás třicet let. Bylo to dlouhé a únavné, párkrát jsem to málem nevydržel. Ale věděl jsem, že jednou přijdete.“

„Tys mě čekal?“ otázala se výsměšným tónem.

„Ano, někoho jako vy.“

„To znamená?“
„Mrtvé.“

4

Gemal se po skoku vynořil šest set padesát tisíc kilometrů nad Mirchuskem a gravitace plynového obra ho hned usměrnila na mírně eliptickou dráhu. Tranquillity letěla dvě stě tisíc kilometrů za ním. Oliver Llewelyn, kapitán kolonizačního transportéru, požádal osobnost habitatu o povolení k přistání.

„Potřebujete pomoc?“ zeptala se Tranquillity.

„Ne, všechno v pořádku.“

„Nelétá sem mnoho kolonizačních lodí. Napadlo mě, že potřebujete naléhavou opravu.“

„Ne. Máme tu práci.“

„Chtějí snad všichni pasažéři požádat o trvalý pobyt?“

„Právě naopak. Letím s prázdnou. Chceme si najmout vojenské specialisty.“

„Chápu. Přistání povoleno. Nadatujte, prosím, letové kontrole zamýšlenou trajektorii.“

Terrance Smith nadatoval do řídicího počítače žádost o připojení na vnější čidla a díval se, jak bitekový habitat roste před přídí. Složitě k němu manévrovali na dvou třetinách gé. Otevřel si kanál do komunikační sítě Tranquillity a vyžádal si jména lodí, jež přistály v poslední době. Hlavou mu pluly názvy a údaje. Probíral je srovnávací program, vyznačoval možnosti a pravděpodobnosti.

„Nevěděl jsem, že je tu tak velký přístav,“ řekl Oliveru Llewelynovi.

„Musí být,“ odtušil kapitán. „Na Tranquillity kvůli daním sídlí pět rodinných flotil a většina ostatních firem tu má kanceláře. Pak vezměte v úvahu obyvatelstvo. Má velkou

spotřebu, místní kupují všechno od lahůdek přes módu až po drahé umění. Přece si nemyslíte, že budou jíst syntetizované kaše z hvězdodrapů?“

„Ne, asi ne.“

„Spousta lodí sem vozí zboží z celé Konfederace. A samozřejmě je tu největší jestřábí základna, protože kapitáni se Valisku raději vyhýbají. Ve vnitřním prstenci Mirchuska zrají vajíčka. Vévodové z Trosek tu vybudovali jedno z nejdůležitějších obchodních center v sektoru.“

Terrance se rozhlédl po můstku. Stálo tu v kruhu sedm akceleračních křesel a jen jedno bylo prázdné. Kabina vypadala spartánsky, kabely se táhly po stěnách místo pod obložením. Tak to ale vypadalo na celém Gemalu a na všech lodích, které s kolonisty pendlovaly mezi Zemí a novými světy. Byly to prostě velké náklaďáky a firmy neutrácely za přepych.

Kapitán Llewelyn netečně ležel v pilotním křesle obklopen podkovou masivních pultů. Byl to pevně stavěný orientální šedesátník s pletí hebkou jako dítě. Měl zavřené oči, loď řídil datovou linkou.

„Už jste tu někdy byl?“ zeptal se Terrance.

„Před pětatřiceti lety jsem u jiné firmy sloužil jako nižší důstojník, zdrželi jsme se tu dva dny. Počítám, že se toho moc nezměnilo. Plutokrati hodně investují do stability.“

„Byl bych rád, kdybyste mě zastoupil při jednání s ostatními kapitány, s majiteli nezávislých lodí, které chceme najmout. Nikdy jsem to nedělal.“

Oliver Llewelyn se zašklebil. „Když dáte vědět, proč jste přiletěl, a ukážete, kolik máte peněz, budete je muset odhánět holí.“

„Co žoldáky a vojsko?“

„Kapitáni vám dají kontakty. Vylepšení vojáci je budou podplácet, aby je s vámi seznámili. Jestli si necháte poradit, přeneste zodpovědnost níž. Najděte deset nebo dvacet zkušených velitelů, ať sami někoho naverbují. Nedělejte všechno sám. Nemáme na to čas. Rexrew nám ho moc nedal.“

„Díky.“

„Když platíte, neděkujte.“

„No jo.“ Oliver Llewelyn chtěl předem dvacet tisíc fuseodolarů. „Tohle jsem RSL nepodepsal,“ řekl při smlouvání. Bylo jednodušší mu zaplatit než se soudit. Terrance měl podezření, že za cestu zpátky si kapitán Gemalu naúčtuje daleko víc. „Asi víte, o čem mluvíte,“ pobídl Llewelyna.

„Svého času jsem lítal nejrůznější mise,“ odtušil neurčitě orientálec.

„Kde tedy najdu nezávislé kapitány?“

Oliver Llewelyn dotaz zkonzultoval s pětatřicet let starými záznamy v nervové nanonice. „Začneme v Harkeyho baru.“

O patnáct hodin později musel Terrance Smith uznat, že Oliver Llewelyn měl ve všem pravdu. Nemusel se nijak snažit, lidé za ním chodili sami. Jako špony k magnetu nebo mouchy na lejno, pomyslel si. Seděl v kóji a připadal si jako car při audienci poddaných. Harkeyho bar byl plný letců z kosmických lodí. Mezi nimi se tlačili vylepšení žoldáci. Nikdy je neviděl a teď se nemohl vynadívat. Někteří z nich připomínali kosmoniky, měli exoskelety, rozdvojená, a dokonce roztrojená předloktí, zbraňová rozhraní. Většina ale vypadala lépe než kosmonici, na jejichž technologii přesto paběrkovali; byli předělaní spíš na rychlost než na neprůstřelnost, i když Terrance viděl jednoho (jednu?) skoro kulového kyborga s výčnělkem místo hlavy a hnědou kruhovou štěrbinou na místě očí. Skulinou běhala světélka. Žoldák měl čtyři ruce a čtyři nohy umístěné symetricky kolem těla. Ruce vypadaly ještě nejlidštěji, dvě z nich končily naleštěnými kovovými zásuvkami. Snažil se necivět na zrůdy příliš nápadně a nedat najevo nervozitu.

V baru bylo ticho, všichni čekali. Touhle dobou už obyčejně hrála kapela, ale dnes muzikanti popíjeli v kuchyni.

„Kapitán André Duchamp,“ ohlásil Oliver Llewelyn. „Vlastník Villeneuvovy pomsty.“

Terrance podal usměvavému Francouzi ruku. Bylo mu trošku divné, že se takový taťka hlásí na bojovou akci. „Potřebuji kosmické lodě schopné výsadku na terrakompatibilní planetě a vzdušné podpory pěchotních akcí," prohlásil.

André si na jeho stůl položil sklenici vína. „Villeneuvova pomsta má čtyři rentgenové lasery a dva elektronové kanony. Bombardování z nízké orbity nebude problém."

„Možná bude potřeba i sestřelit pár lodí. Hlídat vzdušný prostor."

„*Monsieur*, ani to pro nás není žádný problém. Máme rampy na vypouštění bitevních vos. Vosy ale musíte dodat vy. A také chci záruku, že nepůjdeme do pochybné akce v přítomnosti konfederačních sil. Jako obchodní loď nemáme oprávnění takové věci vůbec brát na palubu."

„Budete operovat s vládním povolením, jež se vztahuje i na veškeré zbraně. Celá mise je naprosto legální."

„Vida." André Duchamp se na něj tázavě podíval. „K legální válce se rád připojím. Jak říkám, sestřelovat lodě mi nevadí. Můžu se zeptat, jakou vládu zastupujete?"

„Lalonde."

Nervové nanonice chvíli trvalo, než Andrému dodala žádanou informaci. „Kolonie prvního stupně. Zajímavé."

„Jednám s několika společnostmi tady na Tranquillity o dodávce bitevních vos," dodal Terrance Smith. „Bereme i několik atmosférických jaderných hlavic. Jste ochoten je nést a použít?"

„*Oui.*"

„V tom případě se můžeme dohodnout, pane kapitáne."

„Ještě jsme nemluvili o penězích."

„Mám oprávnění zaplatit každé lodi pět set tisíc fuseodolarů při registraci v soustavě Lalonde. Žold dělá tři sta tisíc fuseodolarů měsíčně, zaručujeme minimálně dva měsíce služby. Za zničená nepřátelská zařízení a lodě dáváme prémie,

v případě vítězství přidáme tři sta tisíc fuseodolarů. Neplatíme pojištění.“

André Duchamp si lokl vína. „Mám ještě jednu otázku.“

„Ano?“

„Používá nepřítel antihmotu?“

„Ne.“

„Výborně. Rád bych smlouval, žold není nijak výhodný…“ Rozhlédl se po hospodě plné ochotných posádek. „Ale zřejmě nemám zrovna dobrou pozici. Nabídka převyšuje poptávku.“

Od stolu na druhém konci lokálu sledoval Andrého Jozue. Kapitán znovu stiskl Terrancovi ruku a vrátil se k své posádce. Dali hlavy dohromady. Oliver Llewelyn přivedl Smithovi Wolfganga Küblera, kapitána Maranty.

„Vypadá to, že najal už pět lodí,“ řekl Jozue své posádce.

„Velká akce,“ poznamenal Dahybi Yadev. Hodil do sebe pivo a položil půllitr na stůl. „Lodě, vylepšený žoldáci, to stojí prachy. Velký prachy.“

„Takže to neplatí Lalonde,“ přidal se Melvyn Ducharme. „Ta planeta nemá ani vindru.“

„Ale má,“ namítl tiše Ashly Hanson. „Kolonie představuje velikou investici, navíc vysoce spolehlivou. Slušnou část portfolia mého stázového účtu tvoří akcie rozvojových společností. Nabízejí dlouhodobou stabilitu. Nikdy jsem neslyšel o kolonii, která by nezačala v plánovaném termínu vydělávat. Sami osadníci sice moc peněz nemají, ale objem prostředků na rozjetí akce dosahuje kolem trilionu fuseodolarů. Lalonde už funguje přes čtvrt století, dokonce začali těžit asteroidy. Rozvojová společnost má peněz dost, rozhodně víc, než potřebuje na patnáct nezávislých lodí a pár tisíc žoldáků. Pochybuji, že jim to zamává s účetnictvím.“

„Ale na co?“ zeptala se Sarha Mitchamová. „S čím si šerifové nedokázali poradit?“

„S povstáním deportů,“ odvětil Jozue. Sám o tom nebyl moc přesvědčený. Nad jejich nedůvěřivými pohledy jen pokrčil rameny. „No, když jsme tam byli, nic horšího se nedělo. Marie

Skibbowová měla strach z občanskejch nepokojů. Nikdo nevěděl, co se děje v džungli. A podle toho, kolik ten Smith nabírá pěšáků, to vypadá na velkou pozemní akci.“

„Je to k nevíře,“ zamumlal Dahybi Yadev. „Ale účel mise všem řeknou až v soustavě Lalonde. Zajišťujou se.“

„Tak fajn,“ shrnul Jozue. „Všichni víme, o co běží. Když nás podrží Parris Vasilkovský, můžeme vydělat neskutečný prachy. A máme dost, abysme se nemuseli hlásit do války.“ Podíval se na každého zvlášť. „Vzhledem k okolnostem můžeme stěží doletět na Lalonde dřív než flotila. Slyšel jsem, že Terrance Smith objednal u McBoeinga a u Jakovleva bitevní vosy. Po příletu čeká potíže. Takže se ptám: poletíme s ním, ať víme, co se děje, a postaráme se o vlastní zájmy, nebo tady počkáme na zprávy? Budeme hlasovat a výsledek musí bejt jednohlasnej.“

Tranquillitská redakce Time Universe sídlila ve čtyřicátém třetím patře Hvězdodrapu svatého Kříže. Tvořil ji obvyklý shluk kanceláří, studií, střižen, sálků a elektronických dílen; mikrokomunita, v níž důležitost určovala plocha psacího stolu, velikost kanceláře a vysílací čas. Vzhledem ke složení populace měla redakce samozřejmě velké oddělení obchodní publicistiky, ale také slušně pokrývala konfederační události.

Oliver Llewelyn vkročil do dřevem obložené recepce v deset třicet místního času den po přistání Gemalu. Recepční ho poslala za čerstvým politickým korespondentem jménem Matthias Rems. V jeho kompozitové kanceláři vytáhl kapitán flek Graema Nicholsona a řekl si o pět tisíc fuseodolarů. Matthias Rems nebyl hloupý; už fakt, že Oliver letí přímo z Lalonde, naznačoval důležitost reportáže. Celý habitat už věděl, že Terrance Smith verbuje žoldnéřskou flotilu, i když nikdo netušil proč. Množily se fámy. Lalonde byla čerstvá zpráva, spousta obyvatel Tranquillity investovala do RSL. Reportáž přímo z planety znamenala vysokou sledovanost.

Matthias Rems by obvykle smlouval (správně si domyslel, že Llewelyn dostal zaplaceno už od Nicholsona), zvláště když se podíval na reportérovy osobní záznamy; vzhledem k okolnostem však beze slova zaplatil.

Když kapitán odešel, strčil Matthias Rems flek do osobního přehrávače. Senso bylo zakódované, Graeme Nicholson mu jistě přikládal velkou důležitost. Matthias Rems našel v paměti reportérův kód, pohodlně se usadil a zavřel oči. Ocitl se U nabourané sklápěčky, na vlastní kůži ucítil vedro, vlhko, smrad, hluk, štiplavou chuť místního piva, tíhu tlustého pupku. Graeme Nicholson držel rozbitou sklenici, třásl se a nespouštěl oči z vysokého muže a krásné dívky.

O dvanáct minut později vpadl Matthias Rems otřesen ke Claudii Dohanové, šéfredaktorce místní pobočky.

Flek Graema Nicholsona se šířil jako loni zpráva o Ione Saldanové. Ione byla ale dobrá zpráva, Laton právě naopak. Představoval nebezpečí a strach, z rakve vstala noční můra.

„Musíme se zachovat zodpovědně," řekla roztřeseným hlasem Claudia Dohanová, když reportáž zhlédla. „Napřed informujeme Konfederační loďstvo a vévodkyni z Trosek."

Na stole jí zazvonil AV-projektor. „Oceňuji vaši uvážlivost," prohlásila Tranquillity. „Vévodkyni jsem již informoval. Navrhuji, abyste velitele Olsena Neala kontaktovali sami."

„Hned," vyhrkla přičinlivě Claudia.

Matthias Rems se nervózně rozhlížel po kanceláři, rozrušen důkazem nepřetržité pozornosti habitatu.

Claudia Dohanová zařadila reportáž do poledních zpráv. Do čtvrt hodiny ztratily akcie na tranquillitské burze osmnáct miliard fuseodolarů. Odpoledne se trochu zotavily, protože experti přišli s teoriemi o možném průběhu války. Večer už propad dělal jen jedenáct miliard, o sedm se totiž zvedly podíly strojírenských podniků, které vydělají na zbrojních zakázkách.

Redakce Time Universe se úkolu zhostila se ctí, vezmeme-li v úvahu šibeniční termín. Obvyklý odpolední blok domácích

zpráv nahradil sestřih dokumentů o Latonovi a ostrá panelová diskuse. Zatímco obyvatelé Tranquillity seděli u přijímačů, Claudia Dohanová už najímala lodě na rozvoz Nicholsonovy reportáže po Konfederaci. Tentokrát měla navrch, protože vlastnila výhradní práva, a tak se kapitáni museli rvát o její zakázku. Do večera poslala pryč osmnáct lodí (hlavně na Kulu, Avon, Oshanko a na Zemi). Příslušné kanceláře Time Universe vyšlou další vlnu. Za dva týdny by měla být varována celá Konfederace. Time Universe zburcuje celé lidstvo a konfederované xenoky, pomyslela si Claudia Dohanová. Větší úspěch snad ani není možný.

Na večeři vzala všechny zaměstnance do přepychové restaurace. Všichni by měli dostat pořádné prémie a jistě je čeká povýšení. Sama se už viděla ve správní radě.

Bylo to hektické odpoledne. Matthias Rems (poprvé hlásil hlavní zprávy) uvedl čtyřicet let staré záznamy z rozbitého habitatu Jantrit, puklého po zásahu antihmotou. Pětisetmetrovým polypem tryskala ven atmosféra a brzdila setrvačnou rotaci. Houpání stále sílilo, až habitat úplně ztratil směr. Stokilometrové indukční kabely se zmítaly kolem a bránily tak v přistání i nejobratnějším sokolům. Dutinou létala voda a hlína, habitat byl ve stavu neustálého létajícího zemětřesení. Oslabené hvězdodrapy se ulomily jako rampouchy a strašlivou rychlostí odletěly do vesmíru. Celou dobu ztrácely vzduch.

Z odlámaných hvězdodrapů edenitské i adamitské lodě zachránily hrstku lidí. Osm tisíc z jednoho a čtvrt milionu. Ani tehdy nemuselo dojít k naprosté katastrofě. Umírající Edenité mohli přenést své vzpomínky do osobnosti habitatu. Laton ale nakazil Jantritovu nervovou soustavu proteovským virem a habitat každou vteřinou ztrácel podstatnou část vědomí. Zbylé dva habitaty na oběžné dráze byly příliš daleko; přenos myšlenek je háklivý proces a kromě vzdálenosti umírajících hrála roli i panika. Přesto se přenos podařil dvaceti sedmi tisícům Edenitů, tři tisíce z nich ovšem nezachránily víc než

základní otisk osobnosti. Dalších dvě stě osmdesát osobností zachránili sokoli, víc však nepobrali, protože museli honit hvězdodrapy.

Pro Edenity to byla největší tragédie v dějinách. Katastrofa šokovala i Adamity. Někdo zničil mysl i tělo pětatřicetikilometrového živého tvora, zabil přes milion lidí a vymazal víc než půl milionu nahraných osobností.

Přitom to byl jen zastírací manévr. Laton potřeboval po nezdařeném převratu uniknout, a tak se kryl milionem mrtvých. Nic víc v tom nebylo, jen zástěrka.

Po Latonovi a jeho třech jestřábech pátral každý sokol, každá loď Konfederace, každá planetární i asteroidová vláda.

O dva měsíce později ho zahnali do kouta v soustavě Ragundan. Stále měl tři jestřáby vyzbrojené antihmotou a odmítal se vzdát. Bitva stála Konfederaci tři sokoly a pět fregat. Dalších osm tisíc lidí zemřelo na asteroidu, který si Latonovi jestřábi vzali jako rukojmí a hrozili mu anihilací, pokud se loďstvo nestáhne. Velící admirál odmítl vyjednávat.

Jako v každé vesmírné bitvě nezbylo ani tady z obětí víc než obláčky radioaktivního prachu. Nešlo identifikovat těla. Laton ale nemohl přežít.

Teď to vypadalo, že měl čtyři jestřáby. Toho vysokého autoritativního muže na schůdkách raketoplánu z Yaku si nikdo nemohl splést.

Hosté, které si Matthias Rems pozval do studia, důstojníci ve výslužbě, politologové a zbrojní odborníci, prohlásili, že nikdo nezná Latonův skutečný cíl. Několik let po zničení habitatu se rojily spekulace. Rozhodně šlo o nějakou tělesnou (biologickou) a mentální nadvládu, ovládnutí Edenitů (naštěstí) nedokonalým proteovským virem. Předělání všech lidí i habitatů. Nikdo ale nevěděl, jakému velkému cíli měla nadvláda sloužit. Diskutovalo se hlavně o tom, zda Laton stojí za invazí na Lalonde a zda je to první krok v dobývání Konfederace. Graeme Nicholson tomu věřil.

Laton představoval jinou hrozbu než planetární roztržky jako mezi Omutou a Garissou nebo mezi asteroidy a jejich zakladatelskými firmami. Latonovi nešlo o nezávislost nebo přírodní zdroje, ale o jednotlivé lidi. Chtěl se nabourat do genů, do hlav, změnit každého člověka podle svých záměrů. Laton byl smrtonosně osobní.

Pořad velice pozorně sledoval Terrance Smith. Zjevení Latona ho šokovalo. O něj i o posádku Gemalu se hned začala zajímat média. Nakonec musel Tranquillity požádal o zajištění soukromí. Osobnost habitatu souhlasila (právo na soukromí měla v ústavě) a odehnala reportéry. Rychle přenesli pozornost na všechny, kdo se Terrancovi upsali, ale všichni popravdě tvrdili, že o Latonovi nic nevědí.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Terrance Smith zoufale. Byl sám na můstku Gemalu s Oliverem Llewelynem. Na holomonitorech běžely večerní zprávy Time Universe, režisér prostřihával záběry ze studia reportáží Graema Nicholsona. Terrance dal na kapitánův úsudek, v posledních pár dnech na něm byl závislý. Nikomu jinému nevěřil.

„Nemáte moc možností,“ upozornil ho Oliver Llewelyn. „Dvanácti lodím už jste zaplatil zálohu a máte třetinu armády. Buď budete pokračovat podle plánu, nebo musíte zdrhnout. Nedělat nic vám teď nepomůže.“

„Zdrhnout?“

„No jistě. Máte dost peněz od RSL, abyste zmizel i s rodinou a někde se pohodlně zařídil.“ Oliver Llewelyn se na Terrance pozorně díval a snažil se odhadnout jeho reakci. Nápad měl zřejmě něco do sebe, ale kapitán tušil, že na to úředník nebude mít žaludek.

„Ne, to nejde. Závisí na mně příliš mnoho lidí. Musíme nějak pomoci Durringhamu. Vy jste tam nebyl, nevíte, jak to tam minulý týden vypadalo. Žoldáci jsou jediná naděje.“

„Jak si přejete.“ Smůla, řekl si Oliver Llewelyn, velká smůla. Na takovéhle kotrmelce už jsem starý.

„Myslíte, že patnáct lodí bude proti Latonovi stačit?“ zeptal se úzkostlivě Terrance Smith. „Mám svolení najmout ještě deset.“

„Nebojujeme proti Latonovi,“ připomněl trpělivě Oliver Llewelyn. „Ale…“

Kapitán ukázal na jeden holomonitor. „Viděl jste senso Graema Nicholsona. Laton odletěl. Vaši žoldáci po něm budou jen uklízet. Nechte Latona Konfederačnímu loďstvu, půjdou po něm všechny zbraně všech světů.“

I kapitáni nezávislých lodí se bavili o boji proti Latonovi. Jen tři dostali takový strach, že Terranci Smithovi vrátili zálohu. Nebylo těžké najít za ně náhradu, a dokonce zvýšit počet lodí na devatenáct – pět jestřábů, devět nezávislých ozbrojených kupců, tři nákladďáky a Gemal. Prakticky všichni žoldáci a upravení vojáci zůstali. Každý chtěl bojovat proti Latonovým silám, protože to znamenalo stát rozhodně na správné straně.

Tři a půl dne po příletu měl Terrance všechno, co potřeboval. Žádost velitele Olsena Neala, aby vyčkal příletu konfederační flotily, s úsměvem odmítl. Durringham nás potřebuje hned, vysvětlil Terrance Smith.

Ione a Jozue se odpoledne procházeli údolím, od rosy na trávě měli urousané sandály. Ione si vzala lehkou bílou sukni a krémový živůtek, aby jí nebylo vedro. Jozue si nechal jen tmavě fialové trenýrky. Měl radost, že se ho chytá sluníčko; už měl skoro svoji starou barvu. Většinu jeho návštěvy na Tranquillity trávili venku, koupali se s Haile, jezdili na koni, chodili na procházky, a hlavně se věnovali sexu. Jozue si to zvlášť užíval na březích a na dně mělkých potůčků.

Ione zastavila u široké tůně, v níž se slévaly dvě říčky. Kolem rostly velké rikbaly a koupaly listy ve vodě. Větve tížily růžové květy velikosti dětské dlaně.

Pod hladinou se míhaly zlaté a šarlatové ryby. Je tu klid a mír, pomyslela si Ione, tranquillity s malým t. Jméno habitatu padne a dotváří jeho podobu. Jezírko – celý park – skýtalo klid před shonem habitatu a celý habitat byl zase útočištěm před shonem v Konfederaci. Stačí chtít.

Jozue ji zlehka přitiskl ke kmeni rikbalu, políbil ji na tvář a na krk. Rozepnul jí živůtek.

Do očí jí spadly vlasy, poslední dobou si je nechávala delší. „Neodjížděj," řekla tiše.

Spustil ruce ke kapsám a sklonil hlavu, až ji ducl do čela. „Lepší čas sis vybrat nemohla."

„Prosím."

„Říkala jsi, že na mě nebudeš vytahovat vlastnický city."

„Nejsem majetnická."

„Fakt? Mně to tak připadá."

Ostře zvedla hlavu, tváře jí hořely. „Když už to musíš vědět, mám o tebe strach."

„To nemusíš."

„Jozue, letíš do války."

„Ne tak docela. Jenom eskortuju výsadkovej konvoj. Nejhorší schytají vojáci."

„Smith chce po lodích údery vzduch – země, na vesmírné bitvy koupil bojové vosy. Schytáš to ty. Hergot, letíš na Latona v zastaralém vraku, co sotva dostal technickou. A nemáš důvod. Nemáš. Nepotřebuješ mayope ani Vasilkovského." Naléhavě ho vzala za ruku. „Jsi bohatý. Jsi šťastný. Neříkej, že ne. Sleduju tě už tři roky. Létat po vesmíru tě hrozně baví. Tak se na sebe podívej teď. Na papíře vydělávᾶš peníze, které nikdy neutratíš. Letíš tam na plný tah, ale nejsi to ty."

„Tak zastaralej vrak, jo?"

„Nechtěla jsem…"

„Jak stará je Tranquillity, Ione? Lady Mac mi aspoň patří, ne já jí."

„Jenom se ti snažím vnutit trochu rozumu. Jozue, jdeš proti Latonovi. Copak ses nedíval na AV? Nepřipojil ses na senso Graema Nicholsona?“

„Jo. Připojil. Laton na Lalonde není. Odletěl s Yaku. To ti ušlo, Ione? Kdybych chtěl na sebevražednou misi, honím Yaku. Tam je to nebezpečný. Tam se hrnou hrdinové. Já ne, já chráním svoje zájmy.“

„Ale vždyť to nepotřebuješ!“ namítla. Proboha, ten má ale tvrdou hlavu.

„Ne, ty to nepotřebuješ.“

„Cože?“

„Nehodí se ti to do krámu, co? Že budu mít spoustu peněz. Znamenalo by to, že budu sám rozhodovat. Osamostatním se. To se ti moc nehodí, co? Nenechám sebou vláčet.“

„Vláčet! Jenom zahlídneš prso a praská ti poklopec. Nic víc na tobě není. Nemusí tebou nikdo vláčet, zvládnou to hormony. Snažím se jenom myslet za tebe, protože ty na to nemáš.“

„Ježíši, Ione! Občas nedokážu uvěřit, že jsi spojená s kubickým kilometrem nervovejch buněk. Většinou uvažuješ na úrovni mravence. Mám šanci, hergot, a dobrou. Můžu se ti vyrovnat.“

„Nechci, aby ses mi rovnal.“ Stiskla rty. Málem se podřekla, málem dodala: „Chci, abys byl se mnou.“ Ale to by z ní teď nedostali ani na skřipci.

„Jo, všiml jsem si. Začal jsem s rozbitou lodí. Dal jsem ji do pořádku, vydělal jsem si na živobytí. Teď mířím vejš, dál. To je život, Ione. Růst, vyvíjet se. Měla bys to někdy zkusit.“ Vyrazil do lesa, cestou netrpělivě rozhrnoval větve. Jestli se mu chce omluvit, ať ho dožene.

Ione se za ním dívala a zapínala si živůtek. Blbec. Možná má zvláštní schopnosti, ale stály ho zdravý rozum.

Je mi to líto, utěšila ji Tranquillity.

Popotáhla. **Co?**

Jozue.

Není proč. Když si chce hrát na vojáčky, ať si. Mně na tom nesejde.

Ale sejde. Je pro tebe ten správný.

Nemá ten dojem.

Ale má. Je však pyšný. Jako ty.

Díky, není zač.

Neplač.

Ione sklopila hlavu, ruce se jí před očima rozpíjely. Pálilo ji za víčky. Otřela si je. Proboha, jak jsem mohla být tak hloupá? Měla jsem ho jen pro zábavu v posteli. Nic víc.

Miluju tě, řekla Tranquillity tak něžně, že se Ione musela usmát. Najednou sebou škubla, zvedl se jí žaludek a začala zvracet. V puse měla kyselo a hnusně. Nabrala do dlaní vody z potoka, aby si vypláchla ústa.

Jsi těhotná, poznamenal habitat.

Ano. Bylo to, když Jozue posledně přiletěl, než zmizel na Norfolku.

Řekni mu to.

Ne! Tím by se to jen zhoršilo.

Oba jste blázni, prohlásila procítěně Tranquillity.

Za oknem velitele Olsena Neala svítily hvězdy. Z Mirchuskových měsíců byla vidět jen Choisya, habitat mu každé tři minuty poskytl pohled na její šedohnědý srpek. Erick Thakrar neměl z hvězdné oblohy dobrý pocit, byla příliš blízko, příliš na dosah. Na chvíli ho napadlo, jestli nemá fobii z vesmíru. Nebyla úplně vzácná a Erick měl nárok. Připomínal si ten vyděšený hlas z Krystalového měsíce. Patnáctiletá Tina. Jak asi vypadala? Poslední dobou se na to často ptal sám sebe. Měla kluka? Jaké poslouchala kapely? Líbil se jí rodinný život na staré meziplanetární lodi? Nebo ho nesnášela?

Co kurva hledala na přídi mezi anténami?

„Mikrofúzní generátory převzala hned po přistání Nolana," hlásil Erick. „Vůbec neprošly tranquillitskými sklady. Což znamená, že se nedostaly do záznamů a nikdo je neprohlížel. A

než se Nolana ohlásila, byly celou dobu na palubě Villeneuvovy pomsty. Nedokázal jsem vás ale včas uvědomit.“

„Nolanu budeme samozřejmě stopovat,“ odtušil Oisen Neale. „Zjistíme, kdo si ty generátory objednal. Měli bychom tak rozkrýt distribuční síť. Vedl jste si dobře,“ dodal pochvalně. Mladý kapitán vypadal zničený a vyčerpaný, úplně jiný než ten nadšený čerstvý agent, který před pár měsíci dostal místo na Villeneuvově pomstě.

Všichni na to jednou dojedeme, synku, pomyslel si Oisen Neale. Sestupujeme na jejich úroveň, abychom mezi ně zapadli, ale občas platíme příliš vysokou cenu. Protože nic nepadne hlouběji než lidská bytost.

Ericka pochvala nijak nepotěšila. „Duchampa můžete i s posádkou hned zatknout,“ řekl. „Můj nanonický záznam útoku na Krystalový měsíc jako důkaz úplně postačí. Chci, aby prokurátor žádal nejvyšší možný trest. Musíme je všechny vyhostit na vězeňskou planetu. Všechny do jednoho, zasloužili by horší zacházení.“

A ty uklidníš svědomí, pomyslel si Oisen Neale. „Obávám se, že to hned nepůjde,“ řekl nahlas.

„Cože? Tři lidé zemřeli, abyste měli proti Duchampovi dost důkazů. Dva jsem zabil osobně.“

„Je mi to opravdu líto, Ericku, ale od začátku vaší mise se dramaticky změnily okolnosti. Díval jste se na senso z Lalonde?“

Ericka dotaz úplně demoralizoval; dokázal si představit, co bude následovat. „Ano.“

„Terrance Smith najal Villeneuvovu pomstu do své flotily. Potřebujeme tam někoho mít, Ericku. Je to legální akce v zájmu planetární vlády a já jim nemohu zabránit v odletu. Prokrista, běží tu o Latona. Když zničil Jantrit, bylo mi deset. Milion a čtvrt nic netušících lidí, aby se dostal pryč. Edenité navíc nikdy předtím nepřišli o habitat, měly by vydržet tisíce let. A mezitím měl na zdokonalení svých plánů skoro čtyřicet let. Kurva, ani nevíme, o co mu jde, ale podle toho, co jsem

slyšel z Lalonde, máme důvod k obavám. Bojím se, Ericku, mám rodinu. Nechci, aby mi na ni sáhl. Musíme se dozvědět, kam na Yaku odletěl. Je to nejdůležitější úkol. Pirátství a pašování proti tomu vůbec nic neznamená. Loďstvo ho musí najít a zničit. Tentokrát pořádně. Do jeho smrti nemáme na práci nic jiného. Už jsem poslal flek na Avon, kurýr s jestřábem odletěl hodinu poté, co mě informovali lidé z Time Universe."

Erick překvapeně povytáhl obočí.

Oisen Neale se usmál. „Ano, s jestřábem. Jsou rychlí a spolehliví. Laton si jich taky pár pořídí, když ho nezastavíme. Kapitáni jestřábů z něj mají stejnou hrůzu jako my."

„No dobře," podvolil se Erick. „Poletím s nimi."

„Stačí nám cokoli. Náznak stopy. Co dělal v džungli. Kam zmizel Yaku. Prostě cokoli."

„Udělám, co bude v mých silách."

„Zkuste vyslechnout toho reportéra, Graema Nicholsona." Pokrčil rameny. „Je chytrý a schopný. Pokud měl někdo dost duchapřítomnosti, aby Yaku stopoval, pak je to on."

Erick vstal. „Rozkaz."

„Ericku… Dejte na sebe pozor."

Oválná okna v ložnici Kelly Tirrelové byla zatažena těžkými závěsy. Skleněné koule na stěnách zalévaly místnost měkkým tyrkysovým světlem. Bílá prostěradla v něm vypadala jako noční jezera, lidská kůže dostávala svůdný, chladně tmavý nádech.

Jozue sjel Kelly rukama po těle, roztáhl jí stehna a zabrousil pod kudrnaté chloupky.

„Hezký," zavrněla a prohnula se.

Blýskl na ni vyceněnými zuby. „Dobrý."

„Jestli mě vezmeš s sebou, budeš si stejně užívat pět dní. Nonstop a navíc v beztíži."

„Máš přesvědčivý argumenty."

„Zaplatím ti. Collins dá trojnásobek obvyklé taxy.“

„Jsem dost bohatej i bez něj.“

„Budeš bohatší.“

„Proboha, ty jsi ale neodbytná mrcha.“

„Vadí ti to? Mám se přes noc věnovat někomu jinému?“

„No, asi ne.“

„Fajn.“ Objela mu nehtem koule. „Záleží mi na tom, Jozue. Konečně můžu prorazit. Ione mi utekla kvůli jednomu hajzlíkovi.“ Trochu stiskla. „Takováhle příležitost nepřijde třikrát za život. Jestli se to povede, jsem za vodou, dostanu pořádnou práci, prachy a postavení. Dlužíš mi to, Jozue. Hodně mi toho dlužíš.“

„A co když tě žoldáci nebudou chtít s sebou?“

„Nech to na mně. Pustím se do nich tak, že mě budou sami prosit. Hrdinové proti Latonovi, strašlivé riziko, drsňáci se srdcem ze zlata, vysíláme do všech domácností v Konfederaci. Probuď se!“

„Ježíšikriste.“ Dlouhé červené nehty mu jezdily rozkrokem, trochu ostřeji než při pouhém šimrání. Neudělá to. Nebo ano? Drahý modrý kostým měla pečlivě složený na židli. Kelly neskočila do postele, ona se na sex *připravila.*

Byla by toho schopná. Proboha.

„No jo, jasně, že tě vezmu.“

Maličko ho štípla.

„Jau!“ Zvlhly mu oči. „Nenecháváš se příliš unést? Chápeš, kariéra se dá budovat i jinak. Přistát za frontovou linií na nepřátelský planetě není zrovna nejlepší způsob.“

„Hovno.“ Kelly se zvedla na loket a podívala se na něj. „Viděl jsi, kdo pro Times Universe moderoval debaty? Ten hajzl Matthias Rems. Jenom proto, že byl ve správný čas na správném místě. Klikař zasranej. Je mladší než já, sotva vychodil školku. A dali mu tři dny prime time. Marketing tvrdí, že ho mají lidi rádi, protože vypadá tak chlapecky. Ženským se to snad líbí nebo co. Tak osmdesátiletým starým pannám. Time

Universe ho nenechá vysílat senso, protože by se všichni dozvěděli, že nemá koule.“

„V tvým případě to nevadí?“

Ujelo mu to úplně bezděčně. Kelly ho za to pak důkladně trestala plných dvacet minut.

Devatenáct lodí flotily Terrance Smithe se shromáždilo tisíc kilometrů od nerotujícího kosmoportu Tranquillity. Gemal vezl pět tisíc pěšáků, výzbroj naložili do tří nákladních kliprů, zbytek flotily tvořily bitevní lodě, z toho šest jestřábů.

Tranquillity viděla, jak zažíhají motory, a vzápětí se celá flotila na jednom gé vydala k Mirchusku. Adamitské lodě letěly v řadě s Gemalem v čele, jestřábi se motali kolem. Obranné senzory habitatu zachytily rušný kódovaný rádiový provoz.

Flotila zamířila do stínu plynového obra. Sto osmdesát čtyři tisíc kilometrů nad mraky adamitské lodě zatáhly motory. Iontové trubice ještě upravily dráhu, pak v trupu zmizely i chladiče a senzorické komplety. Jestřábi se rozlétli dál z gravitačního póle a zformovali růžicovou letku. Pak skočili do červích děr v roli zvědů. Vesmírem zaduněla gravitační vlna, již ucítila i tíhová čidla habitatu.

Pak skočil Gemal. Tranquillity zaznamenala jeho polohu, směr a rychlost. Vektor mířil přímo na Lalonde. Ostatní lodě zamířily do stejného bodu a nabily vzorovací uzliny. Vzápětí zmizely z časoprostoru.

5

Hned po nabytí nezávislosti roku 2238 zaplatila vláda Avonu astroinženýrům, aby na vysokou orbitu přesně načasovanými jadernými výbuchy přemístili patnáct velkých (dvacet až dvacet pět kilometrů v průměru) asteroidů bohatých na železo. Čtrnáct z nich čekal obvyklý osud těžebních základen. Jakmile zapadly na ustálenou oběžnou dráhu s perigeem nejméně sto tisíc kilometrů, začalo se s těžbou a zpracováním rud. Čisté kovy pak vlastní vahou padaly do avonských oceánů. Vydolované dutiny byly zaobleny, uzavřeny a proměněny v habitaty. Původní železárny ustoupily složitějším továrnám, jež asteroidům umožnily přejít z produkce surovin na beztížnou výrobu elektroniky. Pece se přemístily na další, méně rozvinuté asteroidy, aby nepoklesla nabídka pro planetární ocelárny a nebylo třeba znečišťovat atmosféru.

Kdokoli v Konfederaci přiletěl na obydlenou planetu, hned věděl, jak dlouho se rozvíjí, a to podle počtu obydlených asteroidů.

Avon byl zpřístupněn pro kolonizaci etnickým Kanaďanům roku 2151 v průběhu Velkého rozptýlení a za sto let postoupil od zemědělských počátků k průmyslovému hospodářství. Slušný výkon, ale nijak výjimečný. Obyčejným světem zůstal až do roku 2271, kdy na něm proběhla mezinárodní konference svolaná kvůli znepokojivému nárůstu případů antihmotového bombardování. Z Avonské konference vzešla Konfederace a Avon se chopil příležitosti poskočit v žebříčku; planeta se nabídla za stálé sídlo Konfederačního sněmu. Aniž by místní průmysl sebeméně zvýšil vývoz, svět začal přetékat cizími

měnami, protože na něm hned začaly budovat své zastupitelské úřady vlády, mezihvězdné kartely, právní firmy, banky, lobbistické skupiny a zpravodajské agentury.

Usadilo se tu i Konfederační loďstvo, policejní síla zřízená k udržení křehké shody mezi obydlenými světy. Avon přispěl ke zbrojnímu úsilí vydolovaným asteroidem Trafalgar.

Trafalgar byl v Konfederaci zcela výjimečný, protože neměl průmysl. Stal se pouze a výhradně vojenskou základnou; zprvu sloužil jako hangár a opravna, postupně si ale vydobyl postavení hlavního štábu osmi set šedesáti dvou obydlených hvězdných soustav, jež roku 2611 tvořily Konfederaci. Když admirál Samual Alexandrovič přebíral o šest let dříve velení, byl Trafalgar domovským přístavem první flotily a štábem i výcvikovým centrem námořní pěchoty. Sídlila tu Důstojnická akademie, Technické učení, Armádní úřad technické kontroly, Strategický odbor velícího admirála, erární pokladna, výzkumné laboratoře nadsvětelné komunikace a (pěkně v tichosti) štáb vojenské rozvědky. V šedočerném rotujícím buráku dlouhém dvacet jedna kilometrů a sedm širokém se skrývaly tři válcové jeskyně s třísettisícovou populací vojáků i civilistů. Na obou koncích trčely nerotující dvoukilometrové kosmoporty, obyčejné příhradové stavby, nápadné jen zvýšeným počtem kontrolních stanovišť. Oba byly permanentně přetížené. Osy kosmoportu vycházely z hlubokých umělých kráterů, v nichž přistávali sokoli.

Trafalgar byl kromě potírání pirátství a místních válek spoluzodpovědný i za obranu Avonu. Planetu chránily jedny z nejmocnějších orbitálních základen. Vzhledem k množství diplomatických i obchodních lodí byla bezpečnost na prvním místě. V soustavě se už dvě a půl století neobjevil pirát, armádní taktici se ale hlavně obávali sebevražedného útoku na Trafalgar. Strategické senzory zachytily naprosto všechno do vzdálenosti dvou milionů kilometrů od planety. Hlídkoví sokoli mohli být kdekoli téměř okamžitě. Lodě, které se vynořily mimo vymezené oblasti, hodně riskovaly.

Ilex volal o pomoc ještě předtím, než se vynořil z červí díry. Auster nařídil sokolovi letět přímo na Avon, z Lalonde přes čtyři sta světelných let. I na sokola to bylo moc. Ilex potřeboval po každých deseti skocích dobít vzorovací uzliny z vesmírného záření při normálním letu.

Cesta trvala tři a půl dne. Na palubě bylo šedesát lidí a bitekové systémy podpory života pracovaly na hranici možností. Vzduch čpěl, membránové filtry nestačily čistit tělesné pachy, rostl podíl oxidu uhličitého, kyslíkové zásoby docházely.

Když se červí díra stáhla, byl Trafalgar pět tisíc kilometrů od Ilexu. Podle předpisů to mělo být sto tisíc. Dlouhý podsvětelný let k přistávací římse by ale na palubě znamenal katastrofu.

Asteroid okamžitě přešel do obranného režimu C2, což znamenalo oprávnění k likvidaci všech podezřelých cílů. Nukleárně napájené gama lasery se na trup sokola zaměřily tři čtvrtě sekundy po otevření konce červí díry.

Ilexovo volání slyšeli všichni Edenité na Trafalgaru. Podařilo se jim útok odsunout o pět sekund. Auster rychle ohlásil potíže. Odklad se prodloužil o dalších patnáct vteřin, během nichž hlídka vyhodnotila situaci. Zrychlením deseti gé se za Ilexe pověsila letka strážních sokolů.

„Odvolávám poplach," zavolal centrále důstojník z hlídky a nadatoval zbraňovému počítači rozkaz ke zrušení palebné pohotovosti. „Vyřiďte tomu pitomci kapitánovi, že jestli to provede ještě jednou, ustřelím mu prdel."

Řízení letového provozu dalo Ilexu přednostní povolení a vyčerpaný sokol k asteroidu pospíšil na pěti gé. Kolem něj jako starostliví ptačí rodiče kroužilo šest dalších sokolů. Všechny bitekové lodě si na spřízněné vlně vyměňovaly čerstvé dojmy, většinou strach, zájem a rozhořčení. Ilex obletěl severní nerotující přístav a podél osy zamířil do kráteru. Přistál na

titanovém podstavci, hned se k němu rozjely opravářské vozy a mikrobusy pro posádku.

Napřed vystoupili zaměstnanci lalondské kanceláře Konfederačního loďstva a pospíšili tunelem do mikrobusu s čerstvým vzduchem. Saniťáci vynesli Nielse Regehra na nosítkách, ubrečeného Shafiho Banajiho se ujaly dvě dětské sestry. Vozidla se systémy na podporu života se hned připojila k zásuvkám v trupu a prohnala lodí vichřici překysličeného vzduchu. Resenda, důstojník zodpovědný za filtrování, starý vzduch prostě vypustil. Nad lodí se objevil šedivý mrak plný jiskřivých vodních krystalků.

Jakmile odkodrcal první mikrobus, připojil se k přechodové komoře druhý. Na loď napochodovala desetičlenná četa mariňáků v bojových kombinézách. Kapitán Rhodri Peyton zasalutoval vyčerpanému, upocenému a zarostlému poručíku Murphymu Hewlettovi.

„To je ona?“ zeptal se pohrdavě.

Jacqueline Couteurová stála na chodbě za přechodovou komorou s bradfieldkami Jeroena van Ewycka a Garretta Tucciho namířenými na hlavu. Byla ještě špinavější než Murphy, kostky na košili se skoro ztrácely pod blátem z džungle.

„Jsem v pokušení vám předvést, co dovede,“ odtušil Murphy.

Vystoupil Kelven Solanki. „Jen klid, Murphy.“ Obrátil se na kapitána trafalgarských mariňáků. „Vaši muži na ni budou neustále mířit alespoň ze dvou zbraní. Dokáže vytvářet rušivé elektronické pole a vysílat kulové blesky. Nesnažte se ji přeprat, dokázala by vás roztrhat na kusy.“

Jeden mariňák se ušklíbl. Kelven se už nechtěl hádat.

„Půjdu s ní,“ nabídl se Jeroen van Ewyck. „Řeknu mariňákům, co a jak, a vědci musejí taky vědět, co je třeba.“

„Co je třeba?“ zeptala se Jacqueline Couteurová. Rhodri Peyton se otočil a trhl sebou. Místo umolousané farmářky ve středním věku tu stála vysoká krásná dvacítka ve večerních

šatech. Zoufale na něj pohlédla jako princezna předhozená drakovi. „Pomozte mi, prosím. Nejste jako oni. Nejste jen stroj bez citu. Chtějí mi ublížit. Nenechte je, prosím.“

Garrett Tucci ji dloubl bradfieldkou do kříže. „Vyser se na to, svině.“

Zkroutila se jako AV-projekce se špatným ostřením a proměnila se v starou známou Jacqueline Couteurovou. Jen džíny a košili měla čisté a vyžehlené.

„Proboha,“ zašeptal Rhodri Peyton.

„Už chápete?“ zeptal se Kelven Solanki.

Znervóznělí mariňáci eskortovali zajatkyni do mikrobusu. Jacqueline Couteurovou posadili k okýnku a namířili na ni pět pušek. Nevzrušeně se rozhlížela po umělém kráteru, dokud mikrobus nezajel do tunelu.

Velící admirál Samual Alexandrovič nevstoupil na svou rodnou ruskou planetu Kolomnu už padesát tři let; opustil ji ve dvaceti. Nevracel se na prázdniny, na dovolenou ani na pohřby rodičů. Pravidelné návštěvy rodného světa se kariérním důstojníkům netrpěly, neboť se od nich očekávalo, že v armádě zpřetrhají všechny staré vazby. U admirála by k odvolání stačila jediná návštěva. Nikdo však nechápal, proč neodletěl na pohřby rodičů. Všichni se domnívali, že v soukromém životě uplatňuje stejnou ocelovou disciplínu jako v zaměstnání.

Byli úplně vedle. Samual Alexandrovič se nikdy nevrátil na domovskou planetu, protože ho na ni nic nelákalo, mírné klima, chudý kraj, rodina, kultura ani místa klukovských her. Zmizel, sotva to šlo, protože se děsil, že bude se čtyřmi bratry a třemi sestrami nadosmrti dřít v rodinných sadech. Genové úpravy mu kromě mohutné postavy, ohnivých vlasů a vylepšeného metabolismu zaručovaly i délku života hodně přes stovku.

V devatenácti si uvědomil, že ho čeká ještě minimálně sto let ve vězení zaostalého světa. Spokojený život se mu doma

brzy začne zajídat, protože má tak spoutané hranice. Nezblázní se jen v různorodém prostředí. Den po dvacátých narozeninách políbil rodiče a sourozence na rozloučenou, vánicí se pěšky vydal do sedmnáct kilometrů vzdáleného městečka a upsal se Konfederačnímu loďstvu.

Obrazně ani skutečně se nikdy neohlédl. Provždy už byl jen vzorným důstojníkem, sedmkrát šel do boje, honil piráty, velel flotile při obsazení ilegální továrny na antihmotu a vysloužil si slušnou řádku metálů. Jmenování velícím admirálem ale chtělo víc než jen skvělý životopis. Samual Alexandrovič musel nerad politikařit, podkuřovat sněmovním výborům, neoficiálně informovat vysoké diplomaty, šermovat tajnými informacemi jako kordem (na Akademii se stal mistrem ročníku). Tajemníci předsedy Sněmu oceňovali jeho umění vyrazit z členských států dost peněz na bojové operace a Sněm měl při jmenování daleko větší vliv než Admiralita.

Za šest let v úřadě se mu podařilo předejít několika meziplanetárním válkám a zpacifikovat pár odbojných asteroidů. Politici ho uznávali jako tvrdého a přímého vojáka.

Ke své pověstné nestrannosti se dopracoval ve dvaatřiceti letech, kdy sloužil jako poručík na fregatě vyslané na pomoc habitatu Jantrit proti jakési ozbrojené rebelii (i když něco takového u Edenitů nepřicházelo v úvahu). Vojáci bezmocně sledovali výbuchy antihmoty a pak mezi troskami tři dny zoufale hledali trosečníky. Samual Alexandrovič vedl jednu záchrannou četu do rozbitého hvězdodrapu. Hrdinským výkonem, za nějž dostal vyznamenání, zachránili osmnáct Edenitů zalezlých do komůrek v polypu. Jedna místnost, do níž se vlámali, ale už byla plná mrtvol. Školku postihla rychlá dekomprese. Když se v hrůze vznášel nad stěnami pokrytými mrtvými dětmi, uvědomil si, že Edenité jsou stejní lidé jako on, stejně křehcí. Neustálé narážky ostatních důstojníků na vytáhlé bitekové frajírky mu začaly velice vadit. Od té doby věnoval veškerou energii zachování míru v Konfederaci.

Když tedy na Trafalgar přiletěla Eurydika s hlášením nadporučíka Kelvena Solankiho o možnosti, že Laton ještě žije a míří do Konfederace, začal se velící admirál Samual Alexandrovič osobně zajímat o situaci na Lalonde.

Když šlo o Latona, odvrhl admirál svou pověstnou nestrannost i příznačnou spravedlivost. Chtěl ho prostě zabít. A tentokrát se pořádně ujistit.

I když admirálův štáb sestříhal záznam mise Murphyho Hewletta na nejpodstatnější okamžiky, zbyly tři hodiny výmluvného materiálu. Velící admirál se konečně vynořil z lalondského mokrého vedra, následující čtvrthodinu strávil v zamyšlení a pak zajel do zpravodajských laboratoří.

Jacqueline Couteurová měla vlastní oddělenou kóji. Podlahu, strop a tři stěny tvořila pevná skála, čtvrtou stěnu metalizovaný křemík posílený generátorem molekulárních vazeb. V jednom koutě stála pryčna, umyvadlo, sprcha, záchodová mísa a stolek, druhý připomínal operační sál se stavitelným lehátkem a spoustou lékařských přístrojů.

Seděla u stolu v zeleném nemocničním empíru. V cele ji hlídalo pět mariňáků, čtyři s konvečními puškami a pátý s tipkou.

Samual Alexandrovič si vyžilou ženu prohlížel přes tlusté sklo z pozorovacího střediska, jež díky množství ovládacích panelů připomínalo spíš můstek válečného křižníku. Trošku ho znepokojilo, že zajatce chovají v přerostlém viváriu jako zvěř.

Jacqueline Couteurová se mu klidně dívala přímo do očí. Tohle přece neměla dokázat, ne ona, farmářka ze zaostalé kolonie. Jeho pohled nevydrželi ani diplomaté s osmdesátiletou praxí v přetvářce.

Připomínalo mu to pohled starosty jednoho edenitského habitatu, v jehož mozku se na chvíli soustředilo vědomí všech dospělých obyvatel. Měřil si ho.

Ať už jsi cokoli, pomyslel si, nejsi Jacqueline Couteurová. Téhle chvíle jsem se děsil, už když jsem skládal přísahu. Nová

hrozba, neznámá a nepochopitelná. Nejtěžší břemeno samozřejmě padne na moje loďstvo.

„Pochopili jste už způsob zabírání?“ zeptal se doktora Gilmora, vedoucího výzkumného týmu.

Lékař kajícně pokrčil rameny. „Zatím ne, pane. Rozhodně ji ovládá nějaká vnější moc, ale nezjistili jsme, kde se napojuje na nervový systém. Sám jsem odborník přes nanoniku a v týmu mám několik inženýrů. Tenhle jev ale asi těžko někdo pochopí.“

„Řekněte mi, co víte.“

„Kompletně jsme ji vyšetřili s důrazem na nervovou soustavu. Viděl jste, co dokáží ti zabraní kolonisté na Lalonde?“

„Ano.“

„Schopnost vysílat kulové blesky a rušivé elektronické pole musí být někde soustředěna. Nic jsme nenašli. Pokud v sobě má nějaký stroj, je daleko menší než naše nanoimplantáty. Nejvýš o velikosti atomu, možná menší.“

„Může to být biologické? Co virus?“

„Myslíte na Latonův proteovský virus? Ne, nic takového.“ Otočil se a pokynul Euruovi.

Černý Edenita se zvedl od práce u počítače. „Latonův virus napadal buňky,“ vysvětlil dlouhán. „Konkrétně neurony, měnil v nich DNA. Tato žena má podle našich zjištění naprosto normální mozek.“

„Když dokáže na sto metrů vyřadit vojenské přístroje, jak víte, že neovlivňuje výsledky vašeho vyšetření?“ zeptal se Samual Alexandrovič.

Vědci se po sobě podívali.

„Napadlo nás, že by mohla ovlivňovat elektroniku,“ připustil Euru. „V další fázi jí vezmeme vzorky tkáně a vyšetříme je v jiné laboratoři – pokud nás nechá. Když nebude spolupracovat, půjde to ztuha.“

„Zatím spolupracuje?“

„Většinou ano. Už jsme zaznamenali dva případy zkreslení vizuálního vzorce," odpověděl doktor Gilmore. „Když jsme ji zbavili původních šatů, proměnila se v opici. Lekli jsme se, protože proměna proběhla prakticky okamžitě. Později se snažila oklamat stráže v podobě adolescenta ženského pohlaví s nadvyvinutými sekundárními pohlavními znaky. Oba případy máme natočené, Jacqueline Couteurová dokáže nějak měnit vyzařování fotonů z těla. Rozhodně nám nepřivodila davovou halucinaci, spíš to připomíná schopnosti chameleonské kombinézy."

„Nevíme, kde na to bere energii," pokračoval Euru. „Celu neustále monitorujeme a z elektrického vedení Trafalgaru čerpat nemůže. Ani při analýze její moči a stolice jsme nezjistili nic neobvyklého. Běžná tělesná chemie."

„Lori a Darcy tvrdili, že je Laton varoval před energetickým virem," připomněl Samual Alexandrovič. „Je něco takového možné?"

„Mohlo by," odtušil Euru. Zlověstně se zamračil. „Pokud ta stvůra mluvila pravdu, pak jen přiřazovala co nejbližší slova úplně novému fenoménu. Fyzici rádi uvažují o organizovaném energetickém vzoru, který dokáže existovat nezávisle na hmotě. Výrobci elektroniky se o ten nápad zajímají už dlouho. Vynález by pro nás znamenal přelom v uchovávání a zpracování dat. Podobnou odtělesněnou matrici ale zatím nikdo nevyrobil ani nenašel."

Samual Alexandrovič obrátil pozornost zpátky k cele. „Možná ji vidíte právě teď."

„Naše současné vědomosti existenci takového jevu příliš nepřipouštějí," podotkl doktor Gilmore.

„Zeptali jste se Kiintů?"

„Ne," přiznal vědec.

„Tak se jich zeptejte. Možná se od nich něco dozvíme. Kdo ví, jak vlastně přemýšlejí? Pokud to ale někdo ví, pak oni."

„Dobře, pane."

„Co ona?" zeptal se velící admirál. „Řekla už něco?"

„Není moc komunikativní," odpověděl Euru.

Samual Alexandrovič zafuněl a zapnul interkom u dveří do cely. „Víte, kdo jsem?" zavolal.

Mariňáci v cele ztuhli, Jacqueline Couteurová si ho bez zájmu znovu prohlédla.

„Jo."

„S kým přesně mluvím?"

„Se mnou."

„Jste součástí Latonova plánu?"

Usmála se trošičku? „Ne."

„Čeho chcete na Lalonde dosáhnout?"

„Dosáhnout?"

„Ano, dosáhnout. Porobili jste lidskou populaci, mnoho lidí jste zabili. To nemohu dovolit. Jsem zodpovědný za obranu Konfederace i na tak malé a nedůležité planetě jako Lalonde. Rád bych znal vaše motivy, abychom společně dospěli k mírovému řešení. Muselo vám být jasné, že vaše činnost si časem vyžádá ozbrojený zásah."

„Nechceme ničeho dosáhnout."

„Tak proč to děláte?"

„Dělám, co poroučí příroda. Jako vy."

„Mně poroučí povinnost. Na Isakoře jste vojákům řekla, že k vám časem přijdou. Pokud to není cíl, pak vám nerozumím."

„Jestli si myslíte, že vám pomůžu pochopit, co se stalo, tak se pletete."

„Proč jste se tedy nechala zajmout? Znám vaši moc. Murphy Hewlett je dobrý, ale ne tak dobrý. Nedostal by vás sem, kdybyste nechtěla."

„Nádhera. Koukám, že vlády a konspirační teorie k sobě pořád patří. Třeba jsem nemanželská dcera Elvise s Marilyn a přišla jsem Sněm požádat o severoamerický trůn."

Samual Alexandrovič se na ni nechápavě podíval. „Cože?"

„To nic. Proč mě tu loďstvo chtělo mít, admirále?"

„Aby vás studovalo."

„Přesně tak. Proto jsem tady. Budu vás studovat. Zajímalo by mě, kdo toho zjistí víc.“

Kelvena Solankiho nikdy nenapadlo, že se s velícím admirálem seznámí ještě v tak nízké šarži. Většina velitelů mu samozřejmě byla představena, hlavně lidé z první flotily, ale těžko nějaký nadporučík z malé misie. Přesto ho teď kapitán Maynard Khanna vedl do kanceláře Samuala Alexandroviče. Kvůli okolnostem se z toho nemohl patřičně radovat. Nebyl si jistý, jak se velící admirál dívá na jeho postup, a Khanna mu nic nenapověděl.

Admirálova kruhová kancelář měla třicet metrů v průměru a klenutý strop. Jediné okno vedlo do hlavní biosférické kaverny asteroidu, zbylý výhled obstarávala desítka holomonitorů s taktickými mapami a výstupy strážních kamer. Klenba byla zvýrazněna bronzovými žerděmi, v jejichž průsečíku trůnil jako křišťálový stalaktit mohutný AV-projektor. V prázdné síni stály jen dva hloučky nábytku: veliký týkový stůl s několika židlemi a snížený přijímací kout rámovaný koženými křesly.

Maynard Khanna ukázal Kelvenovi ke stolu. Admirál měl přijímací hodiny. Na ocelových židličkách kolem už seděli Auster, doktor Gilmore, admirálka Lalwaniová, šéfová rozvědky, a admirál Motela Kolhammer, velitel První flotily.

Kelven v pozoru zasalutoval, nesvůj z pětice upřených pohledů. Samual Alexandrovič se na něj usmál. „Pohov, poručíku.“ Z podlahy vystouply další dvě židle a admirál na jednu ukázal. Kelven smekl, strčil si placatou čepici pod paži a posadil se vedle Maynarda Khanny.

„Na Lalonde jste si vedl vcelku dobře,“ začal velící admirál. „Ne dokonale, ale chápu, že jste nebyl připraven. Za daných okolností jsem s vámi spokojen.“

„Děkuji, pane.“

„Hajzlové z KVB nám nepomohli," zavrčel Motela Kolhammer.

Samual Alexandrovič ho umlčel. „To si vyřídíme později s jejich velvyslancem. Všichni ale víme, čeho tím dosáhneme. Solanki, celou dobu jste rozhodoval správně. Zabraný farmář je přesně to, co jsme potřebovali."

„Umožnil to kapitán Auster, pane," namítl Kelven. „Bez něj bych nedostal své muže z džungle."

Kapitán sokola vděčně pokýval hlavou.

„V každém případě jsme měli vaší situaci přiřadit vyšší prioritu a svěřit vám patřičné zdroje," pokračoval admirál. „Moje chyba, zvláště vezmu-li v potaz, o koho šlo."

„Potvrdila Jacqueline Couteurová Latonovu přítomnost?" zeptal se Kelven. Doufal, že mu v odpověď zaduní basové ne.

„Nemusela," vzdychl hřmotně Samual Alexandrovič. „Z Tranquillity zrovna přiletěl jestřáb," podtrhl to zdviženým huňatým obočím, „s flekem od velitele Olsena Neala. Za daných okolností mu snadno odpustím, že využil jako kurýra zrovna takovou loď. Prohlédněte si senso sám."

Když Kelvenovi v hlavě běžela reportáž Graema Nicholsona, sesouval se hlouběji a hlouběji do vykrojené židle. „Byl tam celou dobu," zasténal. „Přímo v Durringhamu a já o něm nevěděl. Myslel jsem, že Yaku opustil orbitu kvůli nepokojům ve městě."

„Nic vám nevyčítáme," uklidnila ho Lalwaniová.

Kelven se na šedovlasou Edenitku otočil. V jejím hlase slyšel nepřípadnou dávku soucitu a smutku.

„Neměli jsme se před lety nechat ukonejšit," pokračovala. „Nechat na Lalonde Darcyho a Lori bylo chabé gesto. I my jsme raději věřili, že je Laton mrtvý. Naděje v nás přemluvila rozum. Všichni jsme znali jeho schopnosti a věděli jsme, že si koupil zprávu o Lalonde. Měli jsme tu planetu kompletně pročesat. Naše chyba. Teď je zpátky. Nechci si ani představit, jakou budeme muset zaplatit cenu, než ho zastavíme."

„Pane, Darcy a Lori silně pochybovali, že by za tou invazí stál Laton," řekl Kelven. „Laton je dokonce varoval i před schopností zabraných měnit podobu."

„A Jacqueline Couteurová potvrzuje, že za to Laton nemůže," přisvědčil dr. Gilmore. „Je to jedna z mála výpovědí, které jsme z ní dostali."

„Nevím, jestli můžeme její slovo považovat za bernou minci," prohlásil admirál Kolhammer.

„Podrobnosti necháme na později," umírnil je Samual Alexandrovič. „Na Lalonde se nám rozvíjí urgentní a rozsáhlá krize. Mám sto chutí požádat předsedu Sněmu o vyhlášení stavu nouze. Pak bych velel i národním armádám."

„Teoreticky," poznamenal suše admirál Kolhammer.

„Ano, ale zřejmě budeme potřebovat všechny síly. To nezjistitelné zabírání lidí mi dělá vážné starosti. Na Lalonde útočník nijak nešetřil, zabral statisíce lidí, dnes už možná miliony. Kolik těl potřebuje ovládnout? Kolik planet? Je to hrozba, jakou Sněm nemůže ignorovat i přes své neustále handlování." Napadlo ho vyhlásit totální mobilizaci, ale pak myšlenku neochotně opustil. Na přesvědčení předsedy nemá dost důkazů, ještě ne. Časem na ni dojde, o tom nepochyboval. „Zatím uděláme, co je v našich silách, abychom mor udrželi v současných hranicích, a mezitím se budeme snažit najít Latona. Flek od Olsena Neala pokračuje hlášením, že Terrance Smith pro guvernéra Colina Rexrewa úspěšně najímá žoldáky. Jestřáb letěl z Tranquillity ve fantastickém čase, kapitán uvádí méně než dva dny. Takže snad invazi zvládneme zabrzdit, než se nám úplně vymkne z ruky. Lodě Terrance Smithe mají odletět dnes. Lalwaniová, říkala jste, že jim to na Lalonde bude trvat týden?"

„Ano. Gemalu to v opačném směru trvalo šest dní. Lodě ve Smithově flotile musejí po každém skoku obnovovat formaci, to jim podle mě zabere den navíc. Regulérní armáda by to těžko zvládla rychleji. A Smith nemá válečné lodě."

„Kromě Lady Macbeth," poznamenal tiše Maynard Khanna. „Podíval jsem se na seznam lodí, které Smith nabral. Lady Macbeth znám." Podíval se na velícího admirála.

„To jméno mi něco říká…" Kelven Solanki prohnal nervovou nanonikou vyhledávací program. „Lady Macbeth obíhala Lalonde, když v džungli začaly nepokoje."

„Nikdo z vás to nehlásil," upozornila je admirálka Lalwaniová. Zamračila se.

„Byl to obchodní let. Trochu divný, kapitán chtěl vyvézt místní dřevo, ale pokud vím, bylo všechno v pořádku."

„Ta loď se objevuje podezřele často," poznamenal Maynard Khanna.

„Snadno zjistíme, o co běží," řekl Samual Alexandrovič. „Poručíku Solanki, pozval jsem si vás hlavně, abych vám sdělil, že vás jmenuji poradcem karanténní flotily nad Lalonde."

„Pane?"

„Hrozbě se postavíme dvěma způsoby. Za prvé varujeme celou Konfederaci před Latonem. Musíme zjistit, kam letěl Yaku a kde je teď."

„Nezůstane na palubě," prohlásila Lalwaniová. „Vystoupí na první zastávce. Ale my ho najdeme. Hned spustím pátrací akci. Všichni sokoli v soustavě Avon hned vyrazí varovat místní vlády. Už jsem poslala zprávu na Jupiter, místní habitaty ji rozšíří prostřednictvím všech sokolů ve Sluneční soustavě. Počítám, že Konfederaci pokryjeme za pět dní."

„Time Universe bude rychlejší," opáčil neomaleně admirál Kolhammer.

Lalwaniová se usmála. Odjakživa se škádlili. „V tomto případě mi to ani trochu nevadí."

„Zavládne panika. Spadnou burzy."

„Pokud budou díky tomu lidi brát ohrožení vážně, tím lépe," odtušil Samual Alexandrovič. „Motelo, určete v První flotile pořádnou pohotovostní letku připravenou k odletu do

patnácti minut. Až najdeme Latona, zničit ho bude váš problém.“

„Jaký problém?“

„Obdivuji váš přístup,“ pokáral ho ironicky Samual Alexandrovič, „ale pamatujte, že nám posledně utekl, i když jsme byli stejně lační jeho krve. Taková chyba se nesmí opakovat. Tentokrát budu chtít důkaz, i když chápu, že nevyjde lacino. Předpokládám, že Lalwaniová a Auster se mnou souhlasí.“

„Ano,“ přisvědčila Lalwaniová. „Všichni Edenité. Pokud vzniknou pochybnosti, zda je cílem skutečně Laton, přijmeme zodpovědnost.“

„Mezitím chci úplně izolovat Lalonde,“ přešel Samual Alexandrovič k druhému bodu. „Žoldáci nesmějí přistát, nechci ani bombardování z orbity. Kolonisté si už tak dost zkusili. Řešení je na výzkumu; musíme odhalit princip zabírání a přijít s protitahem. Hrubá síla by znamenala házet plutonium do sopky. A předpokládám, že nepřítel by žoldáky zabral hned po přistání. Doktore, to je vaše pole.“

„Ne tak docela,“ ohradil se lékař. „Ale rozhodně pokusnou osobu podrobíme důkladnému zkoumání, abychom zjistili, zda dokážeme odhalit způsob zabírání, a případně vymysleli, co s ním. Ovšem podle toho, co zatím víme, tedy skoro nic, musím říci, že hledání odpovědi bude pracné a zdlouhavé. S izolací planety máte naprostou pravdu. Čím menší spojení bude mít zbytek Konfederace s Lalonde, tím lépe, zvláště pokud se ukáže, že za invazí stojí Laton.“

„Má pravdu,“ podpořila doktora Lalwaniová. „Co když jsou problémy na Lalonde jen začátkem xenocké invaze a Laton sám byl zabrán?“

„Vedu to v patrnosti,“ řekl Samual Alexandrovič. „Potřebujeme se dozvědět víc, ať už od té Couteurové, nebo na Lalonde. Největší potíž je stejná jako vždycky: čas. Shromáždit masivnější sílu trvá příliš dlouho. Konflikty vždycky eskalují do větších rozměrů, než by narostly, kdybychom se o nich

dozvěděli včas. Tentokrát jsme snad měli štěstí. Pokud nedošlo k nějakému strašnému diplomatickému faux pas, před třemi dny odstartovala z Omuty flotila Mereditha Saldany. Je to spíš přehlídková garda, ale dobře vyzbrojená. Celá letka válečných lodí skvěle připravená k boji. Návrat do Rosenheimu jim potrvá pět dní. Kapitáne Austere, pokud se tam Ilex dostane dřív, než přistanou na základně Sedmé flotily, a dají posádkám volno, může se Meredith dostat na Lalonde dřív než Terrance Smith. A pokud ne dřív, pak rozhodně včas, aby zabránil výsadku na planetu."

„Ilex udělá, co bude v jeho silách, pane admirále," odpověděl Auster. „Už jsem požádal o instalaci pomocných fúzních generátorů. Vzorovací uzliny se mohou nabíjet přímo z nich a podstatně tak zkrátit čas mezi skoky. Během pěti hodin jsme připraveni k odletu a věřím, že za dva dny doletíme na Rosenheim."

„Vyřiďte Ilexovi mé díky," odvětil formálně Samual Alexandrovič.

Auster pokývl hlavou.

„Nadporučíku Solanki, poletíte s kapitánem Austerem a doručíte mé rozkazy kontradmirálu Saldanovi. Než odjedete, snad vás stihnu povýšit na velitele. V posledních pár týdnech jste prokázal chvályhodnou iniciativu i osobní statečnost."

„Ano, pane, děkuji, pane." Na povýšení skoro nemyslel, spíš v duchu počítal, kolik světelných let nalétal za posledních pár dní. Určitě je to rekord. Teď se ale vrátím na Lalonde a přivedu pomoc starým přátelům. To je dobře. Už neutíkám.

„Ještě předáte rozkaz k zatčení posádky Lady Macbeth," dodal velící admirál k Maynardu Khannovi. „Měli by je vyslechnout Meredithovi agenti."

Sto dvacet tisíc kilometrů nad Lalonde se z nicoty vynořila Svatá Klára, skoro přesně na spojnici planety a Rennisona. Nad Amariskem svítalo, půl povodí Juliffe se lesklo jako stříbrné

žilky. Za pomalou reakci civilního řízení letového provozu mohla být zodpovědná časná ranní hodina. Kapitán Zaretsky tu ale nebyl poprvé a věděl, jak to tu chodí. Rádiový klid ho nijak neznepokojil.

Z trupu vyjely chladiče a letový počítač nakreslil vektor na pětisetkilometrovou oběžnou dráhu nad rovníkem. Zaretsky zapnul fúzní pohon a motor zabral na deseti gé. Svatá Klára byla velká nákladní loď, dvakrát do roka vozila do tyrathcovských osad nové farmáře a odlétala s nákladem rygaru. Na palubě měla padesát Tyrathců z plodné kasty a navíc větší počet podřízených tříd ve stázi. Kapitán Zaretsky neměl velkou radost, že si ho najali právě Tyrathcové, ale platili včas a jako zákazníci byli spolehliví.

Cestou otevřel komunikační kanály k devíti lodím na oběžné dráze. Jejich kapitáni ho zpravili o nepokojích, o údajné invazi a o pouliční válce v Durringhamu. Město se už dva dny neozývalo a parkující lodě nevěděly, co se děje.

Zaretského se jejich problémy netýkaly. Svatá Klára měla v hangáru prostorný raketoplán se svislým startem, smlouva nepředpokládala žádné kontakty s lidskými usedlíky. Ať už deporti provádějí cokoli, Zaretského se to netýká.

Když zavolal Tyrathkům, oznámili, že měli pár konfliktů s lidmi, protože se „chovali divně“; sklizeň rygaru ale mají připravenou a čekají na čerstvé farmáře i nové stroje.

Potvrdil příjem a dál padal na nízkou orbitu, za motorem Svaté Kláry se táhla tenká linka zářivých zplodin.

Jay Hiltonová seděla na kopečku padesát metrů od srubu v savaně, nohy měla zkřížené a hlavu zakloněnou. Smutně sledovala brzdící nákladní loď. Za těch pár týdnů s otcem Horstem se viditelně změnila. Předně jí Horst ostříhal dlouhé platinové vlasy na ježka, aby s nimi nebylo tolik práce. Proplakala celý den, protože maminka se jí o ně krásně starala, myla jí je speciálním šamponem ze Země a každý večer ji

kartáčovala. Vlasy představovaly její poslední spojení s tím, co bylo, poslední naději, že se věci ještě vrátí k normálu. Když ji otec Horst oškubal, konečně jí došlo, že nemá smysl fantazírovat. Teď musí být tvrdá, dospělá. Ale když je to tak těžké. Chci maminku, to mi stačí.

Ostatní děti k ní vzhlížely. Ve skupině byla nejstarší a nejsilnější. Otec Horst na ni spoléhal, že se o mladší děti postará sama. Spousta z nich ještě celé noci proplakala. Slyšela je ze tmy, jak volají své rodiče a sourozence, jak pláčou pro dávno ztracenou archologii, kde by se nic takového nemohlo stát.

Růžový úsvit ustoupil modrému ránu, hvězdy zmizely. Rennison se scvrkl do bledého srpku a zářivý oheň z motorů přilétající lodi už byl sotva vidět. Jay rozpletla nohy a vydala se kamením k domu.

Farma na kraji savany byla prostá dřevěná stavba, na slunci se leskly sluneční panely. Kolem pobíhali dva psi, labrador a vlčák. Cestou na verandu je oba pohladila. Krávy na pastvě žalostně zabučely, tlačilo je mléko.

Jay vešla předními dveřmi. Na chodbě čpěla kuchyně, jídlo a tělesné pachy. Podezíravě zavětřila. Někdo se v noci zase počural, možná nebyl sám.

Podlahu zcela pokrývaly deky a spací pytle, děti se právě začínaly probouzet. Z provizorních slamníků už zase lezlo seno.

„Tak jedem, jedem!“ Jay zatleskala a roztáhla rákosové závěsy. Do síně vtrhlo slunce, děti mžouraly a protíraly si oči. Na mayopové podlaze jich leželo dvacet sedm, od dvouletého batolete až po Dannyho, druhého nejstaršího. Všichni měli krátké vlasy a nahrubo přešité dospělé šaty. „Tak vstávat! Danny, tvoje parta dneska dojí. Andrie, na tobě je vaření: chci čaj, ovesnou kaši a vajíčka natvrdo.“ Nesouhlasně zahučeli, ale Jay dělala, že je neslyší; jednotvárný jídelníček jí vadil stejně jako jim. „Shono, vezmi si tři holky a vyberte vajíčka, prosím.“

Shona se nesměle usmála, vděčná, že ji Jay pověřuje prací jako ostatní. Jay se už naučila neuhýbat před chuděrkou Shonou pohledem. Šestiletá dívenka měla na obličeji průsvitné epitelové obvazy s vyříznutými otvory na očích, nose a ústech. Pod obkladem byly ještě vidět spáleniny a na temeni jí teprve začínaly rašit vlasy. Otec Horst říkal, že by se jí měly zahojit i jizvy, ale přesto neustále lamentoval, že má málo lékařské nanoniky.

Děti se začaly oblékat a místnost naplnilo pokašlávání, brumlání a pištivé hlásky. Malý Robert zoufale seděl na kraji spacího pytle, hlavu v dlaních, a nijak se mu nechtělo oblékat. „Eustice, ty tady dneska uklízíš, tak pořádně vyvětrej všechny slamníky.“

„Dobře, Jay,“ odvětila zapškle.

Dveře se rozlétly a do přístěnku, který používali jako záchod, vběhlo se smíchem pět dětí.

Jay mezi dekami prokličkovala k Robertovi. Bylo mu teprve sedm, měl světlé vlásky, černou kůži a na modrých kalhotách mokrou skvrnu.

„Skoč do potoka,“ řekla mu laskavě. „Do snídaně máš spoustu času se umýt.“

Sklonil hlavu ještě níž. „Nechtěl jsem,“ zašeptal se slzami na krajíčku.

„Já vím. Nezapomeň si vyprat spacák.“ Někdo se hihňal. „Bo, pomůžeš mu s tím.“

„Jay!“

„To je dobrý,“ vypravil ze sebe Robert. „Zvládnu to.“

„Ne, pokud chceš stihnout snídani.“ Tři kluci už vytahovali z kouta jídelní stůl, nohy vrzaly po podlaze. Křičeli, aby jim ostatní uhnuli z cesty.

„Nechápu, proč bych mu měla pomáhat,“ prohlásila nesmlouvavě Bo. Na svých osm let byla velká a silná. Často velela menším dětem.

„Čokoláda,“ připomněla varovně Jay.

Bo zčervenala a poslušně došla k Robertovi. „Tak jdeme, ty tam.“

Jay zaťukala na dveře otce Horsta a vešla. Když se nastěhovali, byla tu hlavní ložnice. Pořád tu stála velká postel, ale podlaha byla plná hrnců a džbánů s jídlem sebraným z ostatních farem v savaně. V druhé ložnici stály hromady látek, přístrojů a šatů větší než Jay.

Když vešla, Horst právě vstával. Už na sobě měl tlusté džíny s koženými záplatami, nalezené na sousední farmě. Z nohou postele zvedla vybledlou červenou teplákovou bundu a podala mu ji. Za těch pár týdnů hodně zhubl, o trup mu pleskala splasklá kůže. I faldy už mizely a svaly pod nimi měl pevné jako nikdy, i když ho každý večer pálily jako rozpálené železo. Horst celé dny tvrdě pracoval: opravoval dům, zesiloval ohradu, stavěl kurník, kopal latríny; po večerech pak vedl společné modlitby a učil děti číst. Do postele pokaždé spadl, jako by ho nějaký obr bacil po hlavě. Nikdy by ho nenapadlo, že lidské tělo disponuje takovými zásobami energie, zvláště tak zbědované jako to jeho.

Jedinkrát však nezaváhal, jedinkrát si nepostěžoval. V očích mu plál rozhodný oheň. Vydal se na křižáckou výpravu za přežitím svých svěřenců. Biskup by v něm jen stěží poznal toho zasněného dobromyslného Horsta Elwese, který loni odletěl ze Země. Sám nerad vzpomínal na své někdejší já, zmožené slabostí a sebelítostí.

Prošel zkouškami, jaké zažil málokdo před ním, jeho víru uvrhli do spalujících plamenů živených pochybami a nejistotou, vyšel z nich však jako vítěz. Zrodil se z ohně, přetavil se, získal nezdolnou víru v sebe a Krista Spasitele.

Děkoval za to svým dětem. Dětem, které pro něj znamenaly život a úkol. Svedla je ruka Páně. Nezklame je, ne, dokud mu bude zbývat třeba jen vlásek života.

Usmál se na Jay. Každého rána byla smutná a vážná. Zpoza dveří se ozýval obvyklý hluk, jak děti uklízely slamníky a stěhovaly nábytek.

„Jak to dnes jde, Jay?“

„Jako vždycky.“ Když se obouval do těžkých ručně šitých bot, sedla si k němu na postel. „Viděla jsem raketu. Letěla na nižší orbitu.“

Zvedl oči od tkaniček. „Jenom jednu?“

„Hm,“ přikývla.

„Tak dneska to taky nepřijde.“

„Kdy?“ zvolala. Krásnou tvářinku jí zkroutil vztek.

„Ach, Jay.“ Objal ji a začal ji konejšit. „Jay, nevzdávej se naděje. Ty ne.“ Každý večer jim to při modlitbách opakoval, aby uvěřili. Opakoval, že na dalekém světě žije moudrý starý pán Samual Alexandrovič. Až se doslechne, co se stalo s Lalonde, pošle na pomoc flotilu, pomůže lidem a vyžene z nich démony. Ve velkých raketoplánech přiletí vojáci, zachrání děti, pomohou jejich rodičům a nakonec bude všechno zase v pořádku. Říkal to každého večera, když zamkli dveře a zabednili okna. Každý večer tomu věřil a ony s ním. Protože Bůh by je neušetřil bezdůvodně. „Přijdou,“ slíbil Jay. Políbil ji na čelo. „Maminka na tebe bude hrdá, až se k nám vrátí.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

Zamyslela se nad tím. „Robert se zase počural,“ ohlásila.

„Robert je hodný kluk.“ Horst našlápl na druhou botu. Byly mu o dvě čísla větší, což znamenalo, že si musí brát dvoje ponožky, takže se mu nohy brzy zapotily a zasmrádly.

„Měli bysme mu něco pořídit,“ navrhla.

„Opravdu? A co?“

„Gumovou matraci. V jiném srubu se třeba nějaká najde. Mohla bych se po ní podívat,“ nadhodila s nevinným výrazem.

Horst se rozesmál. „Ne, Jay, nezapomněl jsem. Dnes vezmu na lov tebe a ve srubu zůstane Danny.“

Jay vyjekla radostí a kopla nohama do vzduchu. „Jo! Děkuji, otče.“

Zavázal si tkaničky a vstal. „O té kosmické lodi nemluv, Jay. Až přiletí vojsko, bude to veliká flotila a jejich motory

promění noc v jasný den. Všichni je uvidíme. Mezitím ale nesmíme jitřit plané naděje.“

„Chápu, otče. Nejsem tak hloupá jako oni.“

Prohrábl jí vlasy, i když předstírala, že se jí to nelíbí, a odtáhla se. „Tak jdeme. Napřed se nasnídáme a pak naplánujeme výpravu.“

„To s námi asi půjde Russ, co?“ zeptala se ztrápeně.

„Ano, půjde. A přestaň zavrhovat své bližní.“

Děti už z podlahy sklidily většinu slamníků. Dva hoši zametali vypadané seno (musíme najít lepší materiál, připomněl si Horst). Vchodovými dveřmi bylo slyšet, jak Eustice organizuje sušení prostěradel.

Horst chlapcům pomohl se stolem. V kuchyňském koutě se motala Andriina parta. Ve velkém kotli se právě začala vařit voda a tři infračervené plotny rozpalovaly pánve.

Horst stručně poděkoval Bohu, že solární panely fungují tak hladce. Děti mohly díky nim snadno vařit, aniž by si ublížily, většina navíc už trochu uměla vařit z domova. Potřebovaly jen vedení, někoho, kdo jim rozdělí úkoly. Horst si raději nepředstavoval, jak by dopadli, kdyby nenašli prázdnou farmu.

Za čtvrt hodiny Andriina parta podávala snídani. Shona přinesla z kukaní pár prasklých vajíček a Horst je zamíchal na másle. Jill, nejmenší batole, je tak měla raději.

Konečně byl hotový čaj a vajíčka natvrdo. Postavili se do fronty s hrnkem, vidličkou a stojánkem na vajíčko. Na pár kouzelných minut zavládlo ticho, děti pily čaj, loupaly vejce a znechuceně žvýkaly rozmočený oves. Horst se díval po své veliké rodině a snažil se zahnat strach z té zodpovědnosti. Zbožňoval je, jak se mu to s farníky nikdy nepodařilo.

Po snídani byl čas na mytí. Horst vytáhl do podkroví dvě nádrže navíc, aby bylo pro všechny dost teplé vody. Prohlédl děti jedno po druhém, jestli se pořádně umyly a vyčistily si zuby. Takhle mohl s každým prohodit soukromě pár slov, dodat jim pocit důležitosti, jedinečnosti a lásky. Také se nenápadně ujistil, že jsou zdravé. Zatím se jim nemoci

vyhýbaly, vyskytlo se jen pár drobných nachlazení a před čtrnácti dny velká běhavka, za niž zřejmě mohla marmeláda z vedlejší farmy.

Ranní program bude pokračovat ve vyjetých kolejích, i když budou s Jay pryč. Děti vyperou v potoce, dají kravám seno, vyměří slepicím zrní, připraví oběd. Kdykoli byl pryč, vždycky obědvaly proteinové balíčky ze Země – stačilo je strčit na devadesát vteřin do mikrovlnky. Někdy dovolil jedné partě natrhat na kraji džungle elvízie. Dnes však ne; uložil Dannymu na srdce, ať se nikdo nevzdaluje od srubu na víc než padesát metrů a ať někdo pořád hlídá na střeše kvůli krokolvům. Šelmy ze savany se na farmy neodvažovaly, ale podle didaktické paměti představovaly pro osamělého člověka vážnou hrozbu. Chlapec nadšeně přikyvoval, nedočkavý, až bude moci osvědčit svou zodpovědnost a schopnosti.

Horsta ještě neopouštěly pochybnosti, i když už vyvedl ze stáje jediného koně. Na Jay se mohl plně spolehnout, na svůj věk byla vyspělá. Musel ale občas na lov, v potoce skoro nežily ryby, a tak by neměli maso. Zásoby v ložnici by stačily nejvýš na deset dní, schovával je pro případ, že ho oslabí nemoc. Jay si zasloužila trochu odpočinku, od obsazení farmy se jedinkrát nepodívala ven.

Kromě Jay s sebou bral ještě dvě děti. Millse, energického osmiletého chlapce ze Schusteru, a sedmiletého Russe, který se od něj nedokázal odtrhnout ani na chvíli. Když bez něj jednou vyrazil na lov, hošík utekl na savanu a museli ho půl dne hledat.

Když vyráželi, Jay se smála, mávala a přehrávala pro své závistivé kamarádky. Tráva jim záhy sahala nad kolena, Horst kvůli ní Jay vnutil dlouhé kalhoty. Z orosených stébel stoupal na slunci řídký opar. Viditelnost nepřesahovala jeden kilometr.

„Tahle vlhkost je horší než u Juliffe v Durringhamu," stěžovala si Jay a mávala před nosem dlaní jako vějířem.

„Nestěžuj si, ještě může pršet," připomněl jí Horst.

„Nemůže."

Ohlédl se po ní do vlastních stop. Zpod širáku po něm blýskla očima.

„Jak to víš?“ zeptal se. „Na Lalonde prší pořád.“

„Ne, už ne. Přes den nikdy neprší.“

„Co tím myslíš?“

„Vy jste si toho nevšiml? Poslední dobou prší jen v noci.“

Horst z toho byl perplex. Chtěl jí rovnou odseknout, ať neplácá. Ale pak si uvědomil, že už hodně dlouho nemusel utéct před deštěm do domu – týden, deset dní? Měl nepříjemný pocit, že to je ještě déle. „Ne, nevšiml,“ přiznal.

„To nic, poslední dobou máte spoustu starostí.“

„Přesně tak.“ Veselá nálada se už nevrátila.

Měl jsem si toho všimnout, řekl si. Kdo by ale podezíral počasí? Byl si jistý, že je to bůhvíproč důležité, ale nedokázal o tom přemýšlet. Přece nemohou měnit počasí.

Horst se zařekl neodjíždět nikdy na víc než čtyři hodiny. Tím pádem měl v dosahu sedm dalších farem (osm včetně trosek Skibbowovy usedlosti) a zbyl mu čas na lov venálů nebo danderil. Jednou zastřelil zdivočelé prase a celý týden pak jedli šunku a bůček. Lepší maso v životě neochutnal, pozemská zvířata chutnala proti místním druhům jako mana nebeská.

Na farmách už nezůstalo nic cenného, všechny je stačil docela důkladně prohledat při předchozích výpravách. Ještě pár návštěv a nebude mít smysl sem jezdit. Zarazil se dřív, než stačil ztratit náladu. Vracet se přece nemusí, do té doby jistě přiletí loďstvo. Nic jiného nepřipadá v úvahu.

Jay s ním srovnala krok. Usmála se na něj a pak upřela zrak před sebe, naprosto spokojená.

Horst se uvolnil. Když ji měl hned u sebe, vzpomněl si na dobu bezprostředně po té strašné noci. Když ji táhl pryč od Rút a Jacksona Gaela, tloukla ho a vřískala. Odvlekl ji vesnicí do džungle, cestou se jedinkrát otočil. V záři plamenů, jež pohřbily sny o krásné budoucnosti vesnice, to všechno uviděl. Napadla je Satanova armáda. Z hlubokých stínů vylézaly na

světlo další a další černé siluety, zrůdy horší než z Dantových nočních můr, křik vesničanů stoupal ke hvězdám.

Horst nedopustil, aby to Jay viděla, nesměla se ohlédnout ani z džungle. Pochopil, že čekat na loveckou výpravu bylo úplně pošetilé. Laserové ručnice přece neublíží ďábelským legiím vypuštěným na svět.

Doběhli hluboko do džungle, než vyděšená a hrůzou ztuhlá Jay konečně omdlela. Jitro je našlo schoulené mezi kořeny vzrostlého qualtooku, promočené a vymrzlé po nočním dešti. Když se opatrně vrátili k Aberdalu a vyhlédli zpod propletených šlahounů, vesnice žila ve snu.

Několik srubů lehlo popelem. Lidé chodili kolem a vůbec si jich nevšímali. Lidé, které Horst znal, jeho farníci; měli být zdrcení zkázou. Tehdy pochopil, že Satan vyhrál a vesničany posedli jeho démoni. To, co viděl při černé mši, se tu neustále opakovalo.

„Kde je maminka?“ zeptala se zoufale Jay.

„Netuším,“ odpověděl popravdě. Na mýtině bylo méně lidí, než mělo, nějakých sedmdesát nebo osmdesát z pěti set. Chovali se, jako by jim scházel cíl, chodili pomalu, překvapeně se rozhlíželi, mlčeli.

Výjimku tvořily děti. Běhaly kolem otupělých ospalých dospělých, křičely a plakaly. Lidé je ale ignorovali, občas jim dali pár pohlavků, že otravují. Horst je z úkrytu slyšel a trpěl tím víc. Díval se, jak jedna holčička, Shona, chodí za svou matkou a prosí ji, ať něco řekne. Tahala ji za kalhoty a snažila se ji zastavit. Chvíli to vypadalo, že se jí to povedlo. Matka se otočila. „Mami,“ vykvikla Shona. Žena zvedla ruku a sežehla dítě bílým ohněm.

Horst se přikrčil a instinktivně se pokřižoval. Holčička spadla jako kámen, ani nevykřikla. Rozzlobil se na sebe za vlastní zbabělost. Vstal a rozhodně vykročil do vesnice.

„Otče,“ zajíkla se za ním Jay. „Otče, nechoďte tam.“

Neposlouchal ji. V šíleném světě se jeho bláznovství ztratí. Kdysi slíbil, že bude následovat Krista, ale teprve teď to pro

něj něco znamenalo. Před ním leželo trpící dítě. Otec Horst Elwes se přestal schovávat.

Pár dospělých ho pozorovalo, jak s Jay v patách kráčí přes mýtinu. Horst je politoval. Jejich těla opustila milost. Poznal to a přijal moudrost jako dar. Mezi něj a Shonu se postavilo šest nebo sedm farmářů. Znal jejich tváře, ne však duše.

Jedna žena, Brigitte Hearnová, nepříliš oddaná křesťanka, se zachechtala a zvedla ruku. Z dlaně jí vylétla bílá ohnivá koule. Jay vykřikla, ale Horst stál na místě s rozhodným výrazem. Kulový blesk se pár metrů před ním rozlomil, nafoukl a pohasl. Zapraskal mu na kůži, promočenou bundou mu projel proud. Jiskry ho na břiše štípaly jako vosy, kněz na sobě ale nedal znát bolest.

„Víte, co je tohle?“ zařval Horst. Zvedl zablácený stříbrný krucifix pověšený na krku a zašermoval jím proti Brigitte Hearnové. „Jsem sluha Páně, jako vy sloužíte ďáblu. Konám dílo Boží. Ustupte.“

Brigitte Hearnová se kříže zhrozila. „Nesloužím ďáblu,“ ohradila se slabým hláskem. „Nikdo z nás.“

„Tak ustupte. Ta dívka je vážně zraněná.“

Brigitte Hearnová se ohlédla a poodešla pár kroků stranou. Ostatní posedlí se rychle rozestoupili, jeden nebo dva dokonce odešli. Horst pokynul Jay, ať jde s ním, a došel k popálené holčičce. Nedokázal jí pohlédnout do tváře. Měla splašený pulz. Zřejmě je v šoku, pomyslel si. Zvedl ji do náruče a zamířil ke kostelu.

„Musela jsem se vrátit,“ zavolala za ním Brigitte Hearnová. Hrbila se, po tvářích jí tekly slzy. „Vy nevíte, jaký to je. Musela jsem.“

„To?“ opáčil netrpělivě Horst. „A co?“

„Smrt.“

Horst se zachvěl. Jay se v hrůze ohlédla.

„Čtyři sta let,“ zasténala Brigitte Hearnová. „Umřela jsem před čtyřma stoletíma. Čtyři sta let nicoty.“

Horst vrazil do malého lazaretu za kostelem a položil Shonu na stůl, který mu sloužil jako nemocniční lehátko. Z police vzal zdravotní procesorový blok a přiložil dívce čidlo ke krku. Popsal procesoru povahu zranění a na vršku se rozsvítil metabolický displej. Horst podle jeho pokynů podal sedativa a pak začal na spáleniny nanášet směs analgetik a čistidel.

„Jay," oslovil ji tiše. „Chci, abys mi z kredence v mém pokoji přinesla ruksak. Dej do něj všechno jídlo, co najdeš, stan a všechno, co se nám může hodit v džungli – štěpný nůž, přenosný ohřívač, takové věci. Nech trochu místa na zdravotní techniku. A budu potřebovat rezervní boty."

„Odcházíme?"

„Ano."

„Půjdeme do Durringhamu?"

„Nevím. Ne přímo."

„Můžu vzít Drusillu?"

„To není dobrý nápad. Bude jí líp tady než s námi v džungli."

„Dobře. Rozumím."

Když léčil Shonu, slyšel, jak mu Jay vedle prohrabává skříně. Mladší dívka měla nos spálený na kost a podle procesoru jí zůstala jen jedna sítnice. Ne poprvé si zazoufal nad nedostatkem lékařské nanoniky; slušná zásoba by snad církev nezruinovala.

Spláchl Shoně z tváře cáry spálené kůže, pokryl maso tenkou pěnovou vrstvou kortikosteroidů a zrovna ji fačoval omezenou zásobou umělého epitelu, když přišla Jay s batohem. Byl profesionálně sbalený, dokonce mu srolovala a přivázala spacák.

„Zabalila jsem i sobě," řekla a ukázala mu nacpaný ruksak.

„Hodná holka. Nebudeš to mít moc těžké? Půjdeme daleko."

„Ne, otče."

Kdosi nesměle zaťukal na zárubeň. Jay se skrčila v koutku.

„Otče Horste?“ Za dveřmi se objevila hlava Brigitte Hearnové. „Otče, nechtějí vás tady. Říkají, že vás zabijou. Proti všem se neubráníte.“

„Já vím. Odcházíme.“

„Aha.“

„Pustí nás ven?“

Polkla a podívala se přes rameno. „Jo. Asi jo. Nechtějí bojovat. S váma ne, když jste kněz.“

Horst vytahal lazaretní šuplíky a začal cpát léčiva do batohu. „Co jste?“ zeptal se.

„Já nevím,“ zakňučela.

„Říkala jste, že jste umřela.“

„Ano.“

„Jak se jmenujete?“

„Ingrid Veenkampová, žila jsem na Bielefeldu v počátkách kolonizace, vypadalo to tam jako tady.“ Usmála se na Jay. „Měla jsem dvě holky. Pěkný jako ty.“

„Kde je teď Brigitte Hearnová?“

„Tady ve mně. Cejtím ji. Je jako sen.“

„Posedlost,“ prohlásil Horst.

„Ne.“

„Ano! Viděl jsem rudého démona. Viděl jsem černou mši, při níž vás sem Quinn Dexter přivolal.“

„Nejsem démon,“ nedala se žena. „Žila jsem. Jsem člověk.“

„Už ne. Vykliďte uloupené tělo. Brigitte Hearnová má nárok na vlastní život.“

„Nemůžu! Nevrátím se tam. Tam ne.“

Horst stiskl roztřesené ruce. Tomáš tuhle chvíli znal, pochyboval o Vzkříšení Pána, v pýše se zpěčoval uvěřit, dokud na Jeho ruce neuvidí jizvy po hřebících. „Věřte,“ zašeptal. „Ježíš je Kristus, Syn Boží, a hle, ve víře dojdete života v Jeho jménu.“

Brigitte/Ingrid sklonila hlavu.

Horst jí položil otázku, jež neměla nikdy padnout: „Kam? Kam, proklatě?“

„Nikam. Nic nám pak nezbejvá. Slyšíte? Nic!“

„Lžete.“

„Po smrti není nic, jen prázdnota. Je mi líto.“ Přerývaně se nadechla, jako by sbírala zbytky důstojnosti. „Musíte odejít. Už se vracejí.“

Horst zavřel ruksak a zajistil přezku. „Kde je zbytek vesnice?“

„Pryč. Loví čerstvá těla pro duše uvězněný za světem, je to jejich úkol. My, co jsme tu zůstali, na to nemáme žaludek. Ale dejte si pozor, otče. Máte zdravýho ducha, ale žádnýmu z nás nedokážete vzdorovat dlouho.“

„Chtějí posednout víc lidí?“

„Jo.“

„Ale proč?“

„Pohromadě jsme silní. Společně můžeme změnit, co je. Můžeme zničit smrt, otče. Můžeme na týhle planetě zavést věčnost, možná v celý Konfederaci. Teď zůstanu, jaká jsem, beze změny, navěky. Zase jsem živá a hned tak se nevzdám.“

„To je šílenství,“ prohlásil.

„Ne, je to div, náš zázrak.“

Horst si hodil ruksak na záda a zvedl Shonu. Kolem kostela se už sešlo pár dospělých. Nevšímavě vyšel z kostela, Jay se mu tiskla k boku. Zírali na něj, ale nikdo se ani nepohnul. Zatočil směrem k džungli, trochu překvapen, že s nimi jde Ingrid Veenkampová.

„Já vám říkala, že na to nemají nervy. Když půjdu s váma, budete v bezpečí. Vědí, že bych jim to vrátila.“

„Opravdu?“

„Možná. Kvůli tý holce. Ale stejně si nic nezačnou.“

„Prosím, paní,“ ozvala se Jay. „Nevíte, kde je má máma?“

„Šla s ostatníma na lov. Ale nesnaž se ji najít, už to není tvoje máma. Chápeš?“

„Ano,“ špitla.

„Vrátíme ti ji, Jay,“ řekl Horst. „Jednou to nějak půjde, slibuji.“

„To je víra," poznamenala Ingrid Veenkampová.

Měl dojem, že si z něj utahuje, ale ani se neusmála. „Co ostatní děti? Proč jste je také neposedli?"

„Protože jsou to děti. Žádná duše nechce tak malou a křehkou nádobu, ne když je tu tolik dospělých. Miliony na jediný planetě."

Došli na pole a nohy se jim bořily do oranice. S rancem na zádech a Shonou v náruči měl dojem, že nedojde ani mezi stromy. Z čela mu kapal pot. „Pošlete děti za mnou," zasípal. „Mají strach a hlad. Postarám se o ně."

„Jste mizernej Krysař, otče. Počítám, že nevydržíte ani do večera."

„Posmívejte se, jak chcete, ale pošlete mi je. Najdou mě. Bůh ví, že nepůjdu rychle." Uklonila se. „Pošlu je za vámi."

Horst se dopotácel do džungle. Jay plácal batoh o paty. Prodrali se ještě padesát metrů za kraj lesa, pak Horst s hekáním padl na kolena, ve tváři rudý jako rak.

„Je vám dobře?" zeptala se starostlivě Jay.

„Ano. Budeme jen muset často odpočívat. Myslím, že prozatím jsme v bezpečí."

Povolila přezku na kabele. „Vzala jsem vaši termosku, napadlo mě, že by se mohla hodit. Nalila jsem do ní ten vitaminový džus, co jste měl v lednici."

„Jay, ty jsi čtyřiadvacetikarátový anděl!" Vzal termosku a napil se. Nastavila termostat tak hluboko, že šťáva tekla jako řídký sníh. Za sebou v podrostu uslyšeli kroky a otočili se. Byl to Russ s Andrií, první děti z vesnice.

Cesta přes savanu nebyla tak zábavná, jak si Jay představovala. Z farmy ale vypadla ráda, i když jen na pár hodin. Také se toužila svézt na koni, i když před kluky rozhodně neměla v úmyslu otce Horsta prosit.

Na starou farmu Rutanovy rodiny došli za čtyřicet minut. Když se o ni nikdo nestaral, rychle podlehla vlivu lalondských

dešťů a větru. Dveře se vyviklaly z pantů a teď ležely na verandě. Uvnitř se občas schovala zvěř, pravděpodobně sayce.

Jay počkala s chlapci venku a otec Horst zatím s puškou v ruce prošel dům. Prázdný srub působil ve srovnání s jejich školkou strašidelně. Zaslechla vzdálené dunění a podívala se na nebe, jestli nejde bouřka. Obloha ale byla od obzoru k obzoru modrá. Hluk zesílil, dunělo to někde na západě.

Otec Horst se z domu vynořil s dřevěnou židlí. „Vypadá to na raketoplán," prohlásil.

Zašlé okenní tabulky se třásly v uvolněném rámu. Jay se rozhlížela po nebi, ale hluk už mizel kdesi na východě. Nic neviděla, raketoplán letěl příliš vysoko. Toužebně se zahleděla na vysoké jižní hory. Raketoplán určitě letěl za tyrathcovskými farmáři.

„Prohledejte to tady, jestli nenajdete něco užitečného," řekl dětem otec Horst. „Prolezte i stodolu. Já jdu na střechu odpojit solární články." Stoupl si na židli a začal se drápat na střechu.

Ve srubu nic moc nenašli; mezi prkny už rostly houby a mokré slamníky plesnivěly. Zpod jedné postele vytáhla Jay hliněné hrnky a Russ našel pod linkou krabici pánských košil.

„Až je vypereme, budou dobrý," prohlásila Jay o zatuchlých špinavých oděvech.

Ve stodole měli větší štěstí. Zůstaly tu dva pytle bílkovinného koncentrátu pro zvířata vytažená z hibernace a Mills našel za bednou krabic malý štěpný nůž. „Dobrá práce!" pochválil je Horst, když slezl ze střechy. „A podívejte, co mám, všechny tři panely. Teď ohřejeme vodu v bojlerech dvakrát rychleji."

Jay panely srolovala, Horst mezitím naskládal nálezy do sedlových brašen tažného koně.

Pak dal kolovat termosku s ledovým elvíziovým džusem a vyrazili dál. Jay byla ráda, že nosí klobouk. Slunce ji pálilo na rukou, vzduch se tetelil. Nikdy by mě nenapadlo, že budu toužit po dešti.

Před Soebergovou farmou museli překročit řeku. Nebyla ani metr hluboká, ale zato měla patnáct metrů našíř. Proud z hor byl svižný, ale na savaně začínal meandrovat. Dno tvořily hladké kameny a kulaté oblázky. Po celé řece rostly sněžinky. Na hladině tančily květy velké jako hlava, právě začínaly kvést.

Jay a Horst se zuli a přebrodili proud s koněm. Voda byla ledová, až jí trnuly prsty. Snadno si představila, že teče přímo ze sněhových čepic na jihu, a skoro ji překvapilo, že v ní neplave led. Když se na protějším břehu posadila a do nohou se jí vrátila krev, pomyslela si, že teď ujde klidně sto kilometrů. V kůži cítila ještě chvíli příjemné mravenčení.

Šli ještě deset minut, když tu Horst zvedl ruku. „Millsi, Russi, slezte z koně," řekl tiše, ale naléhavě.

Jay přejel mráz po zádech. „Co vidíte?" zeptala se.

„Soebergovu farmu, mám dojem."

Stoupla si na špičky. Na obzoru před nimi něco bíle zářilo, ale v rozvlněném vzduchu to nepoznala.

Horst vytáhl z kapsy optický zesilovač. Připomínal ploché kompozitové brýle. Chvíli se díval, pravým ukazováčkem zaostřoval a přeřizoval zvětšení.

„Vracejí se," zabručel.

„Můžu se podívat?" zeptala se.

Podal jí plochý dalekohled. Byl na ni velký a docela těžký, hrany ji zábly na kůži.

Měla pocit, že se dívá na nějaký AV-záznam, možná historický film. Uprostřed savany stálo krásné třípatrové panské sídlo obklopené dokonalými trávníky. Dům byl postaven z bílých kamenů, střecha pokrytá břidlicí, okna světlá a veliká. Na sloupové kamenné verandě stálo pár lidí.

„Jak to dělají?" zeptala se Jay, spíš zvědavá než vystrašená.

„Když prodáš duši ďáblu, zahrne tě světskými statky. Boj se toho, co chce výměnou."

„Ale Ingrid Veenkampová říkala…"

„Vím, co říkala.“ Vzal jí dalekohled a Jay zamžourala. „Je ztracená duše, neví, co dělá. Bůh jí odpusť.“

„Chtějí i naši farmu?“ knikla Jay.

„Neřekl bych. Ne, když dokážou za týden postavit něco takového.“ Vzdychl a naposled se podíval na bílý zámeček. „Pojďme, zkusíme najít nějakou pěkně vypasenou danderilu. Když se vrátíme včas, stačíme maso namlít a uděláme si k večeři karbanátky. Co vy na to?“

„Jo!“ zvolali radostně oba chlapci.

Otočili se a zamířili domů.

Kelven Solanki proplul otevřeným průlezem na můstek Arikary. Modrošedá síň byla největší, jakou kdy na bitevní lodi viděl. Kromě posádky se sem muselo vejít i dvacet admirálových mužů pověřených koordinací celé letky. Většina jejich křesel ale teď byla prázdná. Vlajková loď obíhala Takfu, největšího plynového obra v soustavě Rosenheim, a nabírala palivo.

U řízení byl rozvalený velitel Mircea Kroeber a se třemi dalšími vojáky dohlížel na tankování. Kelven kryogenický tanker zahlédl, když se s velikou vlajkovou lodí spojoval Ilex. Připomínal hrozen kulových cisteren na chemickém motoru, ověšený obrovskými chladiči jako zmutovaný motýl.

Letka pětadvaceti lodí udržovala formaci kolem Arikary pět set kilometrů za Uhewou, edenitským habitatem, z něhož kupovali palivo a zásoby. Byla to jen jedna z několika prioritních operací, jež spustil Ilexův přílet do soustavy před deseti hodinami. Planetární vláda Rosenheimu okamžitě zavedla přísné pohraniční kontroly pro posádky a pasažéry kosmických lodí. Zdlouhavé zjišťování, zda mezi návštěvníky není Laton, vedlo k přetížení tranzitních stanic na nízké orbitě. Vzápětí následovaly obydlené asteroidy. Armáda zavolala důstojníky ze zálohy a součásti Sedmé flotily přítomné v soustavě vyhlásily poplach spolu s místní armádou.

Kelven si začal připadat jako bacilonosič, roznášel po Konfederaci paniku.

Kontradmirál Meredith Saldana levitoval před pultem v pilotní části můstku, špičkami se dotýkal záchytných háčků na podlaze. Měl jen obyčejnou vojenskou kombinézu, ale padla mu jako ulitá, prýmky na rukávu se mu zářivě leskly. Za ním čekali na rozkazy dva štábní důstojníci. Jeden AV-projektor na pultu vysílal nízkofrekvenční laserový signál. Když se Kelven podíval přímo do něj, viděl rozpad Jantritu.

Meredith Saldana pult datovým povelem vypnul a Kelven Solanki se přilepil podrážkami k podlaze. Kontradmirál byl o šest centimetrů vyšší než Kelven a působil důstojněji než sám velící admirál. To si Saldanové nechali do genomu přidat i majestátní vzhled?

„Velitel Kelven Solanki se hlásí dle rozkazu, pane."

Meredith Saldana se na něj zpříma podíval. „Vy jste můj poradce pro Lalonde?"

„Ano, pane."

„Právě vás povýšili, veliteli?"

„Ano, pane."

„Je to vidět."

„Pane, mám pro vás flek s rozkazy velícího admirála." Kelven podal disk.

Meredith Saldana rozkazy nepřijal s nadšením. „Nevím, co je horší. Jestli tři měsíce ceremoniálního šaškování nad Omutou nebo válka proti neznámému nepříteli."

„Lalonde potřebuje pomoc, pane."

„Bylo to zlé, Kelvene?"

„Ano, pane."

„Asi bych si měl prohlédnout ten flek. Zatím jsme dostali jen rozkaz k vyhlášení poplachu a varování před Latonem."

„Flek obsahuje kompletní situační hlášení, pane."

„Výborně. Podle plánu bychom měli vyrazit do osmi hodin. Vyžádal jsem si k letce navíc tři sokoly jako posly a průzkumníky. Myslíte, že bych bezprostředně potřeboval ještě

něco? Zařazení mise mi dává pravomoc zrekvírovat prakticky jakékoli konfederační zařízení v soustavě.“

„Ne, pane. Ale dostanete čtvrtého sokola navíc, velící admirál vám přidělil i Ilexe.“

„Sokolů není nikdy dost,“ prohodil Meredith Saldana. Mladý velitel neodpověděl. „Jen tak dál, Kelvene. Najděte si kajutu a zabydlete se. Ohlásíte se mi tu hodinu před odletem, povíte mi, co tam můžeme čekat. Vždycky se raději nechám informovat od místních s osobní zkušeností. Mezitím se vyspěte, zdá se, že to potřebujete.“

„Ano, pane, děkuji, pane.“

Kelven odlepil podrážky od podlahy a zamířil k průlezu.

Meredith Saldana se díval, jak mladý důstojník prolétá dveřmi, aniž by se otřel o futro. Působil na něj upjatě. Já bych na jeho místě asi vypadal stejně, pomyslel si kontradmirál. S neblahým tušením zvedl flek a strčil ho do mechaniky akceleračního křesla, aby zjistil, proti čemu vlastně bojuje.

Horst se rád vracel na farmu mezi své uličníky. Byly to přece jenom děti. A pořádně otřesené děti. Kdyby bylo po jeho, nikdy by je nenechal o samotě. Bohužel občas musel a naštěstí se mu na žádné výpravě nic nestalo. Časem ho strach opustil a na výletech byl čím dál bezstarostnější. Po setkání s posedlými na Soebergově farmě ale přidal do kroku, cestou zastřelil jen jednu danderilu a hlavou se mu pořád honily myšlenky typu co kdyby.

Když vylezl na pahrbek šest set metrů od farmy a uviděl kolem srubu běhat děti, nesmírně se mu ulevilo. Děkuji, Pane, řekl v duchu.

Na zbytek cesty zvolnil tempo, aby si Jay trochu odpočala. Propocená blůza se jí lepila na hubená žebra. Denní žár začínal dělat problémy. Zahnal odolné slepivrány do džungle. I ulovená danderila se schovávala ve stínu osamělého stromu.

Horst zamžoural na nelítostné nebe. Snad nechtějí spálit planetu na popel? Mají už těla a tělesné potřeby, touhy a hranice.

Přimhouřil víčka a podíval se k severnímu obzoru. Nad džunglí visel lehký růžový opar a rozmazával hranici mezi zemí a nebem jako odraz ranních červánků na hlubokém moři. Čím víc se na něj snažil zaostřit, tím byl opar nezřetelnější.

Nedokázal uvěřit, že je to jen meteorologická hříčka přírody. Spíš znamení. Už tak špatná nálada se mu ještě zhoršila.

Děje se toho příliš mnoho najednou. Ať už posedlí vytvářejí jakkoli pokřivený osud, teď jejich úsilí dosahuje vrcholu.

Děti si jich všimly teprve ze sta metrů. Houf se jim hned rozběhl naproti, v čele pelášil Danny. Oba psi pobíhali kolem a hlasitě štěkali.

„Přišla Freya," ječel, až mu přeskakoval hlas. „Je tu Freya, otče. Není to báječné?"

Přiběhli, tiskli se k němu, vesele křičeli a nadšeně se smáli, Horst je hladil a objímal. Chvíli si užíval jejich lásku, hrdina se vrátil z boje. Potulný rytíř a Mikuláš v jedné osobě. Tolik od něj očekávali.

„Co jste našel na farmách, otče?"

„Dnes jste se vrátili brzy."

„Prosím, otče, řekněte Barnabymu, ať mi vrátí učitele."

„Byla tam ještě čokoláda?"

„Našel jste pro mě boty?"

„Slíbil jste nám pohádkové disky."

Horst, obklopen rozjíveným hloučkem, vedl koně ke srubu. Russ a Mills už seskočili, aby mohli vyprávět.

„Kdy přišla Freya?" zeptal se Horst Dannyho. Vzpomněl si na tmavovlásku z Aberdalu, Freyu Chesterovou, mohlo jí být osm nebo devět, její rodiče si přivezli spoustu ovoce. Sad Kerryho Chestera patřil k nejlépe udržovaným.

„Asi před deseti minutami," odpověděl hoch. „Je to báječné, že ano?"

„Ano. Rozhodně.“ Vlastně docela zvláštní. Překvapilo ho, že přežila tak dlouho. Většina dětí se k nim dala v prvních dvou týdnech, když ještě tábořili na mýtině kilometr od vesnice. Pět přišlo až ze Schusteru. Řekly, že je přivedla nějaká paní, Horsta napadla jedině Ingrid Veenkampová. Několik dalších, nejmladší ročníky, našel sám v džungli. S Jay pravidelně prohledávali okolí vesnice. Za každé zachráněné dítě ale v duchu počítal deset zabitých, vyhladovělých, sežraných zvěří.

Koncem druhého týdne už bylo jasné, že zarostlá, podmáčená a dusná mýtina je jako stálý tábor naprosto nevyhovující. Tou dobou už měl na starost přes dvacet dětí. Jay navrhla zkusit samotu na savaně a o čtyři dny později se už stěhovali do nového. Od té doby se objevilo jen pět dalších dětí, všechny ve zbědovaném stavu. Malí vyhnanci, naprosto neschopní se o sebe postarat, do té doby spali v džungli a když to šlo, tedy málokdy, kradli ve vesnici jídlo. Poslední se objevila Eustice, Horst na ni narazil při lovu. Zbyla z ní jen kostra potažená kůží a cáry šatiček. Nedokázala se ani zvednout na nohy a kdyby ji nenašel vlčák, do druhého dne by zemřela. I Horst chvíli pochyboval, zda ji zachrání.

„Kde je Freya?“ zeptal se Dannyho.

„Vevnitř, otče, odpočívá. Řekl jsem, že si může lehnout k vám do postele.“

„Jsi hodný. Rozhodl jsi správně.“

Horst nechal koně děvčatům, ať ho napojí, a pověřil pár kluků, ať se postarají o ulovenou danderilu. Ve srubu bylo o pár stupňů chladněji než venku, dvojité mayopové obložení stěn a stropu dostatečně izolovalo. Vesele pozdravil partu skloněnou u stolu nad procesorovým učitelem psaní a zamířil do své ložnice.

Závěsy byly zatažené a pokoj tonul v teple žluté polotmě. V posteli ležela drobná osůbka v modrých šatech, kolena přitažená k bradě. Nevypadala vyhublá, ba ani hladová. Šaty měla čisté a vyžehlené.

„Nazdar Freyo,“ začal tiše Horst. Pak se na ni pořádně podíval a zamrazilo ho.

Freya líně zvedla hlavu a sčísla si vlasy z čela. „Otče Horste, mockrát vám děkuji, že jste mě přijal. Je to od vás velice laskavé.“

Horstovi ztuhl úsměv na tváři. Patří k nim! Je posedlá. Pod zdravou opálenou kůží se skrývá vyzáblé dítě, pod modrými šaty roztrhané triko. Oba obrazy se mu rozpíjely před očima, střídaly jeden druhý. Těžko je dokázal rozlišit, omámila mu mozek stejně jako oči. Skutečnost byla odporná, nechtěl ji znát, nechtěl pravdu. Tři centimetry za spánkem mu začala tepat bolest.

„Každý je tu vítán, Freyo,“ vypravil ze sebe se značným úsilím. „Musila jsi za těch pár týdnů hodně vytrpět.“

„Ano, byla to hrůza. Maminka a tatínek se mnou nemluvili. Celé věky jsem se schovávala v džungli. Jedla jsem bobule, ale nic teplého. A občas jsem slyšela sayci. Moc jsem se bála.“

„No, tady žádné sayce nejsou a máme spoustu teplého jídla.“ Obešel postel a zamířil k almaře pod oknem, každý krok duněl ve ztichlém pokoji jako hrom. Děti nebylo zvenku slyšet. Na světě zbyl jen on a Freya.

„Otče?“

„Co tady chceš?“ zašeptal ostře zády k ní. Bál se roztáhnout závěsy, měl strach, že za oknem nic nebude.

„Dělám vám laskavost.“ Teď mluvila hlubokým monotónním hlasem. „Na tomto světě už pro vás není místo. Ne, když jste, jací jste. Musíte se změnit jako my. Děti za vámi budou chodit jedno po druhém, důvěřují vám.“

„Nezradím jejich důvěru.“ Otočil se, v ruce bibli. Dárek od matky k noviciátu, vázaný v kůži. Na vakátu dokonce stálo věnování.

Freya se na něj překvapeně podívala a pak se ušklíbla. „Otče, opravdu potřebujete tu svou berličku, ubožáku? Nebo se za svou vírou schováváte před pravdou?“

„Otče náš, Pane nebes i země, v pokoře a poslušnosti žádám Tvou pomoc při vysvěcení, skrze Ježíše Krista, jenž kráčel mezi námi a poznal naše hříchy, žehnej mi a mému úkolu," zpíval Horst. Ta slova z modlitební knížky sjednocené církve četl naposledy dávno a nikdy je nevyslovil, ne ve věku vědy a všeobecného vzdělání, ne v pozemské archologii z rozdrobeného betonu a lesklých kompozitů. Sama církev už zpochybňovala smysl vymítacích modliteb a odkazovala je do časů pohanského synkretismu. Teď mu ale slova vzplála v hlavě jako slunce.

Freya změnila výraz z pohrdání na šok. „Cože?" Spustila nohy na podlahu.

„Pane Bože, pohleď na svou služebnici Freyu Chesterovou, posedlou nečistým duchem, a očisti ji; ve jménu Otce, i Syna, i Ducha Svatého." Horst rozzuřenou dívenku přežehnal křížem.

„Přestaň, blázne stará. Myslíš, že z toho mám strach, z tvojí slepé víry?" Ztrácela vládu nad falešnou podobou. Zdravá opálená dívčina poblikávala jako špatná výbojka a ukazovala podvyživené kostnaté tělíčko.

„Prosím o Tvou sílu, ó Pane, bych spasil její duši před zatracením."

Bible vzplála. Horst zasténal, protože mu plameny olízly ruku. Odhodil knihu k posteli, létaly z ní jiskry. Dlaň ho pálila, jako by se opřel o plotnu.

Freya se tvářila zarputile, její rysy překryla skřetí maska. „Jdi do prdele, padre." Nějak mu s ní to sprosté slovo nešlo dohromady. „Vypálím ti mozek z hlavy. Uvařím ti ho ve vlastní krvi." Falešná podoba zase zablikala. Pravá Freya se pod maskou dusila.

Horst chytil zdravou rukou krucifix. „Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána, ti nařizuji, služebníku Luciferův, vyjdi z této ženy. Navrať se do beztvaré nicoty, kam patříš."

Freya zaječela. „Jak to víš?"

„Zmiz z tohoto světa. Před tváří Boží není místa pro sluhy Zla."

„Jak, kněže?“ Kroutila hlavou a šlachy se jí napínaly, jako by bojovala s nějakou neviditelnou silou. „Řekni…“

Horst ucítil podél páteře žár. Potil se hrůzou, že ho posedlá opravdu sežehne. Bylo to jako nejhorší spálení od sluníčka, jako by mu kůže praskala a loupala se z těla. Byl si jistý, že na něm za chvíli vzplanou šaty.

Máchl křížem k dívce. „Freyo Chesterová, vystup, vyjdi na světlo a slávu Boží.“

A Freya Chesterová stanula před ním, zmučená, vychrtlá, sliny v koutcích a na bradě. Pohybovala rty, zápolila s těžkými slovy. Z černých očí jí sálala hrůza.

„Pojď, Freyo!“ zvolal vítězoslavně Horst. „Vystup, nemáš se čeho bát. Pán tě čeká.“

„Otče.“ Měla zoufale křehký hlásek. V záchvatu kašle vyzvrátila směs slin a žaludečních šťáv. „Otče, pomozte.“

„V Boha věříme, on nás zbaví od zlého. Tvou spravedlnost hledáme, byť jí nejsme hodni. Pijeme z kalichu Tvé krve a přijímáme Tvé přečisté Tělo, abychom se podíleli na Tvé slávě. Nejsme však víc než prach, z něhož jsi nás stvořil. Vyveď nás z nepravosti, Pane, neb v hříchu a neznalosti nevíme, co činíme. O Tvou svatou ochranu žádáme.“

Na okamžik se vrátil démon. Freya probodla kněze tak vzteklým pohledem, že málem ztratil rozhodnost.

„Nezapomenu na tebe,“ ucedila přes zuby. „Nezapomenu na tebe do konce věčnosti, kněže.“

Po krku se mu natáhly neviditelné ruce s drobnými dětskými prsty. Z ran na ohryzku vytryskla krev. Zvedl krucifix v přesvědčení, že ho Kristův symbol ochrání.

Freya naposledy vztekle zařvala. Pak Horsta povalil náraz ledového vzduchu a démon byl pryč. Poryv rozházel i pečlivě naskládané hromady jídla, povlečení na posteli i věci naskládané na stole a na almaře. Ozvala se rána, jako by vítr práskl hradní branou.

Na posteli ležela Freya, pravá vyhublá otrhaná Freya pokrytá boláky, a tiše zvracela žaludeční šťávy. Dala se do pláče.

Horst se s oporou postele vydrápal na nohy. Zalapal po dechu, celé tělo ho bolelo, jako by přeplaval oceán.

Do ložnice vtrhla Jay s dětmi, křičeli jeden přes druhého.

„Už je dobře," řekl jim a chytil se za zdrásaný krk. „Všechno je v pořádku."

Když Jay následujícího rána vstala, překvapilo ji, že zaspala. To se jí nestávalo, každý den se budila dřív, aby měla pár minut pro sebe. Venku ale svítalo. Okny se do srubu kolem rákosových rohoží kradlo šedé světlo. Ostatní děti ještě tvrdě spaly. Rychle si natáhla šortky, boty a přešitou pánskou košili a tiše vyklouzla ze dveří. Za půl minuty vtrhla do ložnice otce Horsta a z plných plic křičela.

Vysoko nad osamělým srubem kreslilo třináct kosmických lodí na noční nebe vesmírnou mandalu zářivých iontů.

6

Lewis Sinclair se narodil roku 2059. Bydlel v Messopii, jednom z prvních nových průmyslově-zábavně-obytných komplexů na středomořském pobřeží Španělska. Messopii tvořilo pět smutných čtverečních kilometrů betonu, skla a plastů, které měly obyvatele ochránit před návalem divokých bouří, jež v posledních letech zachvátily Zemi. Šlo o experiment placený z fondů Evropského parlamentu, jehož největším problémem byla rakovina chudoby mezi pětaosmdesáti miliony nezaměstnaných. Messopia zaznamenala jistý úspěch: místní průmysl sice investorům příliš nevydělal, ale samo město ukázalo cestu archologiím, jež v následujícím století chránily a zaměstnávaly nebezpečně rozmnoženou populaci Země.

Jeho životní cesta neměla být nikdy snadná. Narodil se chudým rodičům, kteří se do městského mikrokosmu dostali jen díky faktu, že do něj Parlament chtěl nastěhovat sociálně vyvážený vzorek obyvatelstva. V projektu zaměřeném čistě na hodnoty střední třídy pro něj nebylo místo. Odmalička vzdoroval, dal se na dráhu zločinu, drog a násilí. Učebnicový mladistvý delikvent, jeden z tisíců messopských vyvrhelů.

Kdyby ho byla škola zachytila dřív, kdyby měl sílu vzdorovat tlaku vrstevníků, kdyby technokratičtí architekti Messopie více dbali na sociologické poučky, mohl dopadnout jinak. Možnosti tu byly. Lewis Sinclair žil v době mohutného ekonomického a technického rozmachu, ale ani o tom nevěděl, natož aby z toho měl prospěch. Vyčerpaná pozemská ložiska začala ustupovat těžbě na asteroidech, biotechnologie konečně

naplnily slibná očekávání, rozvíjela se omezená spřízněnost myšlenek, rostl podíl čisté energie z fúzních elektráren spalujících jupiterské He3. Na jeho společenskou úroveň se ale žádná vymoženost nedostala. Zemřel roku 2076 ve věku sedmnácti let, rok po zasazení habitatu Eden na Jupiterovu orbitu, rok před zahájením výzkumu nadsvětelného pohonu. Jeho smrt byla stejně zbytečná jako jeho život, našla si ho při rvačce na nože v pochcaném podzemním skladišti, oba byli rozpálení laciným umělým crackem. Rvali se o to, kdo první znásilní jednu třináctku.

Lewis prohrál, elektrický nůž mu projel žebry a rozřízl mu žaludek na dvě nestejné části.

A Lewise Sinclaira čekalo stejné poznání jako časem každého člověka. Smrt neznamená konec bytí. V následujících stoletích, redukován na prakticky bezmocnou astrální entitu uvězněnou v dimenzionální prázdnotě, stravovanou závistí k živým, si mnohokrát přál, aby tomu tak bylo.

Teď se ale Lewis Sinclair vrátil. Znovu měl tělo a plakal štěstím třeba nad tím, že mu po tváři stékají kapky deště. Nechtěl se vrátit do mizérie netělesného života, už nikdy. A měl moc si to zařídit, on i všichni ostatní nepřemožitelní parchanti.

Vrátilo se mu daleko víc než síla těla a krve. Část jeho duše zůstala v propasti prázdnoty, ještě se úplně nevrátil do života. Byl lapený jako motýl neschopný vyhrabat se ze špinavé kukly. Často měl dojem, že jeho posedlé tělo je jen vnímavý biologický mechanismus, krtčí hlava vystrčená z hlíny spojená s lačnou duší netělesnou pupeční šňůrou. Kolem spoje obou skutečností létaly podivné energistické víry. Dokázal ten efekt využít a podřídit své vůli. Mohl měnit materiální struktury, tvarovat energie, dokonce otvírat další spoje do vnějšího vesmíru. Postupně své schopnosti zlepšoval, ale energetické

zkraty a rezonance mátly všechny kybernetické přístroje v dosahu.

Díval se z úzkého klenutého okénka raketoplánu, jak Yaku (přejmenovaný podle falešné registrace) mizí mezi hvězdami, a konečně se mohl uvolnit. Řídicí systémy letounu byly mnohem jednodušší než počítače kosmické lodi a nehrozilo tu zásadní selhání. Kosmické lety ho zneklidňovaly, byly příliš technické. Nechtěl být závislý na strojích, jež na něj reagovaly tak podrážděně. S trochou štěstí už nebude muset nikdy mezi hvězdy. S pěti kolegy v raketoplánu snadno ovládne nic netušící planetu a otevře ji dalším duším. Brzy jim bude patřit.

„Brzdicí trysky za pět sekund," řekl Walter Harman.

„Fajn," odtušil Lewis. Soustředil se na pár přebytečných buněk v mozku obsazeného těla a uslyšel změť vzdálených hlasů. **Přistáváme,** oznámil ostrovu Pernik.

Těším se na vás, odpověděla osobnost ostrova.

Spřízněný hlas slyšel v hlavě jasně a čistě. Bitek fungoval skoro bezchybně i přes energistické víry kolem buněk. Také proto si vybral právě tuto planetu.

Manévrovací rakety na ocasu malého raketoplánu na chvíli vzplály a vmáčkly ho do křesla. Motor ventilace se mu nad hlavou zběsile roztočil. Pevněji stiskl opěrky.

Walter Harman tvrdil, že v osmdesátých letech třiadvacátého století sloužil jako pilot v kuluském hvězdném letectvu. Vzhledem k tomu, že ze šesti zabraných měli jenom tři zkušenosti z vesmíru, nikdo se s ním nehádal o řízení. Walter používal tělo jednoho z členů posádky Yaku, zabrané pár minut poté, co Lewis přibyl na palubu. Mělo nanonické implantáty, jež byly v energistické bouři na rozdíl od biteku k ničemu, takže Walter musel pilotovat ručně s pomocí joysticku na řídícím pultu. Projektor ukazoval trajektorii a technické údaje, počítač rozuměl řeči.

Raketoplán naroloval a Lewis okénkem uviděl planetu. Přelétali terminátor na neosvětlenou stranu.

Noc jim přidávala na síle, proti obyčejným smrtelníkům měli potmě výhodu. Tma také souzněla s jejich povahou.

Raketoplán vlétl do řídké atmosféry a roztřásl se. Walter Harman trochu zvedl nos a povytáhl křídla. Letoun začal brzdit o vzduch.

Pod rychlost zvuku přibrzdili ještě nad noční polokoulí. Lewis uviděl na obzoru červánky.

„Posílám vám trajektorii," informovala je osobnost ostrova mikrovlnným paprskem. „Přistaňte na ploše osmnáct." Na holomonitoru se objevil rudý a žlutý letový vektor.

„Rozumím, Perniku," řekl Walter Harman.

Lewisovi se v hlavě zhmotnil trojrozměrný model ostrova, obraz mnohem ostřejší než pornografické hologramy, které prodával ještě zaživa v Messopii. Hned věděl, kde je plocha osmnáct. Zmocnily se ho pochyby a strach, ale snažil se je nepustit po spřízněné vlně ven. Společné vědomí Edenitů fungovalo tak hladce. Začínal se bát, že si vzali příliš velké sousto.

Osobnost ostrova přijala jeho vysvětlení, že patří k obchodnické rodině z Jospoolu. Ne všichni Edenité vozili náklady v sokolech, prostě jich na to nebylo dost.

Lewis si prohlédl myšlenkový model. Plocha osmnáct ležela nedaleko plovoucího přístavu, takže tam budou stroje. Půjde to snadno.

Na lesklé hladině vypadal mechem porostlý Pernik jako dvoukilometrová černá díra. V několika oknech se už svítilo, přístav byl také osvětlený. Ve čtyři ráno místního času ale skoro všichni spali.

Walter Harman posadil raketoplán na plochu osmnáct prakticky bez problémů.

Vítejte na Perniku, uvítala je biteková osobnost.

Děkujeme, odvětil Lewis.

Jde za vámi Eysk. Jeho rodina vlastní přední rybářskou společnost. Měl by splnit všechny vaše požadavky.

Výborně, zaradoval se Lewis. **Ještě jednou děkuji, že jste mě přijali tak rychle. Strávil jsem na té adamitské lodi pár neděl a už mi bylo trochu úzko.**

Rozumím.

Lewis si nebyl jistý, ale jako by v tónu osobnosti zaslechl údiv. No, pozdě utíkat, už přistáli. V krvi mu tepalo vzrušení. Jeho část úkolu je teď nejdůležitější.

Dveře přechodové komory se trhaně otevřely. Lewis sešel po hliníkových schůdkách.

Po polypu k nim kráčel Eysk. Raketoplán zdola osvětloval kruh elektrofosforescenčních buněk. Lewis kvůli němu neviděl za přistávací plochu, rozeznával jen obrys obytné věže a z druhé strany slyšel šplouchání moře.

„Zabav ho," poručil Lewis Walteru Harmanovi, sotva pilot vystoupil.

„Žádný strachy, mám tisíc hloupejch otázek. Když jsem byl naživu, Atlantidu ještě ani neobjevili."

Lewis sestoupil na polyp a ztuhl – teď to přijde, všechno nebo nic. Za letu si výrazně změnil tvář; ten starý čmuchal na lalondském kosmodromu mu připravil pár horkých chvilek. Bál se, že příchozí Edenita okamžitě varuje ostrov.

Eysk se na pozdrav zlehka uklonil a poslal Lewisovi identifikaci. Zdvořile čekal na odpověď.

Lewis žádnou identifikaci neměl. Nepočítal s tím. Jeho jediný zdroj údajů o edenitských zvycích se mu stáhl z dosahu.

Někde hluboko v mozku měl uvězněnu duši, jíž toto tělo původně patřilo. Důkladně spoutaného vězně.

Podobného měly všechny navrácené duše, představovaly si ho jako maličkého homunkula uvězněného v lebce. Vězni prosili, ať je pustí ven, otravovali a bzikali jako neodbytná komářice. Posedlí jich dokázali využít, mučit je za informace střípky vnější skutečnosti, učit se od nich způsobům současné společnosti, do níž vpadli z dávných věků.

Uprostřed Lewisovy hlavy hnízdila ale jen černočerná tma. Ostatním to neřekl, všichni byli tak hrdí, jak dokáží svého

zajatce krotit, že raději mlčel. Duše, jíž vzal toto tělo, mu nevyhrožovala ani neškemrala. Lewis o ní věděl, cítil povrchové myšlenky, chladné a tvrdé, jasné a rozhodné. Zajatec čekal. Lewis z něj měl strach, posedl tělo hrdě a bez bázně, jako kdysi chodil po Messopii. Teď jeho přehnaná sebedůvěra dostávala vážné rány. Osobnost přemožené duše byla silnější než on, Lewis by nikdy nevydržel takovou izolaci. Kdo to dokáže?

Je vám dobře? zeptal se starostlivě Eysk.

Promiňte. Asi jsem snědl něco špatného. A let z orbity byl k posrání.

Eysk povytáhl obočí. **Vskutku?**

Jo, asi budu blejt. Za minutku jsem v cajku.

To mě těší.

„Tohle je Walter Harman," řekl Lewis nahlas. Bylo mu jasné, že dělá jednu botu za druhou. „Pilot, aspoň to o sobě tvrdí. Po tomhle letu ale požádám kapitána, ať ho nechá přezkoušet." Zasmál se vlastnímu vtipu.

Walter Harman se usmál od ucha k uchu a napřáhl ruku. „Rád vás poznávám. Je to nádherná planeta. Ještě jsem tu nebyl."

Eyska to zarazilo. „Vaše nadšení mě velice těší. Doufám, že se vám u nás bude líbit."

„Díky. Před rokem jsem ochutnal ocasáka, žijou tady taky?"

Půjdu se projít a trochu se nadýchat čerstvýho vzduchu, řekl Lewis. Vzpomínal na tisíce kocovin. Složil je do jediného pocitu žaludeční nevolnosti a bolení hlavy, výsledek poslal ven na spřízněné vlně. **Pročistí mi to hlavu.**

Eysk sebou škubl bolestí. **Chápu.**

„Zase bych si dal a možná i nakoupil do zásoby," pokračoval Walter Harman. „Tady Lewis vám poví, jaký máme na lodi příděly jídla."

„Ano," odpověděl Eysk, „nějaké ocasáky tu máme." Nespouštěl z Lewise oči.

„Fajn, to je skvělý."

Lewis překročil půlmetrový kruh elektrofosforescenčních buněk na kraji plošiny a vykročil k moři. Před sebou uviděl plovoucí molo a u jeho paty dvacetimetrový jeřáb na vytahování menších lodí z moře.

Omlouvám se, řekl osobnosti ostrova. **Nikdy jsem takové problémy neměl.**

Potřebujete lékařskou nanoniku?

Ještě chvilku počkáme. Vítr od moře je na nevolnost nejlepší medicína.

Jak si přejete.

Lewis za sebou slyšel Waltera Harmana plácat nesmysly. Došel k železnému zábradlí na nábřeží a stoupl si pod jeřáb. Byla to konstrukce z jednovazného uhlíku, lehká a pevná. Jeho potřebám ale váha jeřábu stačila. Zavřel oči, soustředil pozornost na strukturu materiálu, na krystaly uhlíku pevně svázané spojovacími molekulami. Atomy zářily červeně a žlutě, kolem se míhaly elektrony.

Po nosnících začaly běhat divoké energistické proudy. Lewis cítil, jak se k němu připojuje síla ostatních duší v raketoplánu. Všichni se soustředili na jediný bod hned pod úchytem příčného ramene. Krystalická mřížka se začala rozpadat. Jeřáb se rozsvítil Eliášovým ohněm.

Na břehu se ozvalo skřípání namáhaného materiálu. Eysk se snažil prohlédnout přes záři elektrofosforescenčních buněk.

Lewisi, běžte, prosím, jinam, ozvala se osobnost ostrova. **Cítím v jeřábu neidentifikovatelný statický výboj. Oslabuje konstrukci.**

Kde? Hrál hloupého, rozhlížel se, zaklonil hlavu.

Lewisi, rychle pryč.

Málem ten naléhavý hlas poslechl. Musel tělo klamat napřed líčenou nechápavostí, pak panikou. Vzpomněl si, jak ho rozřízla elektrická čepel, jak z něj vylezly vnitřnosti a kusy kostí. Nestalo se to jemu, byl to jen holofilm, vzdálený, cizí.

Lewisi!

Uhlík se s hromovou ranou odtrhl. Rameno sebou škublo a začalo padat, neskutečně pomalu. Už nemusel nic předstírat. Strach mu vrazil nohy do země. Začal křičet…

…Chyba. Tvá největší a poslední, Lewisi. Když toto tělo zemře, bude má duše osvobozena. A pak se můžu vrátit a zabírat živé. Až se to stane, budu mít stejnou moc jako ty. Střetneme se jako rovný s rovným. To ti slibuji…

…a konec jeřábového ramene mu projel tělem. Necítil bolest, byl v šoku. Uvědomoval si, že rameno dopadá na polyp, tělo je na kaši.

Narazil hlavou o zem, uviděl hvězdy. Rychle mizely.

Přenes se, nařídil Pernik. V hlase měl soucit a žal.

Lewis zavřel oči.

Pernik čekal. Lewis ho viděl dlouhým tmavým tunelem, veliký bitekový konstrukt zahalený nazelenalou aurou života. Pod průsvitným povrchem se svíjely barevné obrysy, desítky tisíc osobností, zároveň samostatných i jednotných: edenitská multiplicita. Mířil k ní po spřízněnostní vlně, jeho energistický svazek vylétl ze zničeného těla vstříc nahému kolosu. Za ním stejně hladce povstala černá uvězněná duše, aby znovuosídlila umírající tělo. Lewisovy pomotané myšlenky se v ohromné nervové vrstvě ostrova rozklepaly bázní. Pronikl pod povrch a rozmístil se po síti, okamžitě obklopen změtí výjevů a zvuků. Multiplicita si povídala pro sebe, autonomní podprogramy vydávaly pulzy čistě funkčních informací.

Dezorientace na něm byla patrná na první pohled. Natáhla se k němu útěšná éterická tykadla.

Neměj strach, Lewisi. Tady jsi v bezpečí…

–

Co jsi?

Multiplicita se od něj s odporem odtáhla a nechala ho na suchu. V nádherné samotě. Naskočily nouzové izolační programy a zablokovaly nervové buňky, v nichž se ocitl.

Lewis se jim vysmál. Už teď jeho myšlenky zabraly víc buněk, než mělo tělo, jež na čas posedl. Energistický proud byl v takovém objemu hmoty nepředstavitelný. Pomyslel na požár a začal se šířit, propalovat jednoduchými obrannými mechanismy, prosakovat vrstvami nervů jako láva, ničit všechno, co mu stálo v cestě. Dobýval buňku za buňkou. Multiplicita se mu s řevem snažila vzdorovat. Nešlo to. Byl větší než oni, větší než planety. Všemocný. Křik utichal, mrtví Edenité se ztráceli kdesi v černé nicotě pod oceánem. Smršťovali se. Tiskli k sobě vyděšené myšlenky. Na řadě byl sám polyp nakažený energetickými okovy transdimenzionálního zkratu. Následovaly orgány ostrova, dokonce tepelně indukční kabely natažené ke dnu. Posedl každou živou buňku ostrova Pernik. Kdesi uprostřed cítil slabé uvězněné duše multiplicity.

Vteřinku si užíval sladkou nirvánu naprosté moci. Pak začal teror.

Eysk se rozběhl k moři už v okamžiku, když začal jeřáb skřípat. Pernik mu ukázal, jak příčné rameno povoluje. Věděl, že je pozdě, že už pro toho podivínského Edenitu z Jospoolu nemůže nic udělat. Rameno nabralo rychlost a rozmázlo zcela šokovaného Lewise po nábřeží. Eysk zavřel oči, zděšen krvavou louží.

Uklidni se, řekla mu osobnost ostrova. **Hlavu má celou, zachránil jsem jeho myšlenky.**

Díky aspoň za to. Jak mohl ten jeřáb takhle spadnout? Na Atlantidě jsem podobné světlo nikdy neviděl.

Bylo to… teď…

Perniku?

Eysk měl pocit, že mu spřízněnostní řev roztrhne lebku. Padl na kolena, chytil se za hlavu, oslepilo ho rudé světlo. Na

vlně se po něm natahovaly ocelové spáry, trhaly mu jemné mozkové blány, vlásečnice i nervy.

„Ubohý Eysku," ozval se zdáli mnohohlas, úplně jiný než spřízněnostní hlasy, daleko úskočnější. „Pomůžeme ti." Vzduch pulzoval příslibem úlevy.

I otupen bolestí Eysk v nabídce poznal trojského koně. Vymnul si zpod víček slzy a přerušil spřízněné spojení. Okamžitě byl sám, odloučen od společenstva, v němž podvědomě žil od narození. Přízračné drápy zmizely. Eysk si oddechl. Polyp se mu pod rukama barvil doruda – tohle už nebyl přelud.

„Co to…"

Uviděl chlupaté drápaté nohy. Zalapal po dechu a zvedl hlavu. Chlupatý hominid s černou vlčí hlavou zavyl a natáhl se po něm.

Laton otevřel oči. Jeho rozdrcené tělo stravovala bolest. Nezáleželo na ní, a tak ji ignoroval. Věděl, že mu nezbývá moc času, než mozku dojde kyslík. Šok mu i tak ztěžoval soustředění. Rychle nahrál do nervových buněk v polypu pod spadlým jeřábem několik blokovacích programů. Vytvořil je kvůli Jantritu, a tak byly o několik řádů složitější než jednoduché fantomy, jimiž osobnost habitatu klamali malí Edenité. V první řadě zmrazil obraz svého těla v okolních světločivých buňkách.

Tehdy jeho srdce udeřilo naposled. Cítil zoufalou snahu multiplicity odrazit Lewisův útok na ostrov. Laton sázel všechno na předpoklad, že pouliční primitiv použije hrubou sílu. Nemýlil se, Lewisovy prosté, ale silné myšlenky se záhy prokousaly všemi vrstvami neuronů a odhazovaly z cesty obrané podprogramy. Latonovy podvratné rutiny ale vykořenit nedokázal, byly spíš symbiotické než parazitické, fungovaly ve shodě s hlavní osobností. Našel by je leda velice zkušený edenitský bitekový neuropatolog, ale ani on by je nedokázal vymazat.

Laton se naposledy pohrdavě ušklíbl. Vyčistil v nervech drobnou komůrku a nahrál se do ní. Než jeho tělo úplně opustilo vědomí, spustil ve všech buňkách proteovský virus.

Mosulovi se zdál sen. Ležel ve své posteli v obytné věži, vedle něj Clio. Mosul se probudil. Láskyplně se podíval na spící mladou ženu, byla pěkná a měla krásné dlouhé vlasy. Z vyzývavě kulatého prsu jí sklouzla deka. Políbil ji na bradavku. Zavrtěla se a ze sna se usmála. Z odpočívajícího mozku prosákla ven snová erotická představa.

Mosul se probudil. Nechápavě se zamračil na spící dívku ve své posteli. Ložnici zaplavovalo mlhavé narůžovělé světlo. Clio v něm měla vínovou barvu. Zahnal spánek. Večer se milovali několik hodin, má nárok na trochu odpočinku.

Okamžitě se poddala jeho polibkům a hned shodila přikrývku, aby se na ní mohl popást očima. Kde se jí dotkl, kůže mu pod prsty tvrdla a krabatěla. Clio se proměnila v seschlou babiznu.

Růžové světlo se změnilo v rudé, jako by ložnice krvácela. Polypové stěny se nadouvaly. V dálce bušilo obrovské srdce.

Mosul se probudil. Ložnici zaplavovalo narůžovělé světlo. Potil se, bylo mu strašné vedro.

Perniku, trápí mě noční můra… nejspíš. Jsem vzhůru?

Ano, Mosule.

Chválabohu. Proč je takové vedro?

Trápí tě moje noční můra.

Perniku!

Mosul se probudil a vyskočil z postele. Stěny ložnice rudě sálaly, tvrdý polyp se proměnil v tepající syrové maso. Žíly se v něm klepaly jako sulc. Znovu se ozvalo srdce, tentokrát hlasitěji. Vzduch kysele čpěl.

Perniku, pomoz mi!

Ne, Mosule.

Co to děláš?

Clio se otočila a vysmála se mu. Místo očí měla žluté koule. „Jdeme si pro tebe, Mosule, pro všechny jako ty. Pro všechny povýšenecký hajzly.“

Udeřila ho loktem mezi nohy. Mosul zařval bolestí, spadl na podlahu a z úst mu vytryskly žluté zvratky.

Mosul se probudil. Tentokrát doopravdy, tím si byl jistý. Všechno viděl nebezpečně jasně. Ležel na podlaze, zamotaný v prostěradle. Ložnice rudě žhnula, místo polypu stěny tepaly krví.

Clio se zasekla ve vlastní smyčce noční můry, nehty drásala čelo postele, nevidoucí oči upírala na strop. V hrdle jí chrčel křik, jako by se dusila. Mosul se pokusil vstát, ale na slizké nerovné podlaze mu klouzaly nohy. Poslal příkaz svalové membráně ve dveřích. Příliš pozdě si všiml, že se její tvar změnil z vertikální elipsy na horizontální spáru. Veliká tlama. Otevřela se, Mosul ještě zahlédl zkažené zuby velké jako bota a pak ložnici zaplavily husté žluté zvratky. Proud smrdutého hnusu ho zasáhl přímo do prsou, zvedl ho a vrhl na protější stěnu. Neodvážil se křičet, musel by si loknout. Máchal rukama, ale jako by plaval v lepidle. Zvratky proudily dál, hladina mu už stoupla nad kolena. Clio se o pár metrů dál otloukala o stěnu, bezvládné tělo se točilo ve víru. Nemohl k ní. Zvratky ho pálily, žaludeční kyseliny se už prožíraly kůží. Hladina mu stoupla po prsa. Snažil se udržet hlavu nahoře. Clio zmizela pod hladinou, ani se nestačila probudit. Zvratky tekly dál.

Pokud šlo o informace Lewise Sinclaira, ležela Latonova mrtvola pod spadlým jeřábem. Ne že by se obtěžoval to zkoumat. Ostrov Pernik byl veliký, daleko větší, než si dokázal představit, a člověk s jeho výchovou ho ani pořádně nechápal. Spřízněnostní vlnou posílal spícím obyvatelům noční můry, nutil se jim do snů a plnil jim hlavy šílenou hrůzou, aby otevřel cestu dalším duším. Únavné detaily správy biteku ignoroval,

neřídil vyživovací orgány, monitorovací programy ani otvírání dveří. Toužil jen zničit zbývající Edenity a věnoval tomu všechny síly.

Pod vlivem energistické bouře buňky ostrova růžově světélkovaly, statickými výboji zářil i mechový povlak. Pernik žhnul bezměsíčnou nocí jako veliký rubín zasazený do černého sametu oceánu. Kdyby nad ním někdo v té chvíli letěl, všiml by si, že se za okny bytů objevuje namodralé světlo, jako by se v obytných věžích blýskalo.

Parkem se rozléhaly vyděšené výkřiky. Na nábřeží už splývaly téměř v lahodný madrigal, výška hlasu téměř napodobovala vlnění moře.

Všude pobíhali služební šimpanzi a křičeli na sebe. Lewis při útoku vymazal jejich řídicí programy a dlouho potlačované opičí tlupové zvyky vypluly v parcích na povrch.

Zbylí polovědomí služebníci, všech osmnáct druhů potřebných k údržbě ostrova, buď upadli do apatie, nebo stále opakovali poslední úkol.

Latonova mrtvola se ve všeobecném zmatku nepovšimnuta rozkládala na protoplazmu.

Edenitští biotechnici, kteří prohlíželi trosky Jantritu, pojmenovali proces, jímž Laton upravil nervovou strukturu habitatu, názvem proteovský virus. Ve skutečnosti to bylo daleko složitější. Jeden vědec použil termín spřízněnostně programované organické molekuly.

Jupiterská rada víc informací neuvolnila, poněvadž byla znepokojena možnými důsledky. Výzkum pokračoval v rámci tajného prioritního projektu, který se soustředil hlavně na možnosti včasné výstrahy a obrany zbylých habitatů (a lidí). Projekt těch čtyřicet let postupoval pomalu, ale jistě.

Aniž by to Edenité věděli, i Laton dosáhl při výzkumu na Lalonde slušných úspěchů.

V pasivním stavu se vylepšený virus maskoval za netečné organely v buňkách jeho těla od jater po krvinky, od svalů po vlasy. Když Laton posledním spřízněnostním příkazem viry

aktivoval, každá organela vypustila dávku plasmidů (umělých smyček DNA) a nemalý počet transkripčních faktorů, proteinů schopných zapínat a vypínat geny. Jakmile se plasmidy dostaly do buněčné DNA, začala mitóza, štěpení buněk. Transkripční faktory úplně vyřadily lidskou DNA spolu s celou řadou nových plasmidů; budoucí úlohu namnožených buněk určoval jediný aktivní plasmid. Byla to drastická proměna. Statisíce Latonových buněk už umíraly, další miliony nepřežily zrychlenou mitózu, ale více než polovina se úspěšně namnožila a proměnila ve specializované diploidní gamety.

Z rukávů, nohavic a límce lodní kombinézy mu vytekl fialový sliz, z těla zbyly jen odolné vrstvy mrtvých buněk, jež zachovaly tvar původních orgánů, kostí a cév. Sliz se rozlil po polypu, pronikl mikroskopickými škvírami, prosákl do nervové soustavy o čtyři metry hlouběji. Jeho postup urychlily vyživovací kapiláry ostrova.

O čtyři hodiny později, když nad prokletým Perníkem svítalo, už většina gamet dosáhla nervové vrstvy. Druhá fáze proteovského viru byla odlišná. Gameta pronikla stěnou neuronu a vypustila plasmid určený Latonovým příkazem (na výběr jich měl čtyři sta). Plasmid provázel kvůli aktivaci příslušný transkripční faktor.

Mitóza vytvořila nervovou buňku skoro totožnou s originálem. Reprodukční cyklus už nešel zastavit, nové buňky nahrazovaly staré jako lavina. Z okraje ostrova se šířila řetězová reakce drobných změn. Běžela dostatečně dlouho.

Admirál Kolhammer skoro trefil, že Time Universe informuje Konfederaci rychleji než Edenité. Několik tuctů hvězdných soustav se o Latonovi dozvědělo napřed ze zpráv. Vlády byly do příletu sokolů hůře informované než místní redakce Time Universe. Situaci vyjasnily až diplomatické fleky admirála Samuala Alexandroviče a předsedy Konfederačního sněmu.

Veřejnost se samozřejmě zajímala hlavně o Latona: dávná hrozba povstala z popela jako ďáblův fénix. Lidé chtěli vědět, co se podniká k jeho nalezení a zničení. Vcelku hlučně se domáhali informací.

Prezidenti, králové i diktátoři museli prohlásit, že na hledám Latona nasadili všechny zdroje.

Podstatně menší pozornost vzbudilo zabírání lidí na Lalonde. Graeme Nicholson na ně nekladl velký důraz a zmínil se o něm jen jako o nepotvrzené fámě. Teprve po nějaké době se začali vědečtí redaktoři zamýšlet nad nákladností tak široké zabírací akce a ptát se, co se vlastně na Quallheimu opravdu stalo. Latonova přítomnost je zaslepila stejně jako všechny ostatní. Byl na Lalonde, a proto za všechny místní potíže může on.

Lépe informované vlády však byly vážně znepokojeny možností existence nezjistitelného energetického viru, který dokáže bez varování zabírat lidi. Předběžná zpráva dr. Gilmora o Jacqueline Couteurové nebyla uvolněna.

Armáda povolala zálohy, bitevní lodě měly bojovou pohotovost. Laton posloužil vládám jako záminka k důkladným kontrolám všech lodí. Celníci a imigrační úředníci měli hledat především válečnou nanoniku.

Jednotlivé národy v dané soustavě také začaly nevídaně spolupracovat, aby se varování dostalo ke všem a bylo bráno náležitě vážně. Den po příletu kurýra už o Latonovi věděli i na nejvzdálenějším asteroidu a zařizovali se podle toho.

Pět dnů po vyslání prvních sokolů admirálky Lalwaniové byla varována celá Konfederace. Mezi pár výjimek patřily hlavně lodě v mezihvězdném prostoru.

Oenone se hnal k Atlantidě na třech gé. V nákladovém prostoru vezl jen šedesát beden Norfolkských slz. Z Norfolku letěla Syrinx na Auckland, celých čtyři sta světelných let. Cena Norfolkských slz byla přímo úměrná vzdálenosti zákazníka od

Norfolku a Auckland patřil v tomto sektoru k nejbohatším planetám. Šedesát procent nákladu prodala prvnímu velkoobchodníkovi a dalších třicet edenitské rodinné firmě na místním habitatu. Byla to první dodávka na Auckland za patnáct měsíců a cena odpovídala. Syrinx splatila úvěr Jupiterské bance a navíc dost vydělala. Teď se vracela splnit slib daný Eyskově rodině.

Z rovníkové orbity se Oenoneho čidly podívala na planetu. Byla celá modrá a bílá. Pod povrchovými myšlenkami jí hrály vzpomínky probuzené pohledem na nekonečný oceán. Mosulova usměvavá tvář.

Nezdržíme se tu dlouho, viď? zeptal se významně Oenone.

Proč ne? popíchla ho. **Nerad si povídáš s ostrovy? Proti habitatům je to změna.**

Ty víš proč.

Nad Norfolkem jsi zůstal týden.

Tam byla spousta sokolů. Tady jenom patnáct.

Neměj strach. Nezdržíme se. Vyložíme Slzy a já se stavím za Mosulem.

Je mi sympatický.

Díky za důvěru. Když už tu budeme, poptej se ostrovů, jestli někdo nemá náklad.

Začnu hned.

Můžeš mě napřed spojit s Mosulem?

Na Perniku je půlnoc. Osobnost tvrdí, že Mosul zrovna není k dispozici.

A jéje. Zajímalo by mě, jak se ta holka jmenuje.

Syrinx.

Ano?

S Pernikem je něco v nepořádku.

Protože nemůže sehnat Mosula?

Ne, osobnost se změnila. Zmizela z ní radost.

Syrinx otevřela oči a rozhlédla se po kajutě. Na stěnách visely za sklem nejrůznější tretky nabrané na cestách. Mezi nimi našla patnácticentimetrovou kosticovou sošku dřepicího

Eskymáka od Mosula. Oenone byl ale příliš rozrušen, než aby jí dárek přinesl úlevu.

Třeba měla nějaká rybářská loď nehodu, nadhodila.

Pak by měli všichni truchlit, jak se sluší.

Ano.

Pernik se schovává za slušnou fasádou.

Najdeš mi Eyska?

Chviličku.

Syrinx nechala sokola protáhnout vědomí a za chvíli už ucítila Eyskovy myšlenky. Byl to pořád ten starý laskavý otec rodiny a tvrdý obchodník v jedné osobě.

Syrinx, zvolal vesele, **už jsme přemýšleli, kam jste se ztratila.**

Myslel jste, že jsem vás podrazila?

Já? Předstíral hrůzu. **Ten zatykač jsme na vás nechali vystavit jen pro všechny případy.**

Rozesmála se. **Mám tady vaše bedny Norfolkskejch slz.**

Kolik?

Šedesát.

No nic, to v rodině vypijeme za týden. Přistanete?

Ano, pokud není pozdě.

Ani náhodou. Pošlu na plochu pár šimpanzů, aby vyložili náklad.

Dobře. Je na ostrově všechno v pořádku?

Chvíle zaváhání, líčená nechápavost. **Ano. Díky za optání.**

Je tam Mosul?

Vy mladí na nic jiného nemyslíte.

Učíme se od starších. Je tam?

Je. Ale Clio by teď asi vyrušení neuvítala.

Je hodně pěkná?

Ano. Poslal jí obrázek rozesmátého obličeje napůl skrytého pod vlasy. **A chytrá. Už se chystají uzavřít formální svazek.**

To mám radost.

Díky. Neříkejte to Mosulovi, ale Clio bude skvělý přírůstek do rodiny.

Vida. Tak za pár hodin.

Těším se na vás. A pamatujte, že Mosul se všechno naučil ode mě.

Jako bych na to mohla zapomenout. Ukončila spojení.

Tak co? zeptal se Oenone.

Nevím. Nedokážu to specifikovat, ale mluvil hrozně nabubřele.

Mám se poptat na ostatních ostrovech?

Jen to ne. Přijdu na to dole na Perniku. Mosul mi to poví, něco mi dluží.

Přes čidla člunu si Syrinx nemohla být jistá, ale Pernik vypadal starší. Pravda, byla černá noc, ale věže vypadaly ošuntěle, skoro nahnile. Připomněly jí pozemskou Empire State Building, pečlivě uchovanou v dómu nad newyorskou archologií. Držela pohromadě, ale nedokázala shodit tíhu staletí.

Je ti dvaatřicet a vidíš všechno tak zkresleně, řekla si. Smůla, že má Mosul vážnou známost. Byl by dobrý otec.

Vyčítavě mlaskla. Ale její matka měla ve třiceti už dvě děti.

Máš přece Rubena, připomněl jí Oenone.

Nebylo by fér chtít to po něm. Musel by souhlasit.

Byl bych rád, kdybys měla dítě. Připadáš si nekompletní. Jsi rozladěná. To se mi nelíbí.

Necítím se nekompletní!

Ani jsi nepřipravila zygoty pro moje děti. Měla bys o takových věcech vážně přemýšlet.

Propána. Mluvíš jako moje matka.

Neumím lhát.

Hovno.

Tobě ne. A ty jsi začala o Mosulovi přemýšlet jako o otci.

Ano. Syrinx se raději nehádala. **Co bych si bez tebe počala?**

Oenone ji v myšlenkách láskyplně objal a Syrinx měla na chvíli dojem, že iontové pole prosáklo dovnitř a naplnilo kajutu zlatým světlem.

Přistáli na ploše v obchodním sektoru. Elektrofosforescenční buňky kolem ní jasně zářily. Svítilo se jen v několika oknech.

Vypadá to na smutek, řekla Syrinx Oxleymu na soukromé vlně, když scházela po schůdcích z raketoplánu. Dolů letěli jen dva, aby malý letoun pobral víc nákladu, ale stejně se budou muset dvakrát vrátit.

Ano. Rozhlédl se kolem a zamračil se. **V přístavu není moc lodí.**

Ze stínu vystoupil Eysk s Mosulem.

Syrinx na všechno zapomněla, protože ji Mosul hned nadšeně uvítal. V myšlence prosakovaly milostné podtóny.

Objala ho a dlouze políbila.

Chtěla bych ji poznat, řekla. **Má z pekla štěstí.**

Představím tě.

Stáli na ploše a plácali, zatímco místní šupinatí šimpanzi pod Oxleyho dozorem odnášeli náklad na procesorový vozík. Když naložili všech osmnáct beden, stroj odjel do skladu u letiště.

Mám hned letět pro další? zeptal se Oxley.

Prosím, přitakal Eysk. **Už jsem dohodl kupce.**

Pilot přikývl, mrkl na Syrinx v Mosulově objetí a zamířil zpátky do letounu. V pilotním křesle se napojil na řídicí procesory.

Něco narušovalo tvorbu koherentního magnetického pole. Dlouho nedrželo tvar a Oxley musel spustit kompenzačni programy. Když se konečně zvedl do vzduchu, pracoval generátor nebezpečně blízko maximálního výkonu.

Málem se v té chvíli vrátil. Ale jakmile nastoupal sto metrů, pole se rychle stabilizovalo. Musel podstatně snížit výkon. Diagnostické programy tvrdily, že všechny systémy fungují bez problémů.

Zanadával na kuluské stroje a nechal letový počítač nakreslit nejrychlejší vektor na Oenoneho orbitu.

Uvidíme se za tři hodiny, zavolala za ním Syrinx, ale to už jiskřička oblétala věže a mířila ostře k nebi.

Tři hodiny! Oxley na spřízněné vlně zasténal.

Jste profíci. Zvládnete to.

Otočil letoun špičkou ke hvězdám. Na oceánském světě nemusel mít strach, že práskne sonickým třeskem o obydlenou oblast. Patnáct kilometrů od ostrova už letěl dvakrát rychleji než zvuk. Pernik mu zmizel ze spřízněného vnímání. Obyčejně kontakt slábl s vzdáleností, dokud se úplně nevytratil. Ale teď měl pocit, jako by mezi nimi někdo zabouchl ocelové dveře. Oxleymu bylo přes sto padesát, viděl už víc než devadesát procent Konfederace, ale nepamatoval, že by se někdy edenitský habitat choval takhle. Bylo to zcela proti duchu konsenzuální jednoty.

Zapnul zadní čidla. Na obzoru zářila rudá perla, vodou blikaly paprsky.

„Co to…“ Slova se mu zasekla v hrdle.

Perniku? zavolal. **Perniku, co se to děje? Co má znamenat to světlo?**

Odpovědělo mu jen ticho. Na spřízněné vlně nezachytil jedinou myšlenku.

Syrinx?

Nic.

Oenone, na Perniku se něco děje. Můžeš se spojit se Syrinx?

Je tam, odvětil ustaraně sokol. **Ale nemůžu s ní mluvit. Něco ruší příjem.**

Nebesa. Otočil raketoplán a zamířil zpátky na ostrov.

Z křehkého spojení se sokolem se spřízněnost roztáhla a podpořila ho spojenými silami edenitských myslí. Nebyl už sám a neměl strach. Pochyby nahradila rozhodnost a sebedůvěra, vytoužená podpora jeho ztrápené duši. Chvíli si v maličkém stroji nad ohromným oceánem připadal strašně sám; teď se k němu připojil jeho druh od nadšených šestnáctiletých po ledovcové myšlenky samotných ostrovů. Připadal si zase

jako dítě v láskyplném objetí rodičů, moudřejší a silnější. Naplnil ho vděk za to, že patří k Edenitům.

Tady ostrov Thálie, Oxley, víme o Pernikově mlčení a svoláváme planetární poradu.

Starost mi dělá to červené světlo, odpověděl. Letoun zase spadl pod rychlost zvuku. Pernik nezdravě zářil osm kilometrů před ním.

Všechny mysli na planetě se spojily do velikého sboru dirigovaného ostrovy. Účastníci si sdělili útržky informací, zformulovali návrhy, prodiskutovali je, některé zavrhli a jiné rozpracovali. Po dvou vteřinách uvažování porada prohlásila: **Věříme, že za tím je Laton. Včera v noci na orbitě zakotvila loď stejné třídy jako Yaku a poslala na Pernik člun. Od té doby Pernik komunikuje jen ze šedesáti procent.**

Laton? zopakoval nevěřícně Oenone i jeho posádka.

Ano. Atlantská porada předala Oenonemu informace, jež před dvěma dny přinesl sokol. **Vzhledem k tomu, že nemáme vojenské družice, neprocházejí lodě příliš důkladnou kontrolou. Loď už samozřejmě odletěla, ale člun zůstal na ostrově. Pernika a jeho obyvatele zřejmě zabral lalondský energetický virus.**

Ach ne, zasténal Oxley. **Laton ne, ne znovu.**

Pernik se před ním zlatě rozzářil, jako by nad oceánem vycházelo slunce. Letoun sklouzl na pravobok a začal ztrácet výšku.

Syrinx odlétající raketoplán doprovodila pohledem. Noční vzduch byl chladnější než posledně, pod tunikou jí naskočila husí kůže. Mosul měl jen vestu a lehké kalhoty, ale zimu vůbec nevnímal. Dráždilo ji to. Dobrodružný drsňák. Tahle Clio má kliku.

Pojďte, vybídl ji Eysk. **Rodina se vás nemůže dočkat. Můžete povědět dětem, jaké je to na Norfolku.**

Ráda.

Mosul si ji přitáhl blíž a společně zamířili k nejbližší věži. Chová se ke mně skoro vlastnicky, pomyslela si.

Mosule, zeptala se na soukromé vlně, **co se tu děje? Všichni jste hrozně napjatí.** Stěží dokázala přesně předat pocity.

Nic se neděje. Ve vchodu do věžáku se usmál.

Nechápavě se na něj podívala. Odpověděl jí na všeobecné vlně, to byl vrchol nezdvořilosti.

Mosul zachytil její výraz a poslal jí tázavou myšlenku.

Tohle je… začala. Vtom se lekla. Oenone! Přestala cítit Oenoneho! „Mosule! Ztratil se. Ne, počkat. Cítím ho, ale slabounce. Mosule, něco tu ruší spřízněnost."

„Fakt?" Úsměv mu ztuhl do krutého šklebu, až uskočila leknutím. „Neměj strach, malá Syrinx. Krásná něžná maličká Syrinx, sama tak daleko od domova. Vážíme si daru, který jsi nám přinesla. Přijmeme tě do bratrstva daleko dokonalejšího než edenismus."

Otočila se a chtěla utéct. Za ní ale stálo pět mužů. Jeden z nich – zalapala po dechu – měl dvojnásobnou hlavu. Rysy tváře připomínal člověka jen vzdáleně, měl veliké ptačí oči, dlouhý orlí nos, veliké špičaté uši a propadlé vrásčité tváře.

„Co jste zač?" sykla.

„Kincaida si nevšímej," řekl Mosul. „Je to náš místní trol."

Po ostrově se rozlévalo rudé světlo podobné jako za norfolkské noci o Slunovratu. Začala se jí třást kolena. Byla to hanba, ale zůstala tu sama. Ještě nikdy se neocitla mimo sdílené myšlenkové pole Edenitů. ***Oenone!*** Zoufalý výkřik se jí odrážel v lebce. **Oenone, lásko moje, pomoc!**

Zachytila odpověď, sice nesrozumitelnou a slabou, ale kdesi na nebi její sokol vykřičel stejnou úzkost.

„Jdeme, Syrinx," poručil Mosul. Podal jí ruku. „Pojď s námi."

Nebyl to Mosul. Už si byla jistá.

„Nikdy."

„Jsi statečná," zalitoval. „A hloupá."

Měla velkou sílu, genové úpravy se o to postaraly. Ale jich tu stálo sedm. Napůl ji nesli a napůl strkali dál do domu.

Stěny tu vypadaly divně. Místo polypu byly z kamene. Z velikých žulových bloků sálalo stáří, jež cítila už při příletu. Zpod vápna prosakovala voda.

Sešli dolů po točitém schodišti, jež se časem tak zúžilo, že vedle ní mohl jít jen jeden z mužů. Rukáv lodní tuniky měla za chvíli mokrý a ušpiněný plísní. Věděla, že to není pravda, že tohle se ve skutečnosti nemůže stát. Atlantské ostrovy žádné sklepy neměly. Jen moře. Přesto už šla po schodech dolů tak dlouho, že se jí podlamovala kolena.

V podzemí se vytratil i rudý přísvit. Kamenné schodiště osvětlovaly pochodně. Z kouře jí slzely oči.

Schody končily na krátké chodbě. Muži prostrčili Syrinx masivními dubovými dveřmi. Za nimi uviděla středověkou mučírnu.

Uprostřed stál dřevěný skřipec s připravenými pouty. V koutě svítil koš s dřevěným uhlím. O něj byly opřené železné tyče.

Sám kat byl veliký tlustý chlap v kožené vestě. Přes pásek mu přetékal pupek. Stál u koše a nadával štíhlé dívce, že špatně tahá měchy.

„Tohle je Clio," řeklo Mosulovo tělo. „Chtěla ses s ní seznámit."

Mladá žena se otočila a usmála.

„O co jde?" zeptala se tiše Syrinx. Málem nevydala hlásku.

„Tohle je tu na tvou počest," odpověděl kat. Mluvil sametovým basem. „Dáme si na tobě záležet. Neseš nám veliký dar a já ho nechci poškodit."

„Jakej dar?"

„Živou loď. Stroje k vesmírné dopravě dokážeme ovládat jen těžko. Tvá loď ale létá s grácií. Jakmile dostaneme tebe, budeme mít i ji. Snadno pak dobudeme nové světy."

UTÍKEJ! Uteč, Oenone. Uteč z tohohle strašnýho světa, lásko. A nikdy se nevracej.

„Ach, Syrinx.“ Mosul se tvářil stejně soucitně jako kdysi. „Vzali jsme ti spřízněnost. Poslali jsme Oxleyho pryč. Vzali jsme ti všechny kamarády. Jseš tu s námi sama. A věř mi, dobře víme, co znamená pro Edenitu samota.“

„Blbče,“ ucedila. „To nebyla spřízněnost, ale láska.“

„Taky budeme Oenoneho milovat,“ ozval se jí v hlavě libozvučný chór.

Nedala najevo překvapení. „Oenone vás milovat nebude.“

„Čas všechno změní,“ pokračoval čarodějný sbor. „Což jsme nepřišli?“

„Nikdy,“ odsekla.

Trol Kincaid ji chytil prackami jak lopaty za lokty.

Syrinx zavřela oči a nechala se přimáčknout na skřipec. Tohle není pravda, a proto nemůžu cítit bolest. Tohle se neděje, a proto to nemůže bolet. Věř tomu!

Někdo jí roztrhl tuniku až po pás. Do prsou ji bodl žár.

Tohle není pravda, a proto nemůžu cítit bolest. Ne, ne, ne…

Ruben seděl s ostatními na Oenoneho můstku. U řízení je obviňovala dvě prázdná křesla.

Měl jsem letět s ní, řekl si Ruben. Kdybych jí nabídl všechno, co od života chtěla, neutíkala by tak nadšeně za Mosulem.

Můžeme za to všichni, Rubene, ozval se společný hlas Atlantidy. **A my selhali víc než ty, protože jsme na svůj svět pustili Latona. Ty ses provinil jen láskou.**

Zklamal jsem ji.

Ne. Každý je zodpovědný sám za sebe. Ona to ví stejně dobře jako ty. Jednotlivci mohou sdílet jen štěstí.

Všichni jsme lodě na nočním moři?

Vposledku ano.

Spojená mysl všech obyvatel planety oplývala takovou moudrostí, že nemohl neuvěřit. Ale právě o to šlo.

Dostala se do nesnází, připomněl. **Má strach, je odříznutá. Edenita by neměl být nikdy sám.**

Jsem s ní, oznámil Oenone. **Cítí mě, i když spolu nemůžeme mluvit.**

Děláme, co je v našich silách, řekla Atlantis. **Ale náš svět není připravený k boji.**

Ruben částí vědomí, napojenou na planetární poradu, uviděl Pernik vzplát jako slunce – a najednou byl připoutaný v kovové bleše neřízeně letící k zemi.

SYRINX! zařval Oenone. **Syrinx. Syrinx. Syrinx. Syrinx. Syrinx.**

Spřízněný hlas sokola zaduněl lidem v hlavách jako hromobití. Ruben měl pocit, že ohluchne. Serina seděla s otevřenými ústy, dlaně přitisknuté na uši, na tvářích slzy.

Oenone, ovládej se, okřikla loď planetární mysl.

Sokol ale neposlouchal. Cítil kapitánčinu bolest a bezmoc, když jí rozpálené železo vnikalo pod kůži. Myslela jen na jejich lásku. Oenone vzteky šlehal distorzním polem kolem sebe, jako by jím bil o mříže.

Splašená gravitace Rubena vtiskla do křesla a vzápětí vyhodila ke stropu. Ruce neměl připoutané, vylétly mu nad hlavu s čtyřnásobnou tíhou. Oenone sebou nepříčetně házel, z vzorovacích uzlin stříkaly cáry energie.

Tula na sokola ječela, ať okamžitě přestane. Po můstku poletovalo smetí, hrnky, bunda, vidličky, několik tištěných obvodů. Gravitace se kroutila hůř než na horské dráze. Chvíli viseli hlavou dolů, pak bokem, pokaždé ale vážili daleko víc než obvykle. Edwina sekl do tváře roztočený plošný spoj, vytryskla krev.

Ruben sotva slyšel křik ostatních sokolů nad Atlantidou. Všichni se snažili Oenoneho trochu zklidnit. Začali se stahovat, aby kolegu spoutali svými poli.

Pak prstenec posádky nakopla zatím nejhorší křeč. Ruben uslyšel skřípat stěny. Jeden řídicí pult se složil na podlahu jako harmonika. Z trhliny vystříkla chladicí kapalina a vylétly jiskry. Musel na chviličku ztratit vědomí.

Když se probral, držela gravitace na čtyřiceti stupních oproti horizontále.

Už letím, už letím, už letím, hýkal Oenone.

Ruben se v hrůze napojil na sokolova optická čidla. Zrychlovali k Atlantidě na dvou a půl gé. Svaly a šlachy se mu po předchozí šílené jízdě pomalu stahovaly.

Nad nejasným modrobílým obzorem se objevily rychlé tečky, skákaly po termosféře jako kamenné žabky. Sokoli už na Oenoneho řvali ze všech sil. Neposlouchal však je ani Atlantidu. Spěchal zachránit svou vyvolenou.

Jsou moc daleko, zazoufal si Ruben. Nedoženou nás včas.

Spojená mysl přerušila kontakt s Oxleym, aby se mohl nerušeně věnovat pilotování splašeného letounu. Posílal bitekovým procesorům jeden příkaz za druhým a přijímal systémové informace. Koherentní magnetické generátory selhávaly, datové spoje nepřenášely, fúzní pohon ztrácel tah, záložní zdroje v elektronových matricích se samovolně vybíjely. Ať už měl Pernik jakoukoli bojovou elektroniku, byla nejlepší, s jakou se kdy setkal, a pracovala k jeho zkáze.

Soustředil se na těch pár ovládacích kanálů, které ještě fungovaly, zmírnil rotaci a zpomalil pád. Slábnoucí magnetická pole zatlačila na iontové proudy a dostala letoun z vývrtky. Raketoplán se podélně otáčel čím dál pomaleji.

Oxley nepanikařil. Choval se jako na simulátoru. Sám sobě namluvil, že ho jen zkouší komise KVA.

Koutkem vědomí zachytil další problémy. V hlavě se mu zhmotnil náčrt Oenoneho letu k planetě.

Pouhý kilometr nad povrchem se raketoplán přestal točit. Nebezpečně rychle klesal. Oxley využil všechnu zbylou energii, aby zvedl nos letounu, využil vztlak plochého trupu a pokusil se ostrov přeletět. Vzdálenost byla jeho poslední nadějí. Na černé hladině pod ním se odrážely hvězdy, čím dál větší. Bojové pole nezesláblo.

Ze tmy vyskočil obrys ostrova. Spojený hlas obyvatel planety náhle utichl.

Do prázdna zazněl hrozivý identifikační signál.

Prosím o pozornost, řekl Laton. **Nemáme moc času. Oenone, vrať se, prosím, na orbitu.**

Zničené systémy raketoplánu náhle naskočily. Odstředivá síla zamáčkla cestou k nebi Oxleyho do pilotního křesla.

Lewis Sinclair se pozorně díval, jak kat opečovává Syrinxinu vykloubenou nohu rozpálenými kleštěmi a palicí. Už nekřičela tak nahlas. Došly jí síly. Ale vůli jí nezlomili. Byla tvrdá. Tenhle typ znal z Messopie, většinou šlo o policajty ze speciální jednotky. Lewisův dealer jednoho chytil a ať mu udělali cokoli, neřekl ani slovo.

Lewis nevěřil, že by se posedlí přes Syrinx dokázali zmocnit sokola. Ale zůstal zticha, ať se snaží. Jeho problém to nebyl, ostrov mu nabízel bezpečí v lidském těle nepředstavitelné. Vychutnával si úžasný rejstřík vjemů a pocitů.

Citlivé buňky v polypu byly fantasticky vnímavé, lidé mu se svými omezenými smysly připadali jako slepci. Lewis vědomím prozkoumával celý bitekový ostrov, ochutnával a zkoušel. Naučil se rozdělovat pozornost a řídit desítky procesů zároveň.

Syrinx zase zasténala, v hlavě jí znovu zazněl chór zatracených duší. Lewis uviděl v koutě mučírny dívenku. Lekl se tak, že celý ostrov nadskočil. To je ona! Ta holka z Messopie, Thérése, co se kvůli ní nechal zabít.

Na třináct let byla díky syntetickým hormonům vysoká, hubená a prsatá. Dlouhé havraní vlasy, hnědé oči a hezká dětská tvářinka, takovou chtěl někdy každý. Na sobě měla vypasované kožené šortky a rudou šněrovačku s obrovským výstřihem. Trochu se hrbila, žvýkala, ruku měla na boku.

Odkud se tu kurva vzala? zeptal se Lewis.

Co? zeptal se posedlý Eysk.

Ona. Thérése. Támhle za tebou.

Eysk se otočil a pak se zamračil na strop. **Děsná sranda. Drž už hubu. Ale…**

Thérése se zatvářila znuděně a odcourala se z mučírny.

Vy ji nevidíte?

Nikdo mu neodpověděl. Věděl, že je skutečná, slyšel její kroky, cítil na polypu černé jehlové podpatky, čichové buňky zachytily sladkou ovocnou vůni žvýkačky. Vydala se podzemní chodbou. Bůhvíproč měl potíže udržet ji v dohledu. Šla líně, ale Lewis měl dojem, že se pohybuje strašně rychle. Skoro si nevšiml, kde polyp přešel v beton. V chodbě svítily holé žárovky v drátěných klecích. Utíkala před ním, podpatky nahlas cvakaly. Nešel tak rychle jako ona, džíny se mu lepily na nohy. Ochladilo se, od úst mu stoupala pára.

Thérése prošla velkými šedivými dveřmi. Lewis ji následoval do prázdného podzemního skladiště v Messopii před pěti sty padesáti lety. V krku měl knedlík. Sklad byl dvacet metrů vysoký a šedesát dlouhý, z litého betonu lezla armatura natřená základovkou. Z výšin zalévalo prostor měsíční světlo dlouhých zářivek. Jako tehdy i teď na podlahu krvácelo prasklé potrubí.

Zůstala stát uprostřed sálu a vyzývavě se na něj podívala.

Sklopil oči a poprvé uviděl své tělo. „Ach ne," zazoufal. „Tohle není pravda."

Z druhého konce skladu uslyšel hlasité sebejisté kroky. Lewis na nic nečekal a dal se na útěk. Za ním ale nebyly dveře, jen betonová zeď. „Ježíšikriste. Kurva!"

„Nazdar Lewisi."

Ve svalech mu škubalo jako v Galvaniho stehýnkách. Zakousl se do rtu.

Thérése zmizela. Proti němu šlo tělo, jež posedl na Lalonde.

„Jseš mrtvej," vykoktal Lewis.

Laton se jen povýšenecky usmál. „Ze všech lidí ve vesmíru bys právě ty měl vědět, že žádná smrt není."

„Řídím to tady," zaječel Lewis. „Jsem Pernik." Zkusil na Latona vrhnout bílý oheň, spustit energistickou zkázu, roztrhat zombie na cucky.

Laton se zastavil pět metrů před ním. „Byl jsi Pernik. Jednou jsem ti řekl, že se setkáme jako rovný s rovným. Lhal jsem. Nedokážeš pochopit ani zlomek procesů, díky nimž ses ocitl v tomto vesmíru. Jsi neandrtálec, Lewisi. Věřil jsi v dobývání hrubou silou. Ale ani ses nezamyslel nad zdrojem své energistické moci. Vím to, tvoje nesnesitelně pomalé myšlenky jsem analyzoval od chvíle, co jsi posedl mé tělo."

„Co jste mi provedl?"

„Provedl? No, Lewisi, udělal jsem z tebe svou součást. Posedl jsem démona. Za správných okolností to není nemožné. V tomto případě jsem prostě ovládl Pernikovy nervy svou biologickou zbraní. Nervové buňky a cesty teď vedou jen mé myšlenky. Můžeš neurony zničit, ale už je neovládneš. Je to otázka kódu. Já ho znám, ty ne. A neptej se mě na něj, není to nic tak jednoduchého jako číslo. Teď funguješ jako můj podprogram, myslíš jen proto, že jsem ti to dovolil. Tak jsem tě sem zavolal."

„Myslím, protože jsem! Jsem sám sebou už stovky let, kreténe."

„A když se vrátíš do nicoty, budeš zase sám sebou. Svobodný a nezávislý. Chceš tam, Lewisi? Jen tak unikneš z mého zajetí. V tomto vesmíru můžeš fungovat jen v živé biologické struktuře. Jestli chceš, dovolím ti odejít."

Lewis ucítil na pásku zátěž. U boku se mu objevila pochva s elektrickým nožem. „Ne." Ochable zakroutil hlavou. „Ne, nepůjdu. O to vám jde. Beze mě bude Pernik zase myslet sám. To nedovolím, zabiju vás."

„Moc si fandíš, Lewisi. Svou sodomii nedokončíš. Myslíš si, jak jsi silný a rozhodný. Naprosto se mýlíš. Vy mrtví máte jen nejasný plán na obsazení našeho vesmíru. Všechno děláte jen kvůli své ubohé psychologické slabosti."

Lewis na svého mučitele vycenil zuby. „Vy jste ale namyšlenej zmrd. Rád bych viděl, co by s váma udělalo pár set let ničeho, bez jídla, bez vzduchu, bez hmatu, prostě hovno. Budeš škemrat, abysme tě vzali mezi sebe, debile.“

„Opravdu?“ Laton se usmíval beze špetky veselí. „Uvědom si, co jsi, Lewisi. Uvědom si, co byli zač ostatní navrácení. A pak se ptej: kde je zbytek lidstva? Ty stamiliardy, jež žily na Zemi od chvíle, co první z našich předků křísl dvěma kameny a vyrazil lovit mamuty?“

„Jsou ve mně, jsou jich miliardy, čekají na příležitost. A až se sem dostanou, odprásknou tě, imbecile.“

„Ale nejsou s tebou v nicotě, Lewisi, není tam rozhodně tolik duší, kolik by člověk čekal. Nedokážeš mi lhát, jsi mojí součástí. Vím všechno. Nejsou tam. Ptej se sám sebe, Lewisi, kdo tam není a proč?“

„Jdi do prdele.“ Lewis vytáhl nůž. Zkušeně ho zapnul a stříbrná čepel zabzučela.

„Lewisi, ovládej se. Tohle je moje realita.“

Čepel se Lewisovi zkroutila kolem prstů. Vyjekl a odhodil nůž. Zmizel dřív, než dopadl na podlahu. „Co se mnou chcete dělat?“ Bezmocně zvedl zaťaté pěsti. Měl chuť si je rozbít o beton.

Laton k němu popošel pár kroků. Lewis si až teď uvědomil, jak je Edenita veliký a majestátní. Jen s vypětím všech duševních sil před ním neucouvl.

„Chci zjednat nápravu,“ řekl Laton. „Alespoň částečnou. Pochybuji, že mi tento vesmír odpustí všechny mé zločiny. Uznávám, že to byly zločiny. Víš, teprve od tebe jsem se dozvěděl, jak jsem se mýlil. Všichni se snažíme dosáhnout nesmrtelnosti, protože tušíme určitou posmrtnou kontinuitu. Mezi naším vesmírem a prázdnotou za ním je však příliš tenké spojení, a tak tušíme jen velice málo. Pramení z toho spousta omylů ohledně života, spousta promarněných příležitostí a náboženských pastí. Strašně jsem se mýlil, když jsem toužil po nekonečném fyzickém životě, který je přitom pouhým

počátkem existence. Nebyl jsem o nic lepší než opice, co se snaží oloupat hologram banánu.“

„Jste šílenej!“ zařval Lewis. „Jste cvoklej šílenec.“

Laton se zatvářil lítostivě. „Ne šílenec, člověk. I v přerušeném životě mám city. A slabosti. Například touhu po pomstě. Ale o té víš všechno, viď, Lewisi? Pomsta je prvořadá motivace, žlázy nežlázy. V nicotě jsi plál touhou po pomstě na živých za to, že žijí.

Tak já se teď pomstím za bolest, které jsi s takovou radostí vystavil můj druh. Tedy Edenity. Jsem jeden z nich. Nakonec. Psanec, ale hrdý na svůj rod, na jejich pošetilou pýchu a čest. Edenité jsou mírumilovní, zvláště tady na Perniku, a tys je s radostí připravil o rozum. Zničils i mé děti, Lewisi, a měl jsi z toho radost.“

„To pořád mám! Doufám, že tě to sralo. Doufám, že po nocích řveš, když si na ně vzpomeneš. Chci, abys trpěl, sračko, abys brečel. Jestli jsem část tvejch vzpomínek, tak ti nedovolím zapomenout.“

„Ach Lewisi, ty jsi ještě nic nepochopil?“ Laton si v ruce vyčaroval nůž. Měl půlmetrovou elektrickou čepel. „Osvobodím Syrinx a informuji atlantskou poradu o pravé podstatě hrozby, proti níž stojí. Zbývající posedlí ovšem představují určitý problém. Takže je musíš přemoci, Lewisi. Úplně tě pohltím.“

„Nikdy! Nepomůžu ti.“

Laton nakročil. „O tom ty nerozhoduješ.“

Lewis se dal na útěk, i když věděl, že to nemá cenu. Stěny se stahovaly, sklad už byl velký jen jako tenisový kurt, jako pokoj, jako předsíň.

„Žádám moc nad energistickými přebytky, Lewisi. Energii z kolize systémů. Na to potřebuji tvoje já. Musím tě posednout úplně.“

„Ne!“ Lewis zvedl ruce, ale čepel už letěla. Znovu uslyšel praštění drcených kostí. Nesnesitelnou bolest následovala ničivá otupělost. Z pahýlu předloktí mu vystříkla krev.

„Sbohem, Lewisi. Asi nějakou dobu potrvá, než se zase setkáme. Rozhodně ti přeji hodně štěstí při pátrání."

Lewis se zhroutil do kouta, tenisky mu klouzaly v kaluži krve. „Hajzle," ucedil bezkrevnými rty. „Dělej. Tak sekni, ty zmrde."

„Promiň, Lewisi, ale jak jsem řekl, musím tě pohltit celého. Je to trochu upířina, i když ironii téhle situace asi nedoceníš. Bohužel musíš po celou dobu zůstat při vědomí." Laton přidal napolo omluvný úsměv.

Lewisovi konečně došlo, o čem to Edenita mluví. Dal se do křiku. Když Laton zvedl useknutou ruku a zakousl se do ní, ještě křičel.

Osvětlení Perniku se v okamžiku vrátilo k normálu. V obytných věžích se rozsvítila modrá okna, v parcích oranžové lampy, na letišti elektrofosforescenční kruhy a na molech celý povrch.

Oxleyho pohled uchvátil. Je to kruté, že tak krásný tvor hostí nejpodlejší zlo.

Pane Oxley, okamžitě přistaňte, prosím, řekl Laton. **Nemám moc času. Vzdorují mi.**

Přistát? Oxley se přiškrceně rozesmál. **Ukaž se mi, Latone, a já si pro tebe dojdu. Až se potkáme, budu mít na tachometru tak dvacet Machů. Ukaž se!**

Nehloupněte. Jsem Pernik.

Kde je Syrinx?

Naživu. Oenone vám to potvrdí. Musíte ji ale hned vyzvednout, potřebuje akutně lékařskou péči.

Oenone? Zatímco se sokola ptal na Syrinx, koutkem vědomí vnímal, jak Laton přenáší do planetární mysli velká kvanta informací.

Sokol nebyl schopen soustředit myšlenky. Už nepadal, naopak se pracně vracel mezosférou, distorzní pole táhlo sotva desetinou gé.

Oenone, žije?

Ano.

Sokolovy pocity pilotovi vehnaly slzy do očí.

Oxley, zavolal Ruben, **pokud je naděje, prosím tě…**

Dobře. Prohlédl si ostrov. Všude poblikávala světla, hvězdičky s výdrží zlomku vteřiny. Působilo to kouzelně, ale Oxley raději nepřemýšlel, co se dole děje.

Atlanťané, mám přistát?

Ano. Jiný letoun se na Pernik včas nedostane. Věřte Latonovi.

A je to, vesmír se zbláznil. **Do prdele. No jo, letím dolů.**

Když Oxley klesal na přistávací plochu, v ústředním parku začalo hořet. O kus dál uviděl raketoplán povalený na bok, podvozek zlomený, v trupu díru. Na polypu u paty nejbližší obytné věže ležely mrtvoly, většina z nich vypadala jako sežehnutá bleskem, z některých se ještě kouřilo.

V dálce zaduněl výbuch a z okna na druhé straně parku vylétla oranžová ohnivá koule.

Učí se rychle, poznamenal klidně Laton. **Ve skupině dokáží odrazit mé energistické útoky. Samozřejmě se nemůžou bránit věčně.**

Oxleymu docházely nervy. Pořád byl přesvědčený, že je to nějaká obludná past. Rozhovor ji odjistí a ocelové čelisti sklapnou. **Kde je Syrinx?**

Už jde. Otevři přechodovou komoru.

Planetární mysl vyrovnala jeho nejistotu návalem odvahy. Aniž by si to uvědomil, vypnul iontové pole a otevřel dveře.

Do kajuty dolehl křik a skřípění kovů. Oxley zavětřil. S vůní moře se mísil pach hniloby. Škrábal ho na jazyku. Stiskl si nos a zamířil na záď.

Po ploše k němu kdosi šel. Měl tři metry na výšku, holou smetanovou kůži a prakticky žádnou tvář. V náruči někoho nesl.

„Syrinx," vydechl Oxley. Cítil, jak se mu do očí cpe Oenone.

Tři čtvrtiny těla jí pokrývaly nanonické obklady. Ani tlusté balíky ale nedokázaly zakrýt strašlivá zmrzačení končetin i trupu.

Nanonika v tomto prostředí moc nefunguje, vysvětlil Laton, když obr stanul na schůdcích. **Ve vzduchu se to zlepší.**

Kdo to udělal?

Neznám jejich jména. Ale ujišťuji vás, že těla, která posedli, jsem zneschopnil.

Oxley zacouval do kajuty zcela zbaven řeči. Laton zřejmě řídí i procesor raketoplánu, protože se přední křeslo pro cestující samo roztáhlo na nouzové lůžko. Ze stěny nad ním vyjely základní diagnostické a podpůrné přístroje.

Obr Syrinx něžně uložil a pak se narovnal. Hlavou se dotýkal stropu. Oxley chtěl běžet k raněné, ale nedokázal odtrhnout oči od bílého titána. Nevýrazná tvář se mu rozvlnila a Oxley poznal Latona.

„Leťte do Sluneční soustavy," řekla loutka. „Je tam lepší lékařské vybavení. Jupiterská rada se ale musí dozvědět o pravé podstatě hrozby, již pro Konfederaci představují navrácené duše. To je váš hlavní úkol." Oxley trhaně přikývl. „Co vy?"

„Já vás budu bránit před posedlými, dokud neopustíte Pernik. Pak se vydám na dlouhou cestu." Obr se soucitně usmál. „Pokud vás to uklidní, vyřiďte našemu rodu, že je mi Jantritu opravdu líto. Strašně jsem se mýlil."

„Ano."

„Nežádám odpuštění, protože to není v moci edenismu. Vyřiďte jim, že jsem se nakonec polepšil. To by je mělo nakopnout."

Obr se otočil a opustil kajutu. Ve dveřích ztratil tvar a vytekl na plochu.

Když přišel konec, letěl raketoplán patnáctkrát rychleji než zvuk ionosférou pět set kilometrů od Perniku.

Laton vyčkal, až se maličký letoun dostane z dosahu jakéhokoli případného výbuchu, a pak současně uvolnil všechnu chemickou energii uloženou v buňkách ostrova. Exploze se vyrovnala dopadu antihmotové vyhlazovací pumy. Několik tsunami oběhlo celou planetu.

7

Toho večera bylo u Harkeyho ticho. Včera odletěla kurážná flotilka Terrance Smithe a s ní hodně štamgastů. Kapele scházelo nadšení a na parketu tančilo jen pět párů. U jednoho stolu seděl Gideon Kavanagh, nanonický obklad, který připravoval pahýl ruky na klon, umně skrýval pod volným purpurovým sakem. Společnost mu dělala štíhlá rozesmátá pětadvacítka v červených večerních šatech. U baru postávaly znuděné servírky a povídaly si.

Meyerovi apatická atmosféra tentokrát nevadila. Občas si potřeboval odpočinout od pózy zábavného vypravěče, bonvivána, leteckého esa a lamače dívčích srdcí, prostě od vlastností, jež od nezávislého kapitána každý čekal. Na takové nesmysly už byl starý.

Ať se předvádějí mladí, třeba Jozue, říkal si. I když ten nemusí nic předstírat.

Ani u tebe to nebyla vždycky jen póza, řekl Udat.

Kolem jeho kóje prošla mladá servírka, blond orientálka s rozparky do pasu. Neměl na ni zálusk, ale rád se díval. **To už je dávno,** řekl jestřábovi ironicky, ale trochu po pravdě.

U jeho stolu seděla Cherri Barnesová, pili spolu ledové valencayské bílé. Byl s ní rád. Chytrá, pěkná, necítila potřebu zaplnit každé mlčení plácáním, na lodi na ni byl spoleh a několikrát ji dostal do postele. I tam si rozuměli.

Její společnost ti svědčí, prohlásil Udat. **Mám z toho radost.**

No jo, když z toho máš radost…

Potřebujeme se proletět. Nemáš co dělat. Já bych rád vypadnul.

Mohli jsme letět na Lalonde.

To ne. Takové mise ti už nesedí.

Máš pravdu. Ale Bůh ví, že bych si to s tím parchantem Latonem rád vyřídil. Ale i tohle rád přenechám Calvertovi a jemu podobným. Jenom nechápu, co tam dělá, když vydělal tolik peněz.

Třeba si chce něco dokázat.

Ne. Jozue ne. Děje se tu něco divnýho. A jak ho znám, stejně mu jde o peníze. Určitě se to časem dozvíme. Zmizela spousta lodí, aspoň máme šanci. Měli bysme snadno najít klienta.

Hodně lodí najal Time Universe. Claudia Dohanová chtěla na rozvoz reportáže Graema Nicholsona hlavně jestřáby. Říkala, že běží o čas.

Bylo to moc narychlo.

Zvládli bychom to.

Kdybych chtěl trávit všechen čas s matkou a ne s jestřábem, zůstal bych doma.

Promiň. Naštval jsem tě.

Ne. To Laton. Dělá mi starosti. Jenom si to představ objevit se po takový době.

Vojáci ho najdou.

Jo. Jasně.

„O čem si to povídáte?“ zeptala se Cherri.

„Co? Aha, promiň.“ Ostýchavě se usmál. „O Latonovi, když už to musíš vědět. Jen si představ, zase je na svobodě…“

„To si říká padesát miliard lidí.“ Podívala se do jídelního lístku. „Objednáme si, mám hlad jako vlk.“

Vybrali kuře s oblohou a další láhev vína.

„Potíž je v tom, kde najdeš bezpečí,“ řekl Meyer, když servírka odešla. „Dokud ho Konfederační loďstvo nenajde, je mezihvězdná doprava v ohrožení. Pojišťovny nasadí strašný pálky.“

„Tak budeme vozit data. Tak nemusíme nikde přistát. Nebo můžeme obsluhovat jen edenitské habitaty.“

Posunul sklenici, ten nápad se mu nelíbil. „To je, jako bysme se vzdali, nechali ho vyhrát.“

„Tak už se rozmysli.“

Zmohl se na přelétavý úsměv. „Já nevím.“

„Kapitán Meyer?“

Zvedl oči. V čele stolu stála malá černoška v šedém kostýmu. Vedle ní vypadala Cherri jako albín. Meyer ji odhadl na šedesát. „To jsem já.“

„Vám patří Udat?“

„Ano.“ Kdekoli jinde než na Tranquillity by ji Meyer považoval za daňovou kontrolu.

„Jsem doktorka Alkad Mzuová,“ představila se. „Mohla bych se k vám na chvíli posadit? Mám obchodní nabídku.“

„Prosím.“

Požádal servírku o třetí sklenici a nalil doktorce zbytek vína.

„Potřebuji se dopravit ven ze soustavy,“ řekla Alkad. „Jenom vy? Bez nákladu?“

„Správně. Je to problém?“

„To ne. Ale Udat nelítá lacino. Abych řekl pravdu, jednoho pasažéra jsme snad ještě nikdy nevezli.“

Je to tak, potvrdil Udat.

Meyer zamaskoval dětinský úsměv. „Kam chcete cestovat? Třeba vám hned řeknu cenu.“

„Do Nové Kalifornie.“ Ochutnala víno, aniž by z něj spustila oči.

Koutkem oka Meyer zahlédl, jak se Cherri mračí. Z Tranquillity létala na Novou Kalifornii třikrát až čtyřikrát týdně pravidelná linka a navíc nejrůznější najaté lodě. Provoz neutlumila ani hrůza z Latona. Alkad Mzuová ho začala zajímat.

Tak fajn, uvidíme, jak moc o to stojí. „Bude to stát nejméně tři sta tisíc fuseodolarů.“

„Takovou cenu jsem zhruba čekala," odvětila. „Na místě chci nabrat náklad a pokračovat s ním k další zastávce. Můžete mi, prosím, nadatovat kapacitu a letové vlastnosti Udata?"

„Samozřejmě." Uklidnila ho jen částečně. Budoucí náklad byl dobrý důvod, proč si najmout celou loď. Ale proč neletí do Nové Kalifornie běžnou linkou a nenajme si loď až na místě? Nenapadl ho jiný důvod, než že chce právě jestřába. To nevypadá dobře, to vůbec nevypadá dobře. „Udat je k dispozici jen na civilní lety," upozornil ji.

„Samozřejmě," odtušila Alkad Mzuová.

„Tak to je v pořádku." Otevřel kanál do její nanoniky a nadatoval jí technické parametry své lodi.

„Jaké zboží naložíme?" zeptala se Cherri. „Jsem na Udatu zodpovědná za náklad, mohu vám poradit."

„Lékařské přístroje," odvětila Alkad. „Mám tady pár seznamů." Nadatovala je Meyerovi.

V hlavě se mu rozvinula nepřehledná změť schémat a plánů. „Fajn," prohlásil trochu zaraženě. „Podíváme se na to později." Musím to prohnat analytickým programem, dodal v duchu.

„Děkuji," řekla Alkad. „Z Nové Kalifornie poletíme zhruba dvě stě světelných let, propočítejte, prosím, náklady spojené s dopravou mého zboží. O odhad ceny požádám i jiné kapitány."

„Nám může stěží někdo konkurovat."

„Máte nějaký důvod nám neprozradit, kam míříme?" zeptala se Cherri.

„Mise ještě není přesně rozplánovaná. Ráda bych si domněnky nechala pro sebe. O cíli vás však rozhodně zpravím, než opustíme Tranquillity." Alkad se zvedla od stolu. „Děkuji za váš čas, pane kapitáne. Doufám, že se ještě uvidíme. Plnou cenu mi, prosím, nadatujte, kdykoli se vám to bude hodit."

„Vína se skoro nedotkla," poznamenala Cherri, když doktorka odešla.

„Jo," přitakal v zamyšlení Meyer. Od baru odešlo dalších pět lidí, žádný z nich nepatřil k lodím. Kupci? Na to nevypadali dost zazobaně.

„Dáme jí oficiální nabídku?"

„Dobrá otázka."

Chtěl bych se podívat na Novou Kalifornii, ozval se Udat s nadějí v hlase.

Už jsme tam byli. Chceš si zalítat.

Ano. Na té římse už mě to nudí. Udat mu poslal obraz hvězdné oblohy viděné z římsy na víku Tranquillity. Hvězdy zrychleně běhaly po stále stejných drahách, nerotující přístav zatím zešedl, popraskal a rozpadl se stářím.

Meyer se zazubil. **Ty máš ale představivost. Seženu kšeft. Slibuju.**

Skvěle!

„Myslím, že bysme si o tý Mzuový měli něco zjistit," řekl nahlas. „Nehraje na rovinu."

„Opravdu?" zaryla Cherri a naklonila hlavu. „Ty sis toho fakt všiml?"

Ione opustila přenos. Kolem se zhmotnil její byt. Augustýn po stole rozhodně mířil ke zbytku salátu rychlostí půl metru za minutu. Koutkem mysli si ještě uvědomovala, že Alkad Mzuová čeká ve vestibulu jednatřicátého patra hvězdodrapu svaté Marty na výtah. V parčíku nad ní se motalo sedm agentů upozorněných kolegy v Harkeyho baru. Dva z nich – žena z Nové Británie a kuluský zástupce velitelky – se důsledně vyhýbali pohledu z očí do očí. Poslední tři neděle trávili většinu volna společně v posteli.

V dějepise jsem se učila, že ve dvacátém století se americká CIA pokusila zbavit komunistického prezidenta na nějakém karibském ostrově bombou v doutníku, řekla Ione.

Opravdu? zacvrlikala slušně Tranquillity.

Šest set let pokroku na lidský způsob.

Mám Meyerovi oznámit, že Alkad Mzuová nedostane výjezdní vízum?

Spíš bys mu měl sdělit, že Udata sestřelím, když ji vezme na palubu. Ne, ještě nic nepodnikneme. Kolik kapitánů už oslovila?

Za posledních dvacet měsíců šedesát tři.

A pokaždé to dělá stejně, přemítala Ione. Nechá si vypočítat cenu do nějaké soustavy, kde údajně nabere náklad. Pokaždé je to jiná soustava, ale jen Jozueho Calverta požádala o dopravu na Garissu. Ione se snažila nedomýšlet, co to znamená. Musí to být náhoda.

Určitě je to náhoda, utěšoval ji habitat.

Nehlídala jsem si myšlenky. Promiň.

Víckrát se s ním nesetkala.

Ne. Ale zajímalo by mě, o co jí jde.

Mám dvojí vysvětlení. Buď si uvědomuje, kolik lidí za ní slídí – a jistě o nich ví – a dělá si legraci na jejich účet.

Legraci? Tomu říkáš legrace? Vyhrožovat, že znovu sestrojí Alchymistu?

Její domovská planeta byla zničena. Musíš jí tolerovat trochu černého humoru.

No jistě. Co dál?

Za druhé se snaží vytvořit tolik možností úniku, aby je agenti nestačili sledovat. Šedesát tři kapitánů je moc i na hodně drsnou hru.

Musí ale vědět, že tebe nezmate.

Ano.

Zvláštní žena.

Velice inteligentní žena.

Ione se natáhla po odsunutém talíři a začala trhat salát na kousky. Augustýn ji chvíli zbožně sledoval a pak se do zbytků s chutí pustil.

Dokáže Mzuová nějak obejít tvůj dozor? Edenité dovedou ošálit čidla habitatů.

Řekl bych, že je to vysoce nepravděpodobné. Žádný Edenita mi nikdy neunikl a za časů tvého dědečka se o to pokoušeli docela často.

Opravdu? Zvedla hlavu.

Ano, hlavně agenti. Nepovedlo se jim to. Navíc jsem se o jejich postupech hodně dozvěděl. Naštěstí nepoužívám stejné myšlenkové vzorce jako edenitské habitaty, takže jsem vůči jejich úskokům poměrně odolný. A Alkad Mzuová neovládá spřízněnost.

Můžeme si být jistí? Mezi zničením Garissy a příletem sem byla čtyři roky nezvěstná. Mohla si nechat implantovat neuronové symbionty.

Nenechala. Při nástupu do výzkumu Laymilů podstupuje každý kvůli pojištění kompletní prohlídku. Má nervovou nanoniku, ale žádné spřízněnostní symbionty. Ani jiné implantáty, když už o tom mluvíme.

Hm. Stejně mi ty její schůzky s kapitány dělají starosti. Možná kdybych se s ní soukromě sešla, řekla jí, jak nás štve…

To by mohlo zabrat.

Mluvil s ní někdy otec?

Ne.

Tak já si to promyslím, nechci na ni jen tak vlítnout. Možná bych ji mohla pozvat na neformální večeři.

Jistě. Společenské zvyklosti dodržuje.

Dobře. Mezitím na ni nasaď dvojnásobný počet seržantů. Když po Konfederaci lítá Laton, neměli bychom admirálu Alexandroviči přidělávat starosti.

Meyer a Cherri Barnesová vyjeli výtahem do foyeru svaté Marty. Sešli po schodech na stanici podzemky a zavolali si vůz.

„Jdeme do hotelu, nebo na Udata?“ zeptala se Cherri.

„V hotelu mám větší postel,“

Usmála se a zavěsila se do něj. „Já taky.“

Vůz přijel a Meyer mu nadatoval adresu hotelu. Zrychlení je vmáčklo do sedadel. Meyer se uvelebil, Cherri se ho ještě nepustila.

Nanonika ho upozornila, že jeden ze souborů uložených v paměti se mění. Antivirová ochrana buňku okamžitě izolovala. Podle menu to byl soupis nákladu od Alkad Mzuové.

Antivirový program ohlásil konec přeměny a prozkoumal nový formát souboru. Nebyl nepřátelský. Soubor prostě obsahoval samospouštěcí organizátor dat, který z nesrozumitelných plánů udělal něco úplně jiného. Tajnou zprávu.

Meyer si ji přečetl.

„Do prdele," ulevil si o patnáct vteřin později.

Tak tohle bude frajeřina, okomentoval zprávu vzrušeně Udat.

Ombey bylo nejmladší kuluské knížectví. Jedinou terrakompatibilní planetu v soustavě objevila čtyřicet dva milionů kilometrů od hvězdy typu G2 průzkumná loď kuluského hvězdného letectva roku 2457. Poté, co ekologové prohlásili místní biosféru za neškodnou, vyhlásil král Lukáš nad soustavou protektorát a roku 2470 ji zpřístupnil osadníkům. Na rozdíl od jiných kolonizovaných světů jako Lalonde, kde rozvojové společnosti horko těžko sháněly investory, dostávalo Ombey prostředky přímo ze státní pokladny a z královské Kulu Corporation. Ani v začátcích planeta nevypadala jako kolonie prvního stupně. Neprošla dokonce čistě zemědělskou fází. Dřív než první osadník se na oběžné dráze objevil železitý asteroid Guyana a vojenští inženýři ho okamžitě začali předělávat na základnu. Bohatší kuluské strojírenské společnosti v soustavě hned založily orbitální továrny, aby využily daňových úlev a vojenských zakázek. Kulu Corporation začala osídlovat asteroid na oběžné dráze plynového obra Nonoiutu a těžit z atmosféry He3. Saldanové z náboženských důvodů nedovolovali ve svých soustavách stavět habitaty.

Když dorazili první farmáři, vláda už zajistila odbyt zemědělských výrobků, zdravotní péči, komunikace, soudy a vzdělání, byť ne na úrovni běžné ve zbytku říše. Každá rodina dostala čtyřicet hektarů půdy, velkorysou půjčku na osivo a stroje a příslib dalších pozemků pro děti. Přednost dostala industrializace a na planetě přistály celé strojírenské závody. Vláda poskytla masivní podporu začínajícím podnikatelům. V druhém desetiletí se vyrovnal počet zemědělců a průmyslových dělníků.

Roku 2500 překročila populace třímilionovou hranici a soustava se z protektorátu stala samostatným knížectvím pod vládou některého z králových sourozenců.

Akci jako osídlení Ombeye si může dovolit jen velice silná ekonomika. Saldanové byli přesvědčeni, že se investice vyplatí. Knížectví začalo vynášet až po devadesáti letech, ale už předtím zvedlo královskému rodu v celé Konfederaci prestiž a politický, hospodářský i vojenský vliv. Saldanové si zajistili pozici, i když s republikány se vypořádali dávno předtím. Navíc Ombey zabrali bez jediné námitky okolních soustav.

Do roku 2611 se na nízké oběžné dráze kolem slunce uhnízdilo dvanáct obydlených asteroidů a další byly na cestě. Planeta měla téměř dvě stě milionů obyvatel a další dva miliony žily na asteroidech. Hospodářské a průmyslové soběstačnosti dosáhla soustava už v létě 2545, zvyšovala vývoz a dlouho nedostala žádné peníze z centra. Ombey bylo plné vzrušení a optimismu.

Kapitánka Farrah Montgomeryová počítala na cestu z Lalonde se čtyřmi dny. Když Ekwan konečně skočil do soustavy Ombey a objevil se dvě stě tisíc kilometrů nad planetou, měl za sebou osm dní letu. Kolonizační transportér od první minuty sužovaly nejrůznější technické závady. Součástky se lámaly, obvody zkratovaly nebo se bezdůvodně vypínaly. Posádka už měla nouzových oprav plné zuby. Fúzní motory měly navíc

znepokojivě nevyrovnaný tah a velká loď se jen s obtížemi a zdlouhavě zaměřovala k dalšímu skoku. Docházelo palivo.

Z trupu vyjela čidla a Farrah Montgomeryová se zorientovala. Nad planetu právě vycházel jediný měsíc, Jethro, veliká šedožlutá koule posetá drobnými hlubokými krátery a dlouhými bílými paprsky. Ekwan letěl nad neosvětlenou stranou Ombeye, mezi jiskřivými oceány se černal pouštní kontinent Černý prach. Na východní straně se světly měst rýsoval světadíl Espartan, sídel směrem od moře ubývalo, hornatý střed Espartanu tonul ve tmě.

Když Farrah Montgomeryová dostala povolení civilního letového provozu, spojil se Ralph Hiltch s vojenskou základnou na Guyaně a požádal o povolení k přistání spolu s vyhlášením poplachu čtvrtého stupně. Ekwan se na jednom a čtvrt gé připojil k asteroidu, přístroje už daly pokoj. Velitel základny admirál Pascoe Farquar vyhlásil poplach. Vojenské objekty opustili civilisté. Obchodní doprava byla odkloněna. V izolované laboratoři se na Geralda Skibbowa začali chystat xenobiologové, nanologové a zbrojní odborníci.

Ekwan přistál na nerotujícím kosmoportu v bezpečnostním kordonu. Vojáci a zaměstnanci přístavu pět hodin budili tři tisíce zmatených kolonistů a přidělovali jim místo v kasárnách. Ralph Hiltch a sir Asquith strávili většinu času poradou s Pascoem Farquarem a jeho lidmi. Po zhlédnutí záznamů Deana Folana a informací Darcyho a Lori o Latonovi se admirál rozhodl zvýšit pohotovost na stupeň tři.

Do stázového oddílu Ekwanu vlétl poslední z padesáti obrněných mariňáků. Všichni měli vylepšené svaly a zkušenosti s bojem v beztíži. Osm mělo v rukou automatické bezzákluzové konvenční karabiny. Podle pokynů Cathala Fitzgeralda obklíčili stázovou komoru Geralda Skibbowa třemi soustřednými kruhy, po pěti stáli i za ní, kdyby se prolámal železnou stěnou. Na nosníky umístili přídavné osvětlení, všechny reflektory namířené na poslední neotevřenou krabici. Stíny vojáků se proplétaly na mřížové podlaze.

Ralph předával výjev přes nervovou nanoniku admirálovi i připraveným expertům. Měl trému mluvit k mariňákům.

„Možná to kvůli jednomu člověku vypadá přehnané," začal projev, „ale ani na chvilku nepolevujte v pozornosti. Nejsme si jistí, že je člověk, dokáže zabíjet energií na dálku účinněji, než si dokážeme vysvětlit. Pokud vás to uklidní, neorientuje se v beztíži. Na vás je odvést ho do izolované laboratoře. Tam se ho ujmou technici. Mají za to, že se z klece nedostane. Dostat ho do ní ale nebude nic pěkného."

Ustoupil od stázové bedny a všiml si, že mariňáci v první řadě trochu znervózněli.

Proboha, jsou to mladíčci. Doufám, že mě brali vážně.

Zkontroloval vlastní helmu a zhluboka se nadechl. „Tak jo, Cathale, vypni to."

Zpoza průzoru zmizela tma a objevil se válcový kompozitový sarkofág. Ralph se snažil zaslechnout zoufalé rány, jimiž Skibbow krabici častoval, než ho odřízli od času. V sekci ale vládlo ticho, jen vojáci občas zašoupali nohama.

„Otevři víko."

Začalo se odsouvat. Ralph se připravil, že Skibbow vypálí ven jako splašená bojová vosa na čtyřiceti gé. Uslyšel jen zoufalé kníkání. Cathal se na něj nechápavě podíval.

Proboha, nespletli jsme si krabici?

„Fajn, všichni ustupte," přikázal Ralph. „Vy dva," ukázal na vojáky s karabinami, „mě kryjte." Opatrně došel ke stázové kabině, pořád čekal, že Skibbow vyletí ven. Štkaní zesílilo, teď zaslechl i tiché vzdechy.

Ralph velice opatrně nahlédl dovnitř. Byl připraven rychle uhnout.

Gerald Skibbow se apaticky vznášel v smetanově bílé kompozitové rakvi. Celý se třásl. Rozdrcenou ruku tiskl k hrudi. Oči měl zarudlé, z nosu mu tekla krev. Ralph ucítil pach džungle a moči.

Gerald dál tiše sténal, z koutku mu tekly sliny. Když Ralph vlétl přímo nad něj, Gerald ani nepohnul očima.

„Kurva.“

„Co se stalo?“ nadatoval admirál Farquar. „Nevím, pane. Je to Skibbow. Ale jako by byl v šoku.“ Mávl farmáři před očima. „Je úplně mimo.“

„Myslíte, že je ještě nebezpečný?“

„Nejspíš ne, dokud se nevzpamatuje.“

„Dobrá, Hiltchi. Ať ho mariňáci co nejrychleji odnesou do izolace. Než ho tam dostanou, bude na vás čekat lékařský tým.“

„Ano, pane.“ Odstrčil se a nechal tři vojáky, ať apatického zajatce vytáhnou z krabice. Nervová nanonika mu ohlásila, že pohotovost zmírnila na šestý stupeň.

To nechápu, pomyslel si, na palubu jsme přitáhli chodící atomovku a teď tu máme nemyslícího počuránka. Něco v něm vyřadilo zabírací program. Co?

Mariňáci hlučně opustili stázovou sekci, vtipkovali a pískali si. Ulevilo se jim, že jich není třeba. Ralph ještě dlouho po jejich odchodu visel na nosníku a zíral do krabice.

Tři hodiny poté, co základna Guyana přešla na šestý pohotovostní režim, se život v asteroidu vrátil k normálu. Civilní zaměstnanci vojenské jeskyně se mohli vrátit do práce. Ve zbylých dvou dómech byla uvolněna komunikace a pohyb osob. Kosmoport fungoval až na uzavřenou zónu kolem Ekwanu jako dřív.

Tři a půl hodiny od chvíle, kdy mariňáci dovlekli bezvládného Geralda Skibbowa do izolační cely, vešla do místní kanceláře Time Universe kapitánka Farrah Montgomeryová a předala flek Graema Nicholsona.

Na panství Cricklade se snídalo už před hodinou a Hrabě stoupal po obloze nad roztrhanými cáry mraků. V noci, ještě nasvícené Hraběnkou, poprvé od Slunovratu pršelo. Pole i lesy zářily vytrvalými kapkami. Místní květiny po vysemenění

kvapem sesychaly a déšť je konečně spláchl do země. Nejlepší bylo, že ze vzduchu zmizel prach. Zemědělští dělníci měli zrána skvělou náladu. Déšť takhle brzy znamená dobrou druhou sklizeň.

Louise Kavanaghová nemyslela na déšť ani na budoucí úrodu. Ani Genevieve ji nedokázala vytáhnout na obvyklou procházku po pastvinách. Místo výletu seděla na záchodě ve své soukromé koupelně s kalhotkami u kotníků a hlavou v dlaních. Dlouhé vlasy jí zplihle visely až na modré lakové střevíčky. Je hloupé nosit tak dlouhé vlasy, pomyslela si, hloupé, snobské, nepraktické, nešikovné a urážlivé.

Proč zrovna mě musejí strojit a šlechtit jako chovného koně? Je sprosťárna chovat se takhle k ženám. Jenom abych dostála ideálu krásy nějakého přitroublého mladého „gentlemana“. Co záleží na vzhledu, zvláště když ideál pochází z polomytické minulosti na daleké planetě? Já už muže mám.

Znovu zaťala břišní svaly a stiskla si žaludek rukama. Nehty si samým úsilím zaryla do dlaní. Zrudla a roztřásla se. Nebylo jí to nic platné. Vydechla a popotáhla. Vztekle to zkusila ještě jednou. Vydechla. Stiskla. Nic.

Bylo jí do breku. Třásla se jí ramena, měla zarudlé oči, ale slzy jí už došly. Vyplakala se.

Měsíčky se jí opozdily už o pět dní. To se jí zatím nestalo.

Jozue jí udělal dítě. Nádhera. Hrůza. Veliký průšvih.

„Pane Ježíši, prosím,“ štkala. „Nezhřešili jsme. Nebyl to vlastně hřích. Miluji ho nade všechno na světě. Ať to není pravda. Ať se to nestane. Prosím.“

Po ničem netoužila víc než mít s ním dítě. Ale ne teď. Jozue jí stále připomínal spíš ideál vysněný za celé dlouhé horké léto. Byl příliš dokonalý, spaloval ji vášní, až tála na duši. O té vášni předtím vůbec nevěděla. Všechno dřívější snění o lásce se po prvním polibku vysokého hrdiny vytratilo. Vzpomínky na jeho obratné doteky dohnaly její tělo pod peřinou několikrát k velice nedůstojným reakcím. Každý den navštěvovala palouk u potoka a když ucítila seno, neubránila se vzrušení.

„Prosím, Pane Ježíši.“

Loni se jedna schovanka z klášterní školy, o rok starší než Louise, musela narychlo odstěhovat z hrabství. Patřila k vlivné rodině, její otec už přes deset let seděl v radě. Matka představená řekla ostatním žačkám, že odjela na ostrov Cumbrii k příbuzným, aby se na ovčí farmě naučila správě domácnosti a připravila se na roli manželky. Všechny ale věděly, co za tím je ve skutečnosti. Jeden cikán ji zbouchnul v maringotce. Rodině padlé dívčiny se ostatní vyhýbaly a otec musel opustit funkci ze zdravotních důvodů.

Ne že by si někdo dovolil ostrakizovat Kavanaghovy. Kdyby ale najednou zmizela ze školy, začne šuškanda a na panství Cricklade navěky ulpí pachuť hanby. Maminka by plakala, že ji dcera tak zklamala. A tatínek… Louise Kavanaghová si to raději ani nepředstavovala.

Ne! okřikla se rozhodně. Přestaň takhle přemýšlet. Nic strašného se nestane.

„Víš, že se vrátím,“ řekl jí Jozue jednou v objetí u jiskřivého potoka. A také jí řekl, že ji miluje.

Vrátí se. Slíbil to!

Pak bude všechno v pořádku. Jozue je jediný člověk v celé galaxii, který se beze strachu postaví jejímu otci. Ano, jakmile se vrátí, bude všechno, jak má být.

Louise Kavanaghová si sčísla otravně dlouhé vlasy z tváře a pomalu vstala. V zrcadle uviděla strašidelný zjev. Natáhla si kalhotky, trochu se upravila, opláchla si obličej studenou vodou. Světlé květované šaty měla ošklivě pomačkané. Proč nemůže nosit kalhoty, nebo dokonce šortky? Dokázala si představit, co by jí na tak nevinný návrh řekla chůva. Ukazovat nohy na veřejnosti? Můj ty smutku! Ale v tomhle počasí by to bylo daleko šikovnější. Spousta žen na poli nosila krátké kalhoty, i dívky v jejím věku. Začala si splétat vlasy. Tohle se po svatbě také změní.

Po svatbě. Chabě se nad tou myšlenkou pousmála. Jozue bude v pořádném šoku, až se vrátí a ona mu řekne tu skvělou

novinu. Ale nakonec se zaraduje a bude stejně šťastný jako ona. Jak by ne? Vezmou se koncem léta (musejí být nějakou dobu zasnoubení, ale na nevěstě nesmí být vidět břicho), když kvetou pozemské rostliny a sýpky jsou plné druhé sklizně. V šikovně střižených šatech na ní nebude nic poznat. Genevieve se jako první družička zblázní štěstím. Na všech trávnících postaví plátěné altány s občerstvením. Přijedou příbuzní, které neviděla celé roky. Bude to největší sláva v hrabství Stoke za posledních pár desítek let, všichni budou šťastní a bude se tančit pod zářivě rudou noční oblohou.

Lidem díky spěšnému sňatku něco dojde. Ale Jozue je tatínkův obchodní partner v tom úžasném dobrodružství s mayopovým dřevem. Je bohatý, urozený (jak jinak by zdědil kosmickou loď?), skvělý obchodník a kapitán. Naprosto vhodná (byť neobvyklá) partie pro dědičku panství Cricklade. Na jejich sňatku nebude nic zvláštního. Louisina pověst zůstane neposkvrněna a s ní čest rodiny Kavanagha.

Při svatební cestě by mohli vyrazit na okružní plavbu po norfolkských ostrovech. Nebo dokonce jeho kosmickou lodí na cizí planetu. Hlavně je důležité neporodit tady, kde si každý snadno spočítá termín početí.

Skutečnost třeba jednou trumfne i její nejdivočejší sny. S úžasným manželem a krásným dítětem.

Pokud Jozue…

Vždycky si říkala: pokud Jozue… Proč to tak musí být?

Cikáni rozbili tábor na louce pod domorodými sosnami, kde o sklizni stálo třicet maringotek. Načervenalé kameny rámovaly vyhaslá ohniště. Na břehu potoka, kde pili koně a kozy a lidé nabírali vodu do věder, byla ještě zdupaná tráva. Po latrínách zbyly hromady vykopané hlíny zbrázděné stružkami po nočním dešti.

Maringotka, hybrid tradičního vozu na moderních lehčených kolech, pamatoval lepší časy. Složité veselé malby

na stěnách už bledly, ale dřevo drželo. U zadní oje byly uvázané tři kozy. Venku stáli dva koně, tažný grošák s huňatou srstí a leskle černý jezdecký hřebec s drahým nablýskaným sedlem.

Grant Kavanagh se v maringotce hrbil, aby se neuhodil do hlavy. Byla tu tma, prašno a vzduch voněl bylinkami. Vyvolávalo to v něm vzpomínky na mladá léta. Ještě dnes ho pohled na cikánské maringotky vzrušoval.

Dívka zatáhla závěs na šňůře natažené v půli vozu. Jmenovala se Carmitha, bylo jí dvacet a měla robustní postavu, kterou, jak Grant dobře věděl, za pár let obtíží sádlo. S hladkou snědou kůží jí ladily dlouhé černé vlasy. Převlékla se do tenké bílé sukně a volné halenky.

„Úžasně ti to sluší," prohlásil.

„Děkuji, velkomožný pane." Udělala pukrle a zahihňala se.

Grant si ji přitáhl a začal ji líbat. Rozepnul jí blůzu.

Jemně ho odstrčila a políbila ho na ruku. Vyzývavě si sama rozepnula jeden knoflíček po druhém. „Udělám to sama," protáhla koketně. Se zalíbením spočinul zrakem na jejím nahém těle. Stáhl ji na postel, nesmírně potěšen jejím žárem.

Maringotka se rozkývala a začala vrzat. Námořní petrolejka na mosazném řetízku u stropu chrastila. Carmitha ale všechny zvuky hravě překřičela.

Po žalostně krátké chvíli bylo po všem. Carmitha snaživě vykvikla, že po tolika orgazmech snad omdlí. Svalil se na postel a do zad se mu zakousla chlupatá deka. Na zpocených chlupatých prsou ho svědil prach.

Při Bohu, o letním slunovratu stojí za to žít. Neustále si může dokazovat vlastní zdatnost. Takovou úrodu Slz nepamatoval, statek zase nesmírně vydělal. Obskákal deset sezonních dělnic. Meteorologové předpovídají deštivý měsíc, což znamená vydatnou druhou sklizeň. A Jozue mu nabídl obchod, který ještě zvýší rodinné bohatství a vliv.

Jediným mráčkem na obzoru byly zprávy o nepokojích v Bostonu. Vypadá to, že Demokratická pozemková unie zase dělá nepříjemnosti.

Unii tvořila pestrá směska reformistů a politických agitátorů, polopodvratná banda, jež chtěla půdu „spravedlivě“ rozdělit mezi lid, peníze z vývozu Norfolkských slz rozdat potřebným a dát všem stejná občanská práva. Určitě i pivo zdarma každý pátek, pomyslel si kousavě Grant. Veškerá krása Konfederace osmi set planet spočívá v tom, že si každý může vybrat společenský systém, v jakém chce žít. Líní křiklouni z Demokratické pozemkové unie asi nepochopili, že mohou odletět do svého dělnického ráje, jakmile si vydělají na cestu. Ale ne, oni raději osvobodí Norfolk bez ohledu na to, kolik svou nenávistnou politikou způsobí škod a křivd.

Jedna frakce Unie se před deseti lety snažila rozsévat buřičské nálady i v hrabství Stoke. Grant je pomáhal pochytat. Vrchní konstábl poslal vůdce na konfederační vězeňskou planetu. Nejhorší živly – ty s podomácku vyrobenými zbraněmi – dostala na starost zásahová jednotka strážníků z hlavního města Norwiche. Zbylá verbež, věčně ožralí proletáři, vyvázla s patnácti lety nucených prací v polárních táborech.

Od té doby se komunisti na Kestevenu neukázali. Někteří lidé se ale nepoučí, pomyslel si Grant. Když něco funguje, nesnažte se to měnit. A Norfolk funguje.

Políbil Carmithu na temeno. „Kdy odjíždíš?“

„Zítra. Moje rodina už je pryč. V hrabství Hurst se češe ovoce. Dobře platí.“

„A potom?“

„Přezimujeme v Holbeachi. Ve skalách nad městem je spousta hlubokých jeskyní. A chlapi většinou dostanou práci při kuchání ryb v přístavu.“

„To je hezký život. Nikdy ses nechtěla usadit?“

Pokrčila rameny a pohodila hlavou. „Být jako vy, přivázaná k studenému kamennému zámku? Ne, děkuji. Možná toho na světě není moc k vidění, ale já to chci vidět všechno.“

„Tak to raději využijme času, který nám zbývá.“

Vylezla na něj a vzala mu penis do mozolnatých rukou.

Na dveře maringotky někdo nesměle zaškrábal. „Pane? Jste tam, pane?“ ozval se hlas Williama Elphinstona. Mluvil stejně ustrašeně jako klepal.

Grant zasténal. *Ne, nejsem tady, proto mám venku uvázaného koně.* „Co chceš?“

„Promiňte, že vás ruším, pane, ale máte v domě důležitý hovor. Pan Butterworth řekl, že volají z Bostonu.“

Grant se zamračil. Butterworth by pro něj neposlal, kdyby to nebylo opravdu vážné. Šafář moc dobře ví, co jeho pán dělá ve chvílích volna. A je dost mazaný, aby pro něj nejel sám.

Zajímalo by mě, čím ho mladý Elphinstone tak naštval, ušklíbl se Grant.

„Počkej venku,“ zavolal. „Hned tam budu.“ Schválně si dal s oblékáním načas. Rozhodně si nebude cpát podolek do kalhot před tím usmrkancem, aby pak měl co vyprávět šafářovým učedníkům.

Narovnal si tvídový jezdecký kabát, ulízl licousy a upravil klobouk. „Jak vypadám?“

„Jako velký pán,“ odvětila z postele Carmitha.

Myslela to vážně. Grant našel v kapse dvě stříbrné guineje. Cestou ven hodil příspěvek do porcelánového lavoru u dveří.

Louise viděla otce s Williamem Elphinstonem přijet k hlavní bráně. Objevili se štolbové a vzali od nich koně. Zvířata byla uřícená. Otec se rozběhl do domu.

Chudák tatínek, má pořád tolik práce.

Zamířila k Williamovi a ten odehnal oba malé podkoní. Když ji jeden chlapec míjel, pohladila černého hřebce po boku.

„Co se to děje?“ zeptala se Elphinstona. „Volali z Bostonu. Panu Butterworthovi to připadalo dost důležité, aby mě poslal za tvým otcem.“

„Ach.“

Louise se otočila k odchodu. William s ní ale pohotově srovnal krok. Na společnost zrovna neměla náladu.

„Newcombovi mě pozvali na sobotu," řekl. „Může to být zábava. Nejsou sice jako my, ale podávají bohatou krmi. Po večeři se bude tančit."

„Hezké." Louise pokaždé rozzlobilo, když si William hrál na snoba. „Jako my"! S Mary Newcombovou chodila do školy.

„Doufal jsem, že půjdeš se mnou."

Překvapena na něj pohlédla. Z tváře mu četla touhu a obavu. „Ach, Williame, to je od tebe milé. Děkuji. Ale nemohu. Je mi líto."

„Opravdu nemůžeš?"

„No, nemohu. V sobotu přijdou na večeři Galfordovi. Musím být doma."

„Říkal jsem si, že když odletěl, třeba ti přijde vhod moje společnost."

„Kdo odletěl?" opáčila ostře.

„Tvůj přítel, ten záletný kapitán."

„Williame, plácáš nesmysly. Řekla jsem, že s tebou k Newcombovým nepůjdu. Změň, prosím, téma."

Zastavil se a chytil ji za ruku. Byla tak překvapena, že se nezmohla na slovo. Tohle si nikdo nesmí dovolit.

„Na něj jsi měla vždycky spoustu času," připomněl falešným tónem.

„Williame, okamžitě ustaň."

„Každý den jste jezdili do Wardleyského lesíka."

Louise cítila, jak jí do tváří stoupá krev. Co všechno ví? „Okamžitě mě pusť. Hned."

„Jeho ruce ti nevadily."

„Williame!"

Suše se usmál a pustil ji. „Nežárlím. Nechápej mě špatně."

„Nemáš proč. Jozue Calvert byl host a přítel mého otce. Tím to hasne."

„Někteří nápadníci by mohli mít jiný názor."

„Kdo?" knikla.

„Nápadníci, má nejdražší. Jistě chápeš, že se hodně mluví o tvém budoucím manželovi. Já jen říkám, že jisté vysoce postavené rodiny by ti daly syna a nehleděly na tvou… řekněme nerozvážnost.“

Dala mu facku. Plesknutí bylo slyšet po celé louce. „Co si to dovoluješ?“

Chytil se za tvář a nasadil znechucený výraz. Na kůži měl otisk její ruky. „Netušil jsem, že jsi tak prudká, Louise.“

„Zmiz mi z očí.“

„Zajisté, pokud si to přeješ. Ale měla bys uvážit, že pokud se roznesou řeči, tvé záviděníhodné postavení dlouho nepotrvá. Nestojím o to, Louise, opravdu ne. Víš, záleží mi na tobě. Dost na to, abych ti nabídl sňatek.“

Nedokázala se pohnout, jen před ním stála s otevřenými ústy. „Ty…“ vydechla. Chvíli měla strach, že omdlí.

William před ní poklekl.

Ne, říkala si, ach ne, ne, ne, tohle nemůže být pravda. Sakra Jozue Calverte, kde jsi?

„Vezmi si mě, Louise. Tvůj otec nám dá svolení. Vezmi si mě a já ti slibuji krásný život tady na Cricklade.“ Natáhl k ní ruku.

Zaujala nejpanovačnější postoj, jaký dokázala. A velice zřetelně pronesla: „Raději bych si vydělávala kydáním hnoje.“ Jednou to řekl Jozue, samozřejmě ne doslova.

William zbledl.

Otočila se na podpatku a majestátně odkráčela. „Nemluvili jsme o tom naposled,“ zavolal za ní. „Věř mi, nejdražší Louise, nenechám se odmítnout.“

Grant Kavanagh se posadil do pracovny a zvedl telefon. Jeho tajemník už zavolal Trevoru Clarkovi, vojenskému veliteli Kestevenu. Grant nechtěl přemýšlet, co to znamená.

„Potřebuji v Bostonu stokeskou domobranu," prohlásil Trevor Clarke, sotva pozdravil. „Plný stav, jestli tě mohu prosit."

„To nebude jednoduché," odvětil Kavanagh. „Pořád máme dost práce. Růže potřebují prořezat a ještě jsme nezaseli druhou úrodu. Kraj nemůže postrádat zdravé muže."

„Nejde to jinak. Mobilizuji domobrany všech hrabství."

„Všechny?"

„Bohužel, příteli. Do zpráv jsme to nepustili, ale situace v Bostonu je velice vážná."

„Jaká situace? Nechceš mi snad tvrdit, že si neporadíš s tou proklatou Unií?"

„Grante…" Trevor Clarke snížil hlas o oktávu. „Poslyš, zcela důvěrně ti říkám, že už jsme ve městě přišli o pět čtvrtí. Máme co dělat s rozsáhlou rebelií. Když do dobytých čtvrtí pošleme policii, nevrátí se. Vyhlásil jsem stanné právo, ale sám ho nedokážu vynutit. Mám vážné obavy, Grante."

„Dobrotivý Bože! Je za tím Demokratická pozemková unie?"

„Nejsme si jistí. Ať už jsou povstalci kdokoli, zřejmě mají energetické zbraně. To znamená, že je podporuje někdo mimo planetu. Těžko však věřit, že by Unie dokázala zorganizovat něco takového. Víš, co jsou zač, dokáží tak nanejvýš rozbíjet traktory. Energetické zbraně jsou protiústavní, představují ztělesnění všeho, čemu se naše společnost chtěla vyhnout."

„Cizí útok?" Grant Kavanagh stěží věřil vlastním uším.

„Možná. Požádal jsem kancléře v Norwichi, aby zajistil prodloužení konfederační vojenské přítomnosti v soustavě. Všechny posádky jsou naštěstí ještě na planetě. Jejich velitelé je povolávají do pohotovosti na orbitě."

„K čemu to bude?"

„Konfederační lodě zařídí, aby se k povstalcům z vesmíru už nedostala ani myš. A přinejhorším mohou palbou podpořit naše pozemní síly."

Grant seděl a ani nedutal. Pozemní síly. Palba. Neuvěřitelné. Za okny se prostíraly poklidné lesy jeho panství, husté a zelené. Telefon mluví o občanské válce. „U Božího zubu, chlape, mluvíme o městě. Přece nenecháš bombardovat Boston. Žije tam sto dvacet tisíc lidí."

„Já vím," odtušil jízlivě Trevor Clarke. „Domobrana by měla hlavně evakuovat civilisty. Budete minimalizovat ztráty, Grante."

„Řekl jsi kancléři, co plánuješ? Pokud ne, hned mu zavolám."

Na druhém konci zavládlo několikavteřinové ticho. „Grante," zašeptal vemlouvavě Trevor Clarke, „je to kancléřův nápad. Musíme to udělat, dokud jsou povstalci izolovaní na jediném místě, než se revolta rozšíří. Lidé se k nim připojují neuvěřitelně rychle. Nikdy… Nikdy by mě nenapadlo, že na planetě vládne taková nespokojenost. Musíme to zastavit rázně a jednou provždy."

„Proboha," zalamentoval Grant Kavanagh. „Dobře, Trevore, rozumím. Hned odpoledne svolám kapitány domobrany. Zítra dostaneš pluk."

„Díky, Grante. Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout. Pošlu pro vás do Colsterworthu vlak. A neměj strach, konfederační lodě jsou poslední možnost. Stačí ukázat sílu a vzdají to."

„Ano, máš pravdu." Grant zavěsil perleťové sluchátko. Zlá předtucha mu říkala, že to jistě nebude tak jednoduché.

Vlak měl šest osobních vagonů, dost na sedm set mužů stokeské domobrany. Nasedání trvalo dvacet pět minut. Na nádraží panoval chaos, polovinu městských ulic zatarasily vozy, kočáry, omnibusy a traktory. Muži se loučili s rodinami a nadávali na fasované kanady.

Louise a Marjorie stály na nástupišti mezi hromadami vojenských toren a zásobníků střeliva. Na některých se skvělo

deset let prošlé datum záruky. Munici hlídali tři ostří chlapi s puškami. Louise už litovala, že sem přišla, Genevieve nechali doma.

Pan Butterworth štrádoval po peronu v majorské uniformě a organizoval. Vlak se pomalu plnil, dělníci začali do poštovního oddílu prvního vagonu nakládat torny a střelivo.

Přišel William Elphinstone, uniforma poručíka mu slušela. „Paní Kavanaghová," vysekl poklonu. „Louise. Vypadá to, že za pět minut odjíždíme."

„Tak na sebe dejte pozor, Williame," uložila mu na srdce Marjorie. „Děkuji. Dám."

Louise se zatoulala pohledem do dáli. Williama to trochu rozhodilo, ale teď nebyla správná chvíle na výčitky. Uklonil se Marjorii a odpochodoval.

Otočila se na dceru. „Louise, to bylo krajně nezdvořilé."

„Ano, mamá," přitakala drze Louise. Typické, přihlásit se do boje, i když ani není v domobraně. Chce si vysloužit slávu, aby se dobře zapsal u tatínka. A rozhodně nepůjde v první řadě s obyčejnými lidmi, ten ne. Jozue by tam šel.

Marjorie se na dceru dlouze podívala, z očí jí vyčetla jen vzdor a nechuť. Takže Louise se nelíbí William Elphinstone. Nemůžu říct, že to nechápu. Dávat to ale takhle najevo je ovšem zcela nevídané. Louise vždy úzkostlivě dbala na dekorum. Marjorie se i přes vážnost okamžiku zaradovala. Louise už není malá poslušná myš. Chtělo se jí zpívat radostí. Zajímalo by mě, co v ní tu nezávislost probudilo. Nechce se mi to líbit. Jozue Calverte, jestli jsi na ni jedinkrát sáhl…

Podél vlaku rázoval Grant Kavanagh a ujišťoval se, že všichni nastoupili. Jeho žena a dcera poslušně čekaly na konci nástupiště. Jsou to nebeské bytosti, zvláště Marjorie.

Proč se zahazuju s těmi cikánkami?

Louise byla smutná. Bojí se, ale nechce to dát najevo. Skvělá dcera. Statečná jako pravý Kavanagh. Poslední dobou pořádně vyrostla. I když teď je pár dní nějaká zamlklá. Asi jí

chybí Jozue, pomyslel si bodře. Budu jí muset sehnat vhodného ženicha. Letos ještě ne. O Vánocích chci slyšet její smích.

Objali se. „Nejezdi tam, tatínku," zašeptala.

„Musím. Není to na dlouho."

Popotáhla a přikývla. „Rozumím."

Políbil Marjorii a vojáci na ně z vagonů pískali.

„Nechtěj si něco dokázat," napomenula ho a v jejím hlase slyšel strach. Odpověděl tedy: „No jistě, budu sedět na štábu, ať je srovnají mladí."

Marjorie vzala Louise kolem ramen a společně zamávaly odjíždějícímu vlaku. Nástupiště bylo plné žen s kapesníky v rukou. Chtěla se smát, jak hloupě musejí všechny vypadat při pohledu z vlaku. Ale nesmála se, protože je Kavanaghová a musí jít příkladem. Navíc by se asi hned rozplakala, jak je to všechno hloupé a zbytečné.

Po nebi se stříbrné jiskřičky konfederačních lodí přesouvaly tak, aby alespoň jedna měla neustále Boston na dostřel.

Dariata pomyšlení na sebevraždu vynervovalo. Nebylo to snadné. Sebevražda je životní selhání, důkaz zoufalství. Po návratu mrtvých z říše prázdnoty ho život začal bavit.

Díval se, jak párek opatrně sestupuje po smrdutém schodišti hvězdodrapu. Kiera Salterová chlapce svedla hladce, ale který patnáctiletý by dokázal odolat tělu Marie Skibbowové? Kiera ani nemusela upravovat vzhled. Vzala si slézovou vestu a blankytnou minisukni, zbytek zvládly hormony stejně jako v případě Anderse Bospoorta.

Monitorovací podprogram přidělený na pozorování Horgana proplouval nervovými buňkami v polypových stěnách schodiště, šířil se do přilehlých sektorů a ovlivňoval běžící programy hvězdodrapu. Neviditelný všudypřítomný strážný anděl. Vyhledával možné nebezpečí. Horgan byl další z tisíců Rubrových potomků. Privilegovaný, vypiplaný, pečlivě vedený ke správným zájmům a nevídané aroganci. Měl všechny znaky

vyhrazené Rubrovým chráněncům. Horgan byl pyšný, osamělý a prchlivý. Hubený mladík s tmavou asijskou pletí a modrýma očima.

Kdyby mu geny dopřály i svaly, pral by se stejně často jako mladý Dariat.

Samozřejmě ho vůbec nepřekvapilo, že o něj má zájem krasavice jako Marie/Kiera. Na takové holky má přece nárok.

Kiera s Horganem opustili schodiště v pětaosmdesátém patře.

Dariat cítil, jak monitorovací podprogram proplul do nervů v bytě a vytáhl z místních autonomních rutin nedávné záznamy. O to šlo. Dariatovi trvalo dva dny je přepsat. Zatím nikdy nemusel oklamat tak složitý osobnostní podprogram, který byl téměř vybavený vlastní inteligencí.

Neozval se poplach, nic se nedomáhalo Rubrovy pozornosti. Monitorovací program dál ukazoval jen prázdný Horganův byt.

„Už jdou," oznámil Dariat ostatním v Bospoortově ložnici. Byli tu všichni tři posedlí. Ross Nash v Bospoortově těle, Kanaďan z počátku dvacátého století. Enid Ponterová z australské planety Geraldton, mrtvá dvě stě let, v smrtelné schránce Alicie Cochranové. A Klaus Schiller v těle Manzy Balyuziho, nacista nespokojený s tělem Asiata. Vzhledem se značně lišil od posedlého lodníka, který vystoupil z Yaku. Bledla mu kůže, černé vlasy prokvétaly blond prameny, oči zmodraly a jemné rysy nahradila tvrdá necitelná maska. Dokonce o pár centimetrů povyrostl.

„A Rubra?" zeptala se Enid Ponterová. „Ví o tom?"

„Můj blokovací program zabral. Strážný nás nevidí."

Ross Nash se pomalu rozhlédl po pokoji, skoro jako by hledal zdroj nějaké nezvyklé vůně. „Cítím to. Za stěnami dlí chladné srdce."

„Anstid," poznamenal Dariat. „Cítíš Anstida. Rubra je jen jeho projev a sluha."

Ross Nash se nesnažil skrýt opovržení.

Dariat si uvědomoval, že mu žádný z nich nevěří. Byli mocní nepřátelé a dohodli se na příměří jen díky vědomí síly soupeře. Takový mír nevydrží dlouho. Lidská nejistota hlodala v logice. Obě strany vsadily příliš a teď viděly zradu v každém váhavém kroku protistrany.

Dariat se ale osvědčí jako málokdo před ním. Svěřil jim nejen svůj život, ale hlavně smrt. Rozum vítězil.

Potřeboval jejich úžasnou moc, ale zároveň si musel ponechat spřízněnost. Jejich síla pocházela ze smrti, musí tedy zemřít a posednout tělo s genem spřízněnosti. Zní to jednoduše. A naprosto šíleně. Za posledních pár dní ale viděl jen samé šílenství.

Horgan s Kierou vešli do bytu. Sotva zaklaply dveře, začali se líbat.

Dariat se soustředil a spřízněností řídil složitý souzvuk klamných programů. Do jednoho z nich nahrál obraz propletených postav. Klam mu pomáhala vytvářet maličká část nervové vrstvy habitatu, zhruba desetkrát větší než lidský mozek. Dokázala dát virtuálnímu páru váhu, hmotu, barvu i vůni, dokonce tělesné teplo. Falešní milenci ze sebe začali netrpělivě strhávat šaty a v pokoji se maličko oteplilo.

Nejsložitější bylo pro Dariata napodobit neustálý proud Horganových pocitů do spřízněnosti habitatu. Ale zvládl to. Strážní podprogram přihlížel téměř bez zájmu.

Dariatovo vědomí se rozdělilo na dva světy jako v alternativních kvantových vesmírech. V jednom Horgan s Kierou pospíchali rozesmátí do postele a odhazovali šaty. V druhém…

Horgan zamžikal překvapením. Polibek mu splnil všechny sny, které slibovalo její tělo. Těšil se na nejlepší sex v životě. Teď se ale Marie pohrdavě usmívá. A do předsíně vcházejí z jedné ložnice čtyři lidé. Dva byli pořádní chlapi, jeden dlouhý a druhý tlustý.

Horgan si je raději neprohlížel. O podobných partách si s hrůzou vyprávěly děti v družině. Ta svině ho sem dovlekla, aby ho chlapi ušukali k smrti. Otočil se, svaly už měl napjaté.

Zezadu ho do hlavy uhodilo něco divného, jako koule z pevné tekutiny. Padal a v dálce zpívaly kůry pekelných andělů.

Dariat ustoupil a Ross Nash odtáhl omráčeného Horgana do ložnice. Raději se nedíval na chlapcovy nohy, levitovaly deset centimetrů nad zemí.

„Jsi připraven?“ zeptala se pohrdlivě Kiera.

Prošel kolem ní do ložnice. „Budeme potom šukat?“

Dariat dal před jehlou nebo nanonikou přednost staromódní pilulce. Byla černá – jak jinak –, dva centimetry dlouhá. Koupil ji u své dodavatelky narkoholu. Nervový jed, zcela bezbolestný, slíbila. Jako by si mohl stěžovat, kdyby lhala.

Zasmál se. A rychle polkl, dokud myslel na něco jiného. Pokud umře v bolestech, může dealerka očekávat velice nečekanou lekci z obchodní etiky.

„Tak do toho,“ pobídl postavy kolem postele. Všechny byly tenké a dlouhé jako nepovedené hnědé sochy. Sehnuly se nad rozcapeným chlapcem a rozpálily mu páteř bodavou bolestí.

Jed účinkoval rychle. Zaručeně. Dariat ztrácet cit v končetinách. Svět zešedl. Záhy ztratil i sluch a ulevilo se mu. Nemusel už poslouchat všechen ten řev. „Anastázie,“ zamumlal. Jak snadno by se k ní teď připojil. Měla náskok jen třicet let, co to je proti věčnosti? Může ji najít.

Smrt.

A onen svět.

Tělo i mysl sebou škubly. Vesmír zmizel ve všech směrech zároveň, strašlivý ve své velikosti. Obklopilo ho mezigalaktické ticho. Ticho bez tepla a bez zimy, bez citu a bez chuti. Ticho plné myšlenek.

Nerozhlížel se. Neměl se čím dívat, neměl na co, ne tady v šesté říši. Ale věděl, uvědomoval si, co s ním sdílí jeho stav, věděl o duších, o nichž mu tak dávno v teepee vyprávěla Anastázie.

Mlhavé mysli plakaly slzy citů, o Dariata pleskaly kapky zoufalství, všech druhů nenávisti, závisti a žárlivosti, ale hlavně sebelítosti. Všechno to byli duchové bez naděje na spasení.

Všude kolem byly barvy, ale nikdy je neviděli, nemohli se jich dotknout a jen trpěli vlastní bezmocí. Vesmír, který považoval za skutečný. Nádherné místo, plné hmoty a času.

Chtěl tlouci na stěny, domáhat se vstupu. Neměl ale ruce a nenašel stěnu. Chtěl volat na živé, ať ho zachrání. Neměl hlas.

„Pomoc!“ řval v duchu.

Ztracené duše se krutě smály. Cpaly se na něj, nekonečné šiky. Zjistil, že nemá žádné konkrétní umístění, žádné chráněné jádro. Byl spolu s nimi všude najednou. Bezmocný proti jejich útokům. Chtivě se mu hrabaly ve vzpomínkách a vysávaly pocity. Chabá náhražka skutečnosti, ale čerstvá, šťavnatá podrobnostmi. Jediný pokrm tajemného kontinua nicoty.

„Anastázie, pomoz mi.“

Zbožňovali jeho nejhanebnější tajemství, protože se k nim vázaly nejsilnější pocity – kradmé šmírování žen optickými čidly, masturbace, beznadějná touha po Anastázii, nesmyslné noční sliby, kocoviny, hrabivost, radost po vraždě Mersina Columby, Anastáziino horké tělo, propletené údy. Duše z něj všechno vysály, zničily ho a zároveň zbožštily za jeho dary.

Čas. Dariat vnímal jeho tok za hranicí světa. Uplynulo jen pár sekund. Tady na tom ale nezáleží. Čas je jen délkou vzpomínky řízen vnímáním. Se zážitky ztrácel i pojem času. Znásilnění nikdy neskončí. Bude se neustále protahovat. Je jich tu moc.

Budu to muset snášet, uvědomil si s hrůzou. Připojit se k nim. Už teď toužil po vzpomínce na teplo, na dotyk, na vůni. Tyhle poklady visely všude kolem. Stačí jen natáhnout ruku…

V lacině zařízené ložnici bylo vlhko a chladno. Dražší nábytek si nemohl dovolit. Ne teď. V kapse saka měl ještě propouštěcí

dopis s poslední výplatou, už dost ztenčenou. Odpoledne měl víc peněz, ale propil je v baru jako každý v jeho situaci.

Z postele vstávala Debbi, protírala si oči. Kňourala jako kočka, furt si jen stěžuje. Kde se flákal? Ví, kolik je hodin? Kolik toho vypil? Prostě jako vždycky.

Tak tý svini řekl, ať drží hubu, protože ho konečně pořádně nasralo, s jakou důrou žije. A když nezmlkla, praštil ji. Ani to nepomohlo. Teď vříškala tak nahlas, že vzbudí všechny sousedy. Tak ji uhodil znovu, tentokrát pořádně.

…a uchopit žalostné ozvěny pocitů.

„Svatý Anstide, pomoz svému věrnému sluhovi. Smiluj se. Pomoc!“

Smích, nic než smích. Tak se stáhl a uzavřel před výsměchem…

Do hrdě vztyčeného inckého chrámu se opíralo slunce. Byl větší než všechny katedrály, jaké znal. Jeho stavitelé ale teď úpěli pod španělským jařmem. Bohatství zničeného města zahanbovalo královské poklady. Dobyvatele čekala sláva a moc.

Brnění se mu ve vedru rozpalovalo jako trouba. Kolem rány na stehně mu rašily vředy z džungle. Už teď měl strach, že Španělsko víckrát neuvidí.

…jenž neskýtal odpověď. Svět počitků a zkušeností tu nahrazovala zkáza a bolest.

Deset sekund. Tak dlouho je mrtvý. A jak dlouho tu jsou ostatní duše? Jak to mohly vydržet…

Století palčivá jako chladné srdce milence. Vysávat nové a nacházet zetlelé. I vyčichlá ozvěna pocitu ale daleko předčí peklo nicoty dál od ztraceného světa těla. Dál od hranice číhají

draci a šílenství. Bezpečnější je zůstat. Bezpečnější je snášet známé než neznámé.

…Dariat viděl v šesté říši šlehat plameny Horganovy bolesti. Kolem hranice se tiskli duchové a rvali se jako psi o poslední kost.

Barvy tu byly sytější, prosakovaly trhlinami mezi dimenzemi. A ztracené duše unisono vyly nenávistí, pokoušely Horgana, snažily se ho posednout. Panny slibovaly oceány slasti, vrazi vyhrožovali věčným utrpením.

Kiera, Ross, Enid a Klaus svou mocí a Horganovou bolestí rozšiřovali skuliny do nebytí.

„Je můj," prohlásil rozhodně Dariat. „Je můj. Připravili ho pro mě. Patří mně."

„Ne, mně."

„Mně."

„Mně."

„Mně," křičeli všichni.

„Kiero, Rossi, pomozte mi. Pusťte mě zpátky." Věděl, že tady nesmí zůstat. Volala ho tichá chladná temnota, v níž se setká s Anastázií. Zůstávat tady jen pro staré sny je šílenství. Anastázie měla dost odvahy pokračovat dál. Může ji následovat, byť není hoden.

„Zastavte to, prosím," volal Horgan. „Zachraňte mě."

Jednolité prázdno kolem Dariata se začalo ohýbat do nezměrného víru podobného cyklonu na plynovém obru. Do něj se stahovaly duše. Dariat byl jednou z nich, mačkal se ještě těsněji na…

Špatně dlážděná ulice s domky po obou stranách. Prší. Bosé nohy mu mrznou. Ve vzduchu visí kouř ze dřeva. Kabát mu prosakuje, kašel sílí. Vychrtlý hrudník se třese v záchvatech. Kdykoli mámě řekne, jak ho bolí na prsou, jen se na něj smutné usmívá.

Vedle něj sípá sestřička. Pod vlněnou karkulkou jí není vidět do tváře. Vede ji za ruku. Vypadá tak křehká, ještě hůř než on. A zima teprve začíná. Vývaru nikdy není dost a na ně se stejně dostane jen zelenina. Ta nenasytí. Ale řezník má maso.

Měšťané s nimi jdou ke kostelu. Zvoní se na mši. Dřeváky jeho sestřičky klepou o dlažbu. Má je plné vody, nohy jí mokvají.

Táta na panském vydělá dost peněz. Na jídlo přesto nezbylo.

V druhé ruce mnul ohlazenou penci s královnou Viktorií. V kostele ji dá usměvavému teple oblečenému pastorovi.

To nemůže být správné.

„Prosím," křičel Horgan, zesláblý, zmožený bolestí.

Dariat k němu hned vklouzl. „Pomůžu ti, pomůžu ti," lhal. Na konci tunelu už blikalo světélko, chvělo se jako sluneční paprsek v zaprášeném kostele. Ostatní duchové ale chlapci také slibovali záchranu…

Celého světa se zmocnila zima. Teplo mu nebylo ani v tvrdém smradlavém kožichu. V dálce bíle zářila ledová hradba. Ostatní členové kmene se na pláni brodili čerstvě zamrzlými kalužemi. Kus před nimi se ve vysoké trávě pásl mamut.

„Tak pojď, Dariate," zavolal ho Ross Nash.

Dariat cítil, jak se mu myšlenky formují, nabírají pevný tvar, jak se po něm natahují šátravé prsty energie. Dostal váhu, objem, předběhl ostatní duchy, zaradoval se z vítězství. Vyli a nadávali, Dariat mizel ve víru, rychleji – prolétl.

I z půlnoční tmy měl nesmírnou radost.

Zpod víček mu vytryskly slzy. Bolest byla nádherná, protože byla skutečná. Hubené tělo měl zbrázděné otevřenými ranami, ale po nich stékala jakási suchá tekutina, jejíž směr

dokázal řídit. Zapojil tedy vůli a sledoval, jak se rány zavírají. Jo!

Milovaná Anastázie, měla jsi pravdu. A já pořád pochyboval. Co jsem to provedl?

Kiera se nad ním pohrdavě ušklíbla. „Teď zapomeň na hloupou pomstu na Rubrovi a pomoz nám spřízněností ovládnout jestřáby Magellanské Itg, abychom mohli dobýt hvězdy. Prohrát by teď znamenalo vrátit se do prázdnoty. Byls tam patnáct vteřin, Dariate. Příště to bude napořád."

Ione nespala. Byla unavená a oči se jí klížily. Nedokázala však přestat prohlížet vnitřek habitatu optickými buňkami. Připomněla si oblíbené krajiny, nahlížela do bytů a do hospod, někde se i nad ránem pracovalo. Malé děti už se začínaly ošívat, do restaurací nastupovala ranní směna. Na kosmoportu přistávaly lodě, o něco méně jich odlétalo. Z Prstence trosek mířily po Hohmannových přechodových drahách k habitatu dva mrchožroutské čluny. Z Mirchuska zářilo devadesát procent viditelné polokoule, na pozadí hvězd zářily okrové a šafránové pásy. V dohledu Tranquillity bylo i pět ze sedmi velkých měsíců, lesklé srpky v rovině prstence.

Pod pavučinkou Prstence trosek se na rovníkovou orbitu hnaly pářit dva tucty jestřábů. V hustých vnitřních prstencích už obíhala tři vajíčka. Naslouchala jejich zvídavé novorozenecké konverzaci s otcovskými jestřáby. Mateřská loď na sebevražedném letu k planetě vyjadřovala jen uspokojení a vděk.

Život pokračuje, pomyslela si Ione, i v těchto krutých časech.

Domovní podprogram ji upozornil, že k její ložnici míří Dominique. Odpojila se od vnímání habitatu a otevřela oči. Na kožešinovém nafukovacím lůžku vedle ležel s otevřenými ústy Clement a tiše chrápal.

Ione si s láskou vybavila jejich společnou noc. Byl dobrý milenec, nadšený, znalý, trochu sobecký, ale za to mohla jeho léta. Přes to všechno nebyl Jozue.

Svalová membrána se roztáhla a vpustila Dominiku dovnitř. Měla krátké šarlatové šaty a nesla tác. „Tak jak si vedl můj malý bratříček?“ Podívala se na obě nahá těla.

Ione se zasmála. „Už je velký a silný.“

„Fakt? Měla bys zrušit incest, abych to zkusila sama.“

„Požádej biskupa. Já určuju jen občanské a obchodní zákony. Morálka je v jeho kompetenci.“

„Dáš si snídani?“ zeptala se Dominique a sedla si na kraj postele. „Mám tu džus, toasty, kafe a plátky kvantatu.“

„To zní dobře.“ Ione šťouchla do Clementa a nařídila oknu, ať zjasní. Za dosud matným sklem se objevilo klidné jezero pod útesem. Světelná trubice se právě rozžínala do oranžové barvy.

„Nějaké zprávy o Latonovi?“ zeptala se Dominique. Seděla na zkřížených nohách proti Ione a Clementovi, rozlévala džus a nabízela toasty.

„Poslední přinesl včera ten vojenský sokol,“ odpověděla Ione. Také proto vzala Clementa do postele, potřebovala fyzický kontakt a pocit, že ji někdo chce. S rostoucím zájmem si stále přehrávala konfederační hlášení o energetickém viru.

Jakmile jí Tranquillity předala obsah fleku Graema Nicholsona, objednala nad kosmoport dalších deset obranných družic u orbitálních továren a zvedla tak jejich počet na pětačtyřicet. Firmy byly za zakázku vděčné, obchody s úpadkem mezihvězdné dopravy chřadly. Člověk nemusel být vojenský génius, aby ho napadlo, že se Laton bude snažit svou revoluci rozšířit, a Tranquillity ležela prakticky přímo na cestě z Lalonde na Zemi, do srdce Konfederace. První dvě družice už byly skoro připravené k vypuštění, zbytek Ione čekala v nejbližších šesti dnech. A už si říkala, jestli nemá objednat víc.

Do hodiny po příletu vojenského sokola se zprávou z Trafalgaru si najala dvanáct jestřábů na střežení

bezprostředního okolí a vyzbrojila je nukleárními bojovými vosami ze zásob Tranquillity. Byla ráda, že u habitatu zbylo tolik bitekových lodí. Její dědeček moudře poskytl Tranquillity jestřábům jako základnu a kapitáni zůstávali vévodům z Trosek věrní.

Díky zesílení bezpečnostních opatření a návštěvě Terrance Smithe to v habitatu vypadalo jako v obleženém městě.

Udělala ale pro obranu dost?

„Jak pohotovost zasáhla Vasilkovského firmu?“ zeptala se Ione.

Dominique usrkla džus. „Těžce. V přístavu nám trčí pětadvacet lodí. Žádný kupec nechce posílat náklad, dokud si nebude jistý, že v cílové stanici nečíhá Laton. Včera přiletěli z různých soustav tři naši kapitáni. Říkali totéž. Planetární vlády posílají lodě zvenku prakticky do karantény, vedení asteroidů taky. Počkej týden a mezihvězdný obchod úplně zamrzne.“

„Do té doby najdou Yaku,“ namítl Clement a utrhl roh toastu. „Hergot, už ho nejspíš našli. Ten sokol tvrdil, že loďstvo vyhlásilo poplach v celé Konfederaci. Žádná loď není nikdy dál než deset dní od obydlené soustavy. Vsadím se, že ho nějaká flotila právě teď trhá na cucky.“

„To mi vadí nejvíc,“ řekla Ione. „Že nic nevím a musím na každou zprávu čekat celé dny.“

Dominique se k ní naklonila a vzala ji za koleno. „Neměj strach. Letka ze Sedmé flotily ho k ničemu nepustí. Všichni budou do týdne doma se staženým ocasem, že ani nedostali šanci si vystřelit.“

Ione se jí podívala do hlubokých, překvapivě chápavých očí. „Ano.“

„Bude v pořádku. Je to jediný chlap, který se dostane i z výbuchu supernovy. Nějaký zahrabaný megaloman nám nemusí dělat vrásky.“

„Díky.“

„Kdo?“ zeptal se Clement s plnou pusou.

Ione se zakousla do plátku oranžového kvantatu. Byl křehký jako meloun, ale chutí připomínal grapefruit. Dominique se na ni přes hrnek kafe zlomyslně culila.

„Holčičí řeči," okřikla bratra. „Tomu bys nerozuměl."

Clement po ní hodil kvantatovou kůru. „Je to Jozue. Oběma se vám z něj zapalujou lejtka."

„Je náš přítel," řekla Ione. „Vyvádí vylomeniny a my o něj máme strach."

„To nemusíte," odtušil hned Clement. „Jozue mě provedl po Lady Macbeth. Má větší výzbroj než bitevní fregata a od Smithe navíc dostali vosy. Když bude někdo dost hloupý na to, aby na něj zaútočil, nestihne se ani pomodlit."

Ione ho políbila. „Díky i tobě."

„Kdykoli budeš chtít."

Zbytek snídaně dojedli v družném duchu. Ione probírala, co budou dělat do večera, když se ozvala Tranquillity. Tak to chodí u vládců bitekových habitatů, posteskla si v duchu Ione, stačí pomyslet, a přání je splněno, takže člověk nemá vlastně co dělat. Musí myslet na lidskou stránku. V Obchodní komoře vládla nervozita, na Finanční a měnové radě ještě víc, obyčejní lidé nevěděli, co se děje. Všichni potřebovali uklidnit a čekali, že je uklidní ona. Včera poskytla dva rozhovory zpravodajským agenturám a tři delegace se domáhaly osobní audience.

Parker Higgens žádá o okamžité setkání, oznámila jí Tranquillity, když Ione dopíjela kávu. **Měla bys mu vyhovět.**

Tak měla, hm? Obávám se, že mám teď na práci důležitější věci.

Podle mého názoru je to důležitější než Laton.

Cože? Dvojznačnost v hlase habitatu ji velice překvapila. Cítila z něj skoro strach.

V posledních sedmdesáti hodinách dosáhli značného pokroku při dešifrování laymilských smyslových záznamů. Nechtěl jsem tě otravovat s projektem, když jsi mi posilovala obranu a konejšila obyvatele. Možná to byla chyba. Včera v noci se několika vědcům podařil průlom.

Jaký? zeptala se dychtivě.
Věří, že našli domovskou planetu Laymilů.

Cestu od stanice podzemky k osmihranné budově Ústavu elektroniky pokrývaly opadané bronzové bobule chuantawy. Tiše jí křupaly pod nohama.

Všichni zaměstnanci se na ni dívali trochu provinile jako dělníci, kteří přijdou dřív do práce a zjistí, že šéf už úřaduje.

U vchodu na ni čekala Oski Katsurová v obvyklém bílém plášti, jedna z mála osob v habitatu, které nevyváděl z míry Ionin kordon osobních seržantů. „Ještě jsme to nepustili na veřejnost," prohlásila. „Některé důsledky nám teprve docházejí."

Síň s laymilskou pamětí se od Ioniny poslední návštěvy viditelně změnila. Zmizela většina experimentálních přístrojů. Na stolech místo nich stály sériové procesorové bloky a AV-projektory uspořádané do badatelských hnízd. Studentské kukaně za sklem se změnily v kanceláře. Vypadalo to tu spíš jako na zavedené škole než ve výzkumném ústavu.

„Tuhle místnost teď používáme hlavně k třídění dat," vysvětlila Oski Katsurová. „Jakmile vjemy dešifrujeme, posíláme je projektovým specialistům z konkrétních oborů. Ti je klasifikují, zařadí jednotlivé události a rozhodnou, jestli může daný úsek ještě někoho zajímat. Pak dostane záznam do ruky výzkumný výbor konkrétního ústavu. Jak vás asi napadlo, většinu materiálu dostal Ústav kultury a psychologie. Ale i vidět jejich elektroniku v každodenním užívání nám tu nesmírně pomohlo. Totéž platí pro většinu fyzikálních disciplín – stroje, fúzní pohon, stavby. Z většiny vzpomínek si každý něco vezme. Obávám se, že podrobná analýza potrvá přinejmenším několik desítek let. Zatím pracujeme jen na předběžném vyhodnocení."

Ione na souhlas mlčky přikývla. Tranquillity jí ukázala, jak vytrvale analytické týmy pracují.

V sále byli přítomni už jen tři lidé a Lieria. Všichni pracovali celou noc a teď se mačkali kolem podnosu z kantýny, pili čaj a cpali se loupáky. Parker Higgens vstal, jakmile Ione vešla. Šedivé sako měl přehozené přes židli, na břiše se mu dmula pomačkaná modrá košile. Celonoční porady už pro něj zjevně nebyly. Když ale vévodkyni představoval zbylým čtyřem, povedlo se mu nasadit alespoň unavený úsměv. Malandra Sarkerová a Quingyn Lin byli experti na laymilské lodě, ona se specializovala na biotechnologické systémy a on na mechaniku a elektroniku. Ione jim podala ruku a Tranquillity na sprízněné vlně promptně doplnila osobní profily. Malandra jí přišla na takovou práci v osmadvaceti mladá, ale už měla doktorát z hlavní univerzity na Quang Tři a nepřehlédnutelná doporučení.

Kempstera Getchella, šéfa astronomického oddělení, už Ione znala; byli si představeni při první exkurzi a od té doby ho několikrát zahlédla při společenských příležitostech. Táhlo mu na sedmdesát a nezdědil prakticky žádná genetická vylepšení. Přes nápor entropie a nepopiratelné známky stáří mu na rozdíl od Parkera Higgense nechyběl šibalský optimismus. Astronomů pracovalo na laymilském projektu skoro nejméně, hledali hvězdy, z nichž by mohli Laymilové přiletět, a porovnávali je s radioastronomickými záznamy. Přes časté žádosti jim žádný vévoda z Trosek nepřiklepl radioteleskop. Museli si vystačit se záznamy univerzitních knihoven v celé Konfederaci.

Renato Vella, pětatřicetiletý doktorand z Valencie, dělal Kempsteru Getchellovi asistenta. V Ionině přítomnosti byl zároveň vystrašený a vyjukaný. Nebyla si jistá, jestli za to může ona nebo poslední objevy.

„Našli jste domovskou planetu Laymilů?“ pobídla vévodkyně trochu nevěřícně Parkera Higgense.

„Ano, madam,“ přitakal ředitel. Nemluvil vůbec vesele, jak by se dalo čekat, spíš naopak.

„Kde leží?“ zeptala se.

Parker Higgens se prosebně podíval na Kempstera Getchella a vzdychl. „Bývala tady, v této soustavě.“ Ione napočítala do tří. „Bývala?“

„Ano.“

Tranquillity? O co běží?

I když je to neuvěřitelná teorie, svědčí pro ni všechny důkazy. Nech je domluvit.

Dobře. „Pokračujte.“

„Přišli jsme na to v záznamu dešifrovaném před dvěma dny,“ řekla Malandra Sarkerová. „Zjistili jsme, že máme vzpomínku člena jedné posádky. Samozřejmě jsme měli radost, že získáme kompletní obraz jejich lodi zvenku i zevnitř, že se dozvíme i o jejich technice letu. Dosud jsme měli jen útržky, které se daly považovat za součásti kosmické lodi. No, dozvěděli jsme se všechno, co jsme chtěli.“ Nadatovala příkaz nejbližšímu AV-projektoru a ten poslal obraz přímo Ione do očí.

Laymilská loď měla tři oddělené sekce. Na přídi byla čtyři stříbrobílá kovová vajíčka, velká střední část měla třicet metrů na délku a k ní se tiskly tři dvacetimetrové jednotky – evidentně prostory pro posádku. Střední část tvořil buben z hustých červených trubek, stěny tak připomínaly střeva. Ze základny bubnu trčelo v pravém úhlu pět chladicích rour. Loď končila úzkou šedesátimetrovou fúzní trubicí rámovanou v pětimetrových intervalech stříbrnými obručemi. Na samém konci trubice nesla stříbrný deštník.

„Je organická?“ zeptala se Ione.

„Zhruba z osmdesáti procent,“ odpověděl Quingyn Lin. „Odpovídá to našim předchozím poznatkům o jejich využívání biotechnologie.“

Ione se odvrátila od projektoru.

„Je to osobní loď,“ dodala Malandra Sarkerová. „Z toho, co zatím víme, neměli Laymilové obchodní náklaďáky, i když používali tankery a specializované průmyslové lodě.“

„To odpovídá," pronesla Lieria prostřednictvím tlumočnické krabičky v traktamorfní ruce. „Laymilové v tomto stadiu neměli obchod. Klanové jednotky si vyměňovaly technické nákresy a DNA, ale žádné stroje či biotechnologické jednotky."

„Potíž je v tom," dostala se k věci Malandra Sarkerová a zapadla ještě hlouběji do křesla, „že tahle loď letěla z parkovací orbity nad domovskou planetou k habitatům kolem Mirchuska."

„Vždycky nás zaráželo, proč nacházíme tak veliké palivové nádrže," řekl Quingyn Lin. „Pobraly by dost deuteria a He3, aby prstenec habitatů oblétly patnáctkrát. Teď jsme moudřejší. Byly to meziplanetární lodě."

Ione se tázavě podívala na Kempstera Getchella. „Planeta? Tady?"

Na rtech se mu objevil úsměv, byl na svůj objev nemístně hrdý. „Vypadá to tak. Planetu jsme velice pečlivě zaměřili podle záznamu z laymilské lodi. Očima subjektu jsme rozhodně pozorovali tuto soustavu. Domovská planeta Laymilů obíhala zhruba sto třicet pět milionů kilometrů od hvězdy. Takže mezi drahou Jyresolu a Boherolu." Smutně vyšpulil rty. „A já tady třicet let hledal hvězdy s podobným spektrem. Celou dobu jsem měl odpověď přímo před nosem. Bože, taková škoda. Teď jsem ale zpátky na špici astrofyziky. Zjistit, jak zmizí celá planeta… Jó, pánové."

„Dobře." Ione se nutila ke klidu. „Tak kde je teď? Byla zničena? Mezi Jyresolem a Boherolem není pás asteroidů. Ani prachu, pokud vím."

„Meziplanetární prostor v této soustavě nikdo neprozkoumal," podotkl Kempster. „Hledal jsem to v knihovně. Ale i kdybychom předpokládali, že se planeta doslova obrátila v prach, sluneční vítr by většinu částeček odvál za Oortovo mračno v průběhu prvních pár set let."

„Byl by nám teď průzkum k něčemu?"

„Mohl by potvrdit prachovou hypotézu, pokud zůstala hustota vyšší, než bychom čekali. Ale záleží to na tom, kdy byla planeta zničena.“

„Před dvěma tisíci šesti sty lety tu byla,“ řekl Renato Vella. „Víme to díky analýze polohy ostatních planet na záznamu. Pokud ale chceme hledat prach, navrhuji zaměřit se spíš na povrch Boherolu a měsíců plynového obra.“

„Dobrý nápad, mladíku,“ pochválil asistenta Kempster a poplácal ho po rameni. „Pokud vlna prachu putovala od hvězdy, musela zanechat stopy na všech tělesech bez atmosféry. Je to, jako když vzorky z planetární kůry ukazují různé geologické epochy. Když prach najdeme, dozvíme se docela přesně, kdy se to stalo.“

„Myslím, že se nerozpadla v prach,“ namítl Renato Vella.

„Proč ne?“ zeptala se Ione.

„Byla to schůdná teorie,“ odpověděl hbitě. „Těžko vymyslíme jiný způsob, jak se takové těleso ztratí beze stopy. Ale je to jen teoretické řešení. Prakticky přesahuje energie potřebná k něčemu podobnému všechno, čím Konfederace vládne. Musíte si uvědomit, že ani zakázané antihmotové zbraně nepoškodí planetu pozemské velikosti, zničí jen biosféru. Jakákoli exploze nebo série explozí by rozložila planetu maximálně na velké asteroidy. Na proměnu velkého tělesa v prach nebo ještě lépe v plyn by byla potřeba zbraň schopná rozkladu atomů, pravděpodobně poháněná hvězdnou fúzí – nedokážu si představit, co jiného by vyvinulo dostatečnou energii. Buď to, nebo spustit řetězovou reakci mezi stabilními atomy.“

„Dokonalá přeměna hmoty na energii,“ zabručel Kempster, obočí stažené soustředěním. „To je nápad.“

„A proč nepoužili stejnou metodu při ničení habitatů?“ namítl ohnivě Renato Vella. „Pokud máte zbraň, která dokáže beze stopy zlikvidovat planetu, proč po sobě nechávat trosky habitatů?“

„Ano, ano, proč?“ přitakal Kempster. „Tos vymyslel dobře, mladíku.“

Asistent jen zářil.

„Stále si myslíme, že se habitaty zničily samy,“ řekl Parker Higgens. „Zapadá to do všeho, co víme.“ Nervózně se podíval po Ione. „Domnívám se, že paměť nám odhalí i počátek konce planety. Když loď odlétala, na povrchu zjevně probíhal nějaký konflikt.“

„Musela to být meziklanová roztržka, ne?“ zeptal se pochybovačně Quingyn Lin. „Mně to tak připadalo.“

„Mýlíte se v tom, že celý problém pojímáte čistě fyzikálně,“ vložila se do diskuse Lieria. „Vezměte v úvahu všechno, co dosud víme. Planeta existovala ještě zhruba v době zániku habitatů. Laymilská entita, jejíž vzpomínky jsme rozluštili, je znepokojena proměnou životní harmonie, jež se šíří kontinentem. Drastickou metafyzickou změnou, jež hrozí zničit veškeré směřování rodu Laymilů. Pan ředitel Higgens má pravdu, tyto události nemůžeme považovat za shodu okolností.“

Ione se rozhlédla po shromážděných vědcích. Nikdo se netvářil, že by chtěl Kiintce oponovat. „Asi bych se měla na tu vzpomínku podívat.“ Posadila se na židli vedle Malandry Sarkerové. **Tak ukaž.**

Jako už jednou kolem ní ztuhlo laymilské tělo, nelidsky narostlý exoskelet. Kvalita záznamu byla mnohem lepší než posledně. Oski Katsurová a její lidé strávili nad dekódovacími programy dlouhé hodiny. Před očima se jí téměř neobjevovaly černé skvrny datových výpadků. Ione se pohodlně usadila a nechala se unášet xenockými smyslovými vjemy.

Laymil byl lodník vyšlechtěný klanem k životu na dlouhých cestách mezi habitaty a Unimeronem, kolébkou života. Než se zahřál motor, visel v ose centrální kabiny. Vnitřek bubnu ani zdaleka nepřipomínal lidské uspořádání palub a strojů používané i v sokolech. Tvrdá skořápka skrývala na pohled náhodně narostlý plást obytných buněk. Stěny byly

pružné, měkké, poseté otvory na zachycení kopyt a zeleně světélkovaly. V silnějších přepážkách pracovaly orgány určené k čištění vzduchu a recyklaci potravy.

Všudypřítomná zelená barva působila na Ionin lidský mozek nepřirozeně. Kolem laymilského těla se kajutou pnuly válcové opěry, na styku se stěnou se rozšiřovaly. Laymil měl kopyta zaseklá do otvorů v podlaze, seděl na jakési houbě a všema rukama svíral masivní výstupky. Pár centimetrů od centrálních úst visel krápník s cecíkem. Poloha byla neměnná a dokonale pohodlná, děložní kajuta vytvořila tělu lodníka dokonalé hnízdo. Všechny tři hlavy se zvolna otáčely a prohlížely panely a monitory rozmístěné panoramaticky na všech stěnách. Ione nedokázala rozlišit, kde končí plast a začínají buňky, přechod mezi živou tkání a mechanickými přístroji byl tak hladký, jako by stroje vyrůstaly přímo z dělohy. Čočky vysílaly paprsky do laymilských očí skoro stejně jako lasery lidských AV-projektorů.

Švenkující hlavy občas nabídly chodbičkou pohled do dalších kajut. V jednom hibernačním kokonu Ione zahlédla pasažéra. Byl zabalený v průsvitných blánách přilepených ke stěně, do úst a z konečníku mu vedly hadice.

Laymilský lodník měl nepochopitelně rozdvojené myšlenky, jako by záznam zachycoval dvojici mozků. Na vedlejší úrovni sledoval mechanické a biologické systémy lodi. Ovládal je s přesností procesoru, připravoval fúzní trubici k záženu, udržoval směr manévrovacími tryskami, počítal letový vektor, kontroloval zbývající čtyři dělohy. Připomínalo to automatické podprogramy lidské nervové nanoniky, ale pokud mohla Ione soudit, lodník žádné implantáty neměl. Stačil mu samotný mozek. Loď měla jen polovědomou inteligenci, a tak lodník sloužil jako letový počítač.

Na vyšší úrovni laymilská mysl hleděla na planetu pod lodí a přemítala o ní. Unimeron vypadal do značné míry jako terrakompatibilní svět, měl modré oceány, bílé mraky a na pólech malé ledové čepičky. Od Země se lišil jen souší.

Všechny kontinenty byly od pobřeží až po hřebeny hor pokryty sytě zelenou džunglí.

Na orbitě visela veliká modrozelená pavučina, kousek pod tisícikilometrovou oběžnou drahou lodi. Byly to nebeské přístavy, většina měla minimálně dvě stě kilometrů v průměru, některé byly i větší a otáčely se jednou za pět hodin ne kvůli umělé gravitaci, ale prostě jen aby udržely tvar. Byly živé, inteligentní, a dokonce přemýšlivější než habitaty u Mirchuska. Nebeské přístavy zachytávaly energii magnetosféry a používaly ji k výrobě lodí. Jejich hlavní význam ale spočíval ve spojeném intelektu bitekových obrů, jenž tvořil hlavní součást planetární harmonie nad úrovní kontinentů. Nad přístavy létaly mentální komunikační družice a zpívaly dalekým hvězdám. Ione nerozuměla jejich zprávě ani cíli, jejich hlas vnímala na prahu vědomí. Laymil se z něj radoval, ona nechápala.

Nebeské přístavy byly nad planetou natěsnané jeden vedle druhého a nesrážely se jen díky přesně propočteným drahám. Nad planetou nebyl jediný kousek čistého nebe. Byla to nádherná ukázka přesné navigace. Zdálky se zdálo, jako by někdo Unimeron zabalil do pavučiny. Zkusila si představit, kolik sil to stálo, ale nedokázala to. I u druhu s tak vyspělou biotechnologií působila síť nebeských přístavů jako neskutečný úspěch.

„Odlet návrh bude,“ zavolal lodník.

„Odvaha přeje zisku,“ odtušila osobnost nebeského přístavu. **„Čekám naděje.“**

Čidla lodi zachytila terminátor Unimeronu, do planety se zakousla tma. Noční kontinenty byly poseté jasnými tečkami, menšími a pravidelněji rozmístěnými než lidská města. Na jednom jižním světadílu zářily dlouhé tápavé prsty světélkující červené mlhy. Chapadla se roztahovala po kraji jako medúza, ale zůstávala pevná a přesně ohraničená. Nevlnila se jako oblaka. Ione ten pohled potěšil, mlha vypadala živá, jako by vítr nesl biofluorescenční spory.

Laymilského lodníka ale světélkující mlha odpuzovala. **„Esence klanu Galheith přísnost žal.“** Vzrušeně pokýval hlavami a smutně zahoukal. **„Žal. Dotaz omylu uznání.“**

„Bohužel ne lítost,“ odtušil nebeský přístav.

Když letěli nad zářícím světadílem, nebeské přístavy smutně bzučely. Životní harmonie Unimeronu se rozpadala, nebeské přístavy odmítaly do celku zapojit esenci klanu Galheith. Byla příliš radikální, příliš antagonistická. Příliš odlišná. Nepřátelská a cizí dosavadnímu étosu harmonie.

Z rudé mlhy bliklo ostré modrobílé světélko a hned zhaslo.

„Porucha reality,“ zvolal poplašeně lodník. **„Potvrzuji.“**

„Hrůza žal. Galheithů výzkum smrti přinesl tragédii.“

„Souhlas.“

„Bez rozmyslu ničení vzešlo. Porucha reality exponenciální. První životodárce pohlcen strachem.“

„Poruchu reality zastavíme. Nebeské přístavy esenci prvotní naději nechají.“

„Souhlas. Naději mějte.“ Lodník zkontroloval Laymily v hibernačních kokonech, k vyhodnocení údajů spojil obě vrstvy vědomí. **„Stav pána esence uspokojivý. Doufám poruchu reality porazíme. Doufám v zmoudření Galheithu.“**

„Doufám též. Ve spojení slibuji radost.“

V místě, kde bliklo namodralé světlo, teď hořela džungle. Ione si říkala, že požár musí mít aspoň deset kilometrů v průměru.

Meziplanetární loď přelétala terminátor. Nebeské přístavy ve Van Allenově radiačním pásu platinově zářily.

„Počínám odlet,“ ohlásil lodník. Do magnetické smyčky fúzního pohonu vlétlo ionizované palivo. Za tryskou se ustálil dlouhý plamen. Laymil na nižší vrstvě vědomí propočítal tah, předal rozkazy neuronům dělohy a přilehlým hardwarovým převaděčům. Jedinkrát nezapochyboval. To slovo vůbec neznal.

Unimeron se za lodí začal zmenšovat. Lodník soustředil pozornost na souhvězdí habitatů a jeho křehkou píseň, daleko tišší než zpěv kolébky života.

Tady vzpomínka skončila.

Ione zamžikala, aby se rozkoukala v barevném světě. Laymilských pocitů se zbavovala hůř než zelené barvy.

„Co je ta porucha reality?“ zeptala se. „Lodníka děsila skoro k smrti.“

„Nevíme,“ řekl Parker Higgens. „V žádné jiné vzpomínce se o ní nemluvilo.“

„Slečno vévodkyně, domnívám se, že pojem porucha reality označuje rozsáhlé zlovolné narušení laymilské životní harmonie,“ ozvala se Lieria. „Radikálně změnila esenci klanu Galheith. Vzpomínka ale naznačuje, že jde o víc než o změnu myšlení, že přetváří i místní fyzikální matrici. Příklad: výbuch energie.“

„Byla to zbraň?“ Napjatě se podívala na oba astronomy.

Kempster se podrbal na strništi. „Ten záblesk zapálil les, takže bych řekl ano. Ale lesní požár těžko způsobí zmizení planety.“

„Pokud se ta porucha rozšířila do životní esence celé planety, což se zřejmě stalo,“ podotkla Malandra Sarkerová, „pak měla k dispozici všechny technické zdroje Unimeronu. Ve válečném stavu by tak vyspělá rasa disponovala nesmírným zbrojním potenciálem.“

„Nesouhlasím,“ řekl Renato Vella. „Uznávám, že mohli postavit stovky lodí a statisíce atomových bomb, možná i antihmotových. Ale nejsou zas o tolik vyspělejší než my. Stále trvám na tom, že není v silách techniky úplně rozprášit celou planetu.“

Napadlo mě, co by zvládl Alchymista, řekla Ione habitatu. Skoro se o tom bála zmínit, aby její myšlenku nezachytila Lieria. **Co to říkal kapitán Khanna? Stačí jeden nápad za život. Laymilové možná neměli naše materiální zdroje, ale co potenciál celoplanetární mysli napřený k válečnému úsilí?**

Je to znepokojivá možnost, přitakala Tranquillity. **Ale proč by ho obraceli proti sobě?**

Dobrá otázka. „I kdyby postavili tak mocnou zbraň, proč by ji obrátili proti sobě?“

Vědci se na ni zmateně podívali jako na dítě, které prostou otázkou zboří logiku dospělých. Renato Vella se najednou usmál. „Pořád jsme předpokládali, že svou planetu zničili. Co když ji ale přestěhovali?“

Kempster Getchell se zasmál. „Chlapče milý, to je ale rozkošný nápad.“

„Vsadím se, že by to vyžadovalo méně energie.“

„Ano, pravda.“

„A už víme, že dokázali ve vesmíru budovat obrovské stavby.“

„Vyhýbáme se tématu,“ připomněl přísně Parker Higgens. „Věříme, že tahle porucha reality, ať je to cokoli, stojí za zmizením planety i za zničením habitatů. Musíme tedy v první řadě zjistit, o co šlo a zda ještě existuje.“

„Pokud byla planeta přemístěna, pak tu porucha reality stále někde bude,“ nedal se Renato Vella. „Odsunuly se spolu.“

„Ano, ale co to je?“ zeptala se příkře Oski Katsurová.

„Vypadá jako spousta věcí, duchovní mor a zároveň zbraňový systém.“

„Do prdele,“ ulevila si nahlas Ione, když spolu s Tranquillity současně dospěly k řešení. „Latonův energetický virus.“

Tranquillity vědcům přes procesory a Lierie přes spřízněnost zpřístupnila hlášení doktora Gilmora.

„Proboha,“ zvolal Parker Higgens. „Ta podobnost je děsivá.“

„Hovno podobnost,“ vykřikl Kempster. „To svinstvo se vrátilo!“

Ředitel sebou cukl. „Nemůžeme si být jistí.“

„Promiňte, Parkere, ale nemohu uvěřit, že by šlo jen o náhodnou shodu.“

„Souhlasím,“ přidala se Lieria.

„Musíme okamžitě informovat Konfederaci, zvláště velícího admirála," prohlásila Ione. „To je bez debaty. Loďstvo se musí dozvědět, že nestojí jen proti Latonovi, ale proti něčemu daleko vážnějšímu. Parkere, budete v této věci mým vyslancem, máte dostatečné znalosti i autoritu, abyste velícího admirála přesvědčil."

Napřed se zatvářil vyjeveně, ale záhy přikývl. „Jak poroučíte."

„Oski, připravte kopie všech laymilských vzpomínek, které jste už rozluštili. Všichni ostatní ať vypracují hlášení pro armádu. Tranquillity už přivolala jednoho strážního jestřába, za hodinu odlétá na Avon. Požádám místní zastoupení Konfederačního loďstva, ať s vámi někoho pošle jako doprovod, Parkere, tak si rychle zabalte. Jde o čas."

„Rozkaz, madam."

Ione Saldanová, žádám tě rovněž o jednoho jestřába, aby odvezl posla na Jobis, řekla Lieria. **Vážnost situace vyžaduje, aby byl informován i můj druh.**

Samozřejmě. Tranquillity už přivolávala dalšího ozbrojeného jestřába. Na stráž teď musejí vylétnout všechny ostatní bitekové lodě, možná i obchodníci. Najednou ji něco napadlo. **Lierie, slyšeli někdy Kiinti píseň laymilských habitatů?**

Ano.

Jasná odpověď nenechala prostor na další otázky. Ale jednou se jí zeptám, slíbila si. Už mě štve to jejich nadřazené tajnůstkářství. „Kempstere, domníváte se, že ta červená mlha nad jižním kontinentem patřila k poruše reality? Na Lalonde ji nikdo nepozoroval."

„Vypadá tak," odvětil astronom. „Neřekl bych, že šlo o přírodní úkaz. Možná to byl vedlejší produkt interakce poruchy s životní esencí Unimeronu, rozhodně má nějakou souvislost. Co ty na to, mladíku?"

Renato Vella ještě přemýšlel o hlášení dr. Gilmora. Úsečně přikývl. „Je to pravděpodobné."

„A napadlo tě něco?“ zeptal se otcovsky starý astronom.

„No, něco ano. Dokázali vystavět živou síť kolem celého světa, ale tahle porucha reality je stejně porazila. Jejich habitaty byly tak vyděšené, že raději spáchaly sebevraždu, než by podlehly. Co se stane s námi, až to na nás přijde?“

8

„Ježíši, co má bejt ten rudej sajrajt ve vzduchu? Když jsme tu byli posledně, bylo nebe čistý. Skoro jako by ta barva svítila. A visí nad celým povodím Juliffe, no koukni se.“ Jozue se odpojil od čidel Lady Macbeth a otočil se na Melvyna Ducharma ve vedlejším křesle.

„Na mě se nedívej, jsem jenom prostý fúzní inženýr. V meteorologii se nevyznám. Zkus žoldáky, ti se narodili na planetách.“

„Hmm,“ přemýšlel Jozue. Vztahy mezi jeho posádkou a četou žoldnéřů se nevyvíjely zrovna ideálně. Obě strany se izolovaly, spojku dělala jen Kelly Tirrelová – ovšem jen když se na chvíli dostala z beztížné klece. Jozue měl radost, jak dívka plní svou část dohody.

„Má někdo nějakej návrh?“ zavolal.

Zbytek posádky si prohlédl obrázky, ale s řešením nikdo nepřišel.

Když klesali k planetě, v zorném poli se jim objevil Amarisk. Skoro polovina světadílu už byla osvětlena sluncem. I z výšky sta tisíc kilometrů nad Lalonde viděli v povodí Juliffe rudou mlhu. Zprvu to vypadalo, jako by hladiny řek odrážely vínové světlo. Jakmile ale na planetu zaostřili optická čidla Lady Mac, rychle tuto verzi zavrhli. Záře vycházela z tisíců tenkých oblačných pásů nad vodou, všechna chapadla se důsledně držela toků. Jozue si ale všiml, že mlha zabírá větší plochu než hladiny řek, u ústí Juliffe měla šířku sedmdesát kilometrů.

„Na žádné planetě jsem nic podobného neviděl," řekl Ashly. „Je to divné a svítí to, Jozue. Ta mlha je vidět i za terminátorem."

„Krev," pronesl pohřebně Melvyn. „Řeka je plná krve a ta se z ní vypařuje."

„Sklapni," okřikla ho Sarha. Melvyn jí promluvil z duše. „Tohle není legrace."

„Myslíte, že je to nepřátelské?" zeptal se Dahybi. „Něco od Latona?"

„Počítám, že to s ním bude mít souvislost," připustil nerad Jozue. „Ale i pokud je to něco zlýho, na tuhle dálku nám to neublíží. Drží se to jenom v nejnižší vrstvě atmosféry. Což ovšem znamená, že to může ohrozit žoldáky. Sarho, řekni jim, ať se na to mrknou, prosím tě." Ženě tak snadno neodseknou.

Sarha s bručením otevřela kanál do kapsle C, kde v akceleračních křeslech trávili cestu žoldnéři a Kelly Tirrelová. Její AV-projektor něco zavrčel a Jozue se usmál.

Letový počítač ho upozornil, že Gemal vysílá kódovaný signál. „Nad Amariskem jsme zaznamenali neznámý atmosférický jev," ohlásil pedantsky Terrance Smith.

„Jo, ty červený mraky nad řekama," přitakal Jozue. „Taky je vidíme. Co s nima máme dělat?"

„Zatím nic. Nevíme víc, než že jde o znečištění oblačnosti, zřejmě způsobené samotnou řekou. Pokud v něm odhalíme radioaktivitu, přehodnotíme plán mise. Do té doby ale pokračujte podle původních rozkazů."

„Rozumím, pane komodore," zavrčel Jozue, když vypnul vysílačku.

„Znečištěný mrak," zopakoval pohrdavě Melvyn.

„Biologické zbraně," navrhl ustaraně Ashly. „To nezní dobře. Ale pro Latona je to typické. Ne, ne, nevypadá to dobře."

„Zajímalo by mě, jestli je to ten jeho slavný proteovský virus," řekl Dahybi.

„Spíš ne, ten byl mikroskopický. A v noci nesvítil. Podle mě to bude radioaktivní prach.“

„Tak proč ho neroznáší vítr?“ podotkla Sarha. „A kde se vůbec vzal?“

„Časem to zjistíme,“ prohlásil s obvyklým pesimismem Warlow. „Proč spěchat?“

„Máš pravdu,“ přidal se Jozue.

Lady Mac zrychlovala k planetě na stabilním jednom gé. Všechny lodě se po vynoření v soustavě vydaly na cestu od dohodnutých souřadnic, aby společně neposkytovaly snadný terč. Teď zaujímaly zhruba kruhovou formaci o průměru dvacet tisíc kilometrů s Gemalem a náklaďáky uprostřed.

Šestice jestřábů už mířila na nízkou orbitu provést základní průzkum. Jenom se vytahujou, pomyslel si Jozue. Lady Mac by s nimi na šesti gé klidně držela krok, kdyby nemusela eskortovat nákladní lodě.

I s vojenskými taktickými programy v primárním módu jednal Terrance Smith nadmíru opatrně. Rádiové mlčení z Durringhamu ho velice zklamalo, i když ho napůl očekával. Paranoiu v něm ale probudila nulová aktivita na orbitě. Kolonizační transportéry zmizely spolu s nákladními loděmi. Pět set kilometrů nad planetou obíhaly meziorbitální čluny z Kenyonu, všechny systémy vypnuté navzdory konfederačním předpisům. Po pozorovacím satelitu vrchní šerifky nezbyla ani stopa. Fungovaly jen geostacionární družice určené ke komunikaci a řízení letového provozu, jejich procesory ale vysílaly jen nemodulovaný signál. K oslovení vojenských satelitů neměl kódy.

Po krátkém zhodnocení situace nařídil Terrance Smith sestup na tisícikilometrovou orbitu. Flotila se vydala k planetě, bitevní lodě cestou vypouštěly vlastní drobné satelity určené ke gravitonickému pozorování. Kdyby se v okruhu půl milionu kilometrů od planety objevila jakákoli loď, satelity by o ní věděly.

Jestřábi vypustili pětici vojenských komunikačních družic, iontové motory je umístily na geostacionární dráhy rozmístěné v dostatečných vzdálenostech kvůli kompletnímu pokrytí povrchu planety, především Amarisku.

Dvacet tisíc kilometrů nad Lalonde se jestřábi rozdělili do dvou skupin a po různě skloněných drahách sestoupili sedm set kilometrů nad povrch. Každý vypustil dalších patnáct špionážních družic o velikosti fotbalového míče a ty samy klesly až dvě stě kilometrů nad Lalonde. Sami jestřábi se dali do podrobného snímkování Durringhamu a povodí řeky Juliffe. Záměrem bylo pro pozemní jednotky kompletně zmapovat napadenou oblast s přesností na deset centimetrů.

„Je to prakticky nemožný," řekl Terranci Smithovi po prvním přeletu Idzerda, kapitán jestřába Cyaney. „Ta rudá mlha všechno dokonale odráží, i na krajích, kde řídne, dostáváme jenom rozostřený obrázky. Ani bych neřekl, že mlha je správný slovo. Nepohybuje se s větrem. Spíš to připomíná povlak elektrofosforescenčních buněk. Spektrografická analýza s tím světlem nic nenadělá. Něco jsme přece jenom zjistili: když jsme porovnali snímky mraků s těma starýma mapama od Úřadu šerifa, zjistili jsme, že je ten mrak nejhustší v místech, kde stály vesnice a města. Durringham svítí, jako kdyby na něj spadla hvězda. Vesnice jsme našli jenom v nejvyšších polohách, kde mlha řídne. A jsou divný."

„Divné?" nechápal Terrance Smith.

„Jo. Měly by bejt osídlený teprve chvilku, ne?"

„Ano."

„Viděli jsme kamenný domy, zahrady, veliký klenutý stavby, kovový silnice, dokonce větrný mlýny. Na měsíc starejch fotkách nic z toho nestojí."

„To není možné," namítl Terrance Smith.

„No jistě. Takže jsou to buď všechno hologramy, nebo iluze nahraná do našich satelitů tou chytrou bojovou elektronikou, co jste nám o ní povídal. Jenom nechápu, jak by dokázala oblbnout i jestřáby. Lidi, co to udělali, můžou mít

neuvěřitelný projektory. Ale na co? To nám nejde pod nos. Proč by ty iluze vytvářeli?“

„Co centra vyzařování energie?“ zeptal se Smith. „Takový krycí oblak musí mít nesmírný příkon.“

„Žádnej zdroj jsme nenašli. I přes to krytí bysme měli najít fúzní generátor prostřední velikosti. Ale nic jsme nenašli.“

„Můžete lokalizovat zdroj rušení?“

„Ne, je mi líto. Je to strašně rozptýlený. Ale rozhodně má původ na zemi. Ruší nám příjem jenom nad Amariskem.“

„Je červený oblak radioaktivní?“

„Ne. Tím jsme si vcelku jistý. Žádný emise v alfa, beta ani gama spektru.“

„Co biologická kontaminace?“

„Nevíme. Ještě nemáme vzorky.“

„Tak se do toho pusťte,“ stanovil priority Terrance Smith. „Musím vědět, jestli je bezpečné poslat dolů průzkumníky.“

Při dalším průletu vystřelila Cyanea dvě atmosférické sondy. Byly to pozměněné verze strojů užívaných při průzkumu čerstvě objevených planet, třímetrové automatické deltaplány nacpané vědeckými aparaturami.

Oba letouny nastavily atmosféře žáruvzdorná břicha a sestoupily do nižších vrstev. Jakmile zpomalily pod rychlost zvuku, vystrčily náběrové trubky a kompresory tiše zapředly. Naprogramovaný letový plán je dovedl na kraj červeného mraku patnáct kilometrů jihovýchodně od Durringhamu. Před chvílí vypuštěné satelity pohotově přenesly kódované údaje.

Vzduch byl překvapivě čistý, vlhkost spadla třicet procent pod lalondský normál. Terrance Smith se napojil na nezpracovaný vizuální signál kamery umístěné v nose jednoho automatického letounu. Měl pocit, jako by letěl nad červeným trpaslíkem. Nad chladnou hvězdou s azurovým nebem. Mrak, mlha, nebo co to bylo, vypadal ze všeho nejvíc jako vyleštěný ztuhlý obal elektromagnetické vlny, kompaktní a homogenní. Neměl na co zaostřit, nebyla tu perspektiva, částice ani smítka, jen jednotvárná plocha. Zrakem neproniknutelná vrstva dva

kilometry nad zemí. Tloušťka neznámá. Teplota neznámá. Vyzařování pouze v úzké čáře na samém dně červeného spektra.

„Nikde nad tím není jedinej opravdovej mrak," všiml si Jozue. Jako většina kapitánů flotily se díval kamerou sondy. Meteorologická abnormalita ho znepokojila víc než sám rudý povlak. „Nad Amariskem byla vždycky fůra mraků."

Sarha rychle projela snímky, které flotila nafotila při příletu, a nasimulovala podle nich pohyb mraků. „Proboha, rozdělujou se," shrnula nevěřícně. „Asi sto kilometrů od pevniny se rozdělujou, jako by na něco narazily." Pustila jim animovanou simulaci do nervové nanoniky. K západnímu pobřeží Amarisku se hnaly dlouhé pásy kumulů a stratokumulů, ale před ústím Juliffe se najednou rozdělovaly a mířily na sever a na jih.

„Ježíšikriste, co to je za sílu? Počasí nedovedou řídit ani na Kulu." Jozue přepnul zpátky na aktuální signály z čidel Lady Macbeth. Cyklonu na neviditelné hranici cosi dělilo na dvě nestejné části. Otevřel kanál na Gemal.

„Ano, všimli jsme si," řekl Terrance Smith. „Musí to mít souvislost s červenou mlhou. Vetřelci mají zjevně velice vyspělé metody manipulace s energií."

„Fakt? Spíš jde o to, co s tím chcete dělat."

„Zničíme ohnisko."

„Ježíši, to přece nemyslíte vážně. Tahle flotila teď nemůže na nižší orbitu. S takovou silou nás v pohodě sestřelí. Třeba by nás dovedli i stáhnout z nebe. Musíte odvolat misi."

„Jsme si jistí, že zdroj leží na planetě, pane Calverte. Nikde jinde být nemůže. Jestřábi najdou na orbitě cokoli větší než tenisák, hmotu před nimi nikdo neschová. Musíme jen vysadit průzkumné pěší oddíly, aby lokalizovaly nepřátelské základny. Věděl jste to, když jste se mi upsal. Jakmile nepřítele najdeme, mohou ho lodě bombardovat z orbity. Kvůli tomu tady jste, Calverte. Nikdo vám nesliboval vyhlídkový let. Takže budete udržovat formaci."

„Prokrista.“ Rozhlédl se po můstku, aby se ujistil, že jsou všichni s ním. Byli. „Co budeme dělat? Za dvanáct minut můžeme být na slušným místě ke skoku.“

Melvyn se tvářil naprosto znechuceně. „Kurva Smith. Jeho bojový programy musel napsat nejšílenější admirál v galaxii. Jsem pro. Zdrhneme.“

„Smith má v něčem pravdu,“ zaduněl Warlow.

Jozue se na něj otočil. Zrovna Warlow měl proti misi nejvíc námitek.

„Na orbitě není jediný nepřítel,“ prohlásil strojový bas.

„Dokážou rozříznout cyklonu,“ namítl Ashly vášnivě.

„Červená mlha je čistě v atmosféře. Ať už ji vytváří cokoli, týká se to jen spodních vrstev. Jde pouze o Amarisk a počasí nad ním. Jestřábi přežili. Můžeme teď opravdu opustit flotilu? Co když Smith a ostatní Lalonde opravdu osvobodí? Co pak?“

Ježíši, on má pravdu, pomyslel si Jozue. Věděls, že tě smlouva zavazuje. Ale… instinkt. Ten neodbytný hlásek v hlavě, otravný a neomylný. Instinkt mu říkal: Zdrhni. Zdrhni hned a utíkej rychle.

„Fajn,“ prohlásil. „Zatím zůstaneme. Ale při první známce – myslím první, Warlowe – hovna v cestě, mizíme na desíti gé. Seru na smlouvu.“

„Díky Bohu, že tu má aspoň někdo rozum,“ zavrčel Melvyn.

„Sarho, chci, abys odteď nepřetržitě sledovala veškerý data ze satelitů. Jakmile se v atmosféře objeví sebemenší náznak nějaký levoty, hned mi to řekneš.“

„Rozkaz.“

„Melvyne, nech nějakej program nepřetržitě sledovat údaje z gravitačních detektorů. Nechci se spoléhat na Gemal, až nám přibude společnost.“

„Jasně, Jozue,“ zazpíval Melvyn.

„Dahybi, až do zrušení rozkazu budeš udržovat uzliny nabitý naplno. Chci mít možnost skočit do třiceti sekund.“

„Na dlouhé nabití nejsou stavěné…“

„Pět dní vydrží. Do tý doby budeme vědět, na čem jsme. A mám dost peněz na opravy.“

Dahybi pokrčil rameny. „Rozkaz, pane.“

Jozue se snažil trochu uvolnit, ale za chvíli to vzdal a poručil nanonice, ať mu povolí svaly sama. Když křeče polevily, připojil se znovu na velící kanály flotily a začal vymýšlet program, který ho upozorní, když ze sítě náhle vypadne loď. Není to nic moc, ale možná získá pár vteřin k dobru.

Atmosférické sondy už ztrácely výšku a mířily do červeného mračna. „Systémy běží hladce,“ hlásila jejich technická důstojnice. „Po elektronickém bojovém poli ani stopa.“ Navedla letouny pět metrů nad horní povrch mračna a tady let vyrovnala. Rudá pláň nijak nezareagovala. „Analýza vzduchu negativní. Ta mlha má nepropustnou hranici a nedifunduje.“

„Pošlete sondy do ní,“ nařídil Terrance Smith.

První sonda zamířila k červené hladině, druhá ji sledovala kamerami. Sotva se dotkla povrchu, vystříkl za ní gejzír rudého světla, pomalý jako jemný prach v nízké gravitaci.

„Je to pevná látka!“ zvolal Terrance. „Já to věděl.“

„Nic se nehlásí, pane, žádné částice. Jen vodní páry, prudce nám stoupá vlhkost.“

Sonda zalétla hlouběji a zmizela z kamer svého dvojčete. Datový přenos zeslábl.

„Na trupu se vytváří velký statický náboj,“ ohlásila důstojnice. „Ztrácím kontrolu.“

Datový tok ze sondy přestal dávat smysl a vzápětí utichl. Terrance Smith poslal dolů i druhou. Nic nového se nedozvěděli. Spojení ztratili dvacet pět vteřin po ponoru.

„Nabitá pára,“ nechápal Terrance Smith. „To je všechno?“

Oliver Llewelyn přerušil datové spojení s řídicím počítačem Gemalu. Na můstku byla tma, všichni seděli v křeslech se zavřenýma očima a koordinovali pohyby flotily. „Připomíná mi

to prstence plynového obra," řekl starý kapitán. „Malé nabité částečky udržované pohromadě magnetickým polem."

„Podle jestřábů tam žádné pole není, jen obvyklé planetární," namítl bez přemýšlení Terrance Smith. „Byly tam nějaké známky biologické aktivity?" zeptal se technické důstojnice z Cyaney.

„Ne, pane. Ani žádné složitější sloučeniny. Jen voda."

„Tak proč to svítí?"

„Nevím, pane. Někde níž, mimo dosah sond, musí být zdroj světla."

„Co chcete dělat?" zeptal se Oliver Llewelyn.

„Je to štít, povlak. Skrývá je před námi. Není to zbraň."

„Může to být jen maskovací celta. Ale my nic takového nedokážeme. Nemůžete poslat své lidi proti něčemu tak velikému a neznámému. Běžný vojenský postup."

„Dole je přes dvacet milionů lidí, mezi nimi moji přátelé. Nemohu odletět, aniž bych se pokusil aspoň zjistit, co se tam děje. Běžný vojenský postup je napřed prozkoumat terén. A to taky uděláme." Nadechl se, přenesl do taktického programu v nanonice nejnovější data a nechal si spočítat nejbezpečnější postup průzkumného výsadku. „Pěší průzkumné oddíly vysadíme podle plánu, ale co nejdál od červeného mraku. Také měním priority mise. Tři čety budou na Quallheimu hledat místo přistání nepřítele a jeho základnu. Dalších devět čet bude v celém povodí hodnotit situaci a případně zaměřovat další cíle. Poslední dva týmy prověří durringhamský kosmoport a splní dva úkoly. Za prvé: zjistí, zda jsou ještě v hangárech raketoplány kvůli výsadku pozemního vojska z Gemalu. Za druhé projdou záznamy na věži a určí cílové stanice všech lodí, které po invazi odletěly. A důvod letu."

„Co když nikam neodletěly?" namítl Oliver Llewelyn. „Co když má ten Calvert pravdu a nepřítel dokáže ničit lodě na orbitě?"

„A kde jsou trosky? Jestřábi našli každý kousek hmoty nad planetou."

Oliver Llewelyn se zazubil. „Leží v džungli pod červenou mlhou.“

Terrance už kapitánovo neustálé sýčkování začínalo štvát. „Na rozdíl od nás to byly neozbrojené civilní lodě.“ Opřel si hlavu, zavřel oči a začal na šifrovaném kanále datovat změněné rozkazy.

Flotila zabrzdila na tisícikilometrové orbitě a lodě se rozdělily, aby vždy měly aspoň tři Amarisk na dostřel. Opakované průlety průzkumných satelitů nepřinesly žádné nové informace o terénu pod červenou mlhou. Z výšky sedmi set kilometrů se k ostatním připojilo i šest jestřábů, posádky měly radost, že jsou od zlověstného oblaku o kousek dál.

Po posledním obletu vlezli ostražití průzkumníci do raketoplánů a Terrance Smith vydal pokyn k odletu. Ve stínu Lalonde čluny opustily mateřské lodě a zpomalily, aby je oběh navedl do atmosféry. Mezosféry dosáhly devět tisíc kilometrů západně od Amarisku a nechaly se nad oceánem brzdit vzduchem. Nocí duněly sonické třesky.

Brendon nedokázal přestat myslet na červenou mlhu. Pilotoval raketoplán z Villeneuvovy pomsty, na určené místo sto kilometrů od Durringhamu vezl šestičlennou průzkumnou četu. Optickými senzory uviděl červený mrak i v noci z šesti set kilometrů. Odtud nevypadal tak strašně, spíš jako div přírody. Zblízka ho ale děsil už pouhou velikostí. Znepokojovalo ho, že někdo postavil přes celé nebe štít z vodních par. Visel dvacet kilometrů od pravého křídla, netečný a neměnný. Daleko před letounem pilot viděl první odbočku pověšenou nad jedním z přítoků. Tím jasněji bylo vidět, že jde o záměrné dílo čísi ruky vystavěné s nějakým účelem.

Když klesl na úroveň povlaku, uviděl kraj pod ním. Černou zarudlou džungli.

„Nepouští dolů moc světla," poznamenal Chas Paske, velitel žoldáků.

„*Oui,*" přitakal Brendon, aniž by se rozhlédl. „Podle počítače je vrstva u kraje tlustá asi osm metrů a směrem do středu sílí," ohlásil. „Uprostřed, přímo nad řekou, může mít tak tři až čtyři sta metrů."

„Co bojový pole?"

„Jo, cítím ho, procesory hlásí chyby a komunikace vázne, data skoro netečou."

„Stačí, když půjde vyslat souřadnice jejich lodí," odtušil Chas Paske. „Víc nepotřebujeme."

„*Oui*. Přistáváme za tři minuty."

Raketoplán se blížil k předem určené mýtině. Brendon se spojil s pozorovacími jestřáby. Kapitáni ho ujistili, že v okruhu dvou kilometrů se nepohybuje jediný člověk.

Kolem určené přistávací plochy rostly qualtooky a mladé gigantey. Mezi nimi byly pod spletí popínavek stále vidět ohořelé pahýly, desítky let staré pozůstatky požáru. Raketoplán opatrně přeletěl hradbu stromů, jako by měl strach, co za ní najde. Řev vertikálních motorů a dravčí silueta letounu vyplašily početná hejna ptáků. Brendon prohlédl palouk radarem, aby pod šlahouny a křovím našel nebezpečné pahýly. Z trupu se vysunuly přistávací nohy a po minutě manévrování raketoplán měkce dosedl na zem. Výdechy kompresorů zvedly do vzduchu mraky větviček a suchého listí.

Sotva se na mýtinu vrátilo ticho, otevřely se vnější dveře. Chas Paske vedl své muže ven. K nebi vylétlo pět talířových vznášedel osázených po obvodu optickými a infračervenými čidly. Hned se daly do průzkumu.

Žoldnéři začali dolními dveřmi vytahovat vybavení. Všichni byli vylepšení k nepoznání. Chas Paske byl větší než jakýkoli kosmonik, syntetickou kůži měl šedou jako ošlehaná skála. Halily ho jen pásy ověšené výzbrojí a výstrojí.

„Pospěšte si," pobídl je Brendon. „Rušení sílí, skoro neslyším satelity."

Na podupaném podrostu se vršily bedny a vaky. Chas zrovna vykládal přenosnou stázovou komoru se spřízněným orlem, když mu jeden lítač datově ohlásil pohyb mezi stromy. Zvedl gaussovskou pušku. Stroj poletoval metr nad korunami stromů a ukazoval mu hlavy mezi kapradím. Devět lidí, nijak se nesnažili skrývat. „Haló," zavolal ženský hlas.

Žoldnéři se už rozestavili do palebné formace a přemísťovali pozorovací lítače kvůli nejjistějšímu pokrytí.

„Podle jestřábů tu nikdo není," připomněl Chas Paske. „Proboha."

„Optické rušení je horší, než jsme si mysleli," odvětil Brendon.

Žena vyšla na mýtinu. Znovu na ně zavolala a zamávala. Za ní se objevily další ženy a pár dospívajících chlapců. Všichni měli špinavé oblečení.

„Díky bohu, že jste tu," řekla žena cestou k Chasovi. „Čekali jsme a čekali. Je to tu hrozné."

„Stát," poručil jí Chas.

Buď ho neslyšela, nebo nechtěla. Dívala se pod nohy, aby nezakopla o šlahoun. „Vemte nás pryč. Nahoru do lodí nebo kamkoli jinam. Ale dostaňte nás z téhle planety."

„Kdo k čertu jste? Odkud jste přišli?" V koutku vědomí Chase napadlo, jak je možné, že se ho žena nelekla. Když před sebou člověk uvidí takové monstrum, většinou se aspoň zarazí. Tahle žena ne.

Nervová nanonika ho upozornila na selhání řídicího procesoru gaussovské pušky. „Stát," zařval, když k němu došla na šest metrů. „Nechceme riskovat, třeba jste zabraní. Tak mluv, odkud jste?"

Zastavila se jen díky tomu, jak hlasitě řval. „Jsme tamhle z vesnice," odpověděla nejistě. „Číhá tam spousta nepřátel."

„Kde?"

Žena udělala další krok a ukázala přes rameno. „Tamhle." Ještě krok. „Prosím vás, musíte nám pomoct." Měla zoufalou ztrhanou tvář.

Na zem spadlo současně všech pět vznášedel. Chasi Paskovi pukla země pod nohama, z podzemí vytrysklo jasné bílé světlo. Nervová nanonika potlačila lidskou paniku a donutila jeho tělo k chladnokrevné reakci. Uskočil a přistál přímo vedle usměvavé ženy. Uhodila ho.

Terrance Smith ztratil spojení se třemi ze čtrnácti výsadkových raketoplánů, další tři ještě ani nepřistály. Pozorovací satelity mu nijak nenaznačily, jaký osud stihl ztracené letouny, obraz z dotyčných oblastí se navíc rychle horšil. Žádný výsadek neztroskotal, spojení se přerušilo až po přistání. Taktický program mu ale tvrdil, že při první vlně útoku jsou čtyřicetiprocentní ztráty běžné, Terrance se tedy smířil s nejhorším a zkontaktoval poslední tři čluny.

„Přistaňte na záložních souřadnicích," nařídil. „Nelétejte k mraku blíž než na sto padesát kilometrů."

„Pohybuje se!" zvolal Oliver Llewelyn, když Terrance poslouchal potvrzovací kódy.

„Co?"

„Červený mrak."

Terrance Smith otevřel kanál do procesoru, který vyhodnocoval satelitní snímky. Na okraji červené mlhy se objevily víry a kudrlinky, z hlavní masy jako protuberance vystupovala kilometry dlouhá chapadla. Sametový mrak se trhal, na okrajích poblikávala silnější světla.

„Ví to, že jsme tady," prohlásil Oliver Llewelyn. „Vyplašili jsme to."

Terrance Smith měl po krátký strašný okamžik dojem, že ta obrovská oblačná formace žije, že je to plynová příšera z Murory. Do značné míry připomínala věčně se svářící oblačné pásy v atmosféře místního plynového obra. „Nenechte se vysmát. Ten mrak někdo řídí. Konečně můžeme zjistit, jak to dělají. Spojte se s kapitány jestřábů, ať na mrak zaostří všechny

senzory. Musíme tam najít nějaké energetické toky. Někde musíme něco najít.“

„Chcete se vsadit?“ zamumlal Oliver Llewelyn. Začínal litovat, že kývl na Smithovu nabídku, k čertu se smlouvou. Některé věci jsou důležitější než peníze, například jeho život. Neochotně obeslal jestřáby.

Gemal ztratil spojení s dalšími dvěma čluny. Tři však úspěšně vysadily průzkumníky a bez problémů odlétly.

Půjde to, přesvědčoval se vášnivě Terrance Smith, když trojice letounů opustila nebezpečnou výšku. Však my tomu přijdeme na kloub.

Díval se, jak rudý mrak vysílá nad džungli rozbouřená chapadla. Taktická vrstva do obrázku zakomponovala přistávací plochy, z nichž se raketoplány zatím nevrátily. Největší choboty se neomylně natahovaly právě k nim.

„Dělejte,“ poháněl je se zaťatými zuby. „Zvedněte se. Vypadněte.“

„Čidla nezaregistrovala žádnou změnu energie,“ řekl Oliver Llewelyn.

„Nesmysl. Někdo to řídí. Co přístroje, kterými nepřítel lokalizoval naše čluny? Našli jsme aspoň ty?“

„Ne.“

Do vzduchu se vrátilo dalších pět raketoplánů, mrak se po nich marně natahoval. Dva z nich se ještě před chvílí nehlásily. Vojáci na palubě Gemalu provolali slávu a Terrance se k nim přidal.

Mise začínala šlapat. Průzkumníci jim na planetě brzy označí cíle. Nadejde čas protiúderu.

Poslední tři raketoplány mířily do quallheimských okresů. Jeden z nich patřil k Lady Macbeth.

Villeneuvova pomsta měla uvnitř standardní jehlanové uspořádaní čtyř obytných kapslí. Byly kulaté, třípatrové a poskytovaly dost místa k pohodlnému životu šestičlenné

posádky. Skoro stejné pohodlí našlo i patnáct schválených pasažérů. Ani jeden z šesti žoldáků si nestěžoval. Veškeré zařízení kajut ovšem jako všechno na lodi potřebovalo opravit, vylepšit, nebo nejlépe vyměnit.

Erick Thakrar a Bev Lennon skočili po hlavě do hermetického průlezu předsíně nad hangárem raketoplánu. Všechny povrchy v místnosti pokrývala šedozelená pěna s úchyty, jež už dávno nelepily. Všechen laciný kompozitový nábytek se kvůli místu zasouval do stěn a podlaha byla počmáraná očíslovanými čtverci, šestiúhelníky a kruhy. Na stěnách nebylo nic než dveře skříní, komor, osobních kajut a skladů nouzového vybavení. Ve vzduchu voněla dušená zelenina. Svítily jen dvě dlouhé zářivky. V předsíni levitovalo několik obalů od jídla, větší množství jich už přitáhla ventilační mřížka u stropu.

Erick se chytil plastem potaženého žebříku mezi stropem a podlahou a zamířil k hangáru. Nervová nanonika mu ohlásila přímý komunikační kanál od kapitána Andrého Duchampa.

„Přistává," sdělil mu kapitán. „Aspoň se snaží."

„Jak vypadá spojení? Víte, co se děje uvnitř?"

„Nic. Bitrate má tři procenta, sotva to stačí na koordinaci přistání. Procesory to musely dole pěkně schytat."

Erick se ohlédl přes rameno na Beva, ten pokrčil rameny. Oba byli ozbrojení, Bev měl nervovou rušičku a Erick laserovou pistoli. Modlil se k Bohu, aby ji nemusel použít.

Po vynoření z atmosféry se raketoplán ohlásil slabým signálem z porouchaného rezervního vysílače. Brendon tvrdil, že letoun značně utrpěl elektronickým útokem na planetě. Měli na to jen jeho slovo, spojení sotva dokázalo přenést hlas, servisní data neměla šanci.

Tváří v tvář prokázanému zabírání nechtěl André Duchamp nic riskovat.

„Ten Anglán Smith to měl předvídat," vrčel kapitán. „Měli jsme si dohodnout hesla."

„To ano," přitakal Erick. S Bevem se na sebe usmáli.

„Tahle mise je zpackaná od začátku do konce," brblal dál André. „Kdyby to myslel vážně, vzal by si do štábu zkušený lidi jako já, a ne toho pitomce Llewelyna. Byl bych mu pověděl, že když jde o zabírání, musí si člověk dávat bacha. Padesát let zkušeností, kdo jinej je tu má? To je daleko víc než taktický program v nanonice. Vystřelili po mně všechny vychytaný zbraně, jaký kdy Konfederace viděla, a já jsem ještě naživu. A tenhle Anglán poslouchá Kelta, kterej vydělává na převozu dementů. *Merde!*"

Bev proletěl do předsíně a zamkl ji kódem. Karbotaniový průlez zajel, hermetický zámek zacvakal.

„Tak pojďte," řekl Erick. Prolezl podlahou na nižší palubu. Nervová nanonika mu předávala obraz z vnějších čidel Villeneuvovy pomsty. Raketoplán sebou škubal jen pár metrů od trupu. Bez navigační datalinky musel Brendon řídit ručně a trefit se špičkou letounu do hangáru nebylo vůbec jednoduché. I začátečník by to zvládl lépe, pomyslel si Erick. Přední trysky vzplály naplno jen pár vteřin předtím, než by si raketoplán ulomil radar. „Bohové. Jestli to takhle půjde dál, nebudeme mít co kontrolovat."

Spodní patro byl přecpané, tísnila se tu dílna na opravy středně velkých elektromechanických komponent, menší opravna elektroniky, dvě přechodové komory, do hangáru a ven, pár sudů a skříně na obrněné skafandry. Stěny tvořil holý titan pokrytý kabely a rourami.

„Trefil se," oznámil André. „Madeleine ho táhne do hangáru."

Podlahou se nesly vibrace motorů. Erick se napojil na kameru v hangáru a sledoval, jak automatika zatahuje raketoplán do válce. Jako by se můra vracela do stříbrné kukly. Zatažená křídla měla na každé straně vůli jen pár centimetrů.

Nadatoval procesorům hangáru rozkazy. Když raketoplán zastavil, k břichu se hned připojily pupeční šňůry hadic a kabelů.

„Z člunu jde minimum údajů," poznamenal Erick při pohledu na diagnostický hologram u přechodové komory. „Vnitřní senzory jsou mrtvé."

„Nefungují senzory, nebo jejich procesory?" zeptal se André Duchamp.

„Těžko říct," odtušil Bev pověšený na madle za Erickem. „Funguje jenom deset procent vnitřních databusů a nemůžeme se napojit ani na procesor v kajutě, abysme zjistili, kde je chyba. Jenom Bůh ví, jak nás Brendon vůbec našel. Chybí mu polovina řízení."

„Brendon je nejlepší," prohlásila Madeleine Collunová.

AV-projektor pod hologramem pípl a ohlásil, že má otevřený komunikační kanál z raketoplánu. Pouze zvuk.

„Je tam někdo?" zeptal se Brendon. „Nebo jste se všichni zdejchli na oběd?"

„Čekáme na tebe, Brendone," řekl Erick. „Jak jsi na tom?"

„Je tu mizernej vzduch, selhaly asi všechny systémy… Kyslík beru z nouzový helmy… Rychle otevřte… Pálí mě plíce… Hoří tu nějaký plast… Štípe to…"

„Nemůžu mu vyměnit vzduch," nadatoval kapitánovi Erick. „Naše čerpadla fungují, hadice jsou připojené, ale raketoplán má zavřené ventily."

„Tak ho pusťte do komory," odpověděl André. „Ale do kapsle ještě ne."

„Rozkaz."

„Dělejte!" křičel Brendon.

„Už se na tom pracuje, Brendone."

Bev natáhl chobot přechodové komory. Část trupu raketoplánu se odsunula a odhalila kruhový průlez.

„Klika, že tohle funguje," zabručel Erick.

Bev se přes AV-projektor díval, jak chobot přiléhá k bajonetovému futru průlezu. „Je to jednoduchej obvod. Na tom se nemá co pokazit."

„Ale stejně ho řídí procesor… Kurva." Čidla v chobotu zachytila hned po spojení stopy toxických plynů. Hologram

přepnul na kameru v kovové vysouvací chodbě. Z průlezu vytékal těžký modrý dým. V kajutě blikalo zelené světlo. Objevil se Brendon, ručkoval od madla k madlu. Žlutou lodní kombinézu měl zaneřáděnou. Tvář mu krylo měděné hledí helmy napojené na kyslíkovou bombu.

„Proč si nevzal skafandr?“ zeptal se Erick.

Brendon zamával na kameru. „Panebože, díky, dýl bych to nevydržel. Počkat, vy jste neotevřeli průlez.“

„Brendone, musíme být opatrní,“ vysvětlil Bev. „Nepřítel umí zabírat lidi.“

„Jo, jasně. Chviličku.“ Rozkašlal se.

Erick znovu zkontroloval kouřová čidla. Filtry přechodového chobotu stěží stíhaly čistit vzduch z kajuty raketoplánu.

Brendon zvedl hledí. Byl smrtelně bledý, strašně se potil. Znovu zakašlal a tvář se mu zkroutila bolestí.

„Prokrista,“ zamumlal Erick. „Brendone, nadatuj nám, prosím, fyziologické údaje.“

„Bože, to je bolest.“ Brendon se zase rozkašlal.

„Musíme ho dostat ven,“ řekl Bev.

„Nemám odpověď z jeho nanoniky,“ namítl Erick. „Snažím se ji najít přes procesor v chobotu, ale jako by ji vůbec neměl.“

„Ericku, je to s ním špatný!“

„To nevíme jistě!“

„Podívej se na něj.“

„Podívej se na Lalonde. Dovedou na nebi stavět svítící řeky. Zfalšovat raněného pilota není takový problém.“

„Proboha.“ Bev zíral na hologram. Brendon sebou škubal a zvracel. Z úst mu vyletovaly žluté koule a roztékaly se po matně stříbřité kompozitové stěně tunelu.

„Nevíme ani, jestli je sám,“ pokračoval Erick. „Přechodová komora raketoplánu zůstala otevřená. Nereaguje na mé příkazy. Nedokážu ji zavřít, natož zakódovat.“

„Kapitáne,“ nadatoval Bev. „Nemůžeme ho tam nechat.“

„Erick má pravdu,“ odtušil s lítostí André Duchamp. „Je to všechno podezřelý. Všechno to vypadá, jako by se chtěl někdo cizí dostat na loď. Moc se mu to hodí.“

„Umírá!“

„Neotvírejte průlez, dokud se nezavře komora raketoplánu.“

Bev se zoufale rozhlédl po služební palubě. „Dobře. A co to udělat takhle: Erick vyleze do předsíně a zamkne za sebou. Já tu zůstanu. Vezmu Brendonovi lékařskou nanoniku a podívám se do kajuty, jestli přiletěl sám.“

„Ericku?“ zeptal se André.

„Nemám námitek.“

„Tak dobře. Udělejte to.“

Erick vylétl do prázdné předsíně a chytil se na žebříku. Bev se na něj usmíval otevřeným průlezem v podlaze. „Hodně štěstí,“ popřál mu Erick. Nadatoval poklopu kódový rozkaz a pak ještě zavřel na ruční závoru.

Jakmile karbotaniový uzávěr zapadl, vytáhl Bev z lékárničky na stěně nanonický balíček. „Vydrž, Brendone. Jdu za tebou.“ Na panelu vedle dveří z přechodové komory blikala varovná červená světla. Bev poplach vypnul a otevřel průlez.

Erick se přes kanál do komunikační sítě napojil na kamery spodní paluby. Průlezem se do místnosti nahrnul kouř a Bev se zašklebil. Celý prostor zalilo ostré smaragdové světlo z kajuty raketoplánu. Bev si instinktivně zakryl oči. Do břicha mu narazila koule spalující bílé energie.

Kamera zhasla.

„Beve!“ zařval Erick. Nadatoval procesoru sérii povelů. V hlavě se mu vizualizovalo schéma systémů na dolní palubě, přízrak složený z barevných čar a blikajících symbolů.

„Ericku, co se děje?“ volal André.

„Jsou tady! Jsou v lodi! Okamžitě zamkněte všechny průlezy. Hned, kurva!“

Ze schématu jedna po druhé mizely čáry. Erick zíral na podlahu, jako by dokázal prohlédnout kovovým obložením. Vtom zhasla světla.

„Do přistání na určeném místě zbývá pět minut a napětí v kajutě by se už teď dalo krájet," zaznamenávala Kelly Tirrelová do paměťové buňky v nervové nanonice. „Víme, že se něco stalo přinejmenším s pěti raketoplány. Všichni si teď kladou otázku: bude nám dostatečný odstup stačit? Operuje nepřítel jen pod ochrannou vrstvou červené mlhy?"

Znovu se čidly letounu podívala na monstrózní atmosférický jev. Ve vzduchu visely tisícikilometrové pásy zářivě rudého ničeho. Neuvěřitelné. Takhle daleko od moře byly tenké a složité, propletené nad soustavou přítoků jako síť opilého pavouka. Když je viděla z orbity, klidné a pravidelné, ohromily ji, ale zblízka ji jen děsily.

Zkroucené pásy olizovaly pravé křídlo, natahovaly se po raketoplánu výš na nebe. Obraz byl dokonale ostrý, až znepokojivě. Ale hlavně díky vojenským senzorům raketoplánu. Dlouhé aerodynamické kolíbky pod křídly nesly válcové zbraňové kontejnery – maserové kanony otočné o tři sta šedesát stupňů, bitevní elektroniku a skrývací zařízení. Letoun se neproměnil ve stíhačku, ale také nebyl bezbranný jako čluny některých lodí.

Přišlo jí typické, že má Jozue multifunkční raketoplán. Ne! Díky Bohu, že ho má.

Lady Mac opustili před čtyřiceti minutami a už se jí po něm stýská. Jsi slaboch, vynadala si.

Kelly si už nemyslela, že účast na bojové misi je dobrý nápad. Napadlo ji, že stejný pocit mají asi všichni váleční zpravodajové. Ocitnout se na bojišti je úplně jiné než si to plánovat v kanceláři. Zvláště když tu visí ten červený mrak.

Sedm žoldáků se o něm bavilo do omrzení od chvíle, kdy se Lady Macbeth vynořila z červí díry. Velitel Reza Malin se

skoro těšil, až se pod něj vypraví. Nechal se slyšet, že takové nepřátelské podmínky jsou pro něj výzvou. Konečně něco nového.

Snažila se s nimi seznámit. Věděla tedy, že Reza si jen nehoní triko. Sloužil v pěchotě Konfederačního loďstva. Zřejmě jako důstojník; o své vojenské službě mluvil stejně málo jako o práci komisaře na různých mladých světech. V druhém nejstarším řemesle ale musel být dobrý, protože si mohl dovolit značný počet tělesných vylepšení a přestaveb. Teď patřil ke špičce. Jako kosmonik v sobě spojoval člověka a stroj. Nadupaný kompromis, jakým se chtějí stát všichni pěšáci ve stázi na Gemalu.

Reza Malin si ponechal základní humanoidní tvar, i když byl dva metry vysoký a příslušně ramenatý. Měl umělou neprůstřelnou kůži se základní šedomodrou barvou schopnou chameleonské přeměny. Nenosil šaty a neměl genitálie (přinejmenším vnější, zaznamenala Kelly věrně). Místo rukou si nechal implantovat šestiprsté spáry s širokým zápěstím osazeným gaussovkami. Jako Warlow nedokázal vyjadřovat pocity obličejem. Na obou očích měl černé čočky, kruhová nozdra dokázala filtrovat jedovaté plyny. Kolem hlavy mu rostly senzorické bradavice.

Jeho hlas zněl stále přirozeně a Kelly se z jeho tónu mnohé dozvěděla. Rezu máloco vyvedlo z míry. V jeho přítomnosti se cítila lépe i díky tomu, jak samozřejmě ho poslouchalo zbylých šest vojáků. Uvědomila si, že na něm závisí její život.

Raketoplán ostře zatočil. Kelly vnímala, jak Ashly Hanson zaměřuje optická čidla na říčku tři kilometry pod nimi. Stříbřitá hladina se leskla zvláštními bílými tečkami.

„Co to vyvádí?“ zeptal se Pat Halahan. Zástupce velitele seděl ve vedlejším křesle. Představil se jako průzkumník, byl menší než Reza, ale měl stejnou kůži a silné tučné nohy. Ruce se mu rozdvojovaly v lokti, jeden pár předloktí končil obyčejnými dlaněmi a prsty, druhý zásuvkami na zbraně nebo

senzory. Všechny smysly měl vylepšené, zvýrazněné nadočnicové oblouky mu jako římsa obtáčely lebku.

„Co se děje, Ashly?“ zavolal. Všichni žoldáci mysleli na bitevní elektronické pole.

„Přistanu tady,“ prohlásil Ashly.

„Máte k tomu nějaký důvod?“ zeptal se velitelsky Reza Malin. „Plánovaná přistávačka je ještě sedmdesát kilometrů daleko.“

„Poslyšte, když někdo dokáže udělat ten mrak, odposlechne naše komunikační kanály, jako když plivne. Všechny plánované souřadnice mají označené velkým červeným kruhem s nápisem CÍL.“

Na chvíli zavládlo ticho.

„Chytrej chlap,“ řekl Pat Halahan Kelly Tirrelové. „Škoda, že jsme ho neměli na operaci Camelot. Přišli jsme o spoustu dobrej chlapů, protože generál najal moc nováčků.“

„Souhlasím,“ schválil Ashlyho rozhodnutí Reza.

„Děkuji,“ odtušil Ashly. Raketoplán prudce vyklesal tak ostrou spirálou, že Kelly vylétl žaludek až pod klíční kosti. „Jste si jistí, že chcete přistát?“ zeptal se pilot. „Podle mě jsme v pěkné bryndě. Terrance Smith by nedokázal velet ani šťáře v bordelu.“

„Pokud má zničit nepřítele, musejí lodě vědět, co bombardovat,“ odvětil Reza. „Na to nás potřebujete. My vždycky slízneme sračky. Na to jsme experti.“

„Jak chcete.“

„Nemějte o nás strach. Špičková technika stejně v džungli moc nefunguje, příroda je na to moc špinavá. A horší džungli jsme snad ještě neviděli. Možná nás tu můžou dostat výbojem, když budou mít chuť, hodí na nás i atomovku, ale na to nás napřed musejí najít. A vyhrabat nás v téhle divočině nebude legrace, o to se už postarám. Vy jenom zařiďte, aby Jozue zůstal celý do doby, než se budeme chtít vrátit.“

„Pokud budu naživu, vyzvednu vás.“

„Fajn, beru vás za slovo.“

Raketoplán otočil čumák prudce vzhůru. Kelly měla co dělat, aby se udržela v křesle a nespadla do popruhů. Tohle není přistání, ale sebevražda.

„Jak to zvládáš, Kell?“ zavolal pobaveně Sewell. Byl jedním ze tří bojovníků v četě a vypadal na to. Na výšku měl dva metry třicet, ebenovou kůži mu protkávala absorpční vlákna. Místo hlavy měl na krátkém krku lesklou neprůstřelnou kouli. Obrovské bicepsy nesly rozdvojená předloktí, do horních kloubů napojil velkorážné gaussovské pušky.

Žoldáci se zasmáli. Kelly si uvědomila, že má stisknutá víčka, a přinutila se je otevřít. Letoun se třásl.

„Měla by ses najíst, přestat na to myslet,“ zakrákal Sewell. „V báglu mám pár jahodových koláčů. Dáš si?“

„Když tě doktoři vylepšovali, napojili ti nervovou nanoniku na játra,“ odtušila. „Byla daleko chytřejší než mozek, debile.“

Sewell se rozesmál.

Kajuta sebou škubla, raketoplán změnil geometrii. „Sežehněte, prosím, přistávačku, Ashly,“ požádal zdvořile Reza.

„Souhlasím.“

„Můžou tam být civilisti,“ namítl Sal Yong, další bojovník. „Pochybuju,“ odtušil Ashly. „Do nejbližší vesnice je to padesát kilometrů.“

„Nejsme tu s Červeným křížem, Sale,“ dodal Reza. „Ano, pane.“

Raketoplán znovu zatočil.

Z čistého nebe nad říčkou vytryskly proudy maserového záření. Na zem a do vody dopadly stovky sežehnutých ptáků, ze stromů popadali ohořelí venálové, sayce zavyly, než jim popraskanou kůží vytryskla krev, a pak zmlkly, protože se jim uvařil mozek. Danderily popelem pohnojily trávu, na níž se pásly. Jasně zelené listí ztmavlo, květy seschly, plody popraskaly.

Letoun přistával rychle a přímo. Přistál v říčce, nohy dosedly na kamenité dno, čumák spočinul nad břehem. Voda se začala vařit, po hladině se rozběhly kruhy.

Jako první vyskočili Sewell a Jalal, vylepšení střelci, přistáli do vody, pokryli zbraněmi les a rozběhli se ke břehu. Půlmetrová hloubka mohutné žoldáky ani nezbrzdila.

Reza vypustil pár lítačů a nařídil jim prohledat bezprostřední okolí. Neviditelní létající roboti měli půl druhého metru v průměru, ve vzduchu je držely dvě protiběžné turbovrtule v osové šachtě. Na okraji nesli pět infračervených laserů a soustavy pasivních senzorů. Lítače tiše odlétly nad nejbližší stromy.

První dvojici následovali na břeh Pat Halahan a Theo Connal. Theo byl malý, uzpůsobený pohybu v džungli. Kůži měl stejně měňavou a odolnou jako Reza a Pat, ale nohy mu končily chápavými prsty stejně jako neúměrně dlouhé paže. Chodil shrbený jako opice. I ve tváři připomínal primáta, měl malý nos, kulatá ústa a šikmé oči se silnými víčky.

Sotva dopadl do vody, aktivoval chameleonský obvod a hned se vyškrábal na břeh. Jeho obrys prozradilo jen chvění na okraji. Jakmile doběhl ke stromu, objal ho, vyjel po kmeni do koruny a ztratil se všem čidlům raketoplánu.

„Proboha," ulevila si Kelly Tirrelová. Nechápala, proč vzal Reza do čety na pohled tak neškodného tvora. Vzrušením jí začalo mravenčit v břiše. Bezchybná profesionalita vůdce jí vyrazila dech; pochopila, proč jsou bojové mise tak návykové.

Nad stromy vyletěl další pár vznášedel.

Po schůdcích sešel Sal Yong a Ariadne, průzkumnice. Ariadne byla mezi žoldáky jediná žena, i když u ní pohlavní znaky zmizely stejně jako u ostatních. Od kolegy Pata se prakticky nelišila, možná byla o kousek menší a měla širší oblouk kolem lebky.

„Teď nebo nikdy, Kelly," prohlásil Reza.

„Radši teď," řekla a vstala. „Rozhodně." Před obličej jí sjelo hledí. Agentura jí na výstroj vystavila bianko šek,

požádala tedy hned na Tranquillity Rezu o radu a nakoupila, co jí doporučil. Bylo i v jeho zájmu vybavit ji co nejlépe, aby v džungli nepřekážela. „Nakupuj málo, ale nejlepší zboží," řekl tehdy. „Nemáš bojový výcvik, a tak nám nejvíc pomůžeš, když nebudeš zdržovat a nikdo tě neuvidí."

„Můžu si do nanoniky nahrát bojové programy," nabídla velkoryse.

Reza se jen smál.

Nakonec si pořídila pružnou neprůstřelnou kombinézu z Nové Kalifornie, schopnou odrazit slušnou dávku z konvenčních i paprskových zbraní. Reza ji vzal za zbrojířem a nechal jí přidat chameleonskou vrstvu.

Když sbíhala schůdky do řeky, na nebe vyskočily další lítače. Ve vzduchu visela pára. Byla vděčná za vzduchové filtry helmy, kolem plavaly ptačí mrtvolky.

Pat Halahan s Jalalem vykládali zásoby.

„Pomoz jim," poručil jí Reza. Vlekl na mělčinu pár kompozitových beden. Nad opaskem měl v nylonovém postroji pověšenou černou kovovou kouli zhruba dvacet centimetrů v průměru. Kelly ji nedokázala identifikovat ani s pomocí nanoniky, koule byla navíc hladká a prostá jakéhokoli označení. Ostatní žoldáci nic takového neměli. Věděla, že není nejlepší chvíle na otázky.

Schůdky se už zasouvaly zpátky do raketoplánu. Dala se do práce a začala skládat bedny na travnatý břeh.

Reza s Patem vytáhli z letounu stázovou ulitu. Bezčasový černý povlak zmizel a odhalil bílý válec. Z něj vyběhl geneticky vylepšený mahagonový pes. Kelly měla dojem, že takové tesáky prokousnou i neprůstřelnou kombinézu.

Reza si k zvířeti klekl a podrbal ho za krkem. „Nazdar, Fentone. Jak se daří?"

Fenton zívl, jazyk vyplazený.

„Běž se rozhlídnout kolem. No, utíkej."

Reza psa ještě plácl a vstal. Fenton otočil neolitickou hlavu, obdařil pána škodolibým pohledem, ale poslušně odklusal do lesa.

Kelly se ani nepohnula. „Je dobře vycvičený," poznamenala.

„Je dobře spřízněný," opravil ji Reza. „Mám nervové symbionty."

„Aha."

Pat a Jalal se brodili ke břehu s druhou stázovou krabicí. „*Adieux,*" nadatoval Ashly.

Letoun se s žesťovým řevem zvedl. Zpod kompresorů vylétly gejzíry vody a pocákaly karbotaniový trup. Záhy letěl nad stromy, zatáhl podvozek a voda se uklidnila.

Kelly přehlédla čidly v helmě zlověstnou hradbu promáčené džungle. Do prdele, už jsme v tom.

Sledovala raketoplán mizící prakticky po vertikále. Podle nervové nanoniky přistáli před necelými třemi minutami.

Výbuch byl dost rozsáhlý, aby ho z nevýhodné pozice zachytily i obyčejné senzory Gemalu. Pozorovací satelity ho zachytily jako oslepující záři v celém elektromagnetickém spektru, nejcitlivější čidla dokonce na čas vypadla.

Nervová nanonika Terrance Smithe informovala, že šlo o raketoplán z jestřába Cyaney vyslaný na Quallheim. Když došlo k výbuchu, byl ještě na zemi. „Co to k čertu bylo?" zvolal.

„Netuším," odvětil Oliver Llewelyn.

„Do hajzlu. Nejbližší kousek červené mlhy byl sedmdesát kilometrů daleko. Dostali se z toho průzkumníci?"

„Jejich osobní komunikátory neodpovídají," ohlásil jeden spojař na můstku.

„Sakra." Strategické schéma v nervové nanonice mu zobrazilo zbylé čtyři čluny při návratu na orbitu. Dalších sedm už se spojilo s mateřskými loděmi. Dva k nim manévrovaly.

„Chcete tam poslat raketoplán?“ zeptal se Oliver. „Ne, dokud nebude jasné, že to dole někdo přežil. Byl to pořádný výbuch. Musely zkratovat elektronové matrice.“

„Šikovný trik, ale těžko se provádí,“ řekl Oliver Llewelyn. „Je tam spousta pojistek.“

„Myslíte, že by bojové pole…“

„Pane, přišla zpráva z Villeneuvovy pomsty,“ oznámil spojař. „Kapitán Duchamp hlásí, že se na jeho loď dostal nepřítel.“

„Cože?!“

„Na jednom z raketoplánů, s nimiž jsme ztratili kontakt,“ hádal Oliver.

„Oni se dostali na orbitu?“

„Vypadá to tak.“

„Prokristapána.“ Připojil se na velící procesor koordinační sítě s úmyslem vyhlásit všeobecný poplach, když vtom mu nanonika oznámila, že několik lodí opouští určené pozice. Na strategickém schématu je měl označené jmény Datura a Gramine. Oba dezertéři mířili pryč od planety. Udeřil pěstí do polstrované opěrky. „Co se to děje?“

„Raketoplány z Datury i z Gramine na chvíli ztratily spojení,“ řekl napjatě Oliver. Otočil se na Terrance Smithe. Dříve tak nažehlený úředník vypadal jako troska.

„Odřízněte je od naší sítě,“ rozkázal Terrance. „Hned. Nechci, aby se dostali k datům ze satelitů.“

„Utíkají,“ připomněl mu Oliver. „Asi chtějí skočit.“

„To není můj problém.“

„To teda je. Jestli jsou to xenoci, právě jste je pustil do Konfederace.“

„Když dovedou udělat ten mrak, mají kosmické lodě. Mně jde o Lalonde. Nebudu za nimi posílat jestřáby, nemám lodí nazbyt.“

„Motory jim nefungujou pořádně,“ podotkl Oliver. „Spalování není v rychtyku. Podívejte se na spektrum zplodin.“

„Na to nemám čas, kurva!“ zařval Terrance. Probodl Olivera pohledem. „Buď mluvte k věci, nebo držte hubu.“

Nervová nanonika ho napojila na komunikační procesor. „Toto je varovné hlášení,“ datoval všem lodím. Sotva to ze sebe vypravil, napadlo ho, kolik kapitánů ještě spadá pod jeho velení.

Na můstku Lady Macbeth se hlas Terrance Smithe rozléhal v dokonalém tichu.

„Proboha,“ zasténal Jozue. „To nám ještě scházelo.“

„Vypadá to, že se Datura a Gramine připravují ke skoku,“ řekla Sarha. „Zatahují čidla a chladiče.“ Zamračila se. „Aspoň většinu z nich. Motory spíš cukají než táhnou. Pětitisícový hranice dosáhnou za čtyři minuty.“

„Nepřítel je silnější, jak se zdá,“ poznamenal Jozue. „S tímhle Lalonde nezachráníme.“

„Vypadá to tak,“ přitakal smutně Dahybi.

„Tak fajn.“ Jozue hned začal promýšlet dráhy. Okamžitě ho napadlo několik šikovných skoků do nejbližších soustav.

Necháš tu Kelly, říkalo mu něco v hlavě.

Šla do toho z vlastní vůle.

Ale nevěděla, co se děje.

Nařídil počítači zatáhnout chladiče. Úplně vysunuté by nevydržely pořádné zrychlení. A pokud má zdrhnout, musí to udělat rychle.

„Jakmile se Ashly vrátí, mizíme,“ oznámil.

„Co žoldáci?“ zeptal se Warlow. „Spoléhají na nás, že nepřítele vybombardujeme.“

„Znali riziko.“

„Kelly je s nimi.“

Jozue stiskl rty. Posádka na něj soucitně hleděla.

„Myslím i na vás,“ pravil. „Nepřítel už je tady nahoře. Za takovejch okolností po vás nemůžu chtít, abyste tu trčeli.

Proboha, udělali jsme, co jsme mohli. Žádný mayope už nebude. Kvůli tomu jsme sem letěli.“

„Můžeme je zkusit nabrat,“ zkusila to Sarha. „Ještě jeden oběh. Sto minut není tak moc.“

„A kdo řekne Ashlymu, že se tam má rovnou vrátit? Nepřítel bude hned vědět, kam se vrací.“

„Já tam zaletím,“ nabídl se Melvyn. „Jestli se Ashlymu nebude chtít.“

„Je to moje kamarádka,“ ohradil se Jozue, „a můj raketoplán.“

„Když se něco podělá tady na orbitě, budeme tě potřebovat, Jozue,“ připomněl mu Dahybi. Křehký uzlinový technik byl překvapivě neústupný. „Jsi nejlepší kapitán, jakýho jsem kdy potkal.“

„Tenhle slaďák nemáme zapotřebí,“ zaduněl Warlow. „Všichni víme, že se Ashly vrátí.“

„Jo,“ přitakal Jozue.

„Jozue!“ zařval Melvyn.

To už měl však kapitán plnou nanoniku poplachu. Gravitonické detekční satelity hlásily v prostoru devět velkých trhlin.

Třicet pět tisíc kilometrů nad Lalonde se zjevili sokoli z letky Mereditha Saldany.

Elektronické bojové pole, které vyřadí obvody i procesory? Proti čemu to tu bojujeme?

Do předsíně proudilo kontrolním kukátkem v dolním průlezu zelené světlo. Pod podlahou se něco hýbalo.

„Ericku, co se děje?“ datoval André Duchamp.

Slovům skoro nebylo rozumět. Erick musel v nanonice signál napřed vyčistit.

„Na celý lodi hasnou systémy!“ volala Madeleine.

Erick se odstrčil od žebříku a zachytil se páky na poklopu. Nesmírně opatrně nakoukl průzorem do zeleného světla. O

vteřinu později už letěl ke stropu a řval. Zády narazil do protějšího průlezu. Odrazil se. V křeči nahmátl žebřík.

Erick uviděl peklo. Obývaly ho skřetí zrůdy s odpornými kostnatými obličeji, dlouhými vyzáblými údy a artritickými klouby na prstech. Na sobě měli kožené postroje spojené zlatými kroužky. Přechodovou komorou se jich do spodního patra nahrnulo aspoň dvanáct. V úsměvu cenili malé špičaté zoubky.

Tři drželi Beva a rvali mu drápy kombinézu. Měl zvrácenou hlavu, otevřená ústa a roztržené břicho plné zeleného slizu. V očích mu plála sebevražedná hrůza.

„Viděli jste to?“ zakvílel Erick.

„Co jako? *Merde*! Síť je zasraná, data se koušou. Ztrácím vládu nad lodí.“

„Proboha, jsou to xenoci. Jsou to zkurvený xenoci!“

„Ericku, *enfant*, chlapče, uklidni se.“

„Právě ho vraždí! Jsou bez sebe blahem!“

„Uklidni se! Jseš na mé lodi. Tak klid. A podej hlášení.“

„Je jich dvanáct, ne, patnáct. Humanoidi. Dostali Beva. Proboha, rvou ho na kusy.“ Erick nahrál do primárního módu sedativní program a dech se mu hned zklidnil. Bylo to drsné, skoro bezcitné, obrnit se takhle proti kamarádovu utrpení. Musí ale uvažovat chladně. Bev by to pochopil.

„Jsou dobře ozbrojení?“ zeptal se André.

„Ne. Zbraně nevidím. Ale mají něco v raketoplánu, viděl jsem takové světlo…“

Všech šest zakódovaných zámků v podlaze cvaklo a zajelo do poklopu. Kovový zvuk se předsíní řezavě roznesl.

„Proboha… André, právě rozlouskli kód zámku.“ Zíral na poklop a čekal, kdy se otevřou i ruční závory.

„V té kapsli nefunguje jediný procesor!“

„To vím taky! Ale stejně otevřeli!“

„Dokážeš se dostat z předsíně?“

Erick se obrátil na stropní průlez a nadatoval odemykací kód. Zámek se ani nehnul. „Poklop nefunguje.“

„Oni to ale dokážou," připomněl André.

„Můžeme ho prořezat," navrhl Desmond Lafoe. „Poklopy i podlahy mají uvnitř vrstvu jednovazného uhlíku," namítl Erick. „Štěpná čepel ho neprořízne."

„Můžu zkusit laser."

„To jim otevře cestu do ostatních kapslí a na můstek," řekl André. „To nedopustím."

„Erick je tam v pasti."

„Mou loď nedostanou."

„André…" napomenula ho Madeleine.

„*Non*. Madeleine, Desmonde, vlezte do záchranných člunů. Já tu zůstanu. Ericku, je mi to moc líto. Ale rozumíš mi. Je to moje loď."

Erick praštil do žebříku, až si odřel klouby. Byl v dolní kapsli, místní záchranné čluny visely pod přechodovou komorou. „Jasně." Ty piráte, ty vrahu. Co ty můžeš kurva vědět o cti?

Někdo začal mlátit do poklopu v podlaze.

Za chvíli je tu mám, pomyslel si Erick, uhlík neuhlík. To je evidentní.

„Zavolej Smithovi o pomoc," navrhl Desmond. „Sakra, má v Gemalu pět tisíc nadrženejch pěšáků."

„To nepůjde hned."

„Máš jinou možnost?"

Erick se rozhlédl po předsíni, všechno si znovu prohlížel – kajuty, skříně s oblečením a s jídlem, krabičky pro případ nouze. A v ruce má laserovou pistoli.

Mysli!

Otevřít poklop a střílet je jednoho po druhém? Namířil laser na dveře jedné kajuty a stiskl spoušť.

Z hlavně vylétl chabý růžový paprsek, zablikal a zhasl. Na kompozitu naskočilo pár puchýřů. „Typický," zařval.

Rozhlídni se. Dělej, něco tu být musí. K čemu ti byly ty dlouhé měsíce špionážního výcviku u KIS? Přizpůsob se, improvizuj. Dělej něco.

Erick přelétl ke skříním a zkušeně se chytil za madlo. V záchranné komůrce toho moc nebylo: lékařská nanonika, stahovací obinadlo, nářadí, kyslíkové masky a láhve, procesorové bloky s opravářskými programy, hasicí přístroje, ruční teploměr. Ani jeden skafandr.

„Nikdo netvrdil, že to půjde snadno."

„Ericku?" ozval se André. „Co se děje?"

„Mám nápad."

„Ericku, mluvil jsem se Smithem. Nepřítel unesl pár lodí. Vytahuje ze stáze pěšáky, ale než k nám někdo dorazí, bude to trvat minimálně půl hodiny."

V předsíni přibývalo světla. Když se Erick ohlédl přes rameno, uviděl z pěnovky na podlaze vyskakovat kulaté modré plamínky. Kolem zárubně prosakoval kouř. Vrstva titanu pod odhořelou pěnou oranžově žhnula. „To nepomůže, kapitáne. Propalují se podlahou. Nemáme ani pět minut."

„Svině."

Erick otevřel bednu s nářadím a vytáhl štěpný nůž. Prosím, modlil se. Když stiskl spouštěč, vzplála čepel chladným citronovým jasem. „Děkuji Ti, Bože."

Proplul vzduchem. Přitiskl čepel na zesílenou kompozitovou stěnu ventilačního potrubí a začal z ní vykrajovat třiceticentimetrový kruh.

„Madeleine? Desmonde?" datoval. „Máte na sobě skafandry?"

„Ano," přitakal Desmond.

„Chcete mi prokázat velikou službu?"

„Ericku, nemůžeš zůstat na lodi," varoval ho André.

„Co chceš, Ericku?" zeptal se Desmond.

„Za chvíli vypadnu."

„To zakazuju," ozval se kapitán.

„Polib si," opáčil Desmond. „Jdu dolů, Ericku. Můžeš se mnou počítat, spolehni se."

„Desmonde, jestli se dostanou do předsíně, roztrhnu loď," datoval André. „Musím to udělat dřív, než ovládnou letový počítač."

„Já vím. Beru riziko na sebe," odpověděl Desmond.

„Počkejte, až se sem opravdu dostanou," řekl Erick. „Desmond tak dostane čas zmizet, kdyby se mi to nepovedlo."

Nikdo mu neodpověděl.

„Dlužíte mi to! Snažím se zachránit vaši loď, hergot!"

„*Oui, d'accord*. Pokud se probijí z předsíně."

Žlutá skvrna na podlaze už svítila bíle. Začala syčet a boulit se vzhůru, za chvíli se titan prohnul metr do předsíně. Ze špičky vylétl plamen, odrazil se od stropu a pokropil celou místnost.

Erick uhnul několika planoucím koulím. Dořezal druhou díru a přesunul se.

Z titanu vyletěla další ohnivá koule. Ještě jedna. Celá podlaha už byla rozpálená, pěnovka rychle hořela.

„Jsem u průlezu, Ericku," nadatoval Desmond.

Prázdnou předsíní tančily bílé plamínky. Erick se už několikrát spálil, na kůži měl černé boláky. Podíval se kukátkem v horním průlezu a uviděl za ním obojková čidla skafandru SII. Zamával.

Než se podlaha začala trhat, stačil do ventilace udělat osm otvorů. Praskliny se rychle šířily. Kov rudě žhnul a vlnil se jako láva.

Fascinovaně sledoval, jak se země otvírá.

„Ericku," zavolal kdosi z pukliny. „Pusť nás ven, Ericku. Nedělej si to těžší. Nejde nám o tebe."

Špičaté cáry žhavého kovu se začaly svíjet jako okvětní plátky. Ve tmě pod nimi se pohybovaly stíny.

Erick se odpojil od lepítka na stropě. Přistál vedle dolního průlezu.

„Chceme loď, Ericku, ne tebe. Necháme tě jít. Slibujeme."

Kukátkem na něj hledělo veliké krhavé oko se zelenou zorničkou. Mrklo a v předsíni se rozsvítily zářivky.

Erick vzal za ruční závoru, otočil ji o devadesát stupňů a zatáhl.

Otevřeným průlezem do předsíně vpluli posedlí, zprvu opatrně a nedůvěřivě. Kůži měli bílou jako kost, pod ní dlouhé tenké svaly. V beztíži jim povlávaly dlouhé mastné vlasy. S úsměvem ho obstoupili.

„Ericku," hihňali se. „Ericku, příteli. Bylo od tebe hezké, žes nás pozval dál, když jsme zaklepali."

„Jo, já už jsem takový," odvětil Erick. Stál u dveří do jedné kajuty, silikonovým lanem se přivázal k madlu. Nad ramenem měl otevřenou krabici nouzového ovládaní vnitřního prostředí. Pravou rukou svíral velkou červenou páku. „Váš přítel."

„Pojď s námi," lákal ho první skřet. „Dej se k nám."

„Asi ne." Erick otevřel vzduchový ventil.

Systém nouzového vypuštění atmosféry sloužil jako poslední možnost při požáru. Vypustil všechen vzduch v kapsli do vesmíru a udusil tak oheň. Vzhledem k tomu, jaké nebezpečí oheň na každé lodi představuje, byl systém vyladěný na rychlou akci. Vypuštění vzduchu nemělo trvat ani minutu.

„NE!" zařval v panice vůdce posedlých. Vrhl se k Erickovi v marné snaze zastavit jeho ruku. Z prstů mu vyšlehly bílé blesky.

Nouzové ovládání, páka ventilu, Erickova ruka, elektrické obvody za ní i půlmetrový kruh kompozitu zmizely v plamenech. Roztavený kov i spálený kompozit a maso vylétly do prostoru.

Erick zařval bolestí, z ruky mu zbyla jen černá kost. Nanonika okamžitě odpojila nervy. Šok ho ale stejně připravil o vědomí. Nanonika ho zase probrala. Před očima mu naskočily fyziologické údaje a možnosti léčby. Nejlepší postupy rudě blikaly. Nanonika se dožadovala okamžitého podání léků a analgetik. Samozřejmě hlásila i rapidní pokles vnějšího tlaku.

Vzduch řval v trubkách jako bičovaná fúrie. Pod pěticí stropních mřížek se hromadil kouř z hořící podlahy, ale přesto nesmírně rychle odtékal.

Posedlí zmatkovali, chytali se madel a jeden druhého, falešné zjevy blikaly jako poruchové vysílání a odhalovaly pod strašidelnou maskou obyčejná lidská těla. Vichřice je nemilosrdně táhla k stropním ventilátorům. Jednoho podtlak vytáhl průlezem z dolní paluby a praštil s ním o strop, kde ho bezmocného držel na mřížce.

Další pustil madlo a rovněž skončil bezmocně přilepený u stropu. Oba se snažili odplazit, ale zjistili, že to nejde. Vnější vzduchoprázdno vyvíjelo nesmírnou sílu. Cítili, jak je vichr tlačí kovovou mřížkou ven. Ostré hrany se jim zakously do oděvů a začínaly řezat maso. Chvíli po nich běhaly modré jiskry a snažily se oddálit neodvratné. Světlo ale záhy pohaslo. Železné mříže se jim už prodraly na žebra. Z těl létaly do vesmíru kusy masa. Ze stovek prasklých cév stříkala krev. Mezi žebry se nafukovaly měkké orgány.

Erick aktivoval nouzový vojenský program pro přežití ve vakuu, dosud uložený v nanonice. Srdce zpomalilo tep, orgány uzavřely vstupy a výstupy, cévy se stáhly kvůli snížení spotřeby kyslíku v těle, mozek si naopak roztáhl vlásečnice. Netečně vlál na silikonovém popruhu, ruce a nohy mu táhla vichřice ke stropu. Ohořelé zbytky pravé ruky se utrhly a skončily na mřížce.

Ze spáleného svalstva nad loktem prosakovala krev.

Předsíní létaly papíry, šaty, nástroje, odpadky a osobní věci z kajut a spodní paluby, všechny hřmotně bušily o ventilátor. Mohlo jich být dokonce dost, aby se posedlí ještě nadechli a zkusili zavřít ventil, nebo se vrátili do raketoplánu. Velké díry, které Erick vyřezal do potrubí, ale ucpané mřížky snadno nahradily. Dveřmi do předsíně proudila voda z prasklé sprchy a neomylně mířila k nejbližší díře ve ventilaci.

Řev vichru pomalu utichal.

V rudé mlze Erick sledoval, jak se vůdce skupiny mění z polonahého obra v malého pupkatého čtyřicátníka v montérkách. Visel na madle dva metry od něj, nohama mířil přímo k nejbližší mřížce, nohavice a podolky mu zuřivě vlály po větru. Pohyboval rty, ale vichřice mu brala kletby od úst. Ruka mu rudě plála, pod svaly byly vidět kosti. Z nosu mu tekl hnis a sliny, tenký proud se připojoval k smršti trosek a tekutin na cestě do vakua. Odpad byl za chvíli krvavě rudý.

Spolu s vichřicí uvadal i žár v jeho ruce. Nevěřícně se na Ericka podíval, v očích se mu vařily slzy. S každým úderem srdce mu z nosu vystříkla krev.

Z předsíně vyšuměla poslední molekula vzduchu.

Erick se bezvládně zhoupl na popruhu. Nanonika mu hlásila zdravotní stav v samých červených číslech, až na pravé předloktí, černé a vypnuté. S každou otočkou uviděl předsíň. Zbylí posedlí se bez hlesu prodírali mrakem odpadků. Nepoznal, kteří z nich jsou ještě naživu. Pohyblivým nepřátelům se stavěly do cesty k dolnímu průlezu potrhané mrtvoly. Mrtví nebo živí, ze všech tekla krev, z nosu, z uší, z pórů a z prasklých vlásečnic. Předváděli zpomalený trojrozměrný cirkusový zápas o poklop na podlaze. Setrvačnost ho otočila a děsivé divadlo mu zmizelo z očí.

Příště už viděl méně pohybu. Jejich tváře si zapamatuje i bez pomoci nervové nanoniky.

Zpomalovali jako mechanoidi s vybitou matricí. Vakuum se plnilo krvavou mlhou. Uvědomil si, že je to i jeho krev.

Otočil se.

V předsíni se už nikdo nepohyboval o vlastní vůli. Poletovalo tu jen provlhlé smetí.

Dokola a dokola. Červeň přecházela v šeď, důstojně a majestátně jako západ slunce.

Dokola.

Ilex s osmi bratranci zaujal standardní kulovou obrannou formaci dva a půl tisíce kilometru v průměru. Jejich distorzní pole ohmatala lokální prostor. Lalonde v jejich percepci připomínala hlubokou šachtu vyvrtanou do vesmíru, spojenou slabou gravitací s třemi měsíčky a Kenyonem i s jasnou modrobílou hvězdou. Meziplanetární médium plnila sluneční a elektromagnetická energie, van Allenovy pásy zářily kolem planety jako slunce na andělských křídlech. Na orbitě se objevily raketoplány a kosmické lodě, zhuštěné uzlíky v předivu časoprostoru, rozžhavené elektrickými a magnetickými silami.

Elektronické senzory zachytily palbu koncentrovaných maserových paprsků mezi drobnými senzorickými družicemi a loďmi. Terrance Smith se dozvěděl o jejich příletu, ale nereagoval. Sokoli tedy v přesvědčení, že nehrozí bezprostřední nebezpečí, zachovali formaci ještě devadesát sekund.

Nedaleko středu letky se zásadně zkroutila část prostoru o velikosti kvarku, hmotnost vylétla k nekonečnu a v kouli se objevila první fregata. V následujících šesti minutách skočilo do soustavy zbylých dvacet lodí. Byl to manévr jako z učebnice a vzniklé postavení dávalo admirálovi Meredithu Saldanovi množství taktických možností. Potřeboval už jen informace.

Běžný šum hlasů na můstku Arikary utichl, sotva naskočily první optické senzory. Amarisk ležel uprostřed osvětlené polokoule, rudé oblačné pásy nad povodím Juliffe připomínaly zamrzlý blesk.

„Bylo na té zoufalé planetě někdy něco podobného?“ zeptal se Meredith Saldana napjatě, jako by měl problémy uvěřit vlastním očím.

„Ne, pane,“ odvětil Kelven Solanki.

„Takže je to součást invaze, další fáze?“

„Ano, pane. Vypadá to tak.“

„Kapitáne Hinnelsi, víme, co to je?“ zeptal se admirál.

Štábní vědecký důstojník se na něj otočil od senzorů. „Netuším, pane admirále. Rozhodně to svítí, ale nezachytili jsme žádné energetické emise. Jsme ještě daleko. Mění to i místní počasí.“

Meredith Saldana se znovu připojil na výstup z čidel a zavrčel, sotva si všiml, jak se mraky rozestupují. „Kolik energie by to chtělo?“

„Záleží na přesnosti ohniska…“ Hinnels pod velitelovým pohledem zmlkl. „Ovládat počasí nad čtvrtkou kontinentu? Nejméně sto, dvě stě gigawattů, pane. Nemohu to odhadnout přesně, dokud neodhalíme princip.“

„Oni mají tolik energie na rozhazování,“ zamyslel se nahlas Meredith Saldana.

„Spíš by mě zajímalo, odkud se bere,“ řekl Kelven. „Durringham měl ve sklápěčkách třicet pět fúzních generátorů. Dohromady neměly větší výkon než dvacet megawattů.“

„Zajímavá poznámka, veliteli. Myslíte, že tu po vašem odletu přistála flotila?“

„Zní to logicky.“

„Ale?“

„Nevěřím tomu. Vyžadovalo by to nesmírně složitou organizaci, nemluvě o počtu nákladních lodí, které by pobraly tolik generátorů. A sám jste viděl flek s Jacqueline Couteurovou, dokáže brát energii z ničeho.“

Admirál se na něj pochybovačně podíval. „Mezi tímhle a házením kulových blesků je zásadní rozdíl.“ Máchl rukou směrem k monitorům.

„Jen ve velikosti, pane. Na Lalonde je dvacet milionů lidí.“

Meredithovi se nelíbila ani jedna možnost. Obě předpokládaly sílu mnohokrát vyšší, než jakou disponovala jeho letka. Možná jsou silnější než celé Konfederační loďstvo, napadlo ho.

„Vzhledem k možnostem nepřítele se domnívám, že tu není bezpečné zůstávat, pane admirále. Sestup na nižší orbitu by zvýšil riziko, jen nevím o kolik.“

„Děkuji za upozornění," ucedil ledově Meredith Saldana. Věděl, že by si neměl ventilovat úzkost na posádce. Ale ta rudá mlha ho nervovala už jen objemem.

„Dobře, pokusíme se splnit rozkazy velícího admirála a zabránit žoldnéřské flotile Terrance Smithe v jakémkoli použití síly s tím, že ustoupíme při první známce nepřátelského útoku. Nechci posílat letku proti… tomuhle." Všiml si, jak se štábním důstojníkům ulevilo, a taktně to nekomentoval. „Poručíku Kanuiku, dokončil jste hlášení o žoldnéřských lodích?"

„Ano, pane."

Meredith se v počítači napojil na znázornění taktické situace. Žoldnéřské lodě byly nápadně rozházené, tři mířily na plný tah od planety. Zřejmě chtějí skočit. Pěti jestřábů se držely malé letouny s kolmým startem, všechny adamitské lodě měly otevřené hangáry. Z planety letěly dva raketoplány. Tiše zaklel. Už vysadili průzkumníky.

Z jedné adamitské lodě prudce unikal vzduch, za trupem se táhl chochol kondenzující atmosféry. V klidu ji udržovaly jen iontové manévrovací trysky.

Letový vektor jednoho jestřába se začal kroutit jako vývrtka. Dálková optická čidla odhalila, že sebou biteková loď neovladatelně hází.

„Pane!"

Odpojil se. Poručík Rhoecus, štábní koordinátor sokolů, mezi slovy sykal bolestí. „Jeden jestřáb je…" Edenita vyhekl a vyletěl z křesla, jako by ho něco uhodilo do břicha. „Útočí na jeho kapitána… mučí ho. Slyším hlasy. Zpívají. Jestřáb je vyděšený." Stiskl víčka a zaťal zuby. „Chtějí kapitána."

„Kdo?"

Rhoecus zakroutil hlavou. „Nevím. Slábne to. Měl jsem pocit, jako by k němu mluvily tisíce hlasů. Znělo to skoro jako habitatový sněm."

„Máme signál z Gemalu, pane admirále," ohlásil spojařský vojín. „Terrance Smith s vámi chce mluvit."

„Vida. Tak ho přepojte."

Meredith se podíval do paprsku AV-projektoru a uviděl výjimečně pohledného muže s dokonale učesanými černými vlasy. Korporační klon, pomyslel si Meredith Saldana. U tohoto typu obvyklé neotřesitelné sebevědomí se však v případě Terrance Smithe povážlivě hroutilo. Vypadal, že už toho má dost.

„Pane Smithi, jsem admirál Meredith Saldana, velitel této letky. Z pověření velícího admirála a Konfederačního sněmu vám nařizuji ukončit vojenskou akci proti Lalonde. Seberte na planetě všechny pozemní síly a nepokoušejte se napadnout nepřítele. Rovněž vás žádám o vydání všech bojových vos a jaderných zařízení. Lodě pod vaším velením mohou po odzbrojení opustit soustavu, s výjimkou Lady Macbeth, na niž je vydán zatykač. Rozumíte?“

„Jsou tady.“

„Promiňte?“

Terrance uhnul pohledem kamsi z dosahu kamery. „Admirále, nepřítel je tady nahoře. Přiletěli v našich raketoplánech. Zabírají moje posádky.“

Meredith napočítal do pěti. Je tu čtyři minuty a už čelí katastrofě. „Které posádky? Které lodě?“ Podíval se přes můstek na poručíka Rhoeca. „Co dělají s tím kapitánem jestřába? Zabírají ho?“

„Asi ano,“ vykoktal zděšený Edenita.

„Toho jestřába ať hlídají dva sokoli. Hned. Nesmí opustit soustavu. Když se nevzdá, mohou použít vosy. Zbylí sokoli ať zabrání adamitským lodím hnout se z orbity. Veliteli Kroebere.“

„Pane?“

„Přeskupíte letku. Kompletní blokáda, bojová pohotovost. Připravte mariňáky na obsazení zajatých lodí.“

„Rozkaz.“

Otočil se zpátky k projektoru. „Pane Smithi.“

„Ano, admirále?“

„Které lodě dostali?“

„Nejsem si jistý. Raketoplány nevyslal Gemal, Lythral, Nicol a lnula. Cyanea sice vyslala výsadek, ale raketoplán se nevrátil.“

„Pane admirále,“ vyjekl Kelven.

„Ano, veliteli?“

„Nemůžeme si být jistí, že Gemal opravdu nevyslal letoun. Zabraní lidé nejdou na dálku poznat.“

Na můstek vlajkové lodi se vrátila tíže a rychle sílila. Admirál se uhnízdil v křesle, aby ho plný tah nikde netlačil. „Máte pravdu, veliteli Solanki, děkuji. Veliteli Kroebere, obsadíme všechny lodě bez výjimky.“

„Rozkaz, pane.“

Meredith Saldana si znovu prohlédl situační náhled. V prostoru zbýval jediný raketoplán. „Nařiďte tomu letounu, ať zůstane, kde je. Nesmí přistát. Solanki, vymyslete, co uděláme se zabranými posádkami.“

„Pane, pokud získali stejné schopnosti jako Jacqueline Couteurová, doporučoval bych vůbec na jejich lodě mariňáky nepouštět.“

„Povedu váš návrh v patrnosti. Přinejmenším jeden pokus ale udělat musíme.“

„Admirále,“ ucedil přes zaťaté zuby poručík Rhoecus. „Zabírají dalšího jestřábího kapitána.“

„Rozumím, poručíku.“ Meredith Saldana se na taktickém displeji podíval, jak sebou ubohý jestřáb hází. „Pošlete na něj sokola a povolte střelbu.“ Zbavil se už třetího sokola. Zbytek potřeboval na hlídání adamitských lodí. Pokud nepřítel obsadí dalšího jestřába, bude muset vojsko začít střílet. Jestřábi se budou bránit.

Možností ubývalo a Meredith Saldana stěží dýchal, protože Arikara zrychlovala na šesti gé. Senzory ohlásily další adamitskou loď na útěku.

Ashly Hanson proplul přechodovou komorou raketoplánu a ocitl se přímo proti hlavni laserové pušky. Warlow mu mířil rovnou na čelo.

„Promiň," zaduněl mohutný kosmonik, „ale musíme mít jistotu."

Ashly si všiml, že kosmonikovi trčí z rezervního loketního kloubu metrová čepel štěpné pily. „Jakou jistotu?"

Warlow zamával pilou a zvedl nad ni lidské předloktí. Držel procesor. „Nadatuj do toho něco."

„Jako co?"

„To je jedno."

Ashly nadatoval kopii záznamů o údržbě raketoplánu. „Díky. Na to přišel Jozue. Podle hlášení z ostatních lodí to vypadá, že nedovedou používat nervovou nanoniku."

„Kdo?"

„Zabraní piloti raketoplánů."

„Proboha, já to věděl. Dovedou se napíchnout na naše linky."

„Ano." Warlow udělal plavné salto a zamířil do přechodové komory. „Ještě prohlídnu kajutu, jestli jsi nám nepřivezl návštěvu. Neber to osobně."

Ashly se podíval na palubní průlez a podle kontrolek zjistil, že je z druhé strany ručně zamčený. „Nepřítel je na orbitě."

„Ano. A unáší jednu loď za druhou."

„Co s tím dělá Smith?"

„Nic. Přiletěla konfederační letka, teď to je jejich starost. Zrušili naši misi. A taky nás zatkli." Břišní membrána vydala hřmot vzdáleně podobný smíchu.

„Celou flotilu? To nemůžou. Všichni máme legální smlouvy s regulérní planetární vládou."

„Ne, zatkli jen Lady Mac."

„Proč zrovna nás?" Mluvil už však jen s plechovýma nohama.

„Ericku? Ericku, jsi na příjmu?“

„Je v kritickém stavu, hroutí se mu buňky. Vypněte proboha ten suspenzní program.“

„Hotovo. Máme fyziologický údaje.“

„Naprogramuj nanoniku na kompletní podporu lebečních funkcí. Musíme udržet mozek. André, kde je kurva ta plazma? Ztratil pár litrů krve.“

„Tady, Madeleine. Ericku, ty báječnej šílenej Angláne. Dostals je, slyšíš? Dostals je!“

„Napíchni mu krkavici.“

„Byla to nádhera. Stačilo zatáhnout za páčku a bum, je po nich.“

„Do prdele. Desmonde, plácni mu na ten pahejl nanoniku, epitel nestačí, všude teče plazma.“

„Plní se mu plíce, musí je mít děravé. Zvedni nějak okysličení. Mozek ještě vykazuje aktivitu.“

„Fakt? Aspoň že to.“

„Ericku, nesnaž se nic datovat. Máme tě. Nenecháme tě umřít.“

„Chcete ho strčit do stáze?“

„Aby ne. Do nejbližší slušný nemocnice je to kolik dní. Napřed ho ale musíme stabilizovat.“

„Ericku, kamaráde, o nic se neboj. Za tohle ti na Tranquillity koupím nejkrásnější klonované tělo. Přísahám. Ať to stojí, co to stojí.“

„Mlč už, kapitáne. Jeden šok mu stačil. Ericku, zase tě vypnu. Ale neměj strach, všechno bude v pořádku.“

Poslední z šesti lítačů přestal vysílat. Reza Malin vytáhl lebeční zvukové receptory na maximální citlivost a pokusil se sluchem určit místo dopadu pozorovacího robota. Do hlavy mu vtrhly zesílené zvuky džungle – cvrčení hmyzu, funění zvířátek, praskot listí, ale hned je odfiltroval rozlišovací program. Napočítal do deseti, ale žádný úder nezaslechl.

„Jsme v tom sami," prohlásil. Lítače poslal na západ jako vějičku a jeho tým se mezitím v opačném směru vydal do džungle. Napadlo ho, že nepřítel dokáže zjistit libovolnou elektroniku; jak řekl Ashly, když udělali červené mraky, odposlechnou nás, jako když plivne. Přesto nebyli nepřekonatelní, jeho výsadek toho byl živým důkazem. Rozhodně s nimi ale bude těžká práce. Nejspíš nejtěžší, jakou kdy zkusil. Reza se těšil.

Jeho dva psi, Fenton a Ryall, se plížili podrostem dvě stě metrů před průzkumnou četou a větřili člověčinu. Zatím byla džungle opuštěná. Octan, spřízněný orel Pata Halahana, brousil špičky stromů a vylepšeným zrakem hledal jakýkoli pohyb pod listovím. Zvířata jim poskytovala skoro stejně dobré krytí jako lítače.

Četa sledovala danderilí stezku vedoucí zhruba na severovýchod, směrem ke Quallheimu. V čele šel prakticky neslyšně Sal Yong, díky chameleonskému obleku se spíš zdálo, jako by před nimi na stezce jen vířil vzduch. Zbylých šest šlo v jeho stopách (Theo se pohyboval korunami), všichni včetně Kelly obtížení batohy. Reza byl rád, že s nimi drží krok. Kdyby zdržovala, musel by ji zastřelit a to by se některým členům týmu nelíbilo. Nechtěl ale riskovat. Přemýšlel, jestli si to reportérka uvědomuje, a proto jde tak rychle. Zřejmě. Chytrá je na to dost a její šéf by to jistě pochopil. Stejně jako Jozue, který je na svůj věk dost znalý.

Fenton dorazil k řece a opatrně vykoukl zpoza křoví. Reza si vyvolal mapu a zapsal pozici.

„Pate, sto osmdesát metrů před námi je řeka, která se vlévá do Quallheimu. Pošli nad ni Octana, jestli neuvidí lodě."

„Dobře." Hlas se ozval z mladého qualtooku.

„Využijeme ji?" zeptala se Ariadne přestrojená zrovna za klubko tinnových šlahounů.

„Ano, pokud nám Octan potvrdí, že to už někdo neudělal před námi. Je dost úzká, stromy ji stíní. Zkrátí nám cestu o den." Mlčky zavolal na psy a přikázal jim krýt četě záda.

K řece došli za tři minuty a stanuli na čtyřmetrovém břehu.

„Co to je?“ zeptal se Jalal.

Hladinu pokrývaly tlusté listy, několikametrové bílé kotouče s drobnou červenou hvězdičkou uprostřed. Měly zvednuté okraje a vypadaly jako přírodní vory. Pohupovaly se a točily v proudu. Narážely do sebe, překrývaly se, ale řeka je stejně nesla dál. Pro listy nebyla vidět voda.

Kelly se usmála, protože jí do vědomí vplula informace z didaktického kurzu. „Jsou to sněžinky,“ vysvětlila. „Pěkné, co? Všechny kvetou současně a pak odplouvají po proudu vyhodit semena. V té době blokují říční dopravu.“ Přejela vylepšenýma očima po řece. Všechny záběry nahrávala do paměti označené Přírodní divy Lalonde. Vždycky je důležité zachytit duch místa, dalo to reportáži hloubku.

„Jsou tu jen pro zlost,“ opáčil Reza. „Sewelle, Jalale, aktivujte vznášedlo. Pate, Ariadne, hlídejte.“

Bojovníci sundali batohy a vytáhli vznášedla z programovatelného silikonu. Zabalená měla šedesát centimetrů na délku a patnáct v průměru. Sklouzli po břehu k vodě.

Kelly zaostřila na nebe po proudu. Při plném zvětšení byl obzor rudý. „Je to blízko,“ řekla.

„Hodinku odtud,“ upřesnil Reza. „Možná dvě. Řeka se dost kroutí.“

Sewell odstrčil pár sněžinek a hodil černý válec do vody. Vznášedlo se začalo nafukovat, pavučinková silikonová membrána se přesným postupem rozvíjela, jak to měla zakódováno v molekulách. Napřed se objevil pětimetrový trup vysoký patnáct centimetrů. Do dutin hned natáhl vodu, aby neodletěl. Ze dna se zvedly krajnice.

Vedle Kelly zlehka dopadl Theo Connal. Když vypnul chameleonský obvod, lekla se ho.

„Něco zajímavého?“ zeptal se Reza.

„Mrak se pořád kroutí. Ale zpomalil.“

„Raketoplány tedy odletěly.“

„Všichni ptáci míří pryč od mraku.“

„Nedivím se jim," poznamenal Pat.

Komunikační panel Kelly ohlásil signál z geostacionární družice. Byl silný a značně rozostřený, aby je podle něj nenašli nepřátelé.

„Kelly, Rezo, neodpovídejte," řekl Jozue. „Vypadá to, že nepřítel v pohodě monitoruje naše komunikace, takže vysílám do celýho kraje. Čerstvý zprávy: tady nahoře jsme po krk v hovnech. Nepřítel dostal na zemi pár letounů a teď zabírá lodě, ale nikdo neví který. Víte, že Ashlyho nezabrali, takže mi můžete věřit. Nepřijímejte ale rozkazy od nikoho jinýho, a hlavně neurčujte svou polohu. Průser číslo dvě: právě přiletěli konfederálové a skončili misi. Na orbitě je teď naprostej bordel. Zabraný lodě se snaží skočit, mně samotnýmu sokoli blokujou uzliny a dva nezávislí kolegové se dávají do boje s vojskem.

Radím vám zmizet co nejdál od mraku a mazat až do hor. Nemá cenu hledat základny nepřítele. Budu se vás snažit zejtra nebo pozejtří vyzvednout, až se to tu trochu uklidní. Hlavně zůstaňte naživu, o nic jinýho nejde. Budu vás informovat o vývoji. Končím."

Obě vznášedla už se nafoukla. Sewell s Jalalem vybalovali napájecí matrice a supravodivé letecké motory.

„Co teď?" zeptala se Ariadne. Shlukli se kolem Rezy.

„Jdeme dál," odvětil.

„Slyšel jsi, co říkal Jozue," zvolala Kelly. „Nemá to cenu. Mise skonala, nemusíme hledat cíle. Jestli pár dní přežijeme, bude to zázrak."

„Tobě to ještě nedošlo, viď, Kelly?" řekl Reza. „Tady jde o víc než o Lalonde, není to špinavá práce za slušné peníze. Ti dobyvatelé chtějí zabrat celou Konfederaci. Mají na to prostředky. Dovedou měnit lidi, mozky i těla, předělávat celé planety na něco, kam nepatříme. Lodím na orbitě to brzy dojde a zkusí zničit všechno. Nezáleží na tom, jestli to je Smith nebo konfederační loďstvo. Když nepřítele nezastavíme tady, nezbavíme se ho. Jistěže můžeme utéct, ale dostanou nás, když

ne tady v horách, tak na Tranquillity nebo na Zemi, jestli se ti chce utíkat tak dlouho. Mně ne. Každý člověk má své místo a moje je tady. Najdu jejich základnu a zpravím lodě.“

Kelly držela jazyk za zuby, dokázala si snadno představit, jak by Reza reagoval na další stížnosti.

„To je ono!“ zvolal Sal Yong.

„Fajn,“ pravil Reza. „Dodělejte vznášedla a naložte věci.“

Nalodění netrvalo ani pět minut. Vznášedla byla prostá, na zádi stála velká vrtule a dvě menší hnaly vzduch pod trup. Stačilo jim ruční řízení větrným kormidlem.

Kelly se posadila na zadní lavičku do stejného vznášedla jako Sal Yong, Theo Connal a Ariadne. Teď, když padlo rozhodnutí, byla ráda, že se nemusí vláčet džunglí s těžkým ruksakem.

Rezovo vůdčí vznášedlo vyjelo zpod břehu a bez potíží zamířilo po rozkvetlém proudu. Na přídi seděli Fenton a Ryall, krky natažené, uši rozevláté.

9

Po nástupu na ombeyský trůn trvala kněžna Kirsten důsledně na společných rodinných snídaních. Krize přicházejí a odcházejí, ale dopřát dětem na začátku dne chvíli pohody je svatou povinností paní domu.

Palác Burley, z něhož vládla, stál na pozvolném vršku v hlavním městě Atherstonu. Vyvýšené umístění poskytovalo z královských komnat v zadním traktu krásný výhled na parky, zahrady a elegantní obytné vily východního předměstí. V dálce se v oparu táhl modrý oceán.

Atherstone ležel jen patnáct stupňů jižně od rovníku, ale do deseti ráno se tu dalo vydržet díky oceánské bríze. Kirsten tedy nechala servírovat snídani na rozlehlém balkonu u ložnice, kde může strávit hodinku s manželem a třemi přírodně donošenými dětmi obklopena květy břečťanu podobné tolly.

Zandře bylo sedm, Emmelíně pět a Benediktovi tři. Jiné přirozeně počaté potomky s Edwardem neměli. Prvních pět dětí dozrálo po rozsáhlých genetických úpravách na Kulu v umělých dělohách. U Saldanů to už tak chodilo; každá další generace dostala poslední výkřiky genového inženýrství. Bezmezné vylepšování se však týkalo jen nejstarších dětí předurčených k vysokým funkcím.

Prvních pět dětí kněžny Kirsten se zřejmě dožije dvou set let, zatímco ona sama a tři poslední potomci mohou doufat sotva ve sto osmdesát. Roku 2608, v době korunovace, jí bylo šestašedesát. Na trůn nastoupila dva měsíce po svém bratru Alastairovi II. Jako deváté dítě byla od narození předurčena k vládě nad Ombeyem, nejmladším knížectvím.

Stejně jako všech devět sourozenců z umělé dělohy a pět z mateřského lůna byla vysoká a robustní, úpravy jí přidaly ještě královsky rudé vlasy, plnou tvář – a samozřejmě úzký zahnutý nos.

Genové úpravy ji ale mohly na sto let absolutní vlády vybavit jen tělesnou silou a nezdolnou energií. Od narození tedy podstupovala náročný vzdělávací proces, jako malá biflovala teorii politiky, ekonomie a vlády, na novokonžské univerzitě se pak pět let učila, jak s fakty a poučkami naložit. Po dvanáctileté vojenské službě (u Saldanů povinné) dostala nedůležité vedoucí místo v Kulu Corporation, královském koncernu s působností od staveb přes dopravu po doly, až se vypracovala do nižších vládních funkcí. Celý život měla navržený tak, aby usedla na trůn dokonale připravená k vládě nad lidmi.

Samostatným knížectvím kvůli soustředění moci vždy vládli výhradně sourozenci panujícího krále. Dlouho osvědčená hierarchie k sobě skvěle poutala všech devět soustav, ve skutečnosti vzdálených stovky světelných let. Mocenská struktura se zachvěla jen jedinkrát, když Michael Saldana zasadil Tranquillity. Rodina se postarala, aby k podobným excesům už nedošlo.

Kirsten vyšla toho rána na balkon nervózní. Včera večer přiletěl Ekwan a Time Universe do omrzení vysílal exkluzivní reportáž o Latonovi. Ráno si na chvíli pustila zprávy, ale místní redakce se sólokapra od večera ještě nenabažila. Všude se mluvilo o Ekwanu a o poplachu druhého stupně na Guyaně. Poprvé od nástupu na trůn ji napadlo, jestli by neměla trochu utišit hysterii zavedením cenzury. Rozhodně musí ještě dnes vystoupit s oficiálním projevem.

Vykasala si volné rukávy lehkého županu a rozhlédla po dokonale udržovaných trávnících prostřídaných záhony pozemských i xenockých květin a umělými jezírky s černými labutěmi. Nebe bylo sytě indigové, nikde ani mráček. Další nádherný voňavý den, pokud ne v ráji, pak hodně blízko.

Prosluněný rozhled ji ale nechával chladnou. Laton bylo jméno z dětských nočních můr. Politický instinkt jí napovídal, že tahle krize hned tak nepřejde.

Byl to stejný politický instinkt, který držel Saldanovu rodinu na všech trůnech už přes čtyři sta let.

Chůva přivedla z dětského pokoje své rozjívené svěřence a Kirsten se donutila na všechny usmát, políbit je a trochu vyplísnit. Edward si vzal malého Benedikta na klín, Kirsten posadila Emmelínu vedle sebe. Zandra se usadila sama a hned se natáhla po džbánu dorzové šťávy.

„Napřed Grace," napomenula ji Kirsten.

„Ale mami!"

„Grace."

Zandra ublíženě vzdychla, stiskla ruce a nafoukla tváře. „Už můžu jíst?"

„Ano, ale nehltej." Pokynula jednomu ze čtyř sluhů, ať jí přinese topinku a čaj.

Edward krmil Benedikta kousky chleba a svého vajíčka natvrdo. „Zprávy jsou pořád plné Latona?" zeptal se přes Emmelínu.

„Ano," odvětila Kirsten.

Chápavě se usmál a strčil Benediktovi do pusy další kousek střídky.

Vzali se před čtyřiceti lety. Byl to v každém ohledu dobrý svazek i na vládnoucí pár. Edward byl z bohatého rodu, měl šlechtický titul a vydobyl si slávu v loďstvu. Měl značně vylepšené geny, což dvůr rovněž kvitoval s povděkem. Kirsten do ničeho nenutili, ale stejně by si musela vzít někoho jako Edward. Saldanové navíc na veřejnosti představovali vzor křesťanské monogamie. Rozvod samozřejmě nepřicházel v úvahu. Král Alastair byl zároveň hlavou církve a obráncem víry v celé říši. Královská rodina na veřejnosti neporušovala přikázání.

Kirsten s Edwardem na sebe měli štěstí, důvěřovali si, žili ve vzájemné úctě a náklonnosti. Tehdy před čtyřiceti lety v tom

možná byla i láska. Jejich dnešní city byly ale dost silné, aby je přenesly přes dalších sto let soužití bez hořkosti a výčitek. Už to byl úspěch. Když pomyslela na manželství bratra Clauda…

„Maminka se zase zamyslela," oznámila hlasitě Emmelína.

Kirsten vycenila zuby. „Přemýšlela jsem, co s tebou udělám."

„Co?" kvíkla Emmelína.

„Podle toho, co jsi provedla."

„Nic! Zeptej se chůvy, byla jsem hodná. Celý den."

„Včera ukradla osušku Rosy Oldamerové," řekla Zandra.

Emmelína se rozhihňala. „Slíbila jsi, že to nepovíš."

„Byla to veliká legrace. Slečna Eastreeová jí musela půjčit svoji, celá se klepala."

„A zmodrala," přisadila si hrdě Emmelína.

„Kdo je Laton?" zeptala se Zandra.

„Zlý člověk," odpověděl Edward.

„Je na Ombeyi?"

„Ne," odvětila Kirsten. „Dojezte ty burisony."

Nervová nanonika jí v hlavě tiše zazvonila, což znamenalo špatnou zprávu. Filtr by ji nikdy nerušil při snídani, kdyby to nebylo opravdu vážné. Napojila se na datový balík Obranné a bezpečnostní rady.

„Problémy," oznámila s lítostí v hlase.

Edward se překvapeně díval, jak kněžna vstává od stolu.

„Pomůžu je vypravit do školy," nabídl se.

„Díky." Hodný manžel.

Prošla soukromými komnatami až na mramorem dlážděnou kancelářskou chodbu. Všichni ranní úředníci se jí klaněli. Pořád na sobě měla tyrkysový župan.

Oficiální přijímací síň byla desetiúhelníková komnata s klenutým stropem osázená starožitnými svícny. Modrými okny dovnitř vodorovně prýštilo sluneční světlo. Sloupy tu byly vykládané lakovaným zlatem a platinou. Olejomalby na stěnách střídaly hologramy výjimečně krutých mezihvězdných

bitev. Saldanové dávali přednost starožitnostem, a tak tu neviselo jediné náladové nebo snové dílo.

Uprostřed místnosti stáli na černé podlaze tři lidé. V čele stál její třiašedesátiletý štolba Sylvestr Geray v uniformě kuluského kapitána. Byl nesnesitelný puntičkář, ale od chvíle, co se tři měsíce po její korunovaci ujal místa, neudělal jedinou chybu.

Zbylé dva návštěvníky, oba v civilu, viděla velice nerada. Roche Skark, šéf místní pobočky KVB, se na svou kněžnu zdvořile usmál a naznačil úklonu. Přes genová vylepšení byl v osmdesáti letech tlustý a o dvacet centimetrů menší než Kirsten. Úřad zastával už třináct let a úspěšně řešil skutečné i domnělé hrozby s chladnou rozvahou a dobře vypočítaným tlakem na příslušné osoby. Cizí vlády si sice neustále stěžovaly na nemístný vliv KVB v domácí politice, ten však nebyl nikdy dokázán. Roche Skark nedělal hloupé chyby, které by mohly vést k diplomatickému znemožnění jeho panovníka.

Jannike Dermotová byla pravým opakem klidného agenta. Na svých padesát let se strojila nemístně nápadně, dnes měla v hustých blond vlasech barevný hřeben a na sobě pestře proužkovaný kostým z drahého umělého hedvábí. Díky střihu ale působila jako ředitelka velké firmy.

Ve skutečnosti ovšem velela místnímu oddělení vnitra a zodpovídala za občanský pořádek v celém knížectví. Na rozdíl od utajenější KVB se vnitro zaměřovalo hlavně na politiky, podvratné živly a všechny, kdo měli dost málo rozumu, aby zpochybňovali vládu rodiny Saldanů z Boží milosti. Devadesát pět procent práce zvládly monitorovací programy, tajných agentů a donašečů se mezi lidmi pohybovalo minimum. Vnitro také zbavovalo společnost jedinců usvědčených z nepřátelství ke státu, ale oproti všeobecně rozšířeným předsudkům bylo ve věci trestů velice blahosklonné. Fyzicky likvidovalo jen zastánce otevřeného násilí, ostatní posílalo na konfederační vězeňskou planetu.

Čas od času nebylo úplně jasné, kde končí pravomoc jedné agentury a začíná pravomoc druhé, zvláště na asteroidech a mezi zaměstnanci ambasád. Kirsten, nejvyšší velitelka ozbrojených sil, musela několikrát vnitro a vnější bezpečnost usmiřovat. Vskrytu ji bavilo, že obě obávané bezpečnostní složky jsou ve skutečnosti byrokratické mocichtivé úřady.

„Promiňte, že vás rušíme, paní," začal Sylvestr Gray. „Jdeme v naléhavé záležitosti."

„Samozřejmě," odtušila Kirsten. Nadatovala jedněm vysokým dvoukřídlým dveřím, ať se otevřou, a pokynula hostům. „Tak jdeme."

Dveře vedly do její soukromé kanceláře. Byla vkusně zařízená v bílé a krémově modré, i když jí scházel okázalý přepych vedlejší pracovny, kde přijímala diplomaty a politiky. Do malé ohrazené zahrady s vodotrysky vedlo několik francouzských oken. Podél stěn stály vitríny a zasklené knihovny plné vzácných darů od návštěv a organizací, nad nimiž držela ochrannou ruku. V nice za psacím stolem stála malachitová busta Alastaira II. (Allie jí koukal přes rameno – jako vždycky). Klasická saldanovská tvář, výrazně pohledná, obdařená skvěle zachycenou státnickou uvážlivostí. Pamatovala se, jak její bratr jako dítě cvičil vladařský výraz před zrcadlem.

Dveře se zavřely a Kirsten je datově zakódovala. Procesor na stole potvrdil, že kancelář je teď fyzicky i elektronicky zabezpečená.

„Ze vzkazu jsem vyrozuměla, že došlo k vývoji ve věci Ekwanu," řekla a posadila se do křesla.

„Správně, paní," přitakala Jannike Dermotová. „Bohužel."

Kirsten jim pokynula, ať se posadí. „Napadlo mě, že to nebudou dobré zprávy."

„Rád bych uvedl admirála Farquara," řekl Sylvestr Geray.

„Samozřejmě." Kirsten nadatovala do procesoru požadavek na zabezpečenou dálkovou konferenci a zavřela oči.

Ocitla se v iluzi velké bílé místnosti s oválným stolem uprostřed. Kirsten seděla v čele, po jedné straně Roche Skark a Pascoe Farquar, po druhé Jannike Dermotová a Sylvestr Geray. Zajímavé, že počítač má v programu posadit ředitele bezpečnosti proti sobě.

„Rád bych formálně požádal o vyhlášení obranné pohotovosti druhého stupně v celé soustavě," otevřel partii admirál.

To Kirsten nečekala. „Jste přesvědčen, že nás Laton napadne?" zeptala se laskavě. Stupeň dvě mohla vyhlásit jen ona. Znamenal podřízení všech civilních složek armádě a volnou ruku při zabírání majetku. V podstatě šlo o výjimečný stav. (Pohotovost prvního stupně se rovnala vyhlášení války, což mohl jen Alastair.)

„Je to o něco složitější, madam," odvětil admirál. „Můj štáb vyhodnocoval celou situaci kolem Latona a Lalonde.

Teď, když ten reportér Graeme Nicholson potvrdil, že Laton na Lalonde opravdu sídlil, musíme brát v úvahu i další faktory, hlavně energetický virus, který ohlásili Edenité."

„Považuji za důležité připomenout, že sami chtěli, aby se jejich zjištění dostalo co nejdál," řekl Roche Skark. „Sami chtěli zpravit Kulu. Vzhledem ke vztahu Říše a Edenitů je to velice nezvyklé. Zjevně považovali hrozbu za natolik nebezpečnou, aby odhlédli od politických různic. A vzhledem k tomu, co se stalo našim vojákům v lalondské džungli, jsem přesvědčen, že se Edenité nemýlili."

„Naše analýza mise Jenny Harrisové i následných událostí na Lalonde ukazuje, že energetický virus je totožný se schopností zabírat těla," řekl admirál. „Stojíme proti neviditelné síle schopné ovládat lidi a nesmírně účinně manipulovat s energií. Dost dobře na to, aby vytvořila elektronické bitevní pole nebo z ničeho udělala kulový blesk."

„Hlášení z džungle znám," řekla Kirsten. „Zabraní lidé mají neuvěřitelnou fyzickou sílu. Chcete naznačit, že podobnou mocí vládnou všichni nakažení?"

„Ano, madam.“

„Jak se ten energetický virus přenáší?“

„To nevíme,“ přiznal admirál. „Považujeme však za důležité, že ho Laton označil za virus. Povaha viru, ať biologického nebo počítačového, spočívá hlavně ve schopnosti samovolného množení v hostitelském organismu. Nemůžeme si však být jisti. Pracujeme naslepo, máme jen zprostředkovaná data. Odhalení pravé podstaty problému je teď prvořadým úkolem.“

„Můžeme na to přijít poměrně snadno,“ řekla Jannike Dermotová. „Odpověď je v paměti Geralda Skibbowa – jak ho nakazili a zabrali, jak se virus chová, jaké má meze. Gerald je naším klíčem k pochopení.“

„Už se vzpamatoval?“ zeptala se Kirsten.

„Ne. Podle doktorů utrpěl silný šok a vůbec není jisté, že se mu navrátí duševní schopnosti. Chci ho podrobit výslechu osobnosti.“

„Je to v jeho stavu moudré?“

Šéfová vnitra nehnula brvou. „Z lékařského hlediska ne, prožít všechno znovu mu neprospěje. Ale my získáme všechny potřebné informace.“

Bez téhle zodpovědnosti by se Kirsten obešla; Skibbow byl něčí syn a zřejmě i otec. Vybavila si Benedikta na Edwardově klíně. „Souhlasím,“ prohlásila pokud možno stejně chladně jako Jannike.

„Děkuji, madam.“

„Podle hlášení z Lalonde varoval Edenity sám Laton? Prý tvrdil, že ho také napadl.“

„Přesně tak, paní,“ přitakal admirál Farquar. „Pročež je naše situace ještě napjatější.“

„Myslíte, že mluvil pravdu, že jde o xenockou invazi?“

„Za daných okolností je to vysoce pravděpodobné. Proto chci pohotovost druhého stupně. Dá mi prostředky k obraně Ombeye pro případ, že nepřítel podpoří virus skutečnou invazí.“

Kirsten svědily dlaně a vrátil se jí pocit, že tohle není jen obyčejný průšvih. „Co myslíte tím ‚podpoří virus‘?“

Admirál se podíval na Roche Skarka. „Existuje jistá možnost, že ho Ekwan zatáhl na Ombey.“

„Proboha. Máte důkazy?“

„Jsme na devadesát procent přesvědčeni, že Gerald Skibbow ho v sobě nemá, i když důvod lékaři neznají. V té rychlosti ale velvyslanectví na Lalonde přehlédlo možnost, že někteří evakuovaní zaměstnanci jsou již také nakažení. Reportáž Graema Nicholsona koneckonců potvrzuje, že Laton – zřejmě už zabraný – byl v den evakuace v Durringhamu. Musíme předpokládat, že se virus tou dobou vyskytoval mezi městskou populací.“

„Když mě o tom štáb informoval, moji lidé na Guyaně se okamžitě pokusili sehnat posádku Ekwanu a zaměstnance ambasády,“ řekla šéfová vnitra. „Tři lidi z vyslanectví jsme už nenašli: Angelinu Gallagherovou, Jacoba Tremarca a Saviona Kerwina. Následně jsme zjistili, že všichni tři odletěli raketoplánem na Ombey, jakmile skončila pohotovost třetího stupně. Přistáli před sedmi hodinami na kosmoportu Pasto. Jejich raketoplán za letu hlásil množství poruch.“

„Let Ekwanu z Lalonde byl také samý problém. Od přistání na Guyaně ale všechny systémy fungují bez problémů,“ dodal admirál.

„A raketoplán?“ zeptala se pro jistotu Kirsten.

„Když na kosmoport dorazili moji lidé, byl v hangáru na prohlídce,“ řekla Jannike Dermotová. „Technici na něm nenašli jedinou mouchu.“

„Stázová komora Geralda Skibbowa také odmítala naběhnout,“ dodal Roche Skark. „Znamená to, že energetický virus není zcela zvládnutelný a ovlivňuje chování okolních zařízení.“

„Vy mi chcete říct, že je máme na planetě,“ shrnula Kirsten.

„Ano, madam," přitakala Jannike. „Musíme předpokládat, že se sem dostali. Samozřejmě je hledáme. Už jsem zburcovala policii."

„Co ostatní pasažéři Ekwanu?"

„Pokud můžeme soudit, nejsou nakažení."

„Podle čeho soudíte?"

„Ti, kdo mají nervovou nanoniku, ji mohou používat. Předpokládáme, že implantáty v poli energetického viru selhávají jako první."

„Chytré," pochválila ji.

„Zbytek kolonistů z Ekwanu přivádíme do blízkosti jemné elektroniky. Žádný procesor zatím nehlásil chybu, ale přesto proceduru pro jistotu každých pár hodin opakujeme."

„A co lidé, s nimiž přišli ti tři nakažení do styku na Guyaně?"

„Už jsme prohlédli personál kosmoportu," odpověděl admirál. „Připravujeme rozvrh prohlídek všech lidí na asteroidu. Včetně mě, neděláme výjimky."

„Chápu."

„Vyhlásíte pohotovost druhého stupně, paní?"

„Ráda bych zdůraznila, že pohotovost druhého stupně mi dovolí vyhlásit karanténu na kontinentu Xingun," podotkla Jannike Dermotová. „Není pravděpodobné, že by ho Gallagherová, Tremarco a Kerwin už opustili. Mohu zrušit veškeré letecké spoje. Mohu zakázat i silniční dopravu, i když to nebude jednoduché prosadit. S trochou štěstí je chytneme hned v Pastu."

Kirsten si z paměťové buňky vyžádala bezpečnostní statuty a začala v nich číst. Nervová nanonika hned načrtla pravděpodobný běh věcí a zvážila nutnost zvláštních opatření proti zmatku, který vojenská vláda vyvolá. „Bez přímého důkazu nemohu vyhlásit pohotovost druhého stupně," oznámila. „Vyhlašuji však stupeň tři a karanténu všech asteroidů na oběžné dráze Ombeye. Chci, aby zůstaly izolované od planety, od lodí i jeden od druhého. Závisí na

nich naše obrana a musejí být v bezpečí před přenašeči viru. Admirále Farquare, okamžitě vyhlaste a vynuťte karanténu. Všechny civilní lodě se vrátí do domovského přístavu.

Hlavním vojenským úkolem je obrana Ombeye a místních asteroidů. Pohotovost třetího stupně vám dá oprávnění mobilizovat zálohy; pokud se ale máme někam dostat, karanténa se musí týkat i flotily. Další úkol je obrana celé soustavy před vniknutím dalších přenašečů. Nikomu neudělíme povolení přistát.

Co se týče Xingunu, souhlasím s jeho izolací od zbytku planety. Sylvestře, zpravte kontinentální parlament, že jde o stav ohrožení. Hned zrušte všechny lety. A když říkám hned, myslím tím, že se letadla ze vzduchu vrátí do místa odletu. Admirále, pokud někdo neuposlechne, sestřelte ho z nízkých obranných družic.“

„Rozkaz, paní.“

Kirsten si všimla, že obraz Sylvestra Geraye zamrzl, to když štolba nahrával její rozkazy do zabezpečené vládní sítě. „Roche, domníváte se, že se ti tři z ambasády pokusí rozšířit virus mezi naše poddané?“

„Zatím se zdá, že je to jejich hlavní cíl, paní.“

„Takže nehledáme jenom je, ale všechny, s kým přišli do styku?“

„Ano, paní. Hlavní je teď rychlost; čím rychleji je chytíme, tím méně lidí stačí kontaminovat. Je to exponenciální problém. Když je necháme utíkat příliš dlouho, vymkne se nám řetězová reakce z rukou jako na Lalonde.“

„Jannike, má policie na Xingu dostatečné prostředky?“

„Podle mě ano, madam,“ odvětila Dermotová.

„Neměl by se o to postarat někdo znalý zvláštních schopností zabraných lidí?“ namítl úlisně Roche Skark. „Nepochybuji o schopnostech civilních úřadů, Jannike, ale jsem přesvědčen, že v daném případě je nesmírně důležité mít v místě někoho dobře informovaného. Někoho, kdo si je

vědom vážnosti situace a ví, co dělat, kdyby se něco pokazilo. Soudě podle Lalonde se to může zvrtnout velice rychle.“

Dermotová ho probodávala pohledem. „Máte na mysli některého svého agenta?“

„Je to logické. Navrhuji do Xingu poslat Ralpha Hiltche.“

„Toho? Vždyť ani nevěděl, že je na Lalonde Laton, nejšílenější masový vrah v dějinách!“

„Nejste spravedlivá, paní kolegyně. Konfederace i Edenité věřili, že je po smrti. Kolik mrtvol právě vyšetřujete?“

„Dost,“ okřikla je Kirsten. „To stačilo, uklidněte se. Domnívám se, že za dané situace je třeba bez předsudků využít každého zdroje; ráda bych věřila, že se s tím dokážeme vypořádat lépe než kolonie v první fázi rozvoje. Je to dobrý nápad, Roche, okamžitě pošli Hiltche do Pasta. Na místě se spojí s civilní policií, ta mu bude všestranně pomáhat s hledáním zaměstnanců ambasády a identifikací dalších zabraných.“

„Děkuji, paní. Okamžitě se s ním spojím.“

„Jen doufám, že je zvládne,“ posteskla si. „Pokud ne, vnitro se o něj postará.“

Oblačný pás nad Quallheimem měl zdola narůžovělou bahnitou barvu pocákanou zašlými zlatavými pruhy, jako by odrážel soumračné paprsky zapadajícího slunce. Stále rostl, krajní chapadla se natahovala nad rozpálenou džunglí.

Posledních dvacet minut byl slyšet hrom a jeho nezvyklá ozvěna odražená od nebe. Obě vznášedla snadno klouzala po sněžinkách vstříc Quallheimu. Nebylo vidět blesky.

Vznášedla vklouzla pod okraj rudého mraku a zahalilo je rudé šero. Vzhledem k denní době byla změna prudká a nikdo nezůstal na pochybách, do čeho jde. Kelly se v brnění roztřásla, i když kombinéza udržovala na kůži konstantní teplotu.

Rezův komunikační panel ohlásil ztrátu spojení s geostacionární spojovou družicí. Byli odříznuti od Smithe, od Calverta i od konfederační letky.

Stromy na březích byly tmavé a ponuré, ba i zářivé květy ztratily jas. Sněžinky tu měly barvu zaschlé krve. Po nebi se vydávali ptáci na historicky první tah za sluncem.

„Mrak se táhne po nebi jako čertův svatební závoj. Před věčnou tmou se i příroda chvěje strachy. Planeta se z donucení vydává temnému pánu a v odvaze bojové čety hlodá představa nepřirozeného potomstva zlomocného svazku."

„Prosím!" okřikl ji Sal Yong. „Chci se dneska ještě najíst." Veliký válečník seděl před Kelly a hrbil se tak, že měl hlavu stejně vysoko jako ona.

„Promiň." Neuvědomila si, že mluví nahlas. „Je to šílenství. Máme utíkat na druhou stranu."

„Život je šílenej, Kell. To ale neznamená, že si ho nemůžeš užít." Narovnal se.

„Vtip je v tom, že si ho chci užívat pokud možno ještě pár desítek let."

„Tak co tu děláš?" zeptala se Ariadne. Seděla vedle Sala Yonga a malým joystickem řídila vznášedlo.

„Asi jsem blbá od narození."

„S Rezou lítám už deset let," pokračovala průzkumnice. „Viděla jsem zvěrstva, jaká by neukázala ani ta vaše krvavá agentura. Vždycky jsme se z toho dostali. Je nejlepší velitel průzkumné čety ve vesmíru."

„Na normální misi možná, ale tahle šerednost…" Máchla rukou přes džungli až k rudému nebi. „Podívejte se na to, proboha. Opravdu si myslíte, že to srovná pár dobře mířených ran maserem z orbity? Potřebujeme celé Konfederační loďstvo s posledním gramem antihmoty, který kdy zkonfiskovalo."

„Stejně musíme zjistit, kam tu antihmotu shodit, že ano," připomněl Sal Yong. „Kdybychom tu už nebyli my, museli by konfederálové poslat pěchotu. Představ si, kolik peněz ušetříme daňovým poplatníkům."

Theo se vedle Kelly sípavě rozhihňal. On se i směje jako opice, pomyslela si.

„Mariňáci by tohle nezvládli," prohlásila hrdě Ariadne a objela kámen. „Jedině Trafalgarští zelenokabátníci. Vypadají spíš jako chlapi ze zvláštních jednotek nebo jako my."

„Jsou jen na parádu, ovládají teorii a pořadová cvičení," namítl zamyšleně Sal Yong. Žoldáci se začali hádat o přednosti různých pluků.

Kelly to vzdala. Nedokáže k nim proniknout. Možná proto jsou žoldáci tak jiní, tak úžasní. Nejde o vylepšená těla, ale o přístup. Nehleděli na riziko a stále znovu dávali život v sázku. Na Tranquillity z toho může zpracovat pěknou reportáž, natočit pár rozhovorů s bývalými žoldnéři a zjistit, proč toho nechali. Nahrála si do nervové nanoniky poznámku. Předstírání normálnosti. Zaměstnat hlavu, aby se nestarala.

Za čtyřicet minut dorazila vznášedla na Quallheim. Byl čtyřikrát nebo pětkrát širší než bezejmenný přítok, dobrých dvě stě padesát metrů. Na obou březích rostly skloněné stromy a máčely ve vodě vzdušné kořeny a liány. Na hladině pluly tři vrstvy líných sněžinek. Na soutoku vytvořily dokonce metrovou hráz.

Průzkumná četa teď mířila proti proudu ve stínu stromů na severním břehu. Rezu zřejmě víc trápil mrak nad hlavou než případní nepřátelé na břehu. Vznášedla mohla jet na široké řece rychle jako po sněžínkové dálnici.

Na řece pod silným červeným mrakem byla tma, takže si všichni přepnuli na infračervené vidění. Stromy stínily i přirozené světlo za mrakem. Neustále hřmělo, jako by se rudou mlhou nad nimi prodíral nějaký obrovský tvor. Po sněžinkách běhal velký hmyz, podobný pozemským vážkám, ale bez křídel. Vichr zpod vznášedel ho nelítostně odfukoval. Ve větvích viseli venálové barvy rozpálených uhlíků a sledovali plavidla velikýma něžnýma očima.

Zhruba v půli dopoledne Reza vstal a ukázal druhému vznášedlu k severnímu břehu, kde se stromy rozestupovaly.

Ariadne zakormidlovala na trávu. Fenton s Ryallem už prozkoumávali podrost.

„Nechtěl jsem datovat," vysvětlil Reza, když všichni vystoupili. „Odteď musíme minimalizovat elektronické vysílání. Ariadne, zachytila jsi nějaké signály nepřítele?"

„Ještě ne. Detektory jsem zapnula hned po přistání. Elektromagnetické spektrum je zticha. Pokud komunikují, pak ultratenkými paprsky nebo optickými vlákny."

„Můžou používat spřízněnost nebo něco podobnýho," řekl Pat.

„V tom případě je nezaměříme," odvětila. „Takové vlny nikdo nezachytí."

„Co jestřábi?" zeptal se Jalal. „Zjistili by spřízněnost?"

„To těžko," odvětil Pat. „Nezachytí ani pouto mezi mnou a Octanem, natož xenoky."

„Zapomeňte na to," zarazil je Reza. „Invaze začala v quallheimských okresech. Musí tu někde být velká základna. Najdeme ji. Pár kilometrů odtud leží vesnice Pamiers. Podle Pata ji Octan už našel."

„Přesně tak," přisvědčil Pat Halahan. „Teď nad ní v rozumné vzdálenosti krouží. Celou vesnici ozařuje bílý světlo, ale mrak nad ní drží. Taky tam viděl kromě kolonistických chatrčí čtyřicet až padesát kamenných domů."

„Podle Smithe jsou kamenné domy i ve vesnicích, které našly družice," dodal Reza.

„Jo, ale fakt nevím, kde se tu vzaly," zamyslel se Pat. „Nejsou tu silnice, nemají jak přivézt kámen."

„Vzduchem nebo po řece," nadhodil Sewell.

„Obsadit planetu a pak tahat letecky kamení na domy?" zapochyboval Pat. „To je divný, ale ne nemožný. Kromě toho jsme nenašli žádný známky stavební činnosti. Kolem domů dál roste tráva. Přitom ty domy nestojí déle než čtrnáct dní."

„Mohlo by to být něco jako náš programovatelný silikon," navrhla Kelly a zaklepala na tvrdý bok vznášedla. „Snadno se přepravuje a stojí za pár minut."

„Vypadají pevně,“ namítl Pat. „Vím, že nejsem objektivní zdroj, ale mám ten dojem. Domy jsou z kamene.“

„Kolik je tam lidí?“ zeptal se Reza.

„Vidět je jich něco přes dvacet. Víc jich musí být vevnitř.“

„Fajn, máme první příležitost sehnat spolehlivé údaje,“ prohlásil Reza. „Deaktivujeme vznášedla a prosekáme se džunglí kolem Pamiersu. Až dojdeme zpátky k řece a naplánujeme ústup, vezmu s sebou Sewella a Ariadne do vesnice. Ostatní nás budou krýt. Předpokládejte, že všichni, koho potkáte, jsou zabraní. Otázky?“

„Chtěla bych do Pamiersu s vámi,“ řekla Kelly.

„Jak chceš,“ odtušil Reza. „Nějaké otázky?“

„Jaké informace hledáme?“ zeptala se Ariadne.

„Chceme znát jejich záměry a možnosti,“ odvětil Reza. „A rozmístění jejich sil, pokud to půjde.“

Kelly naskočila husí kůže. Nechala si do batohu naložit elektronovou matrici ze vznášedla a četa vyrazila. Reza nechtěl, aby šli všichni za sebou, a tak se každý prodíral džunglí sám v chameleonském obleku. Vyhýbali se zvířecím stezkám. Kelly zjistila, že chůze panenskou džunglí chce cvik, a tak se držela za Jalalem. Zdálo se, že instinktivně nachází nejsnazší cestu a nemusí se nikde prodírat. Zaostřila tedy senzory helmy na malý ultrafialový majáček na Jalalově krku a snažila se držet s ním krok.

Dojít k řece oklikou kolem vesnice jim trvalo padesát minut. Sewell a Jalal začali rozbalovat vznášedla na vysokém břehu. Kelly strčila matrici do kolíbky na zádi jednoho z nich a měla pocit, že se bez té tíhy vznese. Po uložení zásob vytáhli žoldáci zbraně, zkontrolovali energetické zásobníky a vyrazili zpátky k Pamiersu.

První mrtvolu našel Reza dvě stě metrů od vesnické mýtiny. Vyčmuchal ji Ryall, pach hnijícího masa nepřekryl ani těžký

odér džungle. Reza k ní psa poslal. Ryall záhy objevil další mrtvolu a Reza musel rychle utlumit spřízněné pachové vjemy.

Bylo to dítě, stáří odhadl tak na pět šest let. Sedělo opřené o mayopový kmen. Moc z něj nezbylo, a tak musel věk odhadovat podle vzrůstu. Hmyz a vlhkost urychlily rozklad, i když se těla kupodivu nedotkla zvěř. Podle jeho didaktické paměti byly sayce docela nevybíraví mrchožrouti.

Dovedl k mrtvolce Sewella, Kelly a Ariadne a poslal Ryalla k druhé.

„Je to holka," prohlásila Ariadne po ohledání ostatků. Zvedla cár špinavé promočené látky. „Sukně."

Reza se nehádal. „Jak zemřela?" zeptal se.

„Nemá polámané kosti, žádné známky násilí. Podle toho, jak je schoulená mezi kořeny, bych řekla, že sem zalezla umřít. Umřela hlady? Na nějaký jed? Teď už se to nedozvíme."

„Vyděsili ji nepřátelé," napadlo Rezu. „Zřejmě nezabírali děti."

„Chceš říct, že ji dospělí prostě ignorovali?" zeptala se znechuceně Kelly.

„Ignorovali nebo vyhnali. Takovéhle dítě by normálně nebylo samo v džungli. Vesnice tu stála dost dlouho, aby to děti pochopily."

Ryall odklusal k druhé mrtvole a vítězoslavně do ní strčil čenichem. Reza zachytil spokojený pocit a rozšířil spřízněnou vlnu i na vylepšené oči psa. „Je to také dítě," oznámil. „O něco starší, v náruči má batole." Ryall větřil ještě tři nebo čtyři zdroje smrtelného pachu. Další našel u řeky Fenton. „Proboha," zabručel Reza. „Jsou všude kolem."

Vesnice jako Pamiers začínala zhruba na pěti stech obyvatel. To znamená řekněme dvě stě rodin a byly tu pár let. Rezovi vyšlo nějakých sto padesát dětí.

Narovnal se a rozhlédl se po džungli. Na infračerveném obraze mu reflexivně naskakovaly žluté zaměřovací kříže. Chtěl něco zastřelit. Nervová nanonika musela potlačit náhlý nárůst koncentrace hormonů.

„Jdeme, tahle už nám nepomůže," prohlásil a rozhodně zamířil k vesnici. Vypnul chameleonský obvod a ostatní se vzápětí vydali v jeho stopách.

Pamiers vypadal jako každá jiná osada v povodí Juliffe. Na břehu kolonisté napřed vykáceli půlkruhovou mýtinu. Uprostřed se bez ladu a skladu mačkaly dřevěné domky, stodoly, kostel, obecní síň a přístřešek pro deporty. Patnáct metrů do vody vybíhalo dřevěné molo s uvázanými rybářskými čluny. Mezi domky a džunglí se táhly pásy polí, z úrodné černozemě se drala bohatá úroda.

Když ale vystoupili z džungle, poznali, že z vesnice zbylo jen základní rozvržení.

Až na tři spálené trosky zůstaly původní chatrče stát, prkna vyšisovaná do šeda, okenice otevřené, šindele zkroucené, solární panely utržené. Nikdo v nich nebydlel, to bylo patrné na první pohled. V koutech se slibně rozrůstala tráva a mech. Mezi dřevěnými domky ale stály rozházené nové stavby. Mísily se tu nejrůznější architektonické styly. Vedle alpské chaty stál krásný dvoupatrový tudorovský dům, vedle ranče naftového magnáta kruhová věž, prosklená mramorová pyramida, pavilon napůl arabský a napůl středověký, ověšený erby a vlajkami.

„Mám problém s procesory," oznámila Ariadne. „Pár poruch. Navigace a komunikace vypadly úplně."

„Jakmile začnou selhávat zbraně, ustoupíme," upozornil Reza. „Dál projíždějte diagnostické programy."

Vyšli z polí na trávu. Jakási žena v puntíkované sukni před nimi tlačila lesklý černý vozík s velkými vyplétanými koly. Ať už to bylo cokoli, bylo to nesmírně primitivní. Reza nahrál obrázek do nanoniky, aby ho porovnal s encyklopedií. O tři sekundy později mu program ohlásil, že jde o evropský nebo severoamerický dětský kočárek z první poloviny dvacátého století.

Došel k ženě. Tiše si prozpěvovala. Měla dlouhou tvář s takovou vrstvou make-upu, že připomínala klauna, a černé

vlasy stažené síťkou. Na průzkumníky se usmála, jako by na jejich zbraních a předělaných tělech nebylo nic znepokojivého.

Ten prosťáčkovský úsměv znamenal pro Rezu poslední kapku. Buď je retardovaná, nebo celá vesnice slouží jen jako nesmírně rafinovaná past. Aktivoval přesná čidla s omezeným dosahem a prohlédl si ji v elektromagnetickém i magnetickém spektru, pak nahrál záznam do zaměřovací automatiky. Jakmile se na ní cokoli změní (třeba zapne implantát nebo něco vyšle nanonikou), dostane do těla pět dávek EE. Zbytek čidel převedl do sledovacího režimu, aby nanonika mohla zaznamenat další vesničany. Musel zapojit čtyři záložní jednotky, několik důležitých senzorů to rovnou zabalilo. Rozlišení ani zdaleka nedosahovalo ostrosti, na jakou byl zvyklý.

„Co se to tady k čertu děje?“ zeptal se.

„Mám zase své děťátko,“ odvětila zpěvavě žena. „Není krásný?“

„Na něco jsem se tě ptal. Koukej odpovědět.“

„Poslechněte ho,“ vemlouvala se Kelly. „Prosím.“

Žena se na ni otočila. „Žádný strach, milá slečno. Nemůžete mi ublížit. Už ne. Chcete vidět mého chlapečka? Myslela jsem, že už se mi nevrátí. Spousta mi jich umřela. Byla to hrůza, tolik mrtvých dětí. Porodní báby mi je nechtěly ukázat, ale já se stejně dívala. Všechny byly krásné, dokonalé. Takový ošklivý život.“ Sehnula se nad kočárek a vytáhla balíček v zavinovačce. Dítě zavrnělo.

„Odkud jste přišli?“ vyslýchal ji dál Reza. „Mluvím se zabíracím programem?“

„Mám zpátky svůj život. Mám děťátko. To jsem.“

Vystoupila Ariadne. „Vezmu z jednoho domu vzorky.“

„Dobře,“ odtušil Reza. „Sewelle, jdi s ní.“

Obešli ženu a vykročili k nejbližšímu domu, nabílené španělské haciendě.

Děcko si říhlo, šťastně se usmálo a zakopalo v zavinovačce nohama. „No není nádherný?“ zvolala žena. Pohladila nemluvně po obličeji prstem.

„Tak ještě jednou,“ supěl Reza. „Co jsi zač?“

„Jsem já. Co bych měla být?“

„A tamto?“ ukázal na mrak.

„To je naše součást. Naše vůle.“

„Vaše? Kdo jste?“

„Navrátili jsme se.“

„Odkud?“

Pohoupala dítě, ani nezvedla oči. „Z pekla.“

„Buď to nemá v hlavě v pořádku, nebo lže,“ prohlásil Reza.

„Je zabraná,“ řekla Kelly. „Nic z ní nedostaneš.“

„Jste si tak jistí sami sebou,“ poznamenala žena. Úskočně se na Kelly podívala. „Tak hloupí. Vaše kosmolety bojovaly mezi sebou. Věděli jste to?“

Rezův nanonický program periferního vidění ohlásil, že se k nim z domů blíží další lidé. „Co o tom víš?“

„Víme, co cítíme, bolest a železný oheň. Jejich duše pláčou za světem.“

„Můžeme si to ověřit?“ zeptala se naléhavě Kelly. „Odtud ne.“

Žena se rozesmála, nervózně a trhavě. „Už jich moc nenajdete, má milá. Už o nich ani neuslyšíte. Bereme tuhle planetu pryč. Někam do bezpečí, kde nás vaše lodě nenajdou. Bude to náš ráj. A mně zůstane navěky mé děťátko.“

Reza měl z jejích řečí nepříjemné tušení. „Ano, patříš k nim,“ zašeptal. Žlutý zaměřovací kříž se jí uhnízdil na hrudi. „Co se tady děje?“

„Přišli jsme a neodejdeme. Brzy se před nebem schová celý svět. Před tváří nebes. A my už budeme mít navždy klid.“

„Ten červený mrak naroste?“

Žena pomaličku zaklonila hlavu. Otevřela ústa jakoby v údivu. „Žádné mraky nevidím.“ Krákoravě se rozchechtala.

Reza si všiml, že Ariadne už došla k haciendě. Shýbala se a škrábala čímsi do zdi. Za ní stál Sewell a kontroloval přístupové cesty gaussovskými puškami zasazenými do loktů.

„Ariadne," zařval Reza. „Vrať se. Jdeme pryč." Žena se přestala chechtat. „Nikam nepůjdete." Upustila dítě.

Reza zachytil změnu infračervenými čidly. Po těle jí přeběhla vlna žáru, sjela po předpažených rukách, zhoustla.

Ještě než se jí mezi dlaněmi zhmotnil kulový blesk, dostala do těla pět dávek elektronových explozivních střel. Od Rezy ji dělily tři metry. Pouhá kinetická energie střel by ji stačila roztrhat na kusy. Díky explozím ale poslední tři dávky neměly co zasáhnout.

Na Kelly ztuhla kombinéza v reakci na tlakovou vlnu. Vzápětí ji zkropily střípky kostí a malé kousky masa.

„Sewelle, pokryj prostor!" zařval Reza.

Veliký válečník zapnul obě velkorážní gaussovky a pokropil okolí vějířem EE projektilů. Reza a Ariadne kolem sebe šlehali smaragdovými lasery, mýtina ožila září zelených stroboskopů.

Kelly změklo brnění. Padla na kolena pár centimetrů od nemluvněte. Instinktivně k němu natáhla ruku a odhrnula povijan, aby se podívala, jestli ještě žije.

V zavinovačce byl venál. Malý xenoc nebyl podobný svému druhu, plazí lebku měl nafouknutou a zakulacenou, šupiny protažené a srostlé. Modrozelený pigment nahradila narůžovělá barva kůže. Z předních spárků se staly macaté dětské ručičky. Bezzubá tlamička vyděšeně kvičela.

Nervová nanonika nestačila potlačit antiperistaltiku. Nouzový program rychle otevřel helmu a hledí vyjelo. Pozvracela pečlivě udržovaný trávník.

Sewell k nim pozadu běžel skoro stejně rychle jako popředu. Postaral se o to autonomní pohybový program, vedl ho kolem překážek a dovoloval mu plně se soustředit na výběr cílů.

První sérii střel vypálil do domů a srovnal je se zemí. I jeho samého překvapilo, jaký má střelba účinek. Po prvním zásahu budovy ztratily barvu a zešedly. Palebné dráhy se křížily, střechy padaly, z trosek se zvedal prach, trámy praskaly. Za pár

vteřin nezbylo nic než drť. Staré chatrče se třásly v tlakových vlnách, ale vydržely daleko víc než nové kamenné domy. Několik se jich pomalu zhroutilo. Ve vichru létaly břidlicové tašky a prkenné stěny pluly nad travou jako obrovští rejnoci.

Sewell přepnul míření na lidi a soustředil se na předem zaměřené souřadnice. Munice z batohu hladce klouzala do hlavní gaussovských pušek. Před Rezovým rozkazem čidla zachytila osmnáct zabraných. Po EE projektilech nabil šrapnelové střely, protože se nepřátelé začali krýt v troskách.

Infračervené senzory mu v prachu ukázaly tepelné vlny. Přímo k němu vyrazil oheň bílý jako kometa. Uskočil. Gaussovky neomylně držely mušku. Oblast zkropila dávka EE projektilů.

„Vstávej, krávo!“ řval Reza na Kelly. „Zpátky do vznášedla.“

Překulila se a uviděla rudý mrak osvětlený záblesky laserů a kulových blesků. Strach a nenávist jí vlily do žil oheň. Z domů zbyl jen černý kruh zahalený prachem. Nad nimi létaly ohnivé koule a dokončovaly zkázu. Kde narazily do džungle, padaly stromy a plály větve. Sewell a Ariadne k ní běželi, oba stříleli za sebe.

Kelly udělala tři kroky ke stromům a zastavila se. Plynulým pohybem vytáhla devítimilimetrovou pistoli. Do primárního módu naskočil mířící program a Kelly vpálila dvě kulky do zmutovaného venála. Pak se rozběhla za Rezou, nervová nanonika jí nasytila krev adrenalinem a amfetaminy.

Ariadne projela levým lýtkem bolest. Zasáhl ji kulový blesk. Nervová nanonika okamžitě spustila analgetickou hradbu. Kompenzační programy přenesly rovnováhu na pravou nohu a aktivovaly nepoškozené svaly levého lýtka. Pak nanonika uzavřela žíly a tepny v tříslech a v koleni, aby omezila ztrátu krve. Ariadne skoro nezpomalila. Kelly dohnala právě v okamžiku, kdy reportérku zasáhl oheň ze strany do žeber.

Na Kelly se rozzářilo brnění, jak se snažilo rozložit žár. Kruh na hrudi se roztavil. Chvíli hořel a pálil obnaženou kůži. Reportérka spadla na podmáčený jahodový záhon a začala dusit oheň rukavicemi.

„Běž dál," křikla na ni Ariadne. Zaměřovací program zachytil v prachu další postavu. Vypálila na ni z tepelně indukční pistole.

Kelly přestala cítit levou polovinu hrudníku a vyděsila se tak, že jí nepomohly ani utišující programy. Průzkumníci na ni nepočkali. *Oni mi nepomůžou!*

Kelly nařídila nervové nanonice uklidnit svalový třas a vyškrábala se na nohy. Integrální zdravotní program se dožadoval pozornosti. Ignorovala ho a běžela dál. Světlo mýtiny pohaslo a helma přepnula na infračervené vidění.

Doběhnout ke vznášedlu jí trvalo osm minut. Osm minut boje s liánami a kluzkým blátem. Žoldáci kryli ústup palbou. Osm minut bílého ohně, který se proplétal mezi stromy jako řízená střela. Osm minut hromů a blesků, z nichž se třásla země. Nenadálé poryvy větru s ní mávaly jako s loutkou. Nervová nanonika a endokrinní implantáty přebíraly stále víc tělesných funkcí.

Když doběhla k řece, jedno vznášedlo už padalo po břehu na zarostlou hladinu.

„Svině!" zařvala zoufale.

Dvacet metrů za ní uhodil blesk a srazil ji na zem. U řízení druhého vznášedla seděl Reza a hrál si s ovládáním. Vrtule kompresoru se roztočily a nafoukly polštář. Vznášedlo se začalo zvedat.

Po stranách stáli Sewell se Salem Yongem a stříleli na neviditelné cíle v džungli.

Kelly se dál plazila. Z džungle vyletěla první ohnivá koule a zamířila ke vznášedlu. Nedaleko uhodil blesk. Na kraji lesa vybuchl mayopový kmen. Spadl deset metrů za ní, jedna větev jí přišpendlila nohy k zemi. Brnění ztuhlo a ohnutá kolena se zaryla do kypré hlíny.

„Počkejte!“ prosila Kelly. „Do prdele počkejte na mě, vy idioti. Počkejte!“

Vznášedlo už mělo nafouknutý vzduchový polštář, zpod pružných boků odletovaly větvičky a listí. Sewell skočil dovnitř.

„Prokristapána, nemůžu se hýbat. Pomozte mi!“ Vidění se jí zúžilo na startující vznášedlo. „Pomoc!“

Sewell stál uprostřed vznášedla. Otočil k ní jednu gaussovku. Kolem nohou se jí ovíjely větve, cítila je na lýtkách. Sewell vystřelil. Výbuchy ji zvedly ze země. Narazila do něčeho tvrdého, poškrábalo ji to na boku. Hýbalo se to. Vznášedlo. Zuřivě se k němu přimknula. Stroj ji bez potíží zvedl. Rozum to zabalil a novinářka začala zoufale kopat kolem sebe. „Ne, ne, ne!“

„Jenom klid, Kell, mám tě.“

Svět se s ní zatočil a vzápětí ji veliký žoldák upustil na podlahu vznášedla. Dusila se a třásla, jak se nanonika snažila znovu získat vládu nad tělem. Po minutě se dala do usedavého škytavého pláče.

„Zvládlas to,“ řekl jí později Sal Yong. Kelly nevěděla, kolik času uplynulo, byla zmámená utišujícími prostředky a moc jí to nemyslelo. Zkusila se posadit, ale bolest v žebrech jí to nedovolila. V hlavě se jí rozvinulo zdravotní schéma. Do nepříjemných podrobností ji informovalo o stavu tělesné schránky.

„Ten strom!“ zachroptěla.

„Dostali jsme ho,“ odvětil Sewell. „Kurva, ten byl ale strašidelnej.“

„Chtěli jste mě tam nechat!“ Naskočila jí husí kůže. Kolem diagramu naskočila modrá světélka. Další analgetika.

„Budeš se muset naučit držet s námi krok, Kell,“ řekl Reza, jako vždy nevzrušeně. „Jsme ve válce. Jak jsem řekl, nikdo se tu o tebe nebude starat.“

„Ano.“ Sklonila hlavu. „Řekl jsi to. Promiň. Jenom mi nedošlo, že to myslíš vážně, že necháš člověka svázaného v tom…“

„No tak, vedla sis dobře,“ uklidňoval ji Sal Yong. „Spousta lidí by to v takový sračce rovnou zabalila.“

„Díky.“

Sewell si odpojil jednu gaussovku, Kelly za sebou uslyšela cvaknutí. „Sundám ti brnění, Kell. Mám dojem, že ti prospěje nanonickej obklad.“ Cítila, jak jí odmyká přezku, a pak ji na holé kůži polechtal lepkavý vlhký vzduch. Sewell jí stáhl helmu a Kelly zamžikala.

Žoldák už vylovil pár nanonických balíčků. Kelly se raději nedívala na žebra, diagramy jí úplně stačily.

„Vypadá to, že nejsem sama,“ prohlásila a statečně se usmála. Sewell měl umělou kůži posetou malými černými krátery a po straně lesklé kulové hlavy se mu táhl dlouhý šrám. Z prasklin mu při každém pohybu vytékala krev a tělesné tekutiny. „Nebo chceš říct, že je to jenom škrábnutí?“

„Nic vážného.“

„Nech toho, chlapáků mám plné zuby.“

„Už můžeš odložit pistoli, Kell.“

V ruce stále svírala devítku, prsty zaťaté v křeči. Nechápavě se na ni podívala. „Jo. Dobrý nápad.“

Opatrně ji položil na pravý bok a rozbalil nanonickou sadu. Obvaz jí přilnul k žebrům od hrudní kosti až k páteři. Diagram změnil barvu, červená pohasla. Nanonika se dala do díla.

„Kam jedeme?“ zeptala se. Vznášedlo zrychlilo. Kelly se potila od hlavy k patě, vzduch ji tížil a džungle smrděla. Jde polonahá xenockou džunglí, v patách přísery, a rozhodně nemůže čekat, že ji někdo zachrání. Měla by hysterčit, ale zatím jí to přišlo skoro legrační. Chtěla sis užít dobrodružství, děvče.

„Do Aberdalu,“ odvětil Reza. „Podle vrchní šerifky RSL to tam začalo.“

„Jak jinak," zaryla Kelly. Na druhé straně zoufalství čeká síla, řekla si. Nebo to je analgetiky.

„Kell?"

Zavřela těžká víčka. „Ano."

„Proč jsi zastřelila to nemluvně?"

„Radši to nechtěj vědět."

Konfederační letka mířila k Lalonde na sedmi gé, posádky byly vmáčknuté bez dechu do akceleračních křesel. Ve výšce sedmnácti tisíc kilometrů fúzní plameny zhasly a kosmické lodě se v dokonalém souladu otočily o sto osmdesát stupňů. Zahalily je zplodiny iontových manévrovacích trysek. Arikara a Shukyo vypustily dvacet válečných spojových družic a ty hned na deseti gé vyrazily kolem planety. Pak začaly lodě brzdit.

Když se na můstek Arikary vrátila neúprosná tíže, napojil se Meredith Saldana na taktický displej. Sokoli se krátkými skoky dostali dva a půl tisíce kilometrů nad planetu a mířili na orbitu před adamitskými válečnými loďmi, pro něž byl tak krátký a přesný skok holou nemožností. Žoldácká flotila ale vedla bitekové tvory do veselého tanečku. Z Lalonde utíkali tři jestřábi a rychle mířili k magické dvoutisícikilometrové hranici, za níž už jim nebude gravitace planety bránit ve skoku. Sokoli se hnali za nimi. Na útěk se daly i čtyři z devíti nezávislých kupeckých lodí. Dvě z nich, Datura a Creseus, mířily na dvou a půl gé přímo proti vojsku. Neodpovídaly Arikaře ani Terranci Smithovi.

„Hario, Gakkai, vyhlašte stav obrany," nadatoval Meredith Saldana. Situační diagram mu ukázal, jak obě fregaty přestávají brzdit, otáčejí a míří k planetě.

„Jak to vypadá s ostatními žoldáky?" zeptal se admirál.

„Smith tvrdí, že ti, co zůstali na orbitě, poslouchají jeho rozkazy, a tudíž je nikdo neobsadil," odpověděl poručík Franz Grese, letkový rozvědčík.

„Co si myslíte vy?“

„Myslím, že velitel Solanki měl pravdu a měli bychom se mít na pozoru, pane admirále.“

„Souhlasím. Veliteli Kroebere, napřed pošleme mariňáky na Gemal. Pokud potvrdí, že Smith nebyl unesen ani zabrán, usnadní se nám situace.“

„Rozkaz, pane.“

Taktický diagram ho varoval, že Datura a Cereus vypouštějí bojové vosy. Meredith Saldana nevěřícně zíral na údaj, že každá maličká loď střílí pětatřicet kusů. Nemohlo jim už nic zbýt, to je nesmyslná taktika. Vosy vyrazily k cíli na dvaceti gé.

„Nemají antihmotu, pane admirále,“ nadatoval podporučík Clark Lowie, hlavní střelec vlajkové lodi. „Jenom fúzní pohon.“

Aspoň něco, pomyslel si admirál. „Kolik mohou nést?“

„Počítám nejvýš čtyřicet vos, pane admirále.“

„Takže si nenechali nic na obranu?“

„Vypadá to tak, pane.“

Haria a Gakkai vypálily na sedmadvaceti gé osmdesát obranných vos. Meredithovi naskočily v hlavě purpurové, červené a zelené vektory, jako by mu někdo v mozku prováděl laserovou akupunkturu. Bojové vosy po sobě začaly vrhat megawattové elektronické pulzy. Do vzduchoprázdna vylétla aktivní i kinetická munice. Vosy utvořily pětisetkilometrové formace plné klamných impulzů a infračervených signatur. Vyšlehly elektronové paprsky, dokonale rovné blesky. Na obou stranách vybuchly kilotunové jaderné hlavice. Následovaly menší výbuchy samotných vos.

Fregaty vystřelily druhou, tentokrát skromnější salvu, aby nahradily ztracené vosy.

„Pane admirále, Myoho hlásí, že pronásledovaný jestřáb se chystá skočit,“ ohlásil poručík Rhoecus. „Žádají o povolení pronásledovat.“

„Uděluje se. Sledovat a zničit, nesmí se dostat do obydlené konfederační soustavy.“

„Rozkaz, pane.“

Nepřátelská hejna bojových vos se srazila a kus vesmíru zmizel v ohnivém zapomnění, jako by někdo otevřel červí díru do nitra nejbližší hvězdy. Z místa srážky vylétl prstenec plazmatické bouře a v několika vteřinách vyzářil na všech frekvencích veškerou energii.

Čidla Arikary se snažila proniknout peklem a sestavit pravdivý obraz taktické situace. Část střel z obou stran zkázu přečkala. Teď mířily dál k zamýšleným cílům. Všechny čtyři bojující lodě se pustily do prudkých úhybných manévrů.

Myoho a její jestřáb zmizeli v červí díře. Granth a Ilex vypálili proti svým cílům bojové vosy.

Do munice zbylé po zničených vosách se pustily vosy lodi Haria. Blízký vesmír pokropily drobné exploze. Klasická děla vychrlila stěnu ocelových kotoučků, jež sloužily jako poslední obranný štít. Klamného cíle si všimlo všech osm zbývajících raket, tři z nich nesly gama lasery. Vteřinu před nárazem vystřelily.

Velké oválné části trupu se pod náporem záření rozpálily doruda. Generátory molekulárních vazeb jen stěží stíhaly udržet povlak z jednovazného křemíku pohromadě. Energetická síť pod křemíkem se snažila rozvést teplo rovnoměrně po celé lodi. Senzory se buď roztekly, nebo zkratovaly. Fregata hned vysunula záložní čidla, ale loď byla přesto oslepena na celé tři sekundy.

Do té doby všechny zbývající rakety narazily do kinetického štítu. Okamžitě explodovaly, ale ve vytčené dráze pokračovaly rychle letící střepiny. Vyřazené senzory na ně nedokázaly zaměřit obranné masery s krátkým dosahem. Vazebné generátory, už tak přetížené, se s nárazy trosek nedokázaly vypořádat a loď utrpěla šest zásahů. Pláštěm prolétlo plazma. Vnitřní systémy se roztavily. Prostřelené palivové nádrže vychrlily stometrové fontány vřícího deuteria.

„Prosím Bellah o pomoc," vysílal velitel Kroeber. „Zachraňte posádku." Zasažená Haria sténala na nouzových vlnách. Prostory pro posádku by ale měly zásah snadno přečkat. Počítač veliteli ohlásil, že děravá fregata manévrovacími motory vyrovnává rotaci.

Datuře a Cereovi zbyly po první salvě vos na obranu jen krátkodosahové masery. Konfederační bojové vosy jim rušičkami vyřadily čidla a vzápětí obě žoldácké lodě zničily.

Na můstku Arikary se ozval jásot. Meredith se málem přidal k vojákům.

„Pane admirále, oběžnou dráhu opouští další jestřáb," ohlásil poručík Rhoecus.

Meredith zaklel, bez dalšího sokola se už neobejde. Taktický displej mu příliš nepomohl, jestřáb se skrýval za planetou. „Kterého sokola máme nejblíž?"

„Akácii, pane admirále."

„Sestřelí jestřába vosami?"

„Pravděpodobnost zásahu odhadují jen na třicet procent."

„Ať vypustí vosy, ale neopouštějí místní prostor."

„Rozkaz."

„Bellah hlásí, že posádka Harie přežila," řekl velitel Kroeber. „Srovnává rychlost."

„Dobře. Hinnelsi, reaguje na nás nějak červený mrak?"

„Ne, pane. Ale stále roste, od našeho příletu se pokrytá plocha zvětšila o jedno a půl procenta. To znamená úctyhodný objem."

Vysoko nad lalondským terminátorem se rozzuřila další bitva bojových vos, útok Granthu dosáhl obranné linie žoldáckého jestřába, ale než se projektily probily až k lodi, zmizel v červí díře. O tři vteřiny později ho Granth následoval.

„K čertu," zavrčel Meredith Saldana.

Ilex měl víc štěstí. Jeho salva bojových vos zahnala pronásledovaného jestřába na útěk směrem k planetě.

Admirál si vyžádal komunikační kanál na Gemal. „Napřed obsadíme vaši loď, Smithi. Mariňáci budou střílet bez vyzvání. Rozumíte?“

„Ano, pane admirále,“ podřídil se Terrance Smith.

„Máte nějaké zprávy o průzkumných týmech na planetě?“

„Ještě ne. Předpokládám, že většinu z nich nepřítel zabral,“ dodal Terrance smutně.

„Smůla. Chci, abyste jim řekl, že odvoláváte misi. Ty, kteří přežijí, se pokusíme vyzvednout. Nikdo ať se nepokouší proniknout pod mrak nebo hledat nepřátelské základny. Akci přebírá Konfederační loďstvo. Nechci nepřítele zbytečně provokovat.“ Ne, dokud je moje letka takový kousek nad červeným mrakem, doplnil v duchu. Zase proti nim stojí nepředstavitelná energie. Hrozivá. Na klidu mu nepřidalo ani šílené chování ukradených lodí.

„To nemohu zaručit, pane admirále,“ namítl Terrance Smith.

„Jak to?“

„Velitelům skupin jsem rozdělil kilotunové jaderné miny pro případ, že by je lodě nemohly podpořit bombardováním. Obával jsem se, že jejich kapitáni odmítnou plošně likvidovat povrch obydlené planety.“

Nebýt nesnesitelného přetížení, složil by Meredith Saldana hlavu do dlaní. „Smithi, jestli se z tohohle dostanete, nebude to moje zásluha.“

„Tak mi polibte prdel!“ zařval Terrance Smith. „Vy pitomej Saldano, proč jsem musel vůbec najímat žoldáky? Protože Lalonde není dost bohatá na slušnou vojenskou ochranu. Kde jste byli, když tu přistál nepřítel? Ani by vás nenapadlo sem přiletět, protože místní rebelie neohrožovala vaše obchodní zájmy. Prachy, nic jiného vás nezajímá. Co můžete vědět o utrpení obyčejných lidí? Narodil jste se s takovou stříbrnou lžičkou v puse, že vám leze prdelí ven. Jste tady jenom proto, že máte strach, že se invaze dostane i na vaše světy a udělá vám díru v účtech. Já pro svoje lidi dělám, co můžu.“

„Proto na ně házíte atomovky?“ opáčil Meredith Saldana. Královský původ mu vyčítali celý život, a tak se od něj urážky neškodně odrážely. „Jsou zabraní, ty kreténe, ani nevědí, že jsou tvoji. Tuhle invazi nikdo nepřemůže hrubou silou. Takže okamžitě vydej rozkazy, ať se žoldáci vrátí.“

Taktické schéma výstražně zabzučelo. Nad Wymanem, malým arktickým kontinentem, vykvetl vějíř purpurových vektorů. Kdosi zpoza planety vystřelil padesát pět bojových vos.

„Proboha,“ zabručel Meredith Saldana. „Lowie, na co míří?“

„Nevíme, pane admirále. Je to náhodná salva bez určitého cíle. Podle vektorů soudím, že mají zasáhnout všechno na tisícikilometrové orbitě… Hergot.“

Z jižního pólu se šířil druhý, stejně mocný vějíř bojových vos.

„Ježíši, to jsou pěkný kleště,“ vydechl Jozue. Bůhvíproč měl radost, že ho nemusí uklidňovat nanonika. Uvažoval stejně jasně a chladně, jako když ho v Prstenci trosek dostali Neeves se Sipikou.

To jsem já, kapitán kosmické lodi.

Trojice fúzních motorů Lady Macbeth naskočila prakticky bez vědomého povelu. „Připravte se na bojový zrychlení,“ varoval posádku.

„Kolik gé?“ znervózněla Sarha.

„Hádej.“

Do pohybu se dávaly i další lodě, cestou zasouvaly chladiče. Tři vypustily ochrannou clonu bojových vos.

„Zůstaňte na orbitě,“ přikázal Terrance Smith. „Konfederálové nás ochrání.“

„Hovno,“ ucedil Jozue. Konfederační letce zbývaly na orbitu ještě čtyři minuty. Podle čidel Lady Mac utíkali od planety sokoli i jestřábi, v závěsu pomalejší adamitské lodě. Na

tisícikilometrové oběžné dráze zůstaly jen tři výjimky, mezi nimi Gemal.

Tíha na můstku Lady Mac překročila pět gé. Ashly ztrápeně sténal. „Tohle moje kosti nevydrží.“

„Jsi mladší než já,“ namítl Warlow.

„A taky lidštější.“

„Posero.“

„Kastráte plechová.“

Sarha si najednou všimla dráhy nadatované kapitánem do letového počítače. „Jozue! Kam to kurva letíme?“

Lady Mac na sedmi gé stoupala nad rovník, ale zároveň ztrácela výšku nad planetou.

„Podletíme je.“

„Tahle dráha nás protáhne atmosférou!“

Díval se, jak další žoldáci vypouštějí vosy. „Já vím.“ Byl to instinktivní manévr, zcela proti duchu všech taktických programů v paměti letového počítače. Všechny poučky tvrdily, že výška je v orbitálních bitvách klíčová, protože poskytuje větší manévrovací prostor. Všichni žoldáci se této doktríny drželi a hnali se na plný tah co nejdál. „Povídal mi o tom táta,“ snažil se mluvit sebevědomě Jozue. „Často takhle utíkal. Lady Mac je ještě pohromadě, ne?“

„Ale tvůj pitomej fotr ne!“ Sarha musela datovat, plíce už jí vypovídaly službu. Zrychlení dosáhlo devíti gé. Netušila, že Lady Mac tolik vytáhne. Všechny membránové implantáty jí ztuhly v těle. Umělá artérie v krku zásobovala mozek kyslíkem. Nevzpomínala si, že by ji někdy předtím musela použít. Jozue Calverte, jsme lidi, kurva, ne bojový vosy!

„Je to vlastně hrozně jednoduchý,“ vysvětloval posádce, aby si to sám srovnal v hlavě. Jako obvykle mu rozum značně zaostal za netrpělivým instinktem. „Bojový vosy jsou postavený na bitvy ve volným vesmíru. V atmosféře nefungujou.“

„To my taky ne!“

„Možná, ale máme tvar koule.“

Sarha se nemohla ušklíbnout, vypadla by jí čelist. Podařilo se jí ale zaskřípat zuby.

Lady Macbeth přeletěla za pětačtyřicet sekund kontinent Sarell, přídí neomylně mířila do hnědožluté vulkanické pouště. Nad severním břehem měla tři sta kilometrů výšky, k severnímu pólu zbývaly dva a půl tisíce kilometrů. O sedm set kilometrů výš a čtyři tisíce dál letěly bojové vosy. Všimly si jí. Šest kusů okamžitě změnilo směr a zamířilo k Lady Mac.

„Tak je tu máme," prohlásil Jozue. Vypustil na obranu osm vos a naprogramoval jim tvar sevřeného štítu. Rakety vyrazily na dvaceti gé a okamžitě začaly střílet.

Zadní senzory ukázaly, že čím dál víc lodí vypouští obranné vosy. I Gemal se už odlepil z tisícikilometrové orbity, ale starý transportér stěží vytáhl půldruhého gé.

A nemá doprovod, všiml si Jozue. Daleko na východě, těsně nad obzorem, explodovalo několik vos a po nich i kosmická loď. Kdo to asi byl? Na tom nezáleží, hlavně že je vcelku Lady Mac.

„Melvyne, monitoruj data z gravimetrických družic. Chci vědět, až někdo vyskočí ze soustavy, a pokud možno znát i cíl."

„Jdu na to, Jozue."

„Dahybi, nevěřím, že nás v tomhle bordelu sokoli udrží v distorzním poli. Jakmile odpadnou, chci to vědět."

„Rozkaz, šéfe."

Na čidlech Jozue viděl, jak útočící bojové vosy vystřelují dávku drobnější munice. Z obou hejn vylétly částicové paprsky. „Fajn, jdeme na to." Vydal rozkaz přímo cívkám v motorech a Lady Mac zamířila k zemi.

Meredith Saldana si podivné trasy hned všiml a nechal si ji potvrdit od taktického počítače. Čidla zkontrolovala polohu Lady Mac a ověřila předpokládanou trajektorii. Devět gé by nedokázala vytáhnout polovina fregat v admirálově letce. „Co je to za pitomce?" zeptal se bez přemýšlení.

„Lady Macbeth, pane,“ odvětil poručík Franz Grese. „Žádná jiná nemá tři motory.“

„Jestli všichni spáchají sebevraždu, hodně se mi uleví.“

Nevypadalo to dobře. Už změnili operační orbitu letky z tisíce kilometrů na dva tisíce tři sta, což fregatám zajistí nadhled a výhodnou palebnou pozici – ovšem jen v případě, že žoldáci zůstanou na svých místech. Měli jí dosáhnout za devadesát sekund. Žoldáci pálili vosami na všechny strany. Špionážní ani taktické programy nedokázaly určit, které vosy jsou obranné a kdo na koho útočí. Všechny lodě v letce vypustily štítové roje.

Jeden sokol vybuchl, vítězný jestřáb prolétl jeho troskami a zmizel v červí díře.

„Kdo?“ zeptal se Rhoeca.

„Ericra, ale včas si hrozby všimli. Ilex bezpečně nahrál jejich vzpomínky.“

I teď, po životě stráveném v kosmopolitní armádě, Mereditha zarazily předsudky. Po smrti se duše odebírají na věčnost. Je to správné a křesťanské. Nemají být uvězněny v parodii Božího tvora.

Můžeš odejít z království, řekl si, ale království z tebe nikdy neodejde.

Jděte v pokoji, modlil se v duchu za mrtvé Edenity. Ať už se ubíráte kamkoli.

Věcněji vzato mu zbylo jen šest sokolů.

„Gemal zaměřily bojové vosy, pane,“ ohlásil Clarke Lowie.

Arikara přecházela na oběžnou dráhu a přetížení valem sláblo.

Díky Bohu za drobné milosti, pomyslel si Meredith Saldana. „Veliteli Kroebere, ať letka ničí všechny vosy vypuštěné žoldáckou flotilou. Nepřátele od přátel oddělíme, až se situace trochu uklidní.“

„Rozkaz, pane.“

Arikara se zachvěla zážehem motorů bojových vos. „Nařiďte všem žoldákům vypnout motory, jakmile pomine nebezpečí. Neuposlechnutí trestáme sestřelením.“

„Rozkaz, pane.“

Ve výšce sta kilometrů zatáhl Jozue všechna čidla kromě pěti. Přímo pod lodí utíkalo členité pobřeží Wymanu. Tři sta kilometrů nad lodí na sebe dvě bojové vosy chrlily kinetické střelivo a koherentní záření. Narazily do sebe v rychlosti přes sedmdesát kilometrů za sekundu. Kus nebe vzplál atomovým šílenstvím a dopřál arktickému kontinentu chvilku světla uprostřed polární noci.

Na Lady Mac se z vos vrhlo jedenáct zmatených raket. Dvě nesly gama pulzery na jedno použití. Zaměřily se na prchající loď v horních vrstvách atmosféry a pak v jediném okamžiku vybily veškerou uskladněnou energii. Výsledný gama paprsek vydržel čtvrt vteřiny.

Kolem trupu Lady Mac se už utvořil iontový povlak, mandarinková záře zbrázděná nadzvukovými vlnami. Odtržená iontová záře se ale hned za lodí ztrácela v jasu energizovaného hélia z fúzních trysek. Řídká atmosféra dělala veliké lodi v hrůze cestu. Za Lady Mac se táhl stopadesátikilometrový pás ionizovaných zplodin, jež záhy rozpoutaly nevídané bouře plné blesků. Ledový kontinent zahalila nehmotná zelená a šarlatová polární záře, jež si nezadala s rudou mlhou nad Amariskem.

„Díra v lodi!“ zařval Warlow.

Jozue si v duchu vyjel systémová schémata a na trupu se rozsvítily varovné majáčky. Generátory molekulárních vazeb, už tak zatížené iontovým obalem, hlásily po zásahu gama laserem přetížení na šesti místech.

Přepnul zpátky na letové znázornění. „Prorazili skrz?“ Nechtěl si představovat, co by udělala díra skrz všechny vrstvy trupu při atmosférickém letu. Nervová nanonika mu musela do krve uvolnit inhibitor adrenalinu.

„Ne, utíká jen energie. Máme ale pár poškozených součástek. Generátor dvě ztrácí výkon, utíká nám chladicí kapalina.“

„Nahoď zálohy, musíme letět. Za dvacet vteřin budeme venku z atmosféry.“

Sarha už letovému počítači datovala dlouhý seznam povelů, zavírala roury a nádrže, izolovala poškozená zařízení, přečerpávala vypařenou chladicí kapalinu z rozbitého generátoru. Warlow se pustil do vysokonapěťových obvodů.

„Vypadly tři uzliny,“ ohlásil Dahybi. „Nevadí.“ Jozue už klesl na šedesát kilometrů.

Zbylých devět kinetických raket se hnalo za nimi. Jak Jozue řekl, byly navrženy pro činnost ve vesmíru, vlastně sestávaly z hroznu nechráněných čidel, nádrže a motoru. Postrádaly trup, nebyly aerodynamické. Stačilo jim najít podle Newtonových zákonů nepřítele a narazit do něj. Teď ale letěly vzduchem, médiem naprosto nepřátelským a škodlivým. Plyn houstl, začal kolem raket ionizovat a žhnout. Jako první se roztavila čidla a vzápětí řídicí procesory. Oslepené a zmrzačené kinetické střely explodovaly zhruba dvacet kilometrů nad Lady Macbeth.

Téměř současně zmizely z taktického schématu Arikary. „To bylo chytré,“ připustil nerad Meredith Saldana. Kapitán té lodi musí mít buď ocelové nervy, nebo nemístné sebevědomí. Pochybuji, že bych byl tak vynalézavý.

„Mužstvo připravit. Úhybné manévry,“ rozkázal poručík Kroeber.

Meredith musel kousky Jozueho Calverta pustit z hlavy. Na můstek vlajkové lodi se vrátila nesnesitelná tíže. Z vypouštěcích ramp vylétlo třetí hejno bojových vos.

Lady Macbeth opustila mezosféru a setřásla nebezpečný plášť ionizovaných molekul. Za ní se v éterickém světle leskly ledovce polárního světadílu Wymanu. Z trupu vylezly bitevní senzory, zlaté čočky hned propátraly prostor.

„Jsme z toho venku. Díky, Pane Ježíši.“ Jozue stáhl výkon motorů na snesitelná tři gé. Mířili v ostrém úhlu téměř kolmo

od planety. V okruhu čtyř tisíc kilometrů nezbyla jediná bojová vosa. Já věděl, že to Lady dokáže. „Říkal jsem vám to," zahalekal.

„Bylo to úžasný," prohlásil upřímně Ashly.

Melvyn na vedlejším křesle jen obdivně pokýval ztěžklou hlavou.

„Díky, Jozue," přidala se tiše Sarha.

„Není zač. Teď nahlaste poruchy. Dahybi, můžeme skočit?"

„Potřebuju projet ještě pár testů. Ale i kdyby to šlo, neskočíme daleko. Tři uzliny jsou na hadry. Budeme muset přepočítat energetické vzorování. Nejlepší by bylo rovnou ty uzliny vyměnit."

„Máme jenom dvě rezervní. Nesmrkám peníze. Táta vždycky skákal s rozbitejma uzlinama a…"

„Přestaň," požádala ho Sarha. „Aspoň jednou si to odpusť, Jozue. Soustřeď se na přítomnost, dobře?"

„Někdo vyskočil," oznámil Melvyn. „Co jsme si hráli na blbouny nejapný, zachytily gravitometrický satelity dvě změny pole, nejspíš někdo otevřel i červí díru. Nejsem si jistý, půlka družic mezitím vypadla."

„Sokoli nás přestali držet," řekl Dahybi.

„Výtečně. Warlowe, Sarho, jak se vede systémům?"

„Dvojka generátor vypadl," odpověděl Warlow. „Odpojil jsem ho. Dostal přímou ránu gama laserem. Většinu energie naštěstí pohltil plášť. Budeme ho muset vyhodit, má poločas rozpadu delší než geologický období."

„A měl bys vypnout první fúzní motor," dodala Sarha. „Má poškozené vstřikování iontů. Jinak se nic moc nestalo, pár dírek a drobných poruch. Kapsle pro posádku jsou vcelku a systémy podpory života taky."

„Další skáče ze soustavy," zavolal Melvyn.

Jozue stáhl tah na jedno gé, vypnul první motor a pak se připojil k čidlům. „Proboha, podívejte se na to."

Lalonde dostala prstenec, zářivé cáry fúzních ohňů kolem ní vytvořily nepředstavitelně složitý platinový amulet. V

tisícikilometrové výšce poletovalo přes pět set bojových vos a několik tisíc raket. Kosmické lodi mezi nimi plnou parou kličkovaly. V prstenci rozkvétaly jaderné výbuchy.

Senzory Lady Macbeth byly přetížené v magnetickém i elektromagnetickém pásmu. Bylo to peklo rozpálené zářením.

„Otvírají se další dvě červí díry," řekl Melvyn. „Naši bitekoví kolegové houfně zdrhají."

„Asi to uděláme stejně," rozhodl Jozue. Pro jednou může mít Sarha pravdu, řekl si. Záleží na přítomnosti. Lady Mac už měla výšku dva tisíce kilometrů a stoupala nad pól v ose planety. Upravil kurz ještě dál od rozbouřeného rovníku. Ještě tři tisíce kilometrů a budou moci skočit. Pomyslel si, že přidá navíc pět set kilometrů – nemá cenu přetěžovat oslabené uzliny. Při daném zrychlení to znamená zhruba sto sekund. „Dahybi, jak jde vzorování?"

„Měním program. Ještě dvě minuty. Opravdu by nebylo dobrý to uspěchat."

„Fajn, čím dál se dostaneme z gravitačního pole, tím líp."

„A co žoldáci?" zeptal se Ashly. Mluvil tiše, ale na můstku ho všichni dobře slyšeli.

Jozue vypnul schéma možných cílů skoku. Otočil se a probodl pilota pohledem. Proč musí vždycky někdo trhat partu? „Nemůžeme se pro ně vrátit, prokrista! Už se tam dole dávno vymlátili."

„Já jim to slíbil, Jozue. Řekl jsem, že když to přežiji, vrátím se pro ně. A tys jim ve svém vysílání řekl něco podobného."

„Vrátíme se."

„Ne v téhle lodi, ani za týden. Jestli někde přistaneme, opravy nám zaberou měsíc. Když nás nebude otravovat Konfederační loďstvo. Žoldáci nepřežijí ani dva dny."

„Konfederálové řekli, že je seberou."

„Máš na mysli stejné konfederály, co nám teď masakrují kolegy?"

„Proboha!"

„Za třicet minut tu nezbude jediná vosa," podotkl smířlivě pilot. „Strašně plýtvají. Stačí pár hodin počkat."

Instinkt kapitána tlačil co nejdál od Lalonde a jejích červených mraků. „Ne," prohlásil. „Je mi líto, Ashly, ale nejde to. Tohle je na nás moc." V hlavě mu naskočil seznam možných cílů.

Ashly se zoufale rozhlédl po můstku, aby našel spojence. Sarha se tvářila provinile. Podíval se jí do očí.

Rezignovaně vzdychla. „Jozue?"

„Co je?!"

„Měli bysme skočit na Muroru."

„Kam?" Databáze mu hned odpověděla. Murora byl největší plynový obr v soustavě. „Aha."

„Není to hloupost," pokračovala. „Obíhá ji dokonce edenitská stanice a dohlíží na vývoj habitatu. Můžeme tam přistát a vyměnit uzliny. Zítra skočíme zpátky a prolítneme kolem Lalonde. Pokud se nám žoldáci ozvou a konfederálové nás hned nezatknou, Ashly pro ně může zaletět. Jinak to namíříme přímo na Tranquillity."

„Dahybi, co si o tom myslíš?" zeptal se stroze Jozue. Zlobil se hlavně sám na sebe, mělo ho to napadnout dřív než Sarhu.

„Jsem pro," prohlásil uzlinový technik. „Fakt se nechci pouštět do mezihvězdnýho skoku, pokud máme jinou možnost."

„Je někdo proti? Ne? Fajn, dobrej nápad, Sarho." Potřetí se připojil na soupis cílů. Vypočítal vektor, který namíří Lady Mac na plynového obra vzdáleného osm set padesát sedm milionů kilometrů.

Ashly poslal Saře vzdušný polibek. Usmála se na něj.

Zbylé dva motory Lady Mac ztichly. Manévrovací iontové trysky nasměrovaly loď na Muroru. Jozue poslal geostacionárním družicím poslední kódovanou zprávu a pak parabolickou anténu zatáhl s čidly do trupu.

„Dahybi?" oslovil uzlinového specialistu.

„Už jsem to přeprogramoval. Jestli se něco podělá, stejně se to nedozvíme.“

„Tos mě utěšil.“ Nařídil letovému počítači, ať začne skok.

Fregatu Neanthé zasáhly dvě kinetické střely a skoro ji roztrhly vpůli. Když se rozptýlil mrak deuteria a rozpálených trosek, čidla Arikary našly v oblaku střepů všechny čtyři kulové kapsle pro posádku, rychle roztočené, ale neporušené. Dvě z nich ale vzápětí zasáhly kinetické rakety a třetí trefila gama laserová hlavice.

Admirál Meredith Saldana zaskřípal zuby v bezmocném vzteku. Bitva se mu rychle vymkla z rukou, ba z mezí rozumu. Všechny žoldácké lodě už vystřílely své zásoby bojových vos a nešlo nijak poznat, které mají útočit na lodě (a na jaké) a které jsou na obranu.

Taktický počítač odhadoval, že v průběhu bitvy bylo vypuštěno přes šest set vos. Komunikace ale vázla i přes snahu věrných satelitů a čidla jen stěží prohlédla signálem rušiček umístěných na každé vose. Jeden vojín na můstku poznamenal, že by jim tady lépe posloužil periskop.

Když to přišlo, byl výbuch jasnější než záře šesti set fúzních motorů na rovníkové orbitě. Obalová koule záření se nafukovala čtvrtinovou rychlostí světla a nestranně pohlcovala lodě, bojové vosy, rakety i pozorovací satelity, jejichž výbuchy se v přesvětleném prostoru snadno ztratily. Při průměru pěti set kilometrů záření ochladlo a začalo svítit sekundárními barvami jako sluneční mýdlová bublina. K Arikaře zbývaly obalu tři tisíce kilometrů, ale přesto záblesk spálil všechna čidla na nechráněné straně.

„Co to hergot mělo znamenat?“ zeptal se Meredith Saldana. Ucítil starou, věčně přítomnou obavu. Antihmota.

Clark Lowie a Rhys Hinnels si přehráli taktickou situaci bezprostředně předcházející výbuchu. „Jedna jejich loď

implodovala, pane," odvětil po chvíli Clarke Lowie. „Měla nabité vzorovací uzliny."

„Vždyť neměla výšku ani tři tisíce."

„Ano, pane. Museli to vědět. Ale zničili Shukyo a Bellah. Podle mě to udělali schválně."

„Sebevražda?"

„Vypadá to tak, pane."

Pět lodí. Ztratil už pět lodí a jen Bůh ví, v jakém stavu jsou ostatní. Mise trvala dvacet tři minut a většinu z nich zabral let z červí díry na orbitu.

„Veliteli Kroebere, okamžitě z orbity stáhněte všechny lodě letky. Sejdeme se ke skoku na Cádiz, udejte souřadnice."

„Rozkaz, pane admirále."

Bylo to jasné popření rozkazů velícího admirála, ale mise skončila. Zbývá jen zachránit vojáky. Tím se Meredith Saldana úspěšně utěšoval.

Na můstku se zhoupla gravitace, jak Arikara obracela příď do nového směru, a pak klesla na pět gé. Vstříc nepřátelským vosám vyrazila z vlajkové lodi další salva.

Šílenství. Naprosté šílenství.

Řeka byla jedním z mnoha bezejmenných toků, jež brázdily jihozápadní oblast povodí Juliffe. Pramenila v pahorkatině jižně od Durringhamu, ale než se z drobných potůčků stala opravdová řeka, do soutoku s Juliffe zbývalo sotva dvě stě kilometrů.

Když tady raketoplány vysadily průzkumné oddíly, řeka měla ještě slušný průtok, zatím neovlivněný úbytkem odkloněných srážek. Třetinu řečiště stejně zabírala jezera a bažiny se zásobou vody na několik měsíců.

Změna klimatu se příliš nedotkla ani sněžinek. Pod rudým mrakem jen pomaleji dozrávaly a později se trhaly od stonků. Tam, kde řeka protékala džunglí, což znamenalo skoro všude,

se ovšem úbytek rostlin projevil jen minimálně. Listy pokrývaly celou šířku toku, ač ne v několika vrstvách jako loni.

Když přítok protékal nejhustší džunglí, jeden list se pět metrů od břehu vyboulil a protrhl. Puklinou prorazila na vzduch pěst pokrytá vodovzdornou kůží a začala otvor rozšiřovat. Chas Paske vystrčil hlavu a rozhlédl se.

Strmé břehy na obou stranách zpevňovaly obnažené kořeny třešňových dubů. Nahoře rostly bělokoré stromy, v nepřirozeném pološeru zbarvené do fialova. Vylepšený žoldák v okolí nikoho nevycítil. Vyrazil ke břehu.

Levé stehno měl ošklivě popálené bílým ohněm ze skupinky žen, která je přepadla. Také proto se vrhl do řeky, když ostatní běželi k raketoplánu. Nic jiného by oheň neuhasilo.

Žoldáky na útěku doprovázel řezavý smích zabraných. Kdyby měl minutu navíc, stačili by vyložit zbraně a zaujmout obranné postavení. Boj by pak možná dopadl úplně jinak. Ty ježibaby se bavily a to Chase děsilo. Pro zabrané to byla hra, vzrušující sport.

Nepovažoval je za lidi. Chas Paske nebyl pověrčivý ani pobožný. Věděl ale, že ať Lalonde postihlo cokoli, nemá to co dělat s Latonem a Terrance Smith tu nic nezmůže.

Dopracoval se ke břehu a začal šplhat nahoru. Kořeny klouzaly, levou nohu jen táhl za sebou a ruce měl ošklivě popálené. Šlo to ztěžka, ale nakonec se pouze s pomocí loktů a pravého kolena vydrápal nahoru.

Zdálo se, že zabrané ženy nevědí o schopnostech vylepšeného vojáka. Nedělalo mu problém vydržet hodinu pod vodou. Kyslík mu dodávaly chemické reakce ze zásobních implantátů.

Chas Paske se odplazil ještě kousek od řeky a pak se složil pod ohnutý strom. Teprve tehdy se podíval na špatné zprávy zdravotní nanoniky.

Na povrchové popáleniny teď může zapomenout, i když časem budou chtít vyléčit. Z levého stehna mu ale zbyla

polovina a mezi spálenými svaly místy prosvítala silikolitiová kost. Tohle bude chtít generální opravu. Začal si z rány vybírat bílé červy.

Když ženy zaútočily, neměl u sebe ani batoh. Pomoci mu může jen opasek s nástroji. Je to lepší než nic, utěšoval se. Měl v něm dva nanonické obklady, které si ovázal kolem stehna jako staromódní fáče. Nepokryly ani půl rány, ale uchrání jeho krev před domorodými bakteriemi. Zbytek masa zhnisá, uvědomil si.

Dál mu zbyla malá lékárnička, laserová pistole se dvěma rezervními zásobníky, malý štěpný zavírák, uhlovodíkový analyzátor jedovaté stravy, kapesní tepelný induktor a pět EE granátů. Také měl navigační systém, detektor chemických a biologických zbraní a lokalizátor elektronických rušiček. Mrzela ho ztráta komunikačního panelu; nemůže požádat Smithe o záchranu ani zjistit, jestli z jeho týmu ještě někdo přežil.

Nakonec mu zbyla kilotunová fúzní jaderná puma v síťovce u boku. Černá karbotaniová koule o průměru dvacet centimetrů, napohled úplně neškodná.

Chas Paske pět minut nečinně ležel a rozebíral svou situaci. Pak se dal do výroby berle a dlahy.

Skryta za horizontem událostí se dvě stě dvacet tisíc kilometrů nad Murorou vyloupla singularita a hned svou koncentrovanou hmotou začala kroutit dráhy fotonů a elementárních částic v nejbližším okolí. Šest milisekund jí trvalo narůst z původní subnukleární velikosti do průměru padesát sedm metrů. Jakmile dosáhla mezní velikosti, vnitřní tlaky, formující horizont událostí, zmizely.

Směrem k plynovému obru vypadla Lady Macbeth a hned zažehla manévrovací motory, aby zbrzdila rotaci způsobenou chladicími plyny. Vystrčila tykadla a doruda rozpálené

radiátory. Hvězdná čidla zjistila přesnou polohu, lokální senzory propátraly prostor kvůli bezprostřednímu nebezpečí.

Jozue si oddechl a dal znát úlevu. „Dobrá práce, Dahybi. Pod tlakem skvělá."

„Zažil jsem horší situace."

Jozue ho raději neponoukal. „Sarho, izolovala jsi už ty poruchy?"

„Dělá se na tom," odtušila zpříma. „Dej mi ještě pět minut."

„Jasně." Po zrychlení nad Lalonde byla beztíže příjemná. Kdyby ho tak ještě namasírovala…

„Bylo to tam hustý," poznamenal Melvyn.

„Jsme z toho venku," zaduněl Warlow.

„Je mi líto žoldáků, zůstali na planetě plný takovejch zrůd." Melvyn se zarazil a po očku se podíval na kapitána.

„Věděla, do čeho jde," uhodl Jozue. „A to, že se vrátíme, jsem myslel vážně."

„Reza Malin taky věděl, s čím může počítat," dodal Ashly. „S ním bude v bezpečí."

„Jo." Letový počítač ohlásil v nanonice poplach. Jozue se připojil k čidlům.

Oblačné pásy Murory připomínaly zelenomodré šmouhy pokapané obvyklými čpavkovými cyklony. Z vrcholků oblačnosti stoupaly do výšky sto osmdesáti kilometrů široké okrové a bronzové závitnice přerušené dvěma velkými předěly. Plynový obr se mohl pochlubit sedmatřiceti přirozenými oběžnicemi od čtyř stokilometrových kamenů v prstencích po pět měsíců větších než dva tisíce kilometrů v průměru. Největší, M XI jménem Keddie, měl dokonce hustou atmosféru tvořenou metanem a dusíkem.

Aethra zrál na dvousettisícové orbitě, dost daleko od planety, aby ho neohrožovalo zatoulané kamení. Edenité přivezli semínko do soustavy roku 2602 a připevnili ho k vhodnému asteroidu bohatému na různé minerály. Lidskou populaci habitat dokáže přijmout ve třiceti letech věku a teprve o dalších dvacet let později dosáhne plného vzrůstu

pětačtyřiceti kilometrů. Teď, po devíti letech zrání, měl na délku tři a půl kilometru.

Na stejné dráze, ale pět set kilometrů za mladým habitatem, obíhala kontrolní stanice s padesáti Edenity na palubě (dokázala jich ubytovat tisíc). Na tak malou stanici nebylo třeba plýtvat bitekem, tvořil ji tedy karbotaniový kotouč o průměru sedm set padesát metrů a tloušťce osmdesát, vybavený třemi rozlehlými zahradami oddělenými přepychovými obytnými prostory. Na ose hnízdil nerotující kosmoport, prakticky opuštěný, nicméně vybavený na zvládnutí rušné dopravy, až habitat začne z atmosféry plynového obra těžit He3. Mezitím tu kotvily jen dvě meziplanetární lodě, v nichž Edenité navštěvovali zrající Aethru.

Lady Macbeth se vynořila čtyřicet tisíc kilometrů od edenitské výspy, za daných okolností velice blízko. Zaostřila na stanici senzory právě včas, aby zachytila její zkázu. Orbitální stanice měla na několika místech roztržený obvodový plášť a otvory se do vakua hrnula atmosféra. Drobné manévrovací trysky marně bojovaly s nezvládnutelným tahem. Optické kamery na tu dálku zachytily i stromy, keře a vodní koule vržené do vesmíru.

„Je to jak v Prstenci trosek," poznamenal s bolestí v srdci Jozue.

Malé kruhové části karbotania žhnuly jasnou červení. Pevný kov se viditelně nadýmal. Vtom explodovala jedna kryogenická nádrž na kosmoportu a způsobila v okolí další dva nebo tři výbuchy. Přesné pozorování znemožňovalo mračno bílé páry.

Když se rozplynulo, od stanice se už odtrhly velké kusy.

Sto kilometrů od družice zářila na ledovém pozadí hvězd dvojice fúzních motorů. Jedna loď vysílala vytrvalý proud mikrovln.

„Už jsou tady," pravil Melvyn. „Do prdele. Museli skočit ještě před náma."

„Ten mikrovlnný kód patří Marantě," řekl Warlow. „Proč by ho Wolfgang nechával běžet?"

„Protože už není kapitán," odpověděl Ashly. „Podívej se na vektory. Ani jedna loď nemá pořádnej tah. Fúze je nestabilní."

„Chtějí zabít habitat, že jo?" ozvala se Sarha. „Jako Laton tehdy před lety. Svině! Habitat přece nemůže nikomu ublížit. Co to je za zabírání?"

„Hnusný," odvětil tichounce Warlow. „Hodně hnusný."

„Zachytil jsem vysílače záchranných člunů," zvolal radostně Melvyn. „Dva. Takže jich pár přežilo."

Jozue už vyčerpal zásoby radosti i vzteku a teď nic necítil. Posádka čekala na jeho rozhodnutí. Táta o něčem takovém nikdy nemluvil.

„Melvyne, Sarho, překalibrujte iontový trysky v prvním motoru. Potřebujeme nejvyšší výkon. Ashly, Warlowe, vy jděte na palubu s přechodovou komorou. Nebudeme mít moc času, tak ať je nabereme co nejrychleji."

Warlow se okamžitě odpoutal. S pilotem se vrhli do průlezu, jako by závodili.

„Dahybi, nabij uzliny. Jakmile je budeme mít na palubě, skáčeme pryč." Pokud je na tu palubu dostaneme.

„Rozkaz."

„Připravte se na bojový přetížení. Zase!"

Za složitými průhlednými diagramy se Sarha chápavě usmála. Jeho mučednický tón už dávno znala.

Lady Macbeth nažhavila fúzní pohon a vyrazila k troskám stanice. Chladiče se rychle schovaly pod plášť. Čidla sledovala oba motory zabraných lodí. Jozue přemýšlel, jak dlouho nepříteli potrvá, než si jich všimne. Pokud ovládají senzory stejně dobře jako pohon, třeba je vůbec nezmerčí. Maranta zrychlovala na pouhé polovině gé.

Melvyn a Sarha dokončili přeladění prvního motoru a předali mu kontrolu s tím, že dlouho nevydrží. Jozue přidal na pět gé a dál raději nepokoušel osud.

„Vypouštějí bojový vosy," ohlásil Dahybi.

Jozue si promítl purpurové vektory z letového počítače. „To je divný.“ Šestice vos letěla v neuspořádaném kruhu kolem Aethry. Dvě stě kilometrů od habitatu zbraně vypnuly motory a pokračovaly setrvačností. Dvě z nich vystřelily munici a ta zamířila k habitatu.

„Kinetický rakety,“ řekl Jozue. „Co to má, kurva, znamenat?“

Na rezavě červeném polypu se objevily záblesky výbuchů.

„Chtějí ho zranit,“ odvětila rozhodně Sarha. „Nezničí ho, ale hodně poškodí. Jako by ho chtěli zmrzačit.“

„Zranit?“ nevěřil Dahybi. Obyčejně klidný uzlinový technik byl vyveden z míry. „Na co? Zraníš člověka, zvíře, ale ne habitat. Nemůžeš mu ublížit jako savci.“

„Přesně to ale dělají,“ nedala se Sarha.

„Vypadá to tak,“ podpořil ji Jozue.

Maranta znovu zapnula motor, o pár vteřin později ji napodobila i druhá loď.

„Už nás našli,“ řekl Jozue. Trvalo to osm minut, nepředstavitelně dlouho. Lady Mac už byla v půli cesty k záchranným člunům. Méně než dvacet tisíc kilometrů. Nepřátelské lodě to ale neměly dál než pět set kilometrů. „Teď to bude zajímavý.“ Vypustil osm vos a zvýšil tah na sedm gé. Vosy vyrazily na pětadvaceti. Nepřátelé odpověděli salvou dvanácti kusů.

„Kurva,“ zaklel Jozue. „Utíkají na Aethru.“

„Chytrý,“ pochválil nepřítele Melvyn. „Nemůžeme je dostat atomovkou.“

„Ne, ale mám gama lasery a nemusím si je nechávat jen na obranu.“ Vypálil do bojových vos sadu příkazů. „Třeba tak získáme čas vyzvednout trosečníky. Žádná nepřátelská vosa na ně nemíří.“ Chviličku se zamyslel. „Sarho, pošli na záchranný čluny úzkým paprskem varování. Ať okamžitě vypnou majáčky. Zrůda, která mrzačí habitat, se ohledně záchrannejch člunů nebude rozmejšlet.“

První střet bojových vos se odehrál pět tisíc kilometrů od Aethry, v okruhu šesti set kilometrů vykvetla otrhaná plazmatická rozeta. Jozue zjistil, že pár útočníků přežilo, a tak vypustil dalších pět vos, z nichž tři vzápětí vytvořily ochranný štít. Pak prudce uhnul a gravitace na můstku se zběsile zkroutila.

Děti křičely v duchu i nahlas. Gaura je utěšoval na spřízněné vlně spolu s ostatními dospělými. Spíš bych potřeboval utěšit sám, pomyslel si.

Záchranný člun byl bytelný válec deset metrů dlouhý a čtyři široký. Kromě motoru na tuhé palivo, určeného k úniku z místa katastrofy, a stabilizačních iontových trysek neměl žádný pohon. Jako všechno na stanici byl prostorný a dobře vybavený. Nesl jídlo na čtrnáct dní, kyslík na měsíc a osm křesel. Pro Edenity představovaly i havárie spíš nepohodlí než nebezpečí.

Taková arogance, nadával v duchu Gaura, taková slepá víra v technologickou samospasitelnost.

Právě teď se uvnitř tísnilo čtrnáct dospělých a pět dětí. Nebyl čas doběhnout k dalšímu člunu. Konstruktéři povýšeně počítali jen s přirozenou poruchou. I po nárazu meteoritu by kolo zůstalo vcelku a evakuace by probíhala v klidu.

Nikoho nenapadlo, že stanici rozstřílejí šílení Adamité.

Semlelo se to příliš rychle. Malá Gatje a Haykal se teď tiskli k matce, strachy bez sebe. V člunu bylo vedro a páchly tu zvratky. Aethra nedokázal před spřízněnými lidmi skrýt bolest. Gaurovi ještě běhal mráz po zádech při vzpomínce na sdílené pocity Candřiny smrti v dekompresi. Psychická zátěž poslední čtvrthodiny zanechá šrámy i na duši vyrovnaných Edenitů.

A může za to on. Jako velitel stanice se měl připravit. Věděl o občanských nepokojích na Lalonde. Přesto nic nepodnikl.

Není to tvoje chyba, ozval se mu v hlavě Aethra. **Kdo to mohl čekat?**

Já.

Neměl jsi dost informací. Informoval mě Ilex. Věděl o bojích na planetě. Tyhle lodě nepřiletěly z Lalonde. Jsou to žoldáci najatí někde jinde.

Stejně jsem mohl něco podniknout. Přestěhovat lidi blíž ke člunům. Aspoň něco! Jak dopadla Candre a ostatní?

Mám je. Ale není zrovna nejlepší příležitost rozšiřovat mé vědomí i pro ně.

Ne. Co ty? Jak jsi na tom?

Byl jsem rozzlobený, vyděšený. Teď cítím spíš smutek. Je to ošklivý vesmír.

Je mi líto, že jsme tě probouzeli. Ničím sis to nezasloužil.

Jsem rád, že žiju. A mohu žít dál. Žádný kráter není hlubší než dvacet metrů. Ztratil jsem ale spoustu výživného roztoku a otřesy poškodily trávicí orgány.

Gaura pevněji stiskl držadlo. Vztek a bezmoc dosud nepoznal. **Poškození se dá opravit. A my tě opravíme, tím jsem si jistý. I kdyby měl ve vesmíru zůstat jediný Edenita.**

Děkuji, Gauro. Jsi dobrý velitel. Jsem hrdý, že na můj vývoj dohlížíte právě vy. Jednoho dne bude Gatje s Hykalem běhat v mém parku. Těším se na jejich smích.

Jediným silným průzorem zalilo vnitřek člunu ostré bílé světlo. Vesmír bouřil v další sérii fúzních explozí. Děti se daly zase do pláče.

Poškozenými smysly habitatu Gaura uviděl, jak k nim motory napřed míří třetí adamitská loď. S touhle rychlostí to musí být bitevník, ale zatím se jim ozval jen krátkým požadavkem, ať vypnou radiomaják. Kdo to je? Co jsou zač dvě zbylé lodě? Proč zaútočily na Aethru?

Edenita nebyl zvyklý něco nevědět.

Brzy budete v bezpečí, ozval se habitat. Rozšířil spřízněnost na všechny Edenity v záchranných člunech. **Všichni se zachráníte.**

Gaura se podíval do očí své ženě. **Miluju tě,** prohlásil na spřízněné vlně.

Světlo výbuchů haslo. Podíval se průzorem ven, připojil se na ostatní a ujistil děti, že se blíží hmatatelná záchrana.

Pilot válečné lodě se hnal nepřiměřenou rychlostí přímo na ně.

Záchranný člun zahalil fúzní plamen. Gaura ucukl a uskočil od okénka. **Narazí do nás!**

Lidé za ním křičeli. Vtom motor zhasl a sto metrů od člunu visela kulová loď s vystrčenými tykadly. Obvodové manévrovací trysky chrlily zářivé ionty.

Do prdele! oddychli si společně všichni vyděšení dospělí.

Kosmická loď se koulela k člunu jako po pevné podložce. Vytažený přechodový chobot nasedl přímo na dveře.

Gaura se trochu uklidnil. Takový manévr by stěží zvládl zkušený sokol.

Bitekový procesor záchranného člunu ohlásil, že místní přijímač zachytil vysílání.

„Vy tam v tom záchranným člunu, jakmile se otevřou dveře, mazejte k nám," pravil známý ženský hlas. „A pěkně svižně! Docházejí nám vosy a musíme ještě vyzvednout vaše kamarády."

Poklop cvakl a zajel. Malá Gatje vykvikla hrůzou, protože se k ní z chobotu vrhl největší kosmonik, jakého kdy Gaura viděl.

To nic, uklidňoval vyděšenou dcerku. **Je to kamarád. Na mou duši.**

Gatje se přitiskla k matce. **Přísaháš?**

„Hněte prdelí a vypadněte!" zaduněl Warlowův hlas.

Děti zmlkly.

Gaura se nedokázal ovládnout, po vší hrůze ho ta vřelá adamitská slova tak překvapila, že se rozesmál. Opravdu!

„Ježíši, oni prorazili," oznámil Jozue posádce na můstku, když Lady Mac přirazila k druhému záchrannému člunu. Kolem Aethry k nim akcelerovala další vosa. „Věděl jsem, že jim to časem dojde." Vypálil tři obranné střely. Byl to strašný poměr.

Znamenal jistou prohru. Tři vosy jsou na obranu naprosté minimum. Kdyby tak mohl provést pár úhybných manévrů, utéct nebo odpovědět útokem, už by měl jistou šanci.

„Prokrista!“ Za Aethrou se objevila další bojová vosa. Jozue musel z hubnoucích zásob vypustit další tři.

„Zbývá nám patnáct kousků,“ připomněla zvesela Sarha.

Maserové kanony vypálily na šedesát kilometrů vzdálenou kinetickou raketu. Pět jaderných hlavic vybuchlo nebezpečně blízko Aethry, ale zato roztrhaly poslední vosu na elementární částice.

„Proč sis to nenechala pro sebe?“ vypravil ze sebe Melvyn.

„Tys to nevěděl?“

„Věděl. Ale mohl jsem doufat, že se pletu.“

Jozue se napojil na kameru u přechodové komory. Warlow se nalepil na háčky hned u průlezu. Ashly s jedním Edenitou viseli na stropě nad ním, chytali trosečníky vržené kosmonikovou silou a lifrovali je dál do útrob Lady Mac.

„Kolik jich tam ještě je, Warlowe?“ nadatoval Jozue.

„Šest. To znamená dohromady jednačtyřicet.“

„Nádhera. Jakmile komora zapadne, připrav se na bojový zrychlení.“ Zahoukal sirénou, aby to došlo i Edenitům. Letový počítač už načrtl vektor směrem od Murory. Na osmi gé jim snadno utečou a skočí pryč ze soustavy. Dlouhá akcelerace asi Edenitům nepůjde pod nos (ani posádku nepotěší), ale rozhodně je to lepší než zůstat tady.

„Jozue, Gaura mě upozornil, že malý děti to přetížení nevydrží,“ nadatoval Warlow. „Popraskají jim kosti.“

„Pro Kristovy rány! Děti? Jak jsou starý? Kolik gé snesou?“

„Jedný holce bylo tak ke třem. A dvěma děckám kolem pěti.“

„Kurva pes!“

„Co se děje?“ zeptala se Sarha a poprvé dala najevo upřímný zájem. „Nepůjde to.“

Zpoza Aethry jukla pátá osamocená vosa. V odpověď vybuchlo sedm hlavic z vosy Lady Macbeth. Jozue vypustil další dvě.

„I když skočíme bez přípravy, rovnou odtud, potřebujeme patnáct sekund na zatažení čidel a nabití uzlin," shrnul. „Deset vteřin budeme slepí. Není to dost."

„Tak zdrhneme," řekla Sarha. „Vystřel na ně všechny vosy a zmiz. Lady Mac utáhne osm gé i na dva motory. Maranta nezvládne víc než čtyři. Utečeme."

„To už jsem spočítal. Ale máme na palubě batolata. Do psí prdele!" Warlow vyhodil z tunelu posledního Edenitu. Letový počítač zavíral poklop dřív, než Edenita protáhl nohy.

Dělej něco, Jozue Calverte, a dělej rychle, přikázal si. Protože když nic nepodnikneš, jseš za dvacet vteřin tuhej.

Nařídil letovému počítači nažhavit fúzní motory.

Získal celé dvě sekundy na přemýšlení.

Taktický program nic nenavrhl, takže se do takových sraček táta nikdy nedostal.

Nemůžeme zdrhnout, nemůžeme bojovat, nemůžeme vyskočit, nemůžeme se schovat…

„Jo, můžeme!" výskl.

Hlavní pohon naskočil a Lady Mac vyrazila po vektoru nahraném do počítače současně s nápadem. Na třech gé přímo k plynovému obru.

„Jozue!" zakvílel Dahybi. „Blíž už nebudeme moct skočit."

„Sklapni."

Dahybi se opřel a začal si mumlat modlitbičky z dětství. „Rozkaz, kapitáne."

„Warlowe, aktivuj tři stázový krabice v kapsli C a nacpi do nich děti. Máš maximálně čtyři minuty, než na to pořádně šlápnu."

„Dobře, Jozue."

Čidla ohlásila, že je pronásledují čtyři bojové vosy. Jozue proti nim vypustil pět. Dahybi dál drmolil jako kolovrátek.

„Jdou po nás," ohlásil po chvíli Melvyn. Maranta a její společnice se vzdalovaly od Aethry.

„To je Gramine," řekla Sarha, když si prohlédla zvětšený obraz. „Podívejte na ten úhel motoru. Žádná jiná loď nedokáže tak ostře měnit tah. Wissler se pořád vytahoval, jaký má bitevník."

„Skvělá zpráva, Sarho, děkujeme za informaci," ucedil Jozue. „Máš ještě něco na povzbuzení?"

Warlow vylezl po žebříku na obytné podlaží, vylepšené svaly se snadno vyrovnaly s vysokým přetížením. Příčky z uhlíkového kompozitu pod jeho trojnásobnou vahou nešťastně skřípaly. Všude na podlaze leželi Edenité, akceleračních křesel pro ně nebylo dost, a tak zůstala vypnutá. Nemají nervovou nanoniku, uvědomil si kosmonik. Proto se musejí v bolestech svíjet na zemi.

Došel k nejmenší holčičce, bílé jako stěna, uložené vedle matky. „Strčím ji do stáze," oznámil stroze a sehnul se. Do loktů si zapojil nákladní zvedáky, jejich dlouhé manipulační vidlice dobře poslouží jako kolébka. Holčička se dala do pláče. „Ve stázi nebude přetížení. Vysvětlete jí to. Nesmí se kroutit, až ji zvednu. Zlomila by si páteř."

Buď statečná, řekla Tiya dceři. **Vezme tě do bezpečí, kde to nebude bolet.**

Je strašidelný, odpověděla Gatje, když pod ni zajely kovové vidle.

Bude to lepší, řekla Tiya a posílila Gaurovu uklidňující vlnu.

Warlow se snažil co nejlépe rozložit váhu tělíčka, jednou rukou podepřel hlavu a zbylými třemi trup a nohy. Opatrně dítě zvedl.

„Můžu vám pomoci?" zeptal se Gaura a zvedl se na loket. Měl dojem, že strčil krk do svěráku.

„Ne, jste slabý." Warlow vydusal z haly, elegantní pohádkový obr mezi nemohoucími lidmi.

Edenité s sebou měli sedm dětí pod deset let. Warlowovi trvalo skoro pět minut odnosit je do stázových komor. Nervová nanonika mu v sekundárním módu monitorovala letové charakteristiky. Útočící lodě srovnaly s Lady Mac na třech gé krok. Mezi kořistí a lovci neustále vybuchovaly hlavice.

Když Warlow ukládal poslední dítě, Lady Mac sklouzla přes okraj prstence dva tisíce kilometrů nad ekliptikou.

„Díky Bohu za to," prohlásil Jozue, sotva ve stázi zavládla tma. „Tak fajn, lidi, připravte se na zrychlení."

Lady Mac zvedla tah na sedm gé a Edenité začali opravdu trpět. Jejich vylepšená těla nebyla stavěná na přetížení adamitských lodí.

Maranta a Gramine začaly odpadat. Vzdálenost ale zdatně překonávaly tři nepoškozené útočné vosy.

„Ježíši, kolik jim toho ještě zbylo?" zazoufal Jozue, když v odpověď vypustil čtyři z posledních šesti vos.

„Odhaduju deset," nadatoval Melvyn. „Možná víc."

„Nádhera." Jozue loď prudce stočil směrem k prstencům.

Pomalá plocha zaprášeného ledu skýtala honičce nezvykle jasné pozadí. Po tisících letech klidu mikroskopický prach zvířily tlakové vlny fotonů z fúzních explozí. Na povrchu prstence se elegantně vlnily černé sněhové vločky. Teplota vzrostla o několik desetin stupně a rozrušila křehké meziatomové vazby, ustavené věčným mrazem a beztíží. Prstenec se za loďmi vlnil jako moře před bouří.

Všichni, kdo na palubě Lady Macbeth dokázali přijímat strojové signály, s úžasem hleděli, jak se prstenec blíží a mění se z jednolité plochy v matnou kamenitou poušť. Zabírala už půl obrazu a začínala připomínat podlahu vesmíru.

Lady Mac vypustila předposlední bojovou vosu. Ta téměř okamžitě vystřelila rakety jako hejno poplašených rybek. Sto kilometrů za lodí zaujalo dvacet sedm hlavic krystalickou formaci a současně explodovalo. Zplodiny na chvíli znemožnily jakékoli sledování. Lady Mac se neviděna otočila a prořízla jasem motorů černé nebe. Vzápětí už se trojice proudů

supranabitého hélia zakousla do ledu a skal planetárního prstence. Teplotě jako v nitru hvězdy neodolá žádný materiál. V povrchu prstence se okamžitě objevil kráter, jako by někde hluboko explodovala nesmírná nálož.

Lady Macbeth padala přímo do hmoty prstence, cestou brzdila na jedenácti gé.

10

Když Alkad Mzuová dorazila ke břehu tranquillitského prstencové moře, hlídači už byli na svých místech. Jako vždy se drželi o pár set metrů dál, nenápadně se procházeli, dva dokonce jeli na koních. Cestou k pěšině v útesu jich napočítala osm. Cestička vedla ze skály do jedné z nejopuštěnějších zátok na severním pobřeží. Pod útesy se táhla dvoukilometrová stříbrná pláž, narušená občas špičatými polypovými skalisky. V náruči zálivu se našlo i pár ostrůvků bujně porostlých stromy a květinami. Dvě stě metrů od pěšiny padala z útesu řeka, vodopád končil v malém jezírku a teprve pak tok dospěl do moře. Světelná trubice pohasla do meruňkové barvy. Jen lehce zvlněná hladina svit příjemně rozostřovala.

Alkad opatrně sestupovala oblázkovou pěšinou. Nehoda by teď znamenala naprostý výsměch, pomyslela si. V bolavé levé noze ji začalo píchat.

Rohovkové implantáty jí v dunách na konci pláže přiblížily párek milenců. Jejich tmavá těla ve stínech a o samotě nevnímala svět a svět nevnímal je. Světlounce plavé vlasy na dívce kontrastovaly s ebenovou pletí, chlapec Mzuové svými něžnostmi připomněl Petera. To je znamení, napadlo ji, i když už dávno v nic nevěřila.

Došla na vyhřátý suchý písek a přitáhla si popruhy lehkého batohu. Se stejným batůžkem tu přistála před šestadvaceti lety, na všechny vycházky v něm nosila pláštěnku, termosku a lékárničku. Na výlety vyrážela s tak železnou pravidelností, že si na ně agenti rychle zvykli. Kdyby nechala batůžek doma, rozvědčíci by hned větřili nepravost.

Alkad zamířila šikmo přes duny doprostřed pláže, v písku za ní zůstávaly stopy. Tři špehové zamířili po pěšině za ní, ostatní zůstali nahoře na útesu. Vedle vodopádu – to byla novinka – stáli nehybně dva tranquillitští seržanti. Na pozadí polypové skály je uviděla jen v infračerveném spektru. Museli se sem dostat před ní.

Ne že by ji překvapili. Tranquillity jistě zpravila Ione Saldanovou o jejích provokačních schůzkách s kapitány kosmických lodí. Ta holka nezvládá bezpečnost. Není divu, když musí myslet na všechny obyvatele.

Alkad se přes prohnuté moře zadívala na jižní břeh. Tamhle, napravo, dvacet stupňů do kopce. Za pobřežím se zvedaly terasy Laymilského výzkumného ústavu. Taková škoda, zalitovala upřímně. Měla tam zajímavou práci. Našla si přátele a dosáhla jistých vědeckých úspěchů. Teď celý ústav žije jen dešifrováním laymilských vzpomínek, které našel ten mladý mrchožrout. Práce konečně slibovala úspěch.

V jiném životě by jí ráda věnovala všechen čas.

Když světelná trubice vychladla do barvy zašlé platiny, Alkad dorazila k vodě. Na písku spokojeně šeptaly vlnky. Tranquillity jí poskytla hezký domov. Sundala si batoh, stiskla přezky na botách a zula se.

Samuel, zaměstnanec edenitské výzvědné služby, byl šest metrů od paty útesu, když si všiml, že si osamělá postava u moře sundává boty. To nepatřilo k zaběhané rutině Alkadiných výletů. Rozběhl se za Pauline Webbovou, podporučicí KIS, která na pláž dorazila před ním. Agentka se kryla mezi palmami a přemýšlela, zda se má ukázat a vyjít na písek.

„Vypadá to, že si chce zaplavat," řekl Samuel.

Pauline letmo přikývla. KIS tady s Edenity spolupracovala překvapivě hladce.

„V noci?" zapochybovala. „Sama?"

„Doktorka je samotářka, ale uznávám, že to není zrovna rozumné." Samuel vzpomínal na to ráno, kdy Mzuová v

Gloverově restauraci vyslechla zprávu o konci omutanské blokády.

„Co budeme dělat?“

Došla k nim Monica Foulkesová, agentka KVB. Zvýšila rozlišení sítnicového implantátu a uviděla, jak si Alkad stahuje přes hlavu svetr. „Nevím, proč vy dva tak plašíte. Člověk její inteligence rozhodně nespáchá sebevraždu utopením. Trvá to moc dlouho.“

„Možná si chce jenom zaplavat,“ navrhla Pauline, ale moc tomu nevěřila. „Je příjemný večer.“

Samuel z Mzuové nespouštěl oči. Když se zula a svlékla, začala hrabat v batohu a vyhazovat z něj věci. Znepokojovalo ho, že nic neskládá jako obvykle, že jí na ničem nezáleží. „Pochybuji o tom.“

„Budeme za blbce, když se ji poženeme zachránit a ona si přitom jde jen zaplavat,“ zabručela Monica.

Edenita stiskl rty. „Myslíte, že nejsme za blbce tak jako tak?“

Zamračila se a odvrátila tvář.

„Má někdo z nás rozkazy pro případ neočekávaných událostí?“ zeptala se Pauline.

„Jestli se chce utopit, ať si,“ prohlásila Monica. „Bude po problémech. Nemusíme tu trčet věčně.“

„Tušila jsem, že to řeknete.“

„Já ji prostě zachraňovat nebudu.“

„To ani nebude třeba. Tranquillity má spřízněné delfíny, pomáhají všem plavcům v nesnázích.“

„To je teda báječný,“ odsekla Monica. „Takže tady budeme dalších dvacet let špehovat starou bábu.“

Alkad nadatovala procesoru prázdného batohu krátký rozkaz. Dvojité dno se zvedlo a odhalila tajnou kapsu. Vytáhla z ní dvacet šest let schovaný skafandr z programovatelného silikonu.

Ione, ozvala se naléhavě Tranquillity. **Budou potíže.**

„Promiňte," omluvila se Ione hostům na koktejlovém večírku. Byli to členové Bankovní rady Tranquillity a s vévodkyní probírali nutná opatření ohledně úbytku příjmů z mezihvězdné dopravy. Něco se muselo dělat s rozkolísanými kurzy akcií a Ione napadlo, že nejlepší bude sezvat všechny na neformální dýchánek. Instinktivně se otočila k oknu a pestrobarevnému podmořskému životu za ním. **Co se děje?**

Alkad Mzuová. Podívej.

V hlavě se jí rozsvítil obraz pláže.

Samuel se zamračil, když doktorka vytáhla ze dna batohu neznámý předmět. Vypadal jako okřídlený fotbalový míč. Nedokázal ho pořádně rozlišit ani s implantáty vytaženými na maximum. „Co to je?"

Mzuová si zapnula obojek kolem krku a zakousla se do dýchací trubice. Nadatovala procesoru aktivační kód. Černá koule se jí roztáhla na prsa a pak začala obtékat nahé tělo.

Obě agentky se polekaně otočily. Seržanti se vydali přes pláž k doktorce.

Ione! zvolal poplašeně habitat. **Cítím nárůst gravitonické distorze.**

No a? zeptala se. Zkroucení gravitace způsobila každá loď, která se objevila v místním prostoru. Tranquillity dokonale a okamžitě vnímala každou poruchu, a proto nepotřebovala síť detekčních družic jako asteroidy a planety.

Objevila se snad nějaká loď moc blízko? Nabij obranné plošiny.

To je na nic. Loď je…

Samuel to napřed považoval za stín večerního mraku. Osová trubice ještě svítila dost na to, aby se moře perleťově lesklo, a mrak by vrhl úplně stejný stín. Tma byla ale přesně ohraničená a nad ní nevisel žádný mrak. Vtom se ozvalo vzdálené zahřmění, chvíli dunělo a pak najednou ustalo. Uprostřed tmy zářila jasná hvězdička a zalévala habitat ostrými paprsky.

Mzuová se ostře rýsovala proti prozářenému moři, černá silueta na bílém pozadí.

Samuel na osudnou vteřinu ztuhl hrůzou. Z oslnivé hvězdy vyplul vstříc doktorce majestátní jestřáb, stotřicetimetrová čočka s podkovovitou nástavbou kolem zadní hřbetní boule. Modrý polypový trup prorůstala pavučina královsky nachových žilek.

„Kristepane!“ zašeptala v šoku Pauline. „Skočil dovnitř. Skočil rovnou do habitatu!“

„Za ní!“ zařvala Monica. „Kristova noho, zastavte tu kurvu!“ Rozběhla se.

„Stůjte! Vraťte se,“ křičel za ní Samuel. Pauline už ale běžela za agentkou KVB, vylepšené svaly jí poskytly neuvěřitelnou rychlost. „Do prdele.“ Vyrazil za nimi.

Meyer uviděl malou vědkyni stát na mělčině a Udat k ní poslušně zamířil. Napětí mu stáhlo vnitřnosti. Skok do dutiny habitatu byl jistě nejodvážnější kousek v dějinách kosmických letů. Ale on to dokázal!

Jsme uvnitř, poznamenal rozvážně Udat. **Půlku máme za sebou.**

Jako bych to nevěděl.

CO TO DĚLÁTE? zaduněl v jestřábově mozku burácivý hlas habitatu.

Meyer sebou škubl. I klidný Udat se zachvěl.

Ta žena je politický vězeň pronásledovaný kuluskou KVB, odvětil Meyer s falešnou kuráží, **Ione Saldanová by ji měla chápat. Bereme ji do bezpečí.**

OKAMŽITĚ ZASTAVTE. NEDOVOLÍM TO. UDATE, IHNED VYSKOČ. Habitat dokázal vyvinout nesmírnou duševní sílu. Meyer měl pocit, jako by mu někdo zarazil do hlavy řeznický hák a vyrval mu mozek z lebky. Zasténal, sevřel opěrky akceleračního křesla, v uších mu bušila krev.

STŮJ!

„Leť dál,“ zasípal Meyer. Z nosu se mu spustila krev. Nervová nanonika převzala řízení metabolismu.

Alkad se brodila do moře vstříc jestřábovi. Nedokázala si představit, že bude biteková loď tak veliká. Připadalo jí jako zázrak, že se ta obrovská masa bez problémů udrží ve vzduchu kousek nad ostrůvky. Na tupém polypovém nose uvyklém mezihvězdnému mrazu se leskla jinovatka sražená z vlhkého mořského vzduchu. Hladina pod lodí bouřila vlivem distorzního pole. Doktorka měla najednou dojem, jako by se jí země houpala pod nohama. Udat udělal půlvýkrut a natočil k vodě levé rameno obytné podkovy. Otevřely se dveře přechodové komory. Uvnitř stála Cherri Barnesová ve skafandru. Jistily ji oranžové popruhy z křemíkových vláken. Vyhodila do moře provazový žebřík.

Po pláži běželo pět postav.

Ione řekla: **Zabij ji.**

Seržanti vytasili laserové pistole. Alkad Mzuová už stanula na první příčce.

Udat vystřelil maserovým kanonem.

Monica Foulkesová tvrdě dusala pískem, nervová nanonika ji s vylepšenými svaly přenesla přes sto padesát metrů měkkého terénu za devět sekund. Hlavním úkolem místní kanceláře KVB bylo znemožnit Mzuové odlet, všechno ostatní bylo vedlejší. Nezdálo se, že Monica doběhne včas, Mzuová se už drápala vzhůru po rozhoupaném žebříku. Agentka zjistila, který zbraňový implantát bude za daných okolností nejúčinnější; bohužel byly všechny určeny k nenápadnému vraždění na krátkou vzdálenost. A tím pitomým skafandrem SII hned tak něco neprojde. Musí použít mikrošipku a modlit se, že prorazí aspoň špička. Všimla si, že seržanti vlevo od ní vytahují laserové pistole.

Metrový sloup vzduchu vzplál jasnou fialovou a opticky spojil nenápadný výstupek na břiše jestřába s jedním seržantem. Bitekový sluha explodoval v mraku uhlíkových granulí. Patnáct metrů za ním, kde paprsek skončil v písku, se objevila louže tekutého skla.

Strojově řízené nervy vrhly Monicu do úkrytu, sotva se světlo objevilo. Dopadla do písku a díky setrvačnosti v něm vyryla brázdu dlouhou jeden a půl metru. Skoro současně zaslechla dvě další tupé rány, jak nanonika podrazila nohy Pauline a Samuelovi. Druhý seržant se s hlasitým pšouknutím proměnil v oblak černého prachu. Monica v hrůze čekala na smrt, aspoň bude rychlá…

Nad dunami se zvedl silný vítr.

Samuel zvedl hlavu a uviděl, jak se plní jeho nejčernější obavy. Před nosem jestřába se otvírala červí díra. Alkad Mzuová už vyšplhala do půlky žebříku.

Nesmíte ji odtud odvézt, naléhal na loď. **Nesmíte!**

Díra se roztáhla a odhalila tunel do nekonečna. Lačně nasávala vzduch.

„Držte se!“ křikl Samuel na kolegyně.

VRAŤ SE! poručila Tranquillity.

Meyer, napojený na myšlenky jestřába, se při tom spřízněném řevu zkroutil v křeči. Neurony mu úpěly pod ohlušujícím duněním hromu. Měl chuť se vzdát, k čertu s Mzuovou, za tohle mu nestojí. Pak se místní prostor zkroutil nesmírnou silou pole Udatových vzorovacích buněk. Před přídí se otevřela pseudopropast, cesta ke svobodě.

Leť, nařídil lodi. Zahalila ho vesmírná tma a Meyer se propadl do sladkého bezvědomí.

Mzuová se v hurikánu točila jako utržená vrtule. „Počkejte!“ datovala v hrůze. „Musíte počkat, až budu v přechodové komoře.“ Na Udata její digitalizované zoufalství neudělalo sebemenší dojem. Vichr si s ní hrál, jako by nic nevážila, žebřík už vířil vodorovně. Kolísavá gravitace dělala strašné věci s jejím vnitřním uchem. Cítila, jak jí praskají vazy. Čidla na obojku jasně ukazovala blížící se začátek červí díry. „Ne! Pro panenku Marii, počkejte!“ Pak se doktorce Mzuové splnil sen každého fyzika: pohlédnout na předivo vesmíru zvenku.

Monica Foulkesová uslyšela Samuelovo varování a instinktivně se chytila trsu písečné trávy. Vichr dul neuvěřitelnou silou. Gravitace se kroutila, až Monica visela pod pláží a kvičela strachy, pověšená na drnu. Nohy jí vlály směrem k červí díře. Stébla pomalu praskala. Tíha s větrem jí zvedly už i pánev, břicho a hruď. Písek ji šlehal do tváře. Neviděla, nedýchala. Drn o pár centimetrů povolil. „Probohakristepanenenechměumřít!“

Za volné zápěstí ji chytila ruka s dlouhými prsty. Drn se vyvlékl z písku, jeho váha jí zkroutila ruku k červí díře. Nekonečnou vteřinu Monica vlála vzduchem v písečné bouři. Někdo sténal bolestí.

Červí díra se za Udatem zavřela.

Z nebe začal pršet písek, voda, propletené rostliny a zmámené ryby. Monica přistála na břiše a vyrazila si dech. „Proboha,“ zasípala. Když zvedla hlavu, uviděla nad sebou klečet šlachovitého Edenitu. Držel se za zápěstí. „Vy…“ těžko dokázala vyslovovat, „vy jste mě držel.“

Přikývl. „Asi mám zlomenou ruku.“

„Byla bych…“ Otřásla se a pak si ulevila nervózním smíchem. „Proboha, ani nevím, jak se jmenujete.“

„Samuel.“

Svalil se na záda a vzdychl. „Těší mě.“

Nejste raněn? zeptala se ho Tranquillity.

Bolí to. Ta ženská je pěkně těžká.

Jdou si pro vás kolegové. Tři s sebou mají lékárničky a nanonické obvazy. Brzy přijdou.

I po všech letech na Tranquillity nedokázal pochopit, že může být habitat tak bezcitný. Edenitské habitaty se chovaly úplně jinak. Zvláštní, že s ním tenhle jedná tak odtažitě a formálně. **Děkuji.**

„Netušila jsem, že sokoli a jestřábi dokáží létat v gravitačním poli,“ řekla Monica.

„Nedokáží,“ odtušil. „Tohle není gravitace, ale odstředivá síla. Stejná situace jako na venkovních přistávacích římsách.“

„Aha, no jistě. Slyšel jste, že by některý skočil do habitatu?“

„Nikdy. Takovýhle skok vyžaduje neuvěřitelnou přesnost. Nerad to říkám, ale dokázal by to málokterý sokol. Dokonce ani ne každý jestřáb. Mzuová si skvěle vybrala. Výborně vymyšlený útěk.“

„Plánovala ho dvacet šest let,“ poznamenala Pauline. Pomalu se vyškrábala na nohy a oklepala bavlněné triko. Na písku pod nohama se jí kroutila tlustá modrá ryba. „Ta ženská nás šestadvacet let tahala za nos. Hrála na nás zarytou výzkumnici, předstírala neurózy a výstřední úlety. My jí na to skočili. Trpělivě jsme pozorovali, jak si šestadvacet let hraje na nervózní vědkyni. Já bych se chovala stejně, kdyby mi rozstříleli domovskou planetu na sračky. Jedinkrát nevypadla z role. Ale byla to jen veliká komedie. Šestadvacet let, hergot! Kdo dokáže něco takového?“

Monica a Samuel se po sobě podívali.

„Musí mít utkvělou myšlenku,“ řekl Edenita.

„Utkvělou myšlenku!“ Pauline nasadila zlověstný výraz. Sehnula se pro tlustou rybu, ale ta jí vyklouzla z rukou. „Neházej sebou, hergot,“ okřikla ji. „Bůh pomáhej Omutě.“ Konečně rybu pevně chytila. „Uvědomujete si, že díky blokádě si omutanská obrana nedokáže ani uprdnout?“

„Mzuová se nedostane daleko,“ uklidňovala ji Monica. „Ne, když teď kvůli Latonovi nikdo nelétá.“

„Plané naděje!“ Pauline vykročila se splašenou rybou k moři.

Monica ztěžka vstala, vytřepala si písek z vlasů a oklepala oblečení. Podívala se na ležícího vyzáblého Edenitu. „Propána, KIS už bere každého.“

Zazubil se. „Jo. Ale ohledně Mzuové má naše kolegyně pravdu. Paní doktorka nám vypálila rybník. Chytrá dáma. Všichni za to draze zaplatíme.“

Vzala ho v podpaží a pomohla mu na nohy. „Nejspíš. Jedno je ale jisté, začne štvanice. Každá vláda ji bude chtít dotáhnout

na svou planetu, aby uchránila demokracii. A v Konfederaci je dost demokratů, můj milý nový příteli, kteří by ji raději najít neměli.“

„Například my?“

Monica zaváhala a pak smutně zavrtěla hlavou. „Ne. Ale neříkejte to mému šéfovi.“ Samuel si všiml, že k nim po pláži cválají dva agenti na koních. Nedokázal si vybavit, k jakým agenturám patří. Ne že by na tom záleželo. Za pár hodin už každý půjde svou cestou. „K čertu, Tranquillity pro ni bylo vlastně jediné vhodné místo.“

„Ano. Tak pojďte, třeba mají něco na vaše zápěstí. Myslím, že na druhém koni jede Onku Noi. Císařští mají vždycky spoustu výstroje.“

Podle hodin v nervové nanonice bylo pravé poledne. Chas Paske by to jinak ani nepoznal. Od chvíle, co vykročil na cestu – spíš se vybelhal – bylo pod rudým mrakem stále stejné pološero. Rudočerná džungle vypadala stále stejně nepřátelská. Každý jeho krok podbarvovalo dunění hromu.

Povedlo se mu do jisté míry zpevnit nohu dlahou. Od kotníku ke kyčli uvázal pět dlouhých třísek třešňového dubu. Hlavní problém nadále představovala rozsáhlá rána. Ovázal ji velkými listy, ale kdykoli se podíval na koleno, teklo mu po něm víc hnisu. Navíc nedokázal dost rychle odhánět hmyz. Na rozdíl od veškerého ostatního života ještě neopustil džungli. A vzhledem k tomu, že přišel o veškerou kořist, pustili se do něj – místní červi, domorodí moskyti, naprosto mimozemští brouci s křídly a dlouhými kusadly. Všichni se mu zavrtávali do odhaleného masa. Listy vyměnil už dvakrát, pokaždé pod nimi našel jednolitý povlak černých krovek. Mouchy se mu slétaly na rány jako na oázy uprostřed pouště.

Podle navigátoru urazil za poslední tři hodiny dva a půl kilometru. Panenským pralesem u řeky to šlo pomalu. Berla se

mu zamotávala do bahenních šlahounů. Tenké nízké větve ho tahaly za dlahu.

Cestou trhal z lián malé scvrklé plody a neustále je žvýkal, aby udržel hladinu tekutin. Tímhle tempem mu ale potrvá týdny, než se někam dostane.

Mířil do Durringhamu. Nikde jinde na planetě neexistovalo bohatství a materiální zdroje. Jeho četa měla město prohledat. Neviděl důvod, proč misi zrušit. Druhou možnost představovala jen pomalá smrt v džungli. Uzdravení a odlet teď nepřipadalo v úvahu. Zbyla mu čestná cesta ven, dávala mu sílu a naději, že třeba ještě něčeho dosáhne. Chas Paske se to chystal roztočit.

Přes všechnu rozhodnost ale věděl, že musí vymyslet jednodušší způsob cestování. Zdravotní program uvolňoval z implantátů velké množství hormonů, analgetická nanonika blokovala dobrých dvacet procent nervů. Ať si je sebevíc vylepšený, nemůže si dovolit takhle plýtvat energií.

Napojil se na navigační panel a vyvolal z paměti mapu. Na druhém břehu leží patnáct set metrů pod ním vesnice Wryde. Podle záznamů RSL byla založena před devíti lety.

Ta mu bude muset stačit.

Utrhl další elvízii a kulhal dál. Neustálé burácení hromu alespoň krylo jeho hlučné kroky.

Světlo uviděl podstatně dřív než první dům. Nad řekou ležel příjemný zlatožlutý nimbus. Sněžinky tu kvetly nádherně jako kdysi. Chas zase uslyšel ptačí zpěv, přihlouplé trylkování slepivrány. Dál se plazil po břiše.

Wryde vyspělo v bohatou obec vysoko nad možnosti kolonie v první fázi. Městečko stálo uprostřed šestisethektarového parku. Tvořily ho velké kamenné a cihlové domy, všechny vypadaly jako sídla kupců nebo bohatých statkářů. Místo návsi vedl obcí rušný bulvár s alejí. Lidé korzovali, nakupovali v obchodech, vysedávali v kavárnách. Mezi chodci se proplétaly drožky. Na konci hlavní třídy stála majestátní cihlová radnice, čtyři patra vysoká, na věži hodiny.

Hned za domy zahlédl jakési hřiště. Postávali na něm sportovci celí v bílém, kolem piknikovali diváci. Chas hru neznal. Na hranici parku a džungle se kolem jezera tyčilo pět větrných mlýnů. Lopatky se v bezvětří rychle točily. Na břehu stály letní haciendy, každá měla na pláži hausbót nebo molo s jachtou. Větší lodě byly kvůli sněžinkám vytažené na břeh.

V takovém ráji by chtěl žít každý: poskytoval pohodlí vesnice i stabilitu velkoměsta. I Chas, rozpláclý v bahně pod keřem na protějším břehu, pocítil touhu. Svou pouhou existencí nabízelo městečko naději na věčný zlatý věk.

Rohovkové implantáty mu přiblížily rozzářené šťastné tváře obyvatel. I když se snažil, nenašel jediného dělníka, zahradníka nebo metaře, člověka ani stroj. Ve městě pracovali snad jen kavárníci, ale nejvíc času jim zabíraly klevety se zákaznicemi. Samý generál a žádný vojín, řekl si. To není skutečnost.

Znovu se připojil na navigační systém. Před očima mu naskočila zelená mřížka a Chas zaostřil na molo na druhém konci parkové mýtiny. Přístroj spočítal přesné souřadnice a zařadil je do mapy.

Když ověřil fyziologický stav, nanonika nahlásila, že zásoba hemoglobinu dojde za půl hodiny. Jeho organismus ho nedokázal doplňovat. Naposledy prohlédl mapu. Půlhodina by mu měla stačit.

Chas sklouzl po břiše do vody jako artritický krokodýl.

O dvacet minut později opatrně rozhrnul sněžínky a vystrčil hlavu nad hladinu. Navigátor zafungoval bezchybně, vynořil se přímo u mola. O dva metry dál se zlehka kolébala uvázaná loďka. Nikdo v dohledu. Odřízl člun štěpnou čepelí a chytil provaz pod vodou.

Loďku vzal proud. Chas se schoval pod hladinu.

Vydržel pod ní tak dlouho, jak to šlo. Než se odvážil vynořit, nervová nanonika mu opakovaně hlásila akutní nebezpečí podkysličení mozku.

Wryde už se skrylo za zákrutem, i když řeka stále tonula v jeho zlatistém denním světle. Když se podíval na svou kořist,

proměnila se z dýhované veslice v omlácenou pramici. Spíš to byl vor s bočnicemi přidanými čistě pro formu. Rozpadaly se mu před očima a nechávaly černou stopu na zářivých sněžinkách.

Chas ještě chvíli počkal, jestli rozklad nebude pokračovat. Zkusmo zaklepal na zbylé dřevo. Působilo docela odolně. S velikým úsilím se vydrápal na vor, i když ho při tom málem převrhl.

Dlouho jen tak ležel, pak se zvedl na loket. Loď zvolna mířila ke břehu. Od dlahy mu vlály dlouhé břeštínové šlahouny. Po ráně lezli říční brouci. Oba nanonické obklady hlásily přetížení krevních filtrů.

„Jinak je všechno akorát," zamumlal. Ochraptělý hlas zaskřípal na pozadí vzdálených hromů.

Rozmačkal a smetl všechny brouky, které našel. Samozřejmě neměl vesla. Odřízl si od nohy dlahu a odstrčil vor od břehu. Chvíli mu to trvalo, dlaha neměla velkou plochu, ale časem dopádloval do hlavního proudu, kde loďka viditelně zrychlila. Usadil se co nejpohodlněji a pak jen nedočkavě sledoval ubíhající stromy. Jako nadšený student vojenské historie Chas věděl, že na Zemi kdysi podle přísloví vedly všechny cesty do Říma. Tady na Lalonde vedou všechny řeky do Durringhamu.

Nad Aberdalem majetnicky trůnila bublina jasného bílého světla. Ze vzduchu to vypadalo, jako by se vesnice před živly skryla pod perleťovým poklopem. Octan ji v uctivé vzdálenosti obletěl, půl druhého metru široká křídla ho snadno nesla stoupavými proudy. Džungle pod ním byla stejně matně kaštanová jako nebe. Dál na jihu ale zářil pruh syté zeleně. Instinktivně ho to k němu táhlo, do hájemství čistého opravdového světla.

Hlavou mu táhly zdvojené myšlenky, přání jeho laskavého pána ho řídila opačným směrem, k domům uprostřed rozzářené mýtiny. Vylepšené rohovky přiblížily vesnici.

„Vypadá to tu stejně jako v Pamiersu," řekl Pat Halahan. „Postavili dobrých padesát domů. Kolem samý trávník a zahrada, od vesnice až na kraj džungle. Ani stopa po polích nebo sadech." Poslepu se naklonil, Octan sklopil špičku křídla a mírně zatočil. „Tohle je divný. Stromy u řeky vypadají jako pozemské smuteční vrby. Ale jsou veliké, určitě přes dvacet metrů. Musejí mít aspoň třicet let."

„Na to bych nespoléhala," zamumlala Kelly nevrle, aby skryla složitější pocity. „Rozhodně by jim nesvědčilo tohle klima."

„Jo, to ne," přitakal Pat. „Přepínám na infra. Nic. Pokud mají pod zemí nějaký stroje, zakopali je hodně hluboko."

„Dobrá," vzdal se jen nerad velitel čety. „Pošli Octana dál na východ."

„Když chceš. Ale nezdá se, že by tam bylo ještě nějaké sídlo. Z téhle výšky vidí až do Schusteru. Na východ nic podobného není."

„Nebudou označovat základny megawattovými hologramy."

„Rozkaz. Takže na východ."

Octanovými synapsemi projela touha prozkoumat další neznámé kraje a veliký orel prudce změnil směr. Kraj mu splynul v rozmazanou šmouhu.

Žoldnéři také pochodovali na východ, ale po severním břehu Quallheimu, souběžně s řekou, kilometr od ní. Vylodili se západně od Schusteru, kde rostlo tolik deirarů, jako by je někdo vysadil. Šlo se tu daleko pohodlněji než v džungli kolem Pamiersu.

Na hladkých kmenech deirarů rostly první větve až ve výšce pětadvaceti metrů, kde ovšem tvořily téměř neprostupný baldachýn. Deirarový les připomínal obrovskou stromovou katedrálu. Kamkoli se podívali, viděli jen hladké černé sloupy

podpírající klenbu střechy. Podrost na severním břehu jen skomíral, v bahně se uchytilo pár pobledlých semenáčků.

Reza kráčel v čele, před ním se hnal korunami Theo a hledal nepřátele. Z Pamiersu skoro nikdo neunikl nezraněn. Reza dopadl ještě dobře, oheň mu spálil týlní čidla, kusy kůže na trupu a dlouhý šrám na stehně. Nejhůř dopadla Kelly, ale lékařská nanonika ji rychle zprovoznila. Reportérka nesla brnění v pytli na zádech, před šlahouny ji chránily maskovací kalhoty a olivové triko skrývalo nanonické obklady.

Pamiers jim uštědřil důležitou lekci, poškrábal jim sebevědomí stejně jako kůži. Reza byl za to upozornění rád. Četa se naučila náležité úctě k zabraným. Reza se nechystal ještě někdy navštívit vesnici.

Fenton s Ryallem neúnavně klusali po jižním břehu, Aberdalu se vyhnuli velkým obloukem. Uši měli plné zvuků džungle, ale jen když na chvíli ustalo dunění. V těžkém vzduchu visely organické vůně stovky různých květů a plodů, vítaná změna po mrtvolném puchu těch dětí.

Reza pobídl psy dál na jih, pryč od vesnice a čarodějného plotu dětských mrtvolek, pryč od strašné ceny, již za invazi zaplatili lalondští farmáři. Psi ryli čumáky ve vrstvě úzkého listí prorostlého houbou. Po spřízněné vlně k nim doléhal odpor a hanba – té se Reza nevyhnul. Sdíleli pocity svého pána a stejně jako on toužili co nejdřív nechat zkázu daleko za sebou.

Vzduchem zavoněly nové pachy: míza z přetrhaných popínavek, ulámané větvičky, hlína obrácená těžkými kroky. Psi vyrazili na popud dávných instinktů po čerstvé stopě. Nedávno tu prošli lidé. Nebylo jich mnoho.

Reza uviděl pěšinu. Byla to stará zvířecí stezka v severojižním směru, před nějakým časem rozšířená štěpnými mačetami a nedlouho nato zase zapomenutá, byť ne docela. Někdo po ní stále chodil. Někdo tu prošel před necelými dvěma hodinami.

Fenton a Ryall, hnáni loveckým pudem, utíkali mokrou travou na jih. Po dvou kilometrech se stopa rozdělila. Jeden člověk, muž, odbočil do džungle. Z listí páchl pot a bavlna.

„Pate, zavolej si Octana. Máme, co jsme hledali.“

Reza naplánoval zajetí muže co nejjednodušeji. Četa aktivovala na Quallheimu východně od Aberdalu vznášedla a z vody začala hledat na jižním břehu přítok. Podle mapy v navigačním systému měla z hor přitékat slušná říčka. Našli ji za pět minut a vyrazili po sněžínkách proti proudu. Propletené větve je skryly před nebem.

„Jakmile ho dostaneme, budeme po téhle řece pokračovat proti proudu až na savanu,“ prohlásil Reza, když jim Quallheim zmizel z dohledu. „Chci se s ním zpod mraku dostat co nejrychleji. Jakmile budeme venku, měli bychom získat signál komunikačních družic. Pokud z něj dostaneme nějaké užitečné informace, můžeme je předat přímo Terranci Smithovi.“

Pokud tam Smith ještě je, pomyslela si Kelly. Nedokázala zapomenout, co jim žena z Pamiersu řekla o bitvě na orbitě. Jozue ale slíbil, že na ně počká. Ušklíbla se. Jozue je rozhodně nejspolehlivější člověk v Konfederaci.

„Není ti špatně?“ zeptala se jí přes hučení vrtulí Ariadne.

„Analgetika fungují,“ odvětila Kelly. „V šoku jsem byla jen kvůli rozsahu popálenin.“ Překonala nutkání se podrbat.

„Dodá to reportáži šťávu, trochu napětí,“ řekla. Ariadne. „Když už jsme u toho, nechceš nás nějak strhat, že ne? Jsme kladní hrdinové.“

„Jo, jste hrdinové.“

„Fajn, vždycky jsem se chtěla stát hvězdou.“ Kelly se napojila na paměťovou buňku s reportáží z Lalonde a otáčela hlavou, dokud neměla Ariadnu uprostřed zorného pole. Zalitovala, že průzkumnice nedokáže nasadit alespoň trochu

fotogenický výraz. „Co ses dozvěděla ze vzorků zdiva v Pamiersu?“

„Nic. Byl to prach, nic víc. Přesněji uschlé bláto.“

„Takže ty krásné domy jsou jen přelud?“

„Půl na půl. Nejsou to přeludy, zabraní je postavili z bláta a teprve potom je zahalili iluzí. Připomíná to naše chameleonské obvody.“

„Jak to dělají?“

„Netuším. Lidská technika se tomu blíží v případě generátorů molekulárních vazeb, které zpevňují trupy kosmických lodí. Ale ty jsou drahé a žerou spoustu energie. Postavit dům z kamene nebo z programovatelného silikonu by bylo levnější. Ale jako ve všem,“ zaklonila hlavu a zaostřila na rudý mrak, „logika na Lalonde nehraje moc velkou roli.“

Vznášedla vyjela na bahnitý břeh. Mezi qualtooky nad vodou stál Ryall. Reza vyskočil na břeh a podrbal psa za krkem. Zvíře se k němu oddaně přitisklo.

„Jalal a Ariadne půjdou se mnou,“ rozkázal. „Vy tu zůstaňte a hlídejte vznášedla. Pate, dohlídni na nás přes Octana. Pokud toho chlapa nezajmeme, pokračujte na jih. Na druhém konci savany farmaří Tyrathcové. Lepší skrýš nenajdete. Když chytíme zabraného, splníme misi. Nesnažte se sehnat nové informace ani nás zachraňovat. Jasné?“

„Jasný, šéfe,“ řekl Pat.

Jalal a Ariadne vyšli na břeh za Rezou. Veliký válečník si do jednoho lokte zapojil gaussovskou pušku a do druhé tepelně indukční karabinu. Baterie vlekl na zádech.

„Kelly?“ začal vážně Reza. „Nechceš jít s námi?“

„Než ses narodil, muselo se křížit osm generací sourozenců,“ opáčila.

Trojice žoldáků na břehu zapnula chameleonské obvody. Z džungle zazněl smích.

Fenton prohlížel mýtinu zpod povislých větví mladé gigantey. Světlo tu nepřipomínalo slunečnou běl vesnic, ale všudypřítomná červeň přesto pobledla. Uprostřed paseky stál

srub, ne hrubá stavba kolonistů, spíš horská chata. Skoro celou boční stěnu zabíral kamenný komín, k nebi unaveně stoupal dým. S mýtinou si někdo dal spoustu práce, místo podrostu trávu pokrývaly rámy s nataženými kůžemi, hranice osekaného dřeva a zeleninové záhony.

Původce vší té krásy byl zrzavý pětatřicátník v kostkované košili a zacákaných texaskách. Právě před srubem stloukal masivní stůl, kolem měl připravené starobylé ruční nástroje. Za ním stálo nedodělané houpací křeslo.

Fenton se vyplížil ze stínu gigantey, ale dál se kryl za keři a drobnými stromky na kraji mýtiny. Mezi hromy slyšel pravidelné praskání třísek, jak muž hobloval prkna. Vtom zvuk utichl a pes ztuhl.

Reza tomu nedokázal uvěřit. Muž byl vzdálený dobrých padesát metrů, stál zády, pracoval a nad ním neustále hřmělo. Ani Rezovy vylepšené smysly by za takových okolností Fentona nepostřehly. Lidé se drželi dalších sto padesát metrů za psem. Nic ho nemohlo upozornit… Fenton se najednou vesele rozběhl ke srubu.

Muž se otočil a zvedl huňaté obočí. „Copak to tu máme? No ty jsi ale pořádný kus psiska.“ Luskl prsty a Fenton přiklusal až k němu. „Asi tu nejsi sám, viď? Škoda, veliká škoda pro nás všechny. Řekl bych, že páníček nebude daleko. Viď? Vsadil bych se, že jsi ráno přiletěl z nebe. To musel být ale výlet. Inu, zdá se, že dneska už houpací křeslo nedodělám.“ Posadil se na lavičku a začal se měnit, stárnout, scvrkávat, plešatět.

Než Reza, Jalal a Ariadne došli na mýtinu, proměnil se v nenápadného stárnoucího mulata v otrhané kombinéze RSL. Fenton chlemtal vodu z připravené misky a zářil uspokojením nad novou známostí.

Reza k nim opatrně došel. Rohovkovými implantáty prohlédl muže od hlavy k patě a odeslal výsledek identifikačnímu programu. I když iluze mohutného dřevorubce zmizela, všiml si Reza, že muž má vlasy u kořínků stále ohnivě

rudé. „Dobré odpoledne," pozdravil, protože nevěděl, jak na přátelské přijetí reagovat.

„I vám, mladý muži. Ne že bych někdy viděl chlapáka jako vy. Jedině v biokrafu, a možná ani to ne."

„Jmenuji se Reza Malin. RSL najala naši četu, abychom zjistili, co se tu děje."

„Tak to vám z celého srdce přeju hodně štěstí, mladiče. Budete ho potřebovat velkou kopu."

Kopa je stará množstevní jednotka, oznámila Rezovi nanonika (o biokrafu nic nevěděla). „Pomůžete nám?"

„Nezdá se, že bych měl na výběr, žeáno? Ne, když jste na mě napochodovali s tím arzenálem."

„Pravda. Jak se jmenujete?"

„Jmenuju? No, asi Shaun Wallace."

„Chyba, stařiku. Podle záznamů RSL jste Rai Molvi, aberdaleský kolonista."

Mužík se podrbal za uchem a stydlivě se usmál. „To jste mě nachytal, pane Maline. Musím přiznat, že jsem bejval pan Molvi. Ale na jeho duši není nic pěknýho."

„Fajn, chytráku, hra skončila. Jdeme."

Reza zamířil přímo ke vznášedlům, Jalal šel za zajatcem a gaussovkou mu mířil do týla. Po pár minutách narůžovělé světlo ustoupilo temně vínové barvě džungle. Hraví venálové se stáhli na mýtinu. Kurážnější z nich se odvážili až do srubu. Za čtvrt hodiny chata zlověstně zaskřípala. Venálové do jednoho utekli zpátky mezi stromy.

Trvalo ještě pár minut, než se cokoli stalo. Pak ale srub ztratil svůj ohlazený vzhled a změnil se v hrubou blátěnou chatrč. Střecha opadala jako podzimní listí, ze stěn se uvolnil prach. Do dvaceti minut se celá stavba sesula jako cukrová homole v dešti.

Zapomeň, žes prošvihla zjevení Ione Saldanové, zapomeň na Latona, tohle je nejdůležitější rozhovor v dějinách. Za tohle

budeš u Collinse nadosmrti hlásit hlavní zprávy. Za tohle se staneš ozdobou společnosti v celé Konfederaci. Kelly Tirrelová si připomínala, že je první novinářkou, která kdy natočila rozhovor s mrtvým.

A na mrtvolu byl Shaun Wallace docela milý. Seděl na zadní lavičce prvního vznášedla čelem ke Kelly a neúnavně hladil Fentona. Jalal na něj mířil gaussovkou velké ráže. Vedle reportérky seděl Reza, sledoval mrtvého a občas něco poznamenal.

Stromy na konci džungle řídly. Filigránem listoví bylo vidět stále více červených mraků. I ty se ztenčovaly, jednolitou masu narušovaly světlejší víry. Zvláštní, protože nad řekou panovalo bezvětří.

Shaun Wallace tvrdil, že zaživa bydlel počátkem dvacátého století v Severním Irsku. „Hrozné časy," vyprávěl tiše. „Zvlášť pro člověka mojí víry." Když se ho na ni zeptala, jen zakroutil hlavou a nepřítomně se usmál. „To není pro uši slečinek." Zemřel v polovině dvacátých let, další mučedník dobré věci, další oběť anglického útlaku. Neprozradil, proč ho vojáci zastřelili. Uvedl jen, že nezemřel sám.

„A pak?" zeptala se Kelly.

„Dál už je jen dílo ďáblovo, milá slečno."

„Šel jste do pekla?"

„Peklo je místo, tak to říkal kněz. Nicota ale není místo. Je tam sucho a prázdno, je to horší než bolest těla. Vidíte živé, ale vysáváte jeden druhého."

„Jeden druhého? Nebyl jste tam sám?"

„Byly nás tam miliony. Tolik duší prostý chlap z Ballymeny nedovede spočítat."

„Říkal jste, že z druhé strany je vidět živé?"

„Ano. Jako přes zamrzlé okno. Ale stejně se tam snažíte vidět, co se děje na světě. Toužíte po tom tak, milá slečinko, až vám puká srdce. Viděl jsem zázraky i hrůzy, ale na nic jsem si nemohl šáhnout."

„Jak jste se vrátil?"

„Otevřela se cesta. Něco přišlo z téhle strany, tady na té rozpálené planetě. Nevím, co to bylo za tvora. Nic pozemského. Pak už nás nemohlo nic zastavit.“

„A ten xenoc, který vás pustil na svět, je pořád tady, ještě pouští duše z onoho světa?“

„Ne, pustil jenom první. Pak zmizel. Ale už bylo pozdě, pramínek se změnil v povodeň. Teď se vracíme sami.“

„Jak?“

Shaun Wallace vzdychl. Byl zticha tak dlouho, až si Kelly pomyslela, že jí neodpoví. Přestal dokonce hladit Fentona.

„Tak, jak to chtěli kdysi dělat vyznavači ďábla,“ vypravil ze sebe. „Svými obřady a pohanstvím. Bůh mi odpusť, co jsem provedl, byl to hřích. Ale jinak to nejde.“

„A jak to jde?“

„Musíme zlomit živé. Donutit je, aby se dali posednout. Posedlost je konec utrpení, víme? I s naší mocí dovedeme otevřít jen malá vrátka, jen tak, aby ztracené duše uzřely cestu. Někdo na ně ale musí čekat, lidské tělo. A to se musí podvolit.“

„Mučíte je, dokud nepřikývnou,“ prohlásil zpříma Reza. „Ano, tak to děláme. Tak to děláme, pravda. Ale nijak mě to netěší, jen co je pravda.“

„Chcete říci, že Rai Molvi je ještě uvnitř? Že ve vás žije?“

„Ano. Ale mám jeho duši zavřenou v černé komůrce. Asi to není život.“

„Mluvil jste o velké moci,“ naléhala Kelly. „Jakou máte moc?“

„Nejsem si jistý. Je to jako kouzla. Ale ne čarodějnictví s lektvary a zaříkáváním. Tohle je temnější magie, protože stačí pomyslet. Tak je to jednoduché. Člověk by neměl mít takovou sílu. Podlehne pokušení.“

„Odtud se bere bílý oheň?“ zeptal se Reza. „Z té vaší moci?“

„Áno, tak to je.“

„Jaký má dostřel?“

„Těžko říct, pane Maline. Čím víc vás ho hází, tím dál doletí. Čím vášnivější jste, tím větší má sílu. Chlap jako já ho nehodí moc daleko.“

Reza zavrčel a narovnal se.

„Mohl byste mi tu moc předvést, prosím?“ požádala Kelly. „Ráda bych něco nahrála pro diváky. Aby uvěřili, že mluvíte pravdu.“

„Jste první děvče od novin, jaké znám. Říkala jste přece, že jste od novin, ne?“

„Kdysi to byly noviny, ano.“ Zadala dotaz nanonické encyklopedii. „Teď je to spíš něco jako filmové týdeníky, jenže v barvě a s pocity. Předvedete mi něco?“

„Líbí se mi spíš děvčata s delšími vlasy.“

Kelly si prohrábla strniště na hlavě. Oholila si ji, aby mohla nosit helmu. „Normálně nosím dlouhé,“ řekla s lítostí v hlase.

Shaun Wallace na ni významně zamrkal, pak se sehnul přes bort a vylovil místní vodoměrku. Podržel ji na dlani, dlouhý hmyz s tenkýma nohama a velkou hlavou vybavenou nepříjemně silnými kusadly. Položil na ni druhou ruku a rozmačkal tvorečka na kaši. Kelly dál poctivě natáčela.

Když rozevřel dlaně, měl mezi nimi nádherného velikého motýla. Na křídlech mu nehledě k vládnoucímu rudému šeru zářily lesklé barvy, tyrkysová, topazová a stříbrná. Krasavec dvakrát mávl křídly a pak odletěl. Proud vzduchu od vrtule ho nemilosrdně odvál.

„Vidíte?“ zeptal se Shaun Wallace. „Nemusíme jen ničit.“

Kelly už motýla ztratila. „Jak dlouho vydrží v této podobě?“

„Smrtelnost se neměří jako pinta piva, slečno Kelly. Dožije život až do konce a víc vám nikdo nepoví.“

„Neví to,“ upřesnil Reza.

Shaun Wallace nasadil vědoucí, lehce shovívavý úsměv.

Kolem vznášedla přibývalo světla. Vpředu Kelly uviděla mezi listy nádherné sluneční paprsky. Nebyly červené! Užuž začínala věřit, že jiná barva neexistuje a nikdy neexistovala.

Vznášedla opustila stín rudé mlhy. Všichni žoldáci začali jásat.

„Co to je?“ zeptala se Kelly hlasitě a ukázala na nebe. „Odraz nás samých, našeho strachu.“

„Z čeho máte strach?“

„Z prázdnoty noci. Příliš nám připomíná onen svět. Skrýváme se před ní.“

„Chcete říci, že to děláte vy?“ nevěřila. „Ten povlak se táhne přes tisíce kilometrů.“

„Áno, to máte pravdu. Visí tam z naší vůle. Chceme úkryt, a tak ho máme. Všichni, slečno Kelly, i já, samotář, se každičkým drobkem života modlíme za tu trochu bezpečí. A naše vůle roste. Brzy pokryje celou planetu. To je ale teprve první krok ke spáse.“

„Jaký je druhý?“

„Odejdeme. Zmizíme z očí vesmíru. Stáhneme se na místo, které si sami vytvoříme. Na místo, kde nad krajem nevisí prázdnota jako meč, kde nevládne smrt. Na místo, kde váš motýl bude žít věčně, slečno Kelly. No řekněte, není to krásný sen, nestojí za to pro něj žít?“

Reza se díval, jak ubývá stromů a džungle pozvolna přechází v savanu. Po obou stranách řeky se rozvinuly zvlněné travnaté pláně, jako by se tu právě zrodily. Nevěnoval jim příliš pozornost, údajný Ir ho velice zaujal. „Uzavřený vesmír,“ poznamenal bez předchozího pohrdání.

Kelly na něj překvapeně pohlédla. „Myslíš, že je to možné?“

„Děje se to tisíckrát za den. Jestřábi a sokoli si každou chvíli otvírají červí díry mezi hvězdami. Technicky jsou to samostatné vesmíry.“

„To ano, ale vzít celou planetu…“

„Je nás dvacet milionů,“ připomněl Shaun Wallace. „Společně to dokážeme, dovedeme otevřít cestu ze smrtelnosti.“

Nervová nanonika věrně zachytila mráz, který jí při tom sebevědomém prohlášení přejel po zádech. „Opravdu plánujete vytvořit červí díru, která pohltí celou Lalonde? A udrží ji?“

Shaun Wallace zvedl prst. „Slečno Kelly, zase mi strkáte svoje elegantní slůvka do pusy. Plány, taková veliká věc. Generálové a admirálové a králové, ti mají plány. My ne, my máme instinkty. Schovat tenhle svět před vesmírem, co stvořil Bůh, to je pro nás stejně přirozené jako dýchat.“ Zasmál se. „Jinak bychom nedýchali dlouho. Určitě byste nechtěla, abych přestal dýchat, nemám pravdu? Ne taková milá slečinka jako vy.“

„Ne. Ale co Rai Molvi? Co se s ním stane?“

Shaun Wallace se podrbal na bradě, rozhlédl se po savaně, popotáhl si kombinézu a nasadil zatrpklý výraz.

„Zůstane tam, kde je,“ hádala Kelly. „Nepustíte ho na svobodu.“

„Potřebuju jeho tělo, slečinko. Opravdu. Třeba se mezi námi najde kněz a dá mi rozhřešení.“

„Pokud mluví pravdu,“ pronesl opatrně Reza, oči upřené na červený mrak nad džunglí, „tak tady opravdu nesmíme zůstat ani o vteřinu déle, než bude nutné. Wallaci, kdy má tahle planeta zmizet?“

„Máte ještě pár dní k dobru. Ale kolem nezbyly žádné lodě. Je mi líto.“

„Proto jste se nebránil, protože nemůžeme odletět?“

„Ale ne, pane Maline, vy mi vůbec nerozumíte. Já toho s ostatními nemám moc společného. Proto bydlím v lese. Zařídil jsem se pro sebe, už jsem si jich užil až dost. Sedm století, abych byl přesný.“

„Takže nám pomůžete?“

Narovnal záda a ohlédl se po druhém vznášedle. „Nebudu vás zdržovat,“ prohlásil velkodušně. „Tak to vám mnohokrát děkuji.“

„Ne že by vám to moc pomohlo.“

„Jak to?“

„Nemáte kam utéct, obávám se. Dost z nás už vyrazilo na cestu.“

„Do prdele,“ zaklela Kelly.

Shaun Wallace se nesouhlasně zamračil. „Dáma by rozhodně neměla používat taková slova.“

Kelly na něj pečlivě zaostřila. „Chcete říci, že to, co se stalo na Lalonde, čeká i další planety?“

„Jistěže. V prázdnu čeká spousta nedočkavých duší. Všechny potřebují pěkné nové tělo, jedna jako druhá. Třeba to vaše by se jim moc hodilo.“

„Tohle je obsazené od hlavy k patě.“

Blýskl po ní pobaveným pohledem. „To bylo i tohle, slečno Kelly.“

„A vy chcete všechny světy, kam už se mrtví dostali, zavřít do červích děr?“

„Pořád říkáte takové legrační slovo: červí díry. Tunýlky v hlíně s hromádkami navrchu, aby rybáři věděli, kde hledat.“

„Znamená to trhliny v časoprostoru, mezery, kterými jde propadnout.“

„Opravdu? Tak to bude asi ono. To se mi líbí, díra ve vzduchu, co vede na druhý konec duhy.“

To není pravda. Slovo se jí zacyklilo kdesi v nervové nanonice a fialově blikalo přes obraz šíleného mrtvého Ira na protější lavičce, pobaveného jejími rozpaky. Armády mrtvých stahují z oběžných drah celé světy. To není pravda. Pravda. Pravda.

Fenton se s vrčením postavil, vycenil zuby a naježil srst. Shaun Wallace se na něj poplašeně podíval a Kelly na jeho prstech zpozorovala droboučké výboje. Fenton se ale otočil k přídi a štěkl.

Jalal už mířil gaussovkou. Třicet pět metrů před vznášedlem uviděl v trávě na břehu skrčenou šelmu. Lalondská didaktická paměť v ní poznala krokolva, prérijního masožravce, před nímž utíkají i sayce. Nijak ho to nepřekvapilo, šelma musela mít na délku skoro čtyři metry a

dobrých pět metráků živé váhy. Měla pískově žlutou maskovací srst (v infračerveném spektru jí nijak nepomohla). Hlava připomínala pozemského žraloka, spousta zubů a malá zabijácká očka.

Modrá zaměřovací grafika se ustálila. Jalal vypálil dávku EE projektilů.

Všichni se sehnuli, Kelly si přitiskla dlaně na uši. Výbuch vyhodil roztrhané maso, plazma a žhavou hlínu do výšky dvaceti metrů. Vrchol gejzíru rozkvetl jako hřib a vzápětí dopadly do vody planoucí saze. Rachot hravě přehlušil neustávající hromobití. Kelly ostražitě zvedla hlavu.

„Myslím, žes ho dostal," poznamenal suše Theo a zakormidloval dál od bouřlivého vlnobití. Půlkruh trávy na břehu hořel.

„Jsou to drsný bestie," ohradil se Jalal.

„Tenhle už ne, jak ti poví kdokoli v okruhu pěti kilometrů," poznamenala Ariadne.

„Ty bys to zařídila líp?"

„Zapomeň na to," uklidnil je Reza. „Máme důležitější starosti."

„Ty věříš tomuhle pošukovi?" zeptala se Ariadne a ukázala palcem na Shauna Wallace.

„Něco ano," odtušil nezávazně Reza.

„Děkuji vám, pane Maline," řekl Shaun Wallace. Cestou si vypálený kráter dobře prohlédl. „Skvělá muška, pane Jalale. Tihle krokolvi mě dokážou pěkně vyděsit. Lucifer byl ve formě, když je vymejšlel."

„Mlčte," okřikl ho Reza. Poslední optické čidlo zaostřené na mrak ho upozornilo, že se k nim natahuje osamělé chapadlo. Odhadl, že je příliš pomalé, ale nepříjemně mu připomnělo, že o nich mrak a posedlí farmáři pod ním vědí.

Otevřel kanál do komunikačního bloku a nadatoval mu sérii příkazů. Přístroj začal na nebi hledat spojové družice. Dva z pěti satelitů, které vypustili jestřábi, právě vysílaly nad obzorem. Modul na jeden zaměřil úzký paprsek a požádal o

spojení s flotilou Terrance Smithe. Na síti sice nezůstala jediná loď, odpověděla družice, ale v paměti má nahraný vzkaz. Reza odvysílal svůj osobní kód.

„Toto je šifrovaná zpráva pouze pro četu Rezy Malina," ozval se z přístroje hlas Jozueho Calverta. „Musím si být jistej, že se nedostane k nikomu jinýmu. Družice je naprogramovaná na úzkej zabezpečenej paprsek. Pokud máte v okruhu pěti set metrů nepřítele, nežádejte o přístup. Heslem je jméno osoby, kvůli který se na mě Kelly loni naštvala."

Špička mlžného chapadla byla vzdálená několik kilometrů. Reza se otočil na Shauna Wallace. „Dovedou tady vaši kamarádi zachytit rádiové vlny?"

„No, pár jich bydlí na farmách v savaně. Ale to je pár mil od nás. Je to víc než pět set metrů?"

„Kelly, dej mi to jméno."

Suše se na něj usmála. „Nejsi teď rád, žes mě nenechal v Pamiersu?"

Jalal se rozesmál. „Ta tě dostala, Rezo."

„Ano," ucedil Reza. „Jsem rád, že jsem tě tam nenechal. Dáš mi to jméno?"

Kelly se napojila na jeho panel a nadatovala: „Ione Saldanová."

V nastalém tichu družice několikrát pípla.

„Pamatuješ si to přesně, Kelly. Tak fajn, napřed špatná zpráva: zabraný lodě zaútočily na nás i na konfederály. Právě teďka tu zuří slušná orbitální bitva. Lady Mac se z ní dostala, ale pár ran jsme schytali. Povím vám to příště. Chystáme se skočit na Muroru. Je tam edenitská stanice, snad opravíme loď. Počítáme, že to zabere pár dní, pak se pro vás vrátím. Kelly, Rezo, všichni ostatní, proletíme nad váma jenom jednou. Doufám, že jste mě poslechli a teď ze všech sil zdrháte co nejdál od toho hnusnýho mraku. Utíkejte dál a buďte na příjmu. Pokud vás máme vyzvednout, musíte se držet dost daleko od nepřítele. To je tak všechno, za chvíli skáču. Hodně štěstí, uvidíme se tak za dva za tři dny."

Kelly složila hlavu do dlaní. Jeho hlas jí přidal na duchu. Jozue to přežil, vyhnul se bitvě. A vrátí se pro ně. Jozue, jsi vtělená dokonalost. Otřela si slzy.

Shaun Wallace ji otcovsky pohladil po ramenou. „To byl váš milý, slečinko?“

„Ano. Svým způsobem.“ Popotáhla a rozhodně si setřela zbylé slzy.

„Mluví jako slušný mládenec.“

„To je.“

Reza nadatoval shrnutí konverzace na druhé vznášedlo. „Co se týče vyhýbání mraku a posedlým lidem, souhlasím s Calvertem. Mise skončila. Teď musíme zůstat naživu a zařídit, aby se o všem dozvěděly konfederační úřady. Pokračujeme proti proudu až k tyrathcovské vesnici a můžeme jen doufat, že se ubráníme, dokud pro nás Lady Macbeth nepřiletí.“

Tyrathky přivedl na Lalonde rygarový keř.

Když RSL na počátku kolonizace sháněla peníze, rozeslala vzorky domorodé lalondské flóry i oběma xenockým rasám v Konfederaci; bylo zvykem hledat prostředky, kde se dalo. Kiinti jako vždy účast odmítli. Tyrathcové ale usoudili, že bobule rygaru jsou výtečnou lahůdkou. Zralé plody se daly namlít do studeného nápoje nebo rozvařit do marmelády, vyjednavači RSL označili rygar za tyrathcovskou čokoládu. Obyčejně uzavření xenoci si pochoutku tak zamilovali, že koupili v RSL čtyři procenta a založili rygarové plantáže. Od připojení ke Konfederaci se teprve potřetí připojili ke kolonizaci planety, což Rozvojové společnosti dodalo kýžené zdání solidnosti. Lidské chuti připomínaly bobule mastné hrozny, a tak nehrozil ani konflikt zájmů.

Pět let po přistání prvních sklápěček v budoucím Durringhamu vysadily lodě do podhůří na jižním okraji povodí Juliffe první skupinu tyrathcovských plodných párů. RSL předpokládala, že se lidé i Tyrathcové budou šířit, dokud se

nesetkají u pramenů jižních řek. Do té doby už budou obě komunity dost vyspělé, aby se mohly obohacovat vzájemnou obchodní výměnou. Kýžené datum ale leželo stále mnoho let v budoucnosti. Lidské vesnice na konci povodí byly chudé jako Aberdale nebo Schuster, Tyrathcové z podhůří dokázali stěží vypěstovat dost rygaru, aby dvakrát ročně naplnili kupecké lodě. Styky obou kultur se omezovaly na občasná náhodná setkání.

Když žoldáci uviděli první tyrathcovský dům, slunce se už klonilo k západu a savana ustupovala prvním podhorským vršků m. Tyrathcovský dům si nešlo s ničím splést. Už před sedmnácti sty lety se architektura ustálila na podobě pětadvacetimetrové skořicové homole s kulatými okny a Tyrathcové stavěli stejně na všech světech, které od té doby kolonizovali v generačních lodích. V ničem jiném nebydleli.

Tenhle stál u řeky jako pohraniční hláska. Octan ho několikrát oblétl, ze vzduchu viděl i matné obrysy polí a zanedbaných zahrad. Na ochozu pod střechou se chytil mech a plevel.

„Nic se tam nehýbá," nahlásil Pat Rezovi. „Řekl bych, že je ten dům tak tři čtyři roky opuštěný."

Kousek pod domem vytáhli vznášedla na trávu a sešli se na břehu. Řeka se tu zužovala asi na osm metrů, plavbě bránily velké balvany. Poprvé od příletu ztratili z očí sněžínky, ze dna rostly jen ulomené stonky.

„Tyrathcové to tak dělají," řekl Sal Yong. „Každý dům použijí jen jednou. Když plodný pár umře, nechají ho v domě a zavřou ho jako hrobku."

Reza zkontroloval navigační údaje. „Šest kilometrů jihozápadně odtud leží zemědělská vesnice Coastuc-RT. Hned za kopcem," ukázal a nadatoval jim mapu. „Ariadne, dokáže ho vznášedlo přejet?"

Zaostřila na zvlněný kraj pod horami. „V pohodě, je tu daleko kratší tráva než na savaně a málo kamení.“ Na západě uviděla v ponurém kraji vztyčené další tři domy. Skrývaly se ve stínu těžkých dešťových mraků z hor. Vítr oproti džungli znatelně zesílil. Na severu zabírala celý obzor červená mlha. Ariadne ji viděla skoro v rovině, od vyplutí z džungle vytrvale stoupali. Nebe nad nimi teď bylo krásně modré.

Sotva se Kelly vrátila do vznášedla, zkropily jí odhalené ruce první kapky deště. Zalovila v batůžku a vytáhla pláštěnku – neprůstřelnou kombinézu musela nechat v džungli, protože už by jí stejně k ničemu nebyla. „Promiňte,“ omluvila se Shaunu Wallaceovi. „Mám jenom jednu a ostatní pláštěnky nepotřebují.“

„O mě se starat nemusíte, slečno Kelly.“ Kombinéza mu na těle změnila barvu i texturu. Vzápětí na sobě měl stejnou fialovou pláštěnku s logem Collinsovy agentury, jakou držela v ruce. „Vidíte? Stařík Shaun se o sebe dovede postarat.“

Kelly nervózně přikývla (nanonická paměť díkybohu stále nahrávala) a rychle si oblékla pršiplášť, protože déšť začínal houstnout. „A co jídlo?“ zeptala se, když Theo nahodil motor a zamířil přes vršky k tyrathcovské vesnici.

„Jste moc milá, děkuju. Nechci nic extra, mám rád prostou stravu.“

Zalovila v batohu a našla čokoládovou tyčinku s příchutí tarritu. Žoldáci žádné zásoby neměli, stačila jim pastva. Vylepšené trávení rozložilo téměř cokoli.

Shaun Wallace chvíli tiše přežvykoval. „Je to dobré,“ řekl pak. „Chutná to jako borůvky přešlé mrazem.“ Zazubil se.

Kelly mu úsměv oplatila.

Vznášedlo se po zemi pohybovalo mnohem pomaleji než na vodě. Kormidelník měl plné ruce práce, protože tráva skrývala hromádky balvanů a mělké škarpy. Hustý déšť navíc snižoval viditelnost.

Pat poslal Octana napřed, aby ho ušetřil nejhoršího přívalu. Na savaně, v nárazníkovém pásmu mezi přirozeným a

nadpřirozeným, ještě svítilo slunce. Reza vyslal Fentona a Ryalla na průzkum. Oblohu pročísl blesk.

„Na řece to bylo lepší," poznamenal smutně Jalal.

„Ale no tak, pane Jalale, tohle je na Lalonde jenom přepršk a," napomenul ho Shaun Wallace. „Jenom mrholení. Než jsme se vrátili z nicoty, vypadalo to tady daleko hůř."

Jalal nechal narážku na moc posedlých bez odpovědi. Pomyslel si, že jim Shaun Wallace hraje na nervy. Zasévá pochyby a malomyslnost.

„Zastavte," nadatoval Reza Theovi a Salu Yongovi za kniplem druhého vznášedla. „Vyfoukněte polštáře."

Vznášedla se sklouzla a dosedla na trávu. Déšť už snížil viditelnost i pro vylepšené oči na pětadvacet metrů. Kelly stěží viděla Ryalla. Pes nerozhodně pobíhal kolem velkého balvanu pískové barvy.

Reza si odepnul pás se zásobníky a odložil i TIP karabinu. Skočil přes bort a rozběhl se za znepokojeným psem. Kelly si musela setřít z tváře vodu. Déšť se jí dostal pod kapuci a teď jí teklo za krk. Uvažovala, jestli si nemá nasadit helmu – udělala by cokoli, aby nepromokla.

Reza se zastavil pět metrů od žlutohnědé skalky, z šedivých prstů mu kapala voda. Zavolal něco, čemu Kelly v dešti nerozuměla ani přes studiové filtry. Vytřeštila oči, dala se do ní zima. Balvan se totiž zvedl na čtyřech silných nohách. Kelly zalapala po dechu. Všeobecná didaktická paměť tvora okamžitě identifikovala: Tyrathca z kasty vojáků.

„Fíha," sykl Jalal. „Žijou v klanech, nebude tu sám." Rozhlédl se, ale hustý déšť zachytával všechny části spektra.

Tyrathcovský voják byl velký asi jako kůň, měl jen kratší nohy. I hlavou trochu připomínal koně, nosil ji však vztyčenou. Nebyly na něm vidět uši ani nozdry, pysky vypadaly trochu jako lastura. Okrová kůže, již Kelly považovala za nehybný exoskelet, byla ve skutečnosti porostlá šupinami a podél páteře dokonce kaštanovou srstí. Od konce krku vyrůstaly dvě

devítiprsté ruce. Z ramen trčel i pár tykadel, teď ovšem sklopený k tělu.

I když Tyrathca působil jako zvíře, v ruce nesl velice vyspělou pušku. Kolem krku měl chomout ověšený granáty a zásobníky.

Zvedl procesorový blok a z něj vyjel úzký AV-projektor. „Otočte svá vozidla," zaduněl deštěm syntetizovaný hlas. „Lidé už sem nemají přístup."

„Potřebujeme se někde schovat na noc," opáčil Reza. „Na sever se vrátit nemůžeme, sami jste viděli červený mrak."

„Lidé sem nesmějí."

„Proč ne? Musíme někde přenocovat. Vysvětlete mi to."

„Lidé jsou teď…" přístroj pípl. „Překlad není ve slovníku. Nejbližší ekvivalent: živelní. Coastuc-RT utrpěl škodu, byl odcizen kupecký raketoplán. Lidé zabili ploditele i jiné kasty. Nesmíte pokračovat."

„Vím o nepokojích v lidských vesnicích. Poslala mě sem Rozvojová společnost Lalonde, abych se pokusil obnovit pořádek."

„Tak začněte. Vraťte se ke svým a obnovte pořádek."

„Pokusili jsme se, ale situace přesahuje naše možnosti. Došlo k rozsáhlé invazi, o níž více nevíme." Nedokázal říci posedlost. Procesor umlkl a Reza si domyslel, že voják mluví s ploditelem. Kasta vojáků nebyla nadána inteligencí. „Promluvíme si o tom, jak vás ochránit před dalšími útoky. Moje četa má dobré vybavení, můžeme spojit síly."

„Přijatelné. Můžete se sám vydat do Coastucu-RT. Pokud věříte, že můžete posílit naši obranu, pustíme za vámi i vaši četu."

„Rezo," nadatovala Kelly, „popros ho, ať mě taky pozve."

„Potřebuji s sebou vzít dva pomocníky, abychom do soumraku stihli zhodnotit taktickou situaci," řekl nahlas a pak nadatoval: „Už ti nic nedlužím."

„Rozhodně," odvětila.

„Nejvýš dva," souhlasil syntetický hlas. „Nikdo nesmí mít zbraně. Ochranu zajistí naši vojáci."

„Jak si přejete." Otočil se a vykročil přes bahnité louže k prvnímu vznášedlu. AV-projektor procesorového bloku začal pískat a houkat po tyrathcovsku. Z deště se ozvaly kvílivé odpovědi a všichni žoldáci nastavili čidla na nejvyšší citlivost. Ostatní vojáky ale nezahlédli.

„Ariadne, půjdeš se mnou a s Kelly," řekl Reza. „Potřebuju, aby někdo důkladně prohlédl celou oblast. Ostatní počkají tady. Zkusíme se vrátit ještě za světla. Nechám vám tu na hlídce Fentona s Ryallem."

Dva napohled neúnavní vojáci běželi celou cestu k vesnici vedle vznášedla, tykadla jim vlála kolem hlavy (podle didaktické paměti sloužila hlavně k udržení rovnováhy za běhu jako ocas). Kelly si nebyla jistá, koho mají chránit. Pušky se k nim nehodily; v rukou tvorů, kteří se vyvinuli za kmenových válek, by spíš čekala luky a šípy.

Když si projela všechny informace v didaktické paměti, zjistila, že ploditelé (jediní plně inteligentní Tyrathcové) vylučují zvláštními žlázami něco jako chemické kontrolní programy. Ploditel vymyslí soubor příkazů (které byliny jsou jedlé, jak zacházet s určitým nástrojem) a promění ho žlázou v řetězec molekul. Jakmile se povely nahrají do mozku příslušníka podřízené kasty (bylo jich šest), stačí je aktivovat jednoduchým příkazem. Chemické programy slouží i ke vzdělávání mladých ploditelů, podobně jako Adamité užívají didaktické nahrávky a Edenité spřízněnostní přednášky.

Když vznášedlo přejelo hřeben nad Coastucem-RT, déšť už slábl. Kelly uviděla široké údolí s intenzivně obdělávanými terasami. Tyrathcové vymýtili skoro dvacet čtverečních kilometrů, postavili strouhy, zavlažovací kanály a vysázeli rygarové keře. Sám Coastuc-RT hnízdil na dně údolí, kolem ústředního parku stálo v kruzích několik set totožných hnědých věží.

Reza zakormidloval na vyšlapanou cestu a zavedl vznášedlo dolů. Na terasách ještě pracovali Tyrathcové z kasty zemědělců, zastřihovali keře, pleli a čistili kanály. Farmáři byli o něco menší než vojáci, ale měli silnější paže, svalnaté a vytrvalé jako nohy volků nebo tažných koní. Mezi keři se pohybovalo pár lovců, velkých asi jako Rezovi psi, ale na pohled rychlejších a nebezpečnějších než krokolev. Kdykoli jim přišli do cesty, vojáci na ně zapískali a lovci se poslušně odklidili.

První stopy útoku našli až na dně údolí. Několik věží ve vnějším kruhu bylo poškozeno, z pěti zbyly jen trosky. Na zdech se černaly vypálené kruhy.

V polích po obou stranách cesty zely čerstvé krátery. EE projektily, hádal Reza. Vojáci se jen tak nedali. Sama cesta byla záplatovaná. Kolem vesnice stál navršený val. Farmáři ho ještě zvyšovali za pomoci lopat, které by neuzvedl snad ani Sewell.

„Opusťte vozidlo," rozkázal syntetizovaný hlas procesoru, když se k hradbě dostali na dvacet metrů.

Reza vypnul motory a zakódoval baterie. Vojáci počkali, až všichni vylezou, a pak je eskortovali do vesnice.

Zblízka působily věžové domy čistě užitkovým dojmem, každý měl tři patra s přesně rozmístěnými okny. Budovala je kasta stavěčů, největších podřízených Tyrathků, kteří žvýkali hlínu a slepovali ji pevným epoxidem z ústních žláz. Zdi byly díky tomu hladké, jako by vypadly vcelku z betonářské formy. Na většině střech ovšem visely solární panely a v troskách se kroutily kovové vodovodní trubky. Všechna okna byla zasklená.

Každou věž obklopovaly zahrady, po plaňkách a mřížích se pnuly žluté tyrathcovské rostliny. Dlážděné ulice lemovaly aleje ovocných stromů, velké listy poskytovaly dostatek stínu.

Mezi domy stály dílny a válcová sila s půlkruhovými dveřmi. Venku parkovaly potahy, a dokonce lehké elektrické náklaďáky.

„Nevím, kdo má větší strach, jestli my nebo oni," nahrávala Kelly komentář. „Vojáci jsou na první pohled velice schopní, nemluvě o kastě lovců. Přesto jim posedlí způsobili rozsáhlé škody. Kvůli spěšnému opevňování nebyl ani čas pohřbít mrtvoly z nižších kast. Tyrathcové považují lidskou hrozbu za tak závažnou, že porušují i odvěké rituály.

Tady ve vesnici ale nevládne ruch jako na opevnění. Ulice jsou prázdné. Zatím se neobjevil jediný ploditel. Vojáci nás s jistotou vedou doprostřed vesnice. Jak se blížíme k parku, slyším čím dál víc Tyrathků. Poslouchejte se mnou, z parku se ozývá rytmické pískání. Takové hlasitosti dosáhnou jen stovky spojených hlasů."

Vojáci s nimi odbočili jednou radiální ulicí přímo do parku. Uprostřed se tyčila veliká nesmyslná matně stříbrná stavba. Na první pohled vypadala jako stometrový kotouč pověšený padesát metrů nad zemí, podepřený jediným sloupem, který se sotva dotýkal země. Ze střechy disku trčel k nebi stejný kónický sloup. Stavba byla dokonale symetrická, v paprscích zapadajícího slunce se rudě leskla. Po obvodu měla ještě šest tenkých podpěr, aby se nepřevrhla.

Trojice lidí na to zjevení nevěřícně zírala. Po šikmých podpěrách a po povrchu kotouče chodili mohutní Tyrathcové z kasty stavěčů. Horní bodec ještě nebyl dokončený, po lešení lezli stavěči a plnili bednění epoxidovou směsí. Schnoucí organický beton další skupina pokrývala jakýmsi lesklým mastným slizem, který se po zatvrdnutí leskl jako stříbro.

Kelly celou stavbu natočila jediným záběrem a pak zaostřila na park. Stavěči ho kvůli hlíně úplně zničili. Kolem disku se shromáždilo několik tisíc ploditelů. Seděli v blátě na zadku, tykadla vztyčená, a sborově pískali. Znělo to ostře, až úpěnlivě. Bezdůvodně napadení tvorové vzývali univerzální rozum.

Kelly neměla v didaktické paměti nic o tyrathcovském náboženství. Složitější vyhledávací program jí sdělil, že

Tyrathcové náboženství neznají, ale smysl kotouče vysvětlit nedokázal.

„Kdybych nevěděl, že je to nesmysl, řekl bych, že se modlí," nadatoval Reza.

„Mohla by to být místní verze obecní rady," navrhla Ariadne. „Dohadujou se, co s námi, divokými lidmi."

„O ničem se nedohadují," namítla Kelly. „Je to spíš zpěv."

„Tyrathcové nezpívají," opáčil Reza.

„Na co je ten disk? V podpůrném sloupu nejsou dveře, ne z téhle strany, ale musí to být duté. Plná stavba by se hned propadla, vypadá to spíš jako kulisa. Nenašla jsem jedinou zmínku, že by někdy něco takového stavěli. A proč se do toho dali zrovna teď, když musejí opevnit město? Takováhle věc stála určitě spoustu práce."

Položil jí ruku na rameno. „Vypadá to, že se všechno brzy dozvíš."

Vojáci zastavili na úrovni posledních domů. Všechny byly zapečetěné, okna zavřená, dveře zazděné. Zahrady zarostly kvetoucím plevelem.

Z parku k nim mířil osamělý ploditel. Kelly nepoznala pohlaví ani porovnáním s obrázky v paměťové buňce – samice měly být trochu větší. Ploditel převyšoval vojáky asi o půl metru, měl světlejší šupiny a zastřižené chlupy na zádech. Vedle silných černých tykadel ho od nižších kast odlišovaly hlavně drobné žlázy na chemické programování, pověšené na krku. Dlouhé tenké prsty také naznačovaly, že jde o zručný druh.

Na cestě za ním se skoro neznatelně zaleskl lehký poprašek. Z Tyrathky se sypal jemný bronzový prášek jako z šatního mola.

Ploditel se zastavil u vojáka s procesorovým blokem. Otevřel vnější ústa a zapískal dlouhou melodii.

Příčná flétna, napadlo Kelly.

„Jsem Waboto-YAU," překládal syntetizovaný hlas. „Budu s vámi jednat jménem Coastucu-RT."

„Já jsem Reza Malin, velitel průzkumné čety najaté Rozvojovou společností Lalonde.“

„Můžete nám pomoci s obranou?“

„Napřed mi budete muset vyprávět, co se stalo, abychom věděli, proti čemu stojíme.“

„Včera přiletěla kosmická loď Svatá Klára. Přistál tu raketoplán s Tyrathky a novými stroji. Moc jsme je potřebovali. Na sklizeň rygaru. Zaútočili šílení *živelní* lidé a ukradli raketoplán. Bez důvodu. Beze smyslu. Zabili dvacet tři ploditelů. Sto devadesát z nižších kast. Velká škoda. Sami vidíte.“

Rezu napadlo, jak by reagoval, kdyby stejně přepadli lidskou vesnici xenoci. Bavil by se pak se skupinou stejných xenoků? Ani náhodou. Lidé by nebyli tak lidští.

Zahanbeně sklopil zrak. „Kolik lidí se útoku zúčastnilo?“ zeptal se.

„Přesná čísla neznáme.“

„A zhruba?“

„Nejvýš čtyřicet.“

„Čtyřicet lidí nadělalo takovou paseku?“ bručela Ariadne.

Reza ji umlčel. „Používali bílý oheň?“

„Bílý oheň. Ano. Ale ne opravdový. *Živelný* oheň. Tyrathcové o lidské *živelné* schopnosti nikdy neslyšeli. Útočníci mnohokrát změnili podobu. *Živelné* změny barvy a tvaru vojáky mátly. Několik šílených lidí ukradlo podobu našich lovců. Napáchali velké škody.“

„Jménem RSL se vám upřímně omlouvám.“

„K čemu omluvy? Proč nám nikdo neřekl o *živelné* schopnosti? O incidentu zpravíme vyslaneckou rodinu při Konfederačním sněmu. Zahanbíme lidi. Kdyby tohle Tyrathcové věděli, nikdy by se ke Konfederaci nepřipojili.“

„Je mi to líto. Ale ti lidé jsou obsazení nepřátelskou silou. Obyčejní lidé takové schopnosti nemají. Jsou nám stejně cizí jako vám.“

„Rozvojová společnost Lalonde musí z planety odstranit všechny *živelné* lidi. Tyrathcové s nimi nebudou na jednom světě.“

„Rádi bychom. Ale teď máme co dělat, abychom se sami udrželi naživu. Potřebujeme se někde schovat, než nás vyzvedne loď, abychom mohli informovat Konfederaci.“

„Dnes na orbitě bojovaly lodě. Na nebi dvojí slunce. Žádná loď nezůstala.“

„Jedna se pro nás vrátí.“

„Kdy?“

„Za pár dní.“

„Dokáže zničit *živelný* mrak? Tyrathcové se bojí mraku nad řekami. Nepřemůžeme ho.“

„Ne,“ zalitoval Reza. „Ta loď nedovede zničit mrak.“ Zvláště pokud Shaun Wallace mluví pravdu. Reza na to raději nemyslel. Ani nechtěl domýšlet, co z toho vyplývá. Jak je vlastně můžeme porazit?

Tyrathca hlasitě houkl, skoro zavyl. „Mrak pro nás přijde, mrak nás pohltí, ploditele, děti, vazaly. Všechny.“

„Můžete utéct,“ řekla Kelly. „Jste rychlejší než on.“

„Mrak se časem dostane všude.“

„Co tady děláte?“ zeptala se a ukázala do parku. „K čemu je ta stavba?“

„Nejsme silní. Nemáme mezi sebou *živelné*. Jedno nás před nimi uchrání. Voláme Spícího boha. Ujišťujeme ho o své víře. Voláme a voláme, ale Spící bůh neprocitá.“

„Nevěděla jsem, že máte Boha.“

„Rodina Siretha-AFL chrání vzpomínku od časů cesty lodi Tanjuntic-RI. Po útoku *živelných* lidí se o ni s námi Sireth-AFL podělil. Teď jsme se sešli k modlitbám. Spící bůh je naší nadějí na záchranu před *živelnými* lidmi. Stavíme jeho modlu, abychom osvědčili víru.“

„To je ona?“ zeptala se. „Takhle vypadá Spící bůh?“

„Ano. Tak vypadá vzpomínka na jeho tvar. Tohle je náš Spící bůh.“

„Chcete říci, že Tyrathcové na palubě Tanjuntic-RI skutečně viděli Boha?“

„Ne. Spícího boha minula jiná loď. Ne Tanjuntic-RI.“

„Spící bůh byl tedy ve vesmíru?“

„Proč to chcete vědět?“

„Chci vědět, jestli nás Spící bůh ochrání před *živelnými*,“ odvětila bez váhání. „Nebo pomůže jen Tyrathkům?“ Proboha, to je nádhera, mrtví se vracejí na svět a z Tyrathků vypadne tajemství starší než doba ledová. Jak dlouho už jejich generační lodě létají po vesmíru? Řádově tisíce let.

„Pomůže nám, protože se modlíme,“ odvětil Waboto-YAU.

„Říkají vaše legendy doslova, že se vás vrátí spasit?“

„Žádné legendy!“ houkl rozzlobeně ploditel. „Pravda. Lidé mají legendy. Lidé lžou. Lidé jsou *živelní*. Spící bůh je silnější než váš rod. Silnější než všichni živí tvorové.“

„Proč je ‚Spící‘?“

„Tyrathcové říkají, co je. Lidé lžou.“

„Takže spal, když na něj narazila vaše loď?“

„Ano.“

„Jak tedy víte, že má dost sil k porážce *živelných?*“

„Kelly!“ okřikl ji Reza.

Waboto-YAU znovu houkl. Vojáci si přešlápli a upřeli zrak na dotěrnou novinářku.

„Spící bůh silný. Lidé to poznají. Lidé nesmějí být *živelní*. Spící bůh se vzbudí. Spící bůh pomstí utrpení Tyrathků.“

„Kelly, už mlč. To je rozkaz,“ nadatoval Reza, když si všiml, že reportérka formuluje další otázky. „Děkuji, že jste nám řekl o Spícím bohu.“

Kelly mlčky soptila.

„Spící bůh sní o vesmíru,“ pokračoval ploditel klidněji. „Ví všechno, co se děje. Vyslyší naše volání. Odpoví nám. Přijde na pomoc.“

„*Živelní* lidé vás třeba znovu napadnou,“ varoval ho Reza. „Dřív, než dorazí Spící bůh.“

„To víme. Modlíme se ze všech sil.“ Waboto-YAU žalostně zacvrlikal a otočil hlavu k disku. „Už znáte osud Coastucu-RT. Můžete kastě vojáků pomoci s obranou?“

„Ne.“ Reza slyšel, jak Kelly zatajila dech. „Nemáme tak mocné zbraně. Nemůžeme vám pomoci s obranou.“

„Tedy jděte.“

Zhruba osmitisícikilometrová kruhová oblast vnějšího prstence Murory jiskřila výboji elektrické, elektromagnetické a magnetické energie. Prach, tak dlouho usazený v křehké rovnováze, vířil kolem balvanů a ledovců, z nichž prstenec většinou sestával. Drobounké bouře zrcadlily neklidnou oblačnou atmosféru o sto sedmdesát tisíc kilometrů níže. Epicentrum, v němž se skrývala Lady Mac, zářilo ledovou modří, jak mezi ionizovanými částečkami přeskakovaly jiskry.

Celková energie dodaná motory kosmické lodi a výbuchy bojových vos se rozptylovala jen pomalu. Bude trvat celé měsíce, možná roky, než se prach zase usadí na staré dráhy. Tepelně a elektromagneticky byl kruh pro čidla zcela neprostupný.

Znamenalo to, že Maranta a Gramine nevěděly nic o tom, co se děje pod povrchem. Pověsily se deset kilometrů nad hranici prstence, kde balvany přecházely v oblázky, ty v prach a ten v nicotu. Všechny senzory měly vystrčené a zaostřené na neklidné vrstvy pod sebou. Na prvních pár kilometrech byl obraz klidný a vcelku ostrý, pak se začal rychle kazit a z hloubky sedmi kilometrů už zabrané lodě neviděly nic než šum.

Jejich posedlí kapitáni se tedy pustili do pátrání přímo v epicentru, kde jim zmizela Lady Macbeth. Maranta obsadila orbitu pět kilometrů nad prstencem, Gramine naopak vyletěla na patnáct. Lodě se začaly pomalu vzdalovat, Maranta na nižší dráze letěla rychleji než rozbouřený kruh a Gramine na vyšší pomaleji.

Po kořisti ale nenalezly ani stopy. Ba ani důkaz, že Lady Mac srážku s prstencem přečkala. Posedlí nenašli jedinou trosku, ale i kdyby se Lady Mac rozpadla, stejně by těžko něco zjistili. Pokud explodovala ještě se zapnutými motory, plazma většinu trosek rozložilo. A zbylé se rozptýlily do všech stran. Prstenec byl silný osmdesát kilometrů, schovala by se v něm celá letka.

Posedlým navíc vadilo, jak jejich energisticky nabitá těla ovlivňují chod palubních systémů. Čidla, nastavená na nejvyšší citlivost, trpěla častými výpadky a počítač tak dostával nekompletní data.

Posádky však vytrvaly. Trosky by sice nenašly, celá funkční loď ale vyzařuje teplo, elektromagnetické impulzy a silné magnetické pole. Pokud se tam schovává, časem ji najdou.

Vazalové z kasty vojáků doprovodili vznášedlo až na hřeben nad Coastukem-RT. Z východu se s vytrvalým větrem hnaly další dešťové mraky. Reza usoudil, že do deště stihnou nanejvýš dojet k druhému vznášedlu. Země před nimi byla stejně šedivá jako nebe. Na severu hrozivě visela rudá mlha, vražedná láva světlá jako bodlákové chmýří. „Ale proč?“ ozvala se Kelly, sotva za sebou nechali vojáky „Viděl jsi, jak jsou vyzbrojení, byli bychom u nich v bezpečí.“

„Předně je Coastuc-RT příliš blízko údolí Juliffe. Jak řekl tvůj kamarád Shaun Wallace, mrak roste. Dostane se do vesnice daleko dřív než Jozue. Za druhé je to jejich údolí taktická sebevražda. Útočník bude vždycky nad vesnicí a může ji bez problémů ostřelovat. Na obranu kopců nemají dost vojáků a lovců. To utopené město se nemůže bránit žádnému útoku. A Tyrathcové jen staví bystu nějakému vesmírnému božstvu a hromadně se modlí. Nepotřebujeme další průsery. Sami se ubráníme lépe, máme vznášedla a slušné zbraně.

Takže zítra ráno se zařídíme přesně podle Calvertovy rady: budeme zdrhat co nejdál, to znamená do hor.“

Prudký déšť se silným reflektorům vznášedla zvysoka vysmíval a utínal jejich dosah na slabých pěti metrech. Zakryl průzkumníkům měsíce, červenou mlhu, skoro i zmáčenou unavenou trávu pod trupem. Kormidelníci navigovali čistě podle přístrojů. Cesta zpátky k prvnímu věžovému domu dole u řeky jim trvala čtyřicet minut.

Sewell si do lokte zapojil půlmetrovou štěpnou čepel a postavil se proti zazděným dveřím. Na nástroji syčely dešťové kapky. Položil hrot zlehka na ošlehaný beton a zatlačil. Čepel zajela, z vrtu stříkal zrzavý prach, déšť ho smýval do trávy. Sewell si oddechl, že to jde tak snadno, a stáhl řez dolů.

Kelly šla dovnitř jako čtvrtá. Ve tmě domu se postavila, setřásla z rukávů vodu a sundala si kapuci. „Propána, pod pláštěnkou mám stejně mokro jako na ní. Takový déšť jsem nezažila.“

„Je to drsná noc,“ řekl za ní Shaun Wallace.

Reza dovnitř vykrojeným otvorem vtáhl dva velké batohy, přes rameno mu visely tepelně indukční karabiny. „Pate, Sale, zajistěte prostor.“ Fenton s Ryallem pospíšili za svým pánem a hned se oklepali.

„No výborně,“ poznamenala Kelly, zase celá mokrá. Přístroje u pasu se leskly vodou. Bezúspěšně je otřela o triko. „Můžu jít s vámi, prosím?“

„Jasně,“ odtušil Pat.

Otevřela batoh a po chvíli šátrání vytáhla svíticí tyčku. Stíny utekly do koutů. Collins byl proti infračervenému záznamu, pokud bylo zbytí.

Stáli v chodbě dlouhé přes celý dům. Na obě strany z ní vedly otevřené dveře. Rampa na druhém konci plynule přecházela v šnekovou spirálu. Podle didaktické paměti Tyrathcové nepoužívali schody.

Pat a Sal Yong se vypravili chodbou k rampě, Kelly šla za nimi. Všimla si, že se za ní stále drží Shaun Wallace. Na sobě

měl zase otrhanou kombinézu z RSL. Úplně suchou. Kelly čvachtalo v kalhotách.

„Nebude vám vadit, když půjdu s váma, slečno Kelly? Nikdy jsem v takovém domě nebyl."

„Ne."

„Pan Malin všechno dělá podle předpisů. Je to tady už celé roky zavřené. Co máme vlastně najít?"

„To se dozvíme, až to najdeme, ne?" odvětila jizlivě Kelly.

„Inu, slečinko, vy mi dáváte co proto."

Dům byl úžasný: podivný nábytek se tu mísil s překvapivě lidskými nástroji. Našli jen minimum techniky, stavěči měli zřejmě rozkaz v maximální míře využívat místní dřevo. Byli skvělí tesaři.

Do stěn bubnoval déšť, cítili se ztracení a opuštění. Podřízené kasty měly vlastní pokoje; Kelly si nebyla jistá, jestli je může označit za stáje. V některých z nich, zřejmě vojenských, byl nábytek. V domě skoro neležel prach. Jako by se sem měl někdo vrátit. Za daných okolností to byla znepokojivá představa. Nervová nanonika přesně zaznamenala všechny její pocity.

První mrtvoly našli v patře. Tři patřily kastě domovníků (velké jako zemědělci), pět lovcům a čtyři vojákům. Sucho těla mumifikovalo. Chtěla si na jedno sáhnout, ale bála se, že se rozpadne v prach.

„Podívejte, jen tu tak sedí," poznamenal tiše Shaun Wallace. „Nemají u sebe jídlo. Museli jen čekat na smrt."

„Bez ploditelů nejsou nic," vysvětlil Pat.

„I tak je to hrozné. Jako faraoni, co je pohřbívali se vší čeledí."

„Byly na onom světě duše Tyrathků?" zeptala se Kelly. Shaun Wallace se zarazil u paty rampy do druhého patra a zamračil se. „No vidíte. Řekl bych, že ne. Nikdy jsem žádnou nepotkal."

„Zřejmě mají jiný posmrtný svět," řekla Kelly.

„Pokud vůbec. Připadají mi jako pěkní pohani. Třeba jim Bůh žádnou duši nedal.“

„Ale Tyrathcové mají boha. Svého vlastního.“

„Opravdu?“

„No, těžko mohou vyznávat Ježíše nebo Alláha. Žádné lidské mesiáše.“

„Vy jste ale chytré děvče, slečno Kelly. Smekám před vámi. To by mě nenapadlo ani za milion let.“

„Je to otázka prostředí a výchovy. Jsem zvyklá takhle přemýšlet. Ve vašem století bych byla ztracená.“

„Ale to vůbec ne. Ani zdaleka.“

V druhém patře našli další mrtvé vazaly. Plodný pár odpočíval ve třetím.

„Znají lásku, tahle zvířata?“ zeptal se při pohledu na ploditele Shaun Wallace. „Skoro mi to tak připadá. Společná smrt je romantická. Jako Romeo a Julie.“

Kelly se zamyslela. „Nepřipadáte mi jako shakespearovský typ.“

„Neodepisujte mě tak rychle, s tím svým drahým vzděláním. Mám v sobě skrytou hloubku, slečno Kelly.“

„Potkal jste na onom světě někoho slavnýho?“ zeptal se Pat.

„Potkal!“ Dramaticky zalomil rukama. „Mluvíte o prázdnotě, jako by to byl společenský dýchánek. Pánové a dámy tráví večer nad partičkou bridže a popíjejí víno. Tak to není, pane Halahane, ani zdaleka.“

„A potkal jste někoho slavnýho?“ nedal se zvěd. „Strávil jste tam stovky let. Musel tam spadnout někdo důležitej.“

„Jeden se mi vybavuje. Urozený pán jménem Custer.“

Pat rychle projel nanonickou encyklopedii. „Americký generál? V devatenáctém století prohrál bitvu se Siouxy.“

„To je on. Nepovídejte mi, že ho znáte ještě v téhle době.“

„Učí se o něm v dějepise. Jak mu bylo, když takhle prohrál s divochy?“

Shaun Wallace zvážněl. „Bylo mu to úplně jedno, pane Halahane. Byl jako všichni ostatní, plakal, ale slzy už neměl. Stavíte smrt na roveň rozumu, pane Halahane. To je ale hloupost, nezlobte se. Už jste tu slyšeli o Hitlerovi? Aby ne, když znáte chudáka George Armstronga Custera."

„Známe Hitlera. Ale ten se proslavil až po vaší smrti, pokud vím."

„Přesně tak. Myslíte ale, že se po smrti změnil, pane Halahane? Myslíte, že ztratil víru ve vlastní pravdu a velikost? Myslíte, že se po smrti ohlédnete za životem a uvidíte, jaké jste vyváděl hlouposti? Ne ne, tak to není, pane Halahane. Máte plnou hlavu řevu, nadávek a touhy po ošklivých vzpomínkách svého bližního. Smrt nepřináší moudrost, pane Halahane. Nepřináší pokoru před Stvořitelem. Tím hůř."

„Hitler," opakovala okouzlena Kelly, „Stalin, Čingischán, Jack Rozparovač, Helmen Nyke. Diktátoři a řezníci. Jsou tam všichni? Čekají na onom světě?"

Shaun Wallace zvedl oči ke klenutému stropu. Na chvíli se mu v obličeji odrazil jeho skutečný věk. „Jsou tam všichni, slečno Kelly, všechny bestie, které kdy země zrodila. Všichni se chtějí dostat zpátky a čekají jen na správnou chvíli. My posedlí se možná chceme schovat před nebem a před smrtí, ale stejně na téhle planetě nestvoříme ráj. Nemůžeme, jsme jenom lidi, chápete?"

Ještě nesvítalo. Do šírání zbývalo půl hodiny. Vítr ale rozfoukal mrak a pak utichl. Severní obloha rudě plála a barvila savanu škraloupem zaschlé krve.

Octan sledoval černou tečku, jež se proti proudu pohybovala k opuštěnému věžovému domu. Spustil se po křídle do spirály, vlhký studený vzduch ho tížil na letkách. Orlíma očima sledoval osamělého nočního poutníka Pat Halahan.

Kelly se probudila s čísi rukou na rameni a zvukem kroků v uších. Žoldácká četa v prvním patře vstávala. Nervová nanonika Kelly okamžitě probrala.

Na spirálové rampě právě mizel poslední žoldák.

„Někdo k nám jde," řekl jí Shaun Wallace.

„Vaši lidé?"

„Ne. To bych poznal. Ne že by se mě na to pan Malin zeptal." Mluvil zvesela.

„Proboha, člověk by si skoro řekl, že vám nevěří." Shrnula tenký spacák a Shaun Wallace jí galantně pomohl na nohy. Společně sešli do přízemní chodby.

Sedmero žoldáků už stálo za dveřmi, na umělé kůži se jim leskla matná záře rudého mraku. Fenton a Ryall díky vzrušení svého pána tiše vrčeli.

Když dorazila Kelly, Reza a Sewell už opatrně lezli ven.

„Co se děje?" zeptala se.

„Jede sem kůň," odvětil Pat. „Dva jezdci."

Kelly dveřmi zahlédla, jak Sewell s Rezou zapínají chameleonské obvody a splývají s krajinou. Chvíli je dokázala sledovat díky nanonickému obkladu na noze velikého bojovníka, ale i ten se jí v příšeří brzy ztratil.

Mířil k nim tažný kůň, jaké kolonisti zapřahali do pluhu. Sice mladý, ale na pokraji sil. Hlavu vláčel skoro po zemi, u huby měl pěnu. Reza k němu nenápadně došel, Sewell ho kryl. Optická čidla mu na hřbetě zvířete ukázala dvě postavy, obě měly orvaná ponča z celtoviny. Muž měl nejlepší léta za sebou, pod prošedivělým strništěm skrýval záhyby volné kůže. Vypadalo to, že poslední dobou hodně zhubl. Přesto bylo na první pohled patrné, že je plný života. Chlapec za ním už nějakou dobu plakal, tiskl se k muži a třásl se chladem. Byl úplně promočený.

Reza je ohodnotil jako naprosto neškodné. Počkal, až k němu kůň dojede na dvacet metrů, a vypnul chameleonský obvod. Kůň udělal ještě pár kroků, než si muž velitele všiml. Přitáhl letargickému zvířeti uzdu a s údivem si Rezu prohlédl.

„Co to má… Nejste posedlý, nemáte v sobě jejich prázdnotu.“ Luskl prsty. „No jistě! Jste přestavěný na boj. Přistál jste tou včerejší lodí.“ Usmál se, zavýskl, přehodil nohu přes lopatky koně a seskočil. „Russi, pojď dolů. Už jsou tady, přiletěli mariňáci. Slíbil jsem vám to, nebo ne? Říkal jsem vám, že se nemáte vzdávat víry.“ Chlapec mu z koně bezvládně spadl do náruče.

Reza pospíšil na pomoc. Muž se také stěží držel na nohou a jednu ruku měl celou zafačovanou.

„Bůh ti žehnej, synu.“ Horst překvapeného žoldáka objal, v očích slzy vděku. „Bůh ti žehnej. Těch pár týdnů byla nejhorší zkouška, jakou kdy Bůh na svého služebníka seslal. Ale teď jste do ďáblovy divočiny konečně dorazili. Jsme zachráněni.“

11

Boston ovládli posedlí, i když to zbytky norfolkských vojenských struktur samozřejmě nepřiznaly.

Edmund Rigby se podíval z okna hotelu na strmé břidlicové střechy města. Na periferii, kde se domobrana ještě snažila prorazit, hořely požáry. Včera v noci zasáhl Devonshirské tržiště maser konfederační lodě. Žulová dlažba se za necelou vteřinu proměnila v kaluž lávy. Ještě teď by se na chladnoucím kameni dalo opékat maso. Na tržišti v okamžiku zásahu nikdo nebyl, šlo o varovný výstřel. O ukázku vojenské síly: hej, vy mravenci tam dole, my andělé z orbity vládneme vaším životem a smrtí. Posedlí se jako jeden muž smáli kosmickým lodím, bezmocným proti malým rozptýleným cílům. Konfederálové sice dokázali ničit, ale prst na spoušti zadržovalo věčné dilema většího dobra. Srdce všech vlád vždy zasáhli rukojmí. Kosmické lodě chtěly z nebe chrlit očistný oheň, důstojníci toužili zbavit idylickou pastorální planetu moru anarchistů a revolucionářů, ale ve městě ještě zbývali slušní lidé, ženy a děti a laskaví prarodiče. Dokud byla místní vláda i Konfederace přesvědčena, že jde o místní povstání, politickou revoltu, nemohla nic dělat. Bezmoc vykastrovala i mocné orbitální anděly.

I kdyby pojali podezření a uvěřili šeptaným fámám o zvěrstvech a masakrech, stejně by nemohli nic dělat. Boston už nebyl jediným centrem vzpoury, jen prvním. Edmund Rigby zasel zárodky rebelie na všech ostrovech, skupinky posedlých, které se už staraly o zbytek populace. Jako kapitán australské námořní pěchoty zemřel roku 1971 ve Vietnamu po výbuchu

pěchotní miny, předtím se ale naučil taktice, dokonce chodil do Královské důstojnické školy v Dartmouthu. A vesmírná říše zvaná Konfederace se přes všechen technický pokrok nijak nelišila od Země, po níž kdysi kráčel. Partyzánská taktika Vietkongu se teď dala použít beze změn a Edmund Rigby ji dokonale znal. Po odletu veliké flotily obchodníků se soustředil hlavně na ovládnutí planety.

Od příletu se činil. Dřel v hrůze a v krvi, jimiž je poskvrněno každé lidské srdce. Živé, mrtvé… i na půl cesty.

Stiskl víčka, jako by chtěl zahnat vzpomínku na posledních pár týdnů a co se s ním stalo. Úlevy se ale nedočkal. V hlavě se mu zhmotnil hotel, stěny a podlahy upředené ze stínů. Místnostmi proplouvali lidé, my i oni, chodbami se rozléhal smích a výkřiky. A za stíny, jako vždy, jako za vším, prázdno. Duše se domáhají existence, vnucují se mu za milenky, za otroky, za učedníky. Udělají cokoli, aby je dostal zpátky.

Edmund Rigby se otřásl odporem. Bože, prosím Tě, až ukryjeme Norfolk před tímto vesmírem, ať zmizí i z dosahu prázdnoty. Ať si konečně užiju trochu klidu.

Chodbou k jeho pokoji táhli tři posedlí poručíci zajatce. Narovnal se, vypjal hruď, dodal tělu zdání mravní i fyzické velikosti, šaty proměnil v napoleonskou uniformu a otočil se ke dveřím.

Vtrhli dovnitř, rozesmátí a uřvaní, mladí Turci z periferie, přesvědčení, že hlukem nahradí autoritu. Stejně se na ně povzbudivě usmál.

Turci mrštili Grantem Kavanaghem o zem. Měl roztrhanou uniformu, pořezané ruce a otlučený obličej. Přesto se nenechal zastrašit. Edmund Rigby si ho za to musel považovat. Tohohle jen tak nezlomí, tu jeho nezdolnou víru v Boha a v sebe. Zamrzelo ho to. Proč to ti lidé rovnou nevzdají?

„Dáreček pro tebe, Edmunde," prohlásil Iqabl Geertz. Předělal se na nemrtvého strašáka, měl šedou kůži, propadlé tváře, rudé oči a černý kaftan. „Velkej pán. Jen tak se nedal. Říkali jsme si, že je asi důležitej."

Don Padwick, napůl člověk a napůl lev, významně zavrčel, postavil se na všechny čtyři a za hrozivého mávání ocasem vykročil ke Grantovi.

„Zajali jsme jeho lidi," oznámil Edmundovi tiše Chen Tambiah. „Byl to asi poslední oddíl domobrany. Způsobili nám velké ztráty. Osm duší se muselo vrátit do nicoty." Elegantní orientálec v černém a oranžovém hedvábí ukázal bradou na zajatce. „Je dobrý velitel."

„Je to pravda?" zeptal se Edmund Rigby.

Iqabl Geertz si žlutým jazykem olízl papírové rty. „Nakonec na tom nesejde. Je náš. Můžeme si s ním dělat, co chceme. A já dobře vím, co chci."

Grant Kavanagh k němu zvedl zbývající oko. „Až tohle skončí, ty namyšlená sračko, a tvoji kamarádi to budou mít za sebou, s potěšením ti vlastníma rukama vytrhám z těla všechny úchylný chromozomy."

„Tomuhle říkám pořádný chlap," zakvičel naoko okouzlen Iqabl Geertz.

„Dost," zarazil ho Edmund Rigby. „Bránil ses statečně," oslovil Granta. „Boj ale skončil."

„Hovno! Jestli si myslíte, že nechám vám fašounům planetu, na které generace mých předků potily krev, tak mě neznáte."

„Ani tě nepoznáme," odtušil Edmund Rigby. „Teď už ne."

„No jo, jste na mě čtyři." Grant Kavanagh vyhekl leknutím, když mu veliký lví muž položil na žebra tlapu s vytaženými drápy.

Edmund Rigby dal Grantovi dlaň na čelo. Ucítil z něj nesmírnou houževnatost a vztek. Edmund znervózněl natolik, že na něm napoleonská uniforma zablikala a ustoupila původní kombinéze. Začal sbírat síly a k centru jeho moci se jako k majáku stáhly duše z nicoty.

„Nebraň se," požádal Granta, ale příliš v to nedoufal.

Kavanagh zavrčel: „Seru na tebe!"

Edmund Rigby uslyšel ohlušující sbor zatracených duší. Zmáhala ho únava, od návratu z nicoty tohle dělal až příliš často. Tolik bolesti a utrpení, tolik zla už způsobil. Zprvu se smál a vychutnával strach obětí. Teď to chtěl mít rychle za sebou.

Zaváhal a původní duše tohoto těla se v kleci probrala.

„Znám pár způsobů," ozvala se spoutaná duše a hned je poslušně předvedla, „jak Granta Kavanagha rychle vyřídit."

A z cely vzlínala touha ničit, odporná až k nevolnosti.

„Je to v každém z nás," šeptala rychle zajatá duše. „Všichni v srdci nosíme hada. Jak jinak bys to všechno dokázal, kdybys ho neosvobodil?"

Edmund nechal touhu zesílit, nechal ji přemoci odpor a hnus. Pak to šlo snadno. S radostí Grantovi ubližoval. Bez potíží mu prováděl zrůdnosti, nad nimiž oněměli i jeho poručíci. Živil tu zvrácenou touhu. Povoloval jí víc a víc.

Bylo to dobré, byla to svoboda. Naprostá a dokonalá svoboda. Ovládla ho touha bez hranic. Strašlivá muka, jež musel Grant vytrpět, Edmunda jen hladila po duši. Povznášela ho.

Iqabl Geertz a Chen Tambiah na něj řvali, ať přestane. Nebyli však pro něj víc než prach na cestě. Duše se v hrůze stáhly zpátky do prázdnoty.

„Jsou slabší než my. Společně je všechny přemůžeme." Byl to jeho vlastní hlas?

Zvěrstva pokračovala. Nedokázal přestat. Druhá duše došla příliš daleko, teď to musí dokončit. Dovést k příšernému finále.

Edmund Rigby se v hrůze vzpamatoval.

„Udělals to sám," připomněla mu druhá duše.

„Ne. Byls to ty."

„Jen jsem ti ukázal cestu. Sám jsi to chtěl. Byla to tvoje touha."

„Nikdy! Tohle jsem nechtěl."

„Ale chtěl. Poprvé ses osvobodil. Had dřímá v každém z nás. Přijmi ho a smiř se sám se sebou. Poznej své já."

„To přece nejsem já. Nejsem!“

„Ale jsi. Podívej se!“

„Ne.“ Edmund Rigby odmítl pohlédnout na své dílo. Utíkal od něj, jako by rychlost byla dokladem neviny. Vypadl ze světa do prázdné kobky uprostřed vědomí. Přivítalo ho ticho, tma, prázdno. Svatyně bez tvaru. Stáhla se kolem něj.

„A tam zůstaneš, navěky jen jako moje část.“

Quinn Dexter otevřel oči. Trojice posedlých v hrůze ucouvla. Pohádkové postavy zmizely, místo nich tu stáli tři vyděšení mladíci. Po hlučné nadřazenosti a sebedůvěře nezbyla ani stopa. Rozervané tělo Granta Kavanagha se kroutilo na krví a močí prosáklém koberci, jak se duše z onoho světa hrdinně snažila opravit nepředstavitelně poškozené tkáně. Kdesi hluboko uslyšel kňučet duši Edmunda Rigbyho.

Quinn obdařil své bezdeché publikum blaženým úsměvem. „Navrátil jsem se,“ pravil tiše a zvedl ruce jako při žehnání. „Z poloviční noci, posílen tmou jako pravý věřící. Zpozoroval jsem slabost svého přemožitele, jeho strach z hada. Teď ho mám v sobě, štká a kňourá, ale osvobodit svou podstatu nedokáže. Bratr Boží mi ukázal cestu; kdo miluje své pravé já, nepozná v noci strachu ni nebezpečenství. Málokdo ale Jeho příkazy ostříhá. Uposlechnete hlasu Božího bratra?“

Tři mladíci, Iqabl Geertz, Don Padwick a Chen Tambiah, se v tu chvíli pokusili spojit energistické síly a vyrazit uzurpátora z těla do nicoty. Quinn se rozesmál, zcela nedotčen strašlivou bouří, jež zuřila kolem. Do stěn, podlahy i stropu šlehaly výboje syrové elektřiny. Quinna se ale žádný blesk ani nedotkl.

Bouře utichla a jiskry se z ohořelého nábytku vrátily do rukou nepovedených hromovládců. V pokoji visel kouř, polstrování hořelo.

Quinn zjednal spravedlnost.

Trojice těl popadala na zem, samy jejich buňky prováděly Quinnova vysněná zvěrstva. Nevzrušeně přihlížel, jak vyděšené a ponížené duše utíkají z pokroucených těl do nicoty

a volají na poplach. Po nich opustily rozměklé maso i duše původních majitelů.

Tělo Granta Kavanagha sténalo Quinnovi u nohou, nová duše na něj hleděla s hrůzou a pokorou. Nejhorší zranění se už zacelila, na kůži zbyla jen křižovatka jizev.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Quinn.

„Luca Comar.“

„Viděl jsi, co jsem s nimi udělal, Luco?“

„Ano. Proboha, ano.“ Sklonil hlavu, v jícnu ucítil žluč.

„Byli slabí, chápeš. Nehodní. Nevěřili sami v sebe. Ne jako já.“ Quinn se zhluboka nadechl a trochu se uklidnil. Z kombinézy udělal splývavý kněžský hábit, černý jako noc. „Věříš v sebe, Luco?“

„Ano. Věřím. Opravdu.“

„Chceš slyšet o hadovi? Mám ti ukázat tvé srdce a osvobodit tě?“

„Ano. Prosím. Ukažte mi ho.“

„Dobrá. Myslím, že v době znamení je to moje úloha. Mrtví povstali z hrobů a vedou poslední bitvu proti živým, Světlonoš není daleko. Byl jsem požehnán Jeho silou, Luco. Má víra mě přivedla zpět, jen mě z milionů posedlých. Jsem vyvolený mesiáš Bratra Božího.“

Když se přítok konečně setkal s Juliffe, měl na šířku sto třicet metrů. Po obou stranách stály vesnice, budovy zářily v bublinách bílého světla. Chas Paske si už zvykl na pohádkově klidné ospalé haciendy. Cestou po proudu minul osm nebo devět osad. Všechny byly stejně neskutečné.

Dvojí světlo před přídí ho včas varovalo, zakormidloval tedy přes odpor hnijících sněžinek doprostřed řeky. Teď plul úzkým kanálem rudého stínu mezi dvěma velikými bublinami světla, přitisknutý ke dnu voru.

Tělo měl v mizerném stavu. Nanonický obklad už před chvílí přestal čistit krev, teď jen zajišťoval, aby se nesrážela ve

vlásečnicích. Nervová nanonika udržovala analgetické bariéry, aby ho odřízla od bolesti. To mu už ale nestačilo. Ohořelá noha pomalu odumírala a obírala ho o zbytky sil. Pohyboval se jen ztěžka, svaly se mu třásly a slábly. Za posledních pár hodin se mu dala několikrát křeč do celého těla. Nervová nanonika s ní nedokázala nic dělat. Ležel tedy na dně lodi, hleděl na rudé nebe a čekal, až potupné stahy samy odeznějí.

Občas v křeči uviděl sám sebe, nataženého v krásném člunu (jaký původně ukradl). Unášela ho nekonečná bílá řeka natažená napříč rudým mrakem, hedvábná stuha ve větru. Ta řeka neměla břehy, jen vysoko nad ní se třpytily hvězdy. Kolem se ozývaly štěbetavé hlasy na hranici slyšitelnosti. Byl si jistý, že mluví o něm, i když slova nerozeznal. Poznal však pohrdavý povýšený tón.

Nebyl to tak docela sen.

Při plavbě vzpomínal na předchozí mise, předchozí spolubojovníky, na staré bitvy, vítězné i potupně prohrané. V polovině případů ani nevěděl, za koho bojuje a proč. Za padouchy, nebo za dobráky? A jak je má od sebe poznat? On, žoldák, děvka násilí, zkázy a smrti. Bojoval za ty bohatší, za firmy a plutokraty, občas dokonce za vlády. V jeho životě nebylo dobro a zlo. Vlastně to měl jednoduché, nemusel se rozhodovat.

Řeka ho unášela dál, bílá stuha přes červené nebe. Ta cesta byla jeho život. Viděl, odkud pluje, a věděl kam. Východisko i cíl splývaly. Vystoupit nemůže. Leda že by skočil přes palubu a utopil se v té veliké zlé rudé obloze.

Dočkám se tak jako tak, připomněl si, není kam spěchat.

Pod tenkou slupkou sebelítosti a znepokojení nad zdravotním stavem se skrývala jeho stará rozhodnost. Měl radost. Dotáhnu to až do hořkého konce. Hvězda jasně zářila, skoro jako heliograf. A blížila se.

Nebyl to tak docela sen.

Chas se s trhnutím probral a nebezpečně rozhoupal loďku. Dvojici vesnic u soutoku už nechal za sebou. Teď ho unášela

sama veliká Juliffe. Hultainovu bažinu na severním břehu neviděl. Připadal si jako na otevřeném moři. Moři ztraceném pod kobercem sněžinek. Tady byl cíl jejich cesty napříč kontinentem. Plavaly tu v pěti slepených vrstvách a hnily. Dokonale odrážely karmínové polosvětlo mraku a proměňovaly tak celý svět v bezrozměrnou červenou mlhovinu.

Proud tlačil chatrnou loďku do sněžínkového škraloupu a dřevo zlověstně skřípalo. Chas se reflexivně chytil nízkého bortu. Vylekal ho náraz čehosi tvrdého do přídě, ale trup byl tak mělký, že se místo prohnutí celý zvedl. Chas si byl jistý, že pluje spíš po hnijícím listí než po vodě.

Přes úžasnou celkovou hmotu sněžínky nijak neovlivňovaly proud řeky. Člun nabíral rychlost a stále se vzdaloval obydlenému jižnímu břehu.

Když se Chas ujistil, že loďku jen tak něco nepřevrhne, pustil okrajník a zase se usadil. Námaha ho vyčerpala. Daleko před lodí přecházel červený mrak v obrácený mandarinkový cyklon, jako by ho někdo vypouštěl výlevkou do vesmíru. Oblaka se vyvazovala z jednolité vrstvy, přepadala přes okraj a mizela v nebi. Vír musel mít u základny průměr dobrých dvacet kilometrů.

Uvědomil si, že jasně oranžovou barvu mraku propůjčuje ostré světlo kdesi v skrytém hrotu tornáda. Pod ním nebesky zářilo město Durringham.

Gaura proplul průlezem na můstek Lady Macbeth. Snažil se nehýbat krkem a pokud možno ani rukama; v celém těle ho píchalo. Měl štěstí a při brzdění si nic nezlomil. Ani když lodě útočily na stanici, necítil se tak bezmocný, jako když ležel na skřípající podlaze v salonku, žebra se mu prohýbala do plic a ztrácel zrak. Třikrát slyšel prasknout kost a vzápětí spřízněný výkřik – ústy nedokázal křičet nikdo z nich. Edenité ale přežili, navzájem si dodávali odvahy a ulevovali si od bolesti.

Když všechno skončilo, nebyl sám, kdo si otíral slzy z tváře. Aethra je celou dobu pozoroval a ukazoval jim let Lady Mac zvenčí. Gaura si byl jistý, že je po něm, už podruhé za jedinou hodinu. Trysky adamitské lodi ale spolehlivě rozhrnuly částice prstence a vytvořily skrýš pod povrchem. Kapitán dokonale srovnal rychlost (už podruhé za jedinou hodinu) a usadil loď na kruhovou orbitu uprostřed prstence. Nepřátelské vosy a jejich projektily narazily do balvanů jen pár vteřin po nich, exploze vytvořily ohnivou stěnu. Žádná hlavice se nedostala dál než pár set metrů pod povrch.

Byla to úžasná ukázka pilotního umu. Gaura se nemohl dočkat, až uvidí člověka s tak neuvěřitelnými schopnostmi. Téměř se vyrovnaly spojenému umění sokola a jeho kapitána.

Na lepítku u řídících pultů stáli tři lidé, dva muži a žena, a tiše si povídali. Gauru nijak neuklidnilo, když uviděl kapitánskou hvězdu na kombinéze nejmladšího z nich. Čekal někoho… jiného.

Nesuď ho tak zbrkle, okřikla ho přísně Tiya. Většina Edenitů se dívala jeho očima. **Kapitáni sokolů začínají létat v osmnácti.**

Nechtěl jsem se o tom vůbec zmiňovat, odtušil smířlivě Gaura. Obletěl kroužek akceleračních křesel a přilepil se špičkami k podlaze. „Kapitán Calvert?“

Mladík sebou trhl. „Jozue.“

Gaura věděl, že se už nedokáže dlouho ovládat. „Děkujeme vám, Jozue.“

Kapitán přikývl a maličko se začervenal. Žena vedle něj si toho všimla a usmála se.

Tak vidíš, poznamenala spokojeně Tiya. **Úplně obyčejný mládenec, možná nezvykle nadaný. Líbí se mi.**

Jozue představil Sarhu i Dahybiho a pak se omluvil za přetížení. „Museli jsme zastavit přesně uprostřed prstence,“ dodal. „Kdybysme prolítli na jih, uviděli by nás ostatní a pustili by se za náma. Jejich motory propálí prstenec stejně snadno jako naše a pak by z nás byl terč k pohledání.“

„Nestěžoval jsem si. Vlastně nás docela překvapilo, že jsme ještě všichni naživu.“

„Jak jsou na tom vaši lidi?“

„Doktorka Liatri říkala, že nikdo není vážně raněný. Melvyn Ducharme jí pomáhá s prohlídkami na operačním sále. Metabolický sken našel pár prasklých kostí a spoustu natažených svalů. Liatri se hlavně bála poškození vnitřních membrán, to by mohl být problém, pokud nebudou hned ošetřeny. Melvyn Ducharme jí ale už vyrábí procesorový blok, přes který se napojí na vaši zdravotní nanoniku.“

Jozue rozpačitě zamrkal.

„Naše nanonika používá bitekové procesory,“ vysvětlil Gaura. „Aha.“

„Liatri říká, že se z toho dostaneme. Ale bude to trvat nejméně dva týdny.“

„Nejste v tom sami,“ poznamenala Sarha. „A měli byste vidět, kde jsem odřená já.“

Jozue se zašklebil. „Sliby chyby.“

„Musel jsem obdivovat váš let, Jozue,“ řekl Gaura. „Utekl jste dvěma lodím…“

„Mám to v krvi,“ opáčil kapitán suše. „Rád jsem vám pomohl. Co jsme přiletěli do soustavy, nebyli jsme tu moc platní.“

Dělej, pobídla manžela Tiya. **Zeptej se.**

Co když to byl nezákonný let? Nezapomeň, že měl bojové vosy. Museli bychom vypovídat u soudu.

Tak se vykašleme na zákony a na všechno zapomeneme. Zeptej se.

Gaura se nejistě usmál. „Jozue, kdo vlastně jste? Proč jste letěl na Lalonde?“

„Ehm… Dobrá otázka. Technicky vzato je Lady Mac součástí lalondský vládní flotily najatý k obnově pořádku. Konfederační loďstvo si to ale představuje jinak a podle něj jsme zatčení.“

„Konfederační loďstvo?“

Jozue teatrálně vzdychl a pustil se do vysvětlování. Edenité namačkaní v provizorní marodce v kapsli D naslouchali se směsí zklamání a zmatku.

„To zabírání lidí je hrozné," prohlásil Gaura za ně za všechny.

„To jste neviděl ten rudej mrak," opáčil Jozue. „Pak byste teprve pochopil, co je hrozný. Instinktivně cítím, že je na něm něco zlýho."

Gaura ukázal na pult, u něhož si Adamité před chvílí povídali. Zářil na něm hologram plný modrých a žlutých údajů. „Jak jsme na tom?"

„Vsadili jsme na vyčkávací taktiku," odvětil Jozue a poslal procesoru příkaz. Holomonitor přepnul na signál z vnějších čidel. Kamera ukazovala jen obrovskou zvrásněnou skálu. Gaura nedokázal odhadnout měřítko. „Vidíte to? Je to největší šutr v prstenci, jakej jsem takhle narychlo našel. Má v průměru kolem dvou set padesáti metrů. Obíhá dvacet pět kilometrů pod severním povrchem. Držíme se rovnou pod ním, a to myslím doslova; příď visí asi tři metry od skály. Warlow a Ashly ji právě teď navrtávají, takže za chvíli zakotvíme. Pak nebudu muset plejtvat palivem v manévrovacích tryskách. Maranta a Gramine by nás podle iontů rychle našly. Palubní elektronika je postavená na minimální vyzařování, ale přilepení k šutru budeme neviditelní. Skála pohltí i naše odpadní teplo, už jsem na ni namířil chladiče. Ohřát takovej kámen by nám trvalo pár měsíců. Vypnul jsem motory: všech pět hlavních generátorů, takže prakticky nedeformujeme ani magnetický pole. Běží jenom záložní generátor odstíněnej trupem. Nejsme na tom špatně. Dokud Maranta a Gramine zůstanou severně od prstence, nenajdou nás."

„A když jedna z nich přeletí na jih?"

„Od jižního povrchu nás dělí padesát kilometrů kamení a ledu. To rád risknu, zvláště když je většina částic nabitá po bitvě."

„Chápu. Jak dlouho tu asi budeme čekat?"

Jozue se zamračil. „Těžko říct. Právě teď jsme jenom sto sedmdesát pět tisíc kilometrů nad Murorou. Lady Mac potřebuje ke skoku aspoň dvě stě tisíc. Když budeme chtít vypadnout, musíme buď počkat, až to zabraný přestane bavit, nebo až se při hledání dostanou dost daleko. Tak jako tak to chvíli potrvá. Přinejmenším pár neděl."

„Rozumím. Máte na takovou dobu dost paliva a zásob?"

„Ano, paliva mám sedmačtyřicet procent, ty úhybný manévry hrozně žerou, ale skoro půlka nám tady stačí na několik let. Palivo nás nepálí. Ale budeme muset dobře hlídat podporu života, přece jenom je vás šestatřicet. Jídlo bude od začátku na příděl. Takže byste neměli vytahovat děti ze stáze."

„Samozřejmě. Ve stázi jim bude lépe. Ale co vaši žoldáci?"

Sarha se na kapitána významně podívala. „S tím nic nenaděláme. Jsou tvrdí a zlí. Pokud na tý planetě dokáže někdo přežít, pak oni."

„Chápu. Pokud se naskytne příležitost k návratu, neohlížejte se na nás."

„Uvidíme. Skočit na Lalonde s Marantou a Gramine v zádech by nebyla prdel. Radši bych tu počkal, až to vzdají. Nejhorší teď bude zjistit, kde vlastně jsou. Než jste přišel, probírali jsme, jak umístit čidla na druhou stranu šutru. Než jsme se začali schovávat, zachytili jsme jejich iontový zplodiny, tudíž víme, že nás hledají. Ale máme stejnej problém jako oni, přes prstenec není vidět. Bez spolehlivejch údajů jsme v nevýhodě."

„Ach tak," usmál se šťastně Gaura. „V tom mohu být nápomocen." **Aethro? Vidíš ty dvě lodě, co na nás útočily?**

Ano, přitakal habitat. **Obíhají kousek nad severním povrchem prstence.**

V hlavě se mu objevil obraz soumračného prstence ve stínu Murory. Habitat měl zatím vyvinuté hlavně vnímání tepla a elektřiny. Kousek nad kamenitou plání pluly dva body, manévrovací trysky v rychlém sledu vypouštěly obláčky iontů.

Výborně. „Aethra je vidí."

Jozue se rozveselil. „Proboha, to je boží. Takže jsou nad náma?“

„Ano.“

„Jak je na tom?“ zeptal se zdvořile, ale opožděně.

„Má ošklivě poškozený plášť. Vnitřní orgány ale zůstaly celé. Než bude moci dál růst, bude potřebovat důkladnou opravu. Stačil zachytit vzpomínky mých mrtvých kolegů.“

„Aspoň něco, ne?“

„Ano.“

„Může mi Aethra prověřit přesný souřadnice těch lodí? Když je bude zaměřovat průběžně, můžeme risknout útěk do červí díry.“

„Půjde to dokonce ještě lépe.“ Gaura vytáhl z náprsní kapsy procesor. Malý plastový obdélníček mu při brzdění způsobil obrovskou modrou podlitinu na žebrech. „Aethra dokáže komunikovat přes bitekový procesor a pokud ho vy dokážete napojit na letový počítač, dostanete obrázky přímo a hned. Nepřátelé o tom navíc nebudou vědět, spřízněnost je nezjistitelná.“

„Nádhera.“ Jozue přijal přístroj. Byl o trochu menší než kuluský model, který používal dřív. „Sarho, pusť se do toho rozhraní. Chci, aby se Aethra napojil na náš počítač pronto.“

„Jako by to už bylo hotový.“ Vzala mu procesor a z vlastní systémové paměti vylovila ovladače.

Jozue měl dojem, že velitel edenitské stanice je stále stejně zdrcený. „Víte, jsme z Tranquillity,“ prozradil mu. „Je to náš domovskej přístav.“

Gaura se na něj podíval, v očích překvapení. „Opravdu?“

„Jo, strávil jsem tam celej život, narodil jsem se tam, takže vím, jak jsou habitaty krásný, nejenom pro oko. Tudíž vám asi rozumím líp než většina Adamitů. Nemějte strach. Dostaneme se z toho a přivedeme pomoc Aethrovi i na Lalonde. Potřebujeme jenom čas. A toho teď máme spoustu.“

„Takže vy nejste z Konfederační námořní pěchoty?“ zeptal se Horst a snažil se přitom skrýt zklamání.

„Ne, je mi líto, otče,“ odvětil Reza. „RSL nás najala na průzkum quallheimských okresů. Ten jsme provedli.“

„Aha.“ Horst se rozhlédl po prázdné chodbě tyrathcovského domu osvětlené tyčkou. V klenutém prostoru stíny splývaly s tmavošedými portály. Červené světlo zvenku sem skoro neproniklo, rámovalo jen díru vyříznutou v zazděném vchodu. Přes vládnoucí dusno mu byla zima.

„Jak jste se dozvěděl, že jsme tady?“ zeptal se Pat.

„Nedozvěděl, nemířili jsme k téhle konkrétní věži. Včera ráno jsme samozřejmě viděli na nebi lodě. A odpoledne výbuch na řece.“

„Krokolev,“ vysvětlila Ariadne.

„Možná,“ přitakal Reza. „Pokračujte.“

„Viděl ho malý Russ,“ mluvil dál Horst. „Říkal jsem si, že by nebylo od věci prozkoumat savanu. Všimli jsme si, že se sem táhne mrak. Než mi ale naskočil dalekohled, zbyl nad řekou jenom kouř. Ale nevypadalo to, že by ho způsobili posedlí, tak jsme se sem vypravili. Myslel jsem si – modlil jsem se – ať to jsou mariňáci. Pak jsme v trávě narazili na toho prokletého krokolva. Jeli jsme podél řeky, aby nás nedohnal. A tak jsme tady. Ruka Páně nás k vám dovedla.“ Znaveně, ale vítězoslavně se usmál. „Nevyzpytatelné jsou cesty Boží.“

„To rozhodně,“ pravil Reza. „Ten krokolev byl asi druh samice, kterou jsme zastřelili.“

„Zřejmě. Ale vyprávějte mi o kosmických lodích. Mohou nás odvézt z téhle strašné planety? Než oblohu zatáhl rudý mrak, viděli jsme velikou bitvu.“

„O té toho moc nevíme. Bojovaly naše lodě proti konfederálům.“

„Vaše lodě? Proč se postavily proti Konfederaci?“

„Jenom některé z nich. Posedlí se v ukradených raketoplánech dostali na orbitu, unesli lodě a zabrali posádky.“

„Dobrotivý Bože.“ Horst se pokřižoval. „Zůstala tu aspoň jedna loď?“

„Ne. Na orbitě už ne.“

Horst se nahrbil. Rezignovaně se pustil do horké kávy, kterou mu dali. Tohle je zatím nejhorší rána, napadlo ho, mít spásu na dosah ruky a pak o ni v okamžiku přijít. Děti už víc nesnesou, Pane Bože, vyslyš mě alespoň teď.

Russ seděl Kelly na klíně. Ostýchal se přestavěných žoldáků, ale od reportérky si nechal ošetřit otlačeniny ze sedla. Přičísla mu vlasy, usmála se a nabídla mu čokoládovou tyčinku. „Museli jste si užít svoje,“ oslovila Horsta.

„To ano.“ Po očku se díval na Shauna Wallace. Ir se od kněžova příchodu držel stranou. „Ďábel tuto planetu proklel až na kost. Viděl jsem nesmírné zlo, odporné skutky. A velikou odvahu. Lidé v mezních zkouškách prokazují nesmírnou srdnatost a velkomyslnost. Získal jsem zase víru v člověka.“

„Ráda bych si to někdy poslechla.“

„Kell je novinářka,“ vysmíval se Sewell. „Taky si nechává podepisovat smlouvy krví.“

Probodla žoldáka pohledem. „Novinařina není zločin. Jako jiná povolání.“

„To ti děkuju.“

„S námi už budete v bezpečí, otče,“ uťal hádku Reza. „Chceme zamířit na jih, dál od mraku. A v nejbližších dnech čekáme kosmickou loď. Snadno se k nám s Russem vejdete. Vaše utrpení je u konce.“

Horst nevěřícně zafuněl a odložil kávu. „Proboha, já vám to ještě neřekl. Na té cestě jsem úplně zhloupnul. A poslední dobou málo spím.“

„Co jste nám neřekl?“ pobídl ho nelítostně Reza.

„Sebral jsem všechny děti, na které jsem narazil. Žijeme spolu na jedné farmě na savaně. Musejí mít hrozný strach. Nechtěl jsem se zdržet přes noc.“

Na chvíli zavládlo naprosté ticho, utichlo i hromobití z rudého mraku.

„Kolik dětí?“ zeptal se Reza.

„Včetně Russe dvacet devět.“

„Do prdele.“

Horst se zamračil a významně ukázal očima na Russe, vyjeveného z velitelova slovníku. Kelly si ho přitáhla na prsa.

„Tak co teď?“ šlápl do toho zpříma Sal Yong.

Horst se na něj trochu nechápavě podíval. „Musíme se pro ně vrátit vaším vznášedlem,“ odvětil prostě. „Obávám se, že můj kůň už dál nedojde. Proč? Máte na práci něco jiného?“

Veliký bojovník se ani nepohnul. „Ne.“

„Kde je přesně ta vaše farma?“ zeptal se Reza.

„Pět nebo šest kilometrů na jih od džungle,“ odpověděl Horst. „Čtyřicet minut pěšky od řeky.“

Reza si vyvolal před oči mapu s vrstvou obytných staveb podle údajů RSL. „Jinými slovy pod červeným mrakem.“

„Ano, ta odpornost včera znatelně povyrostla.“

„Rezo,“ řekl Jalal. „Do vznášedla se tolik lidí nevejde. Ne, jestli se máme udržet před mrakem.“

Horst hleděl na velikého bojovníka s rostoucím údivem. „Co to říkáte? Nevejde? Nevejde? Jsou to děti! Nejstarší je jedenáct! Je sama pod tím pekelným nebem. Opuštěná a vyděšená se stará o spoustu menších dětí, z nebe prší síra a pekelné šiky se stahují. Jejich rodiče podlehli nečistým démonům. Zbývá jim jediná naděje.“ Náhle vstal, zasténal bolestí, tvář mu zrudla spravedlivým hněvem. „A vy, se svými zbraněmi a silou mechanoidů, tady jen sedíte a vymýšlíte, jak zachránit vlastní kůži. Běžte za posedlými, rádi vás mezi sebou uvítají. Pojď, Russi, jdeme domů.“

Chlapec se dal do pláče. Kelly ho nepustila.

Vstala s dítětem v náručí. Než si to stačila rozmyslet, vyhrkla: „Russ může jet místo mě, otče.“ Přepnula sítnice na vysoké rozlišení a zaostřila na Rezu. Nahrávala.

„Věděl jsem, že s tebou budou potíže,“ nadatoval.

„Smůla,“ odvětila nahlas.

„Na reportérku toho víš o lidech dost málo, když si myslíš, že tady nechám děti po tom všem, co jsme viděli.“

Kelly našpulila rty a zašvenkovala na Jalala. Tenhle rozhovor bude muset vystřihnout.

„Nikdo tu nechce vaše děti nechat, otče,“ pokračoval Reza. „Věřte mi, dobře víme, co se stalo s dětmi z vesnic. Ale musíme si všechno promyslet.“ Narovnal se do plné výšky, skoro o dvě hlavy větší než otec Horst. „Rozumíte mi?“

Kněz zaškubalo v tváři. „Ano.“

„Fajn. Na savaně zůstat nemůžou. Musíme je vzít s sebou na jih. Máte víc koní?“

„Ne, jenom pár krav.“

„Smůla. Ariadne, pobere vznášedlo patnáct dětí?“

„Možná, pokud poběžíme za ním. Ale vrtule pojedou pořád naplno. A matrice nevydrží víc než šest sedm hodin.“

„Když poběžíme, taky nevydržíme dýl,“ poznamenal Pat.

„Pod mrakem ani nemůžeme dobíjet,“ dodala Ariadne. „Solární články mají nulový výkon.“

„Třeba by šlo dát dohromady potah a zapřáhnout krávy,“ navrhl Theo. „Rozhodně to bude lepší než běžet po svých.“

„Nemůžeme se zdržovat,“ namítl Sal Yong. „A nikdo nám nezaručí, že pojede.“

„Tak je odtáhneme,“ nadhodil Sewell. „Stlučeme pár vorů, přivážeme je za vznášedla a vytáhneme je proti proudu. Stačí pár trámů, na farmě je určitě dost dříví.“

Ariadne pokývala kulovou hlavou. „To by mohlo jít. Vznášedla to zvládnou. Rozhodně se sem stihneme vrátit do půlky odpoledne.“

„A co pak?“ zeptal se Jalal. „Nechci vám kazit radost, ale dostat je sem nic neřeší. Musíme jet dál. Wallace tvrdí, že mrak přikryje celou planetu, tak ho musíme nějak předběhnout, nebo bude tohle všechno k ničemu.“

Reza se otočil na posedlého muže, dosud tiše schovaného v koutě. „Pane Wallaci, dozvědí se nějak posedlí, že se vracíme na farmu?“

„Tak tak, pane Maline," přitakal Ir smutně. „Hned to budou vědět. Mrak i země už jsou naší součástí. Cítíme vás v sobě. Když vejdete pod mrak, bude to jako šlápnout na hřebík."

„Co udělají?"

„Půjdou po vás, pane Maline. Ale to půjdou stejně, když tady zůstanete."

„Myslím, že mluví pravdu," přidal se Horst. „Jedna posedlá přišla předevčírem na farmu. Chtěla mě i děti. Tedy naše těla."

„Co se stalo?" zeptala se Kelly.

Horst se chabě pousmál. „Vyhnal jsem z ní démona."

„Cože?" vyhrkla Kelly v radostném očekávání. „Skutečně?"

Kněz zvedl zafačovanou ruku. Tkaninou prosakovala krev. „Nebylo to snadné."

„Do prdele. Shaune, jde vás vymítat?"

Shaun Wallace vrátil knězi tvrdý pohled. „Pokud vám na tom tolik nezáleží, slečno Kelly, radši to nezkoušejte."

„Jde to," nahrávala mlčky do nanonické paměti. „Opravdu je to možné! Vidíte mu to na očích. Má strach z kněze, z toho unaveného starce v otrhaných šatech. Těžko tomu dokážu uvěřit. Téměř neporazitelný nepřítel má strach ze středověkého obřadu. Kde zklamala nejmodernější technika, nabízí záchranu dávno téměř zapomenutá modlitba. Musíte o tom slyšet, musím informovat celou Konfederaci." Hergot, to zní skoro jak Graeme Nicholson.

Na chvíli se zamyslela, co se s tím šmírákem asi stalo.

„Zajímavé," poznamenal Reza. „Teď nám to ale nijak nepomůže. Musíme najít způsob, jak se udržet před mrakem, než pro nás Jozue přiletí."

„Prokrista, vždyť ani nevíme, kdy se vrátí," připomněl Sal Yong. „A táhnout přes hory celou školku nebude sranda, Rezo, nejsou tam cesty, nemáme ani pořádný mapy. Nemáme pro ně vybavení, pohorky, zásoby jídla. Bude tam pořád pršet a kameny kloužou. Proboha! Klidně do toho půjdu, když uvidím aspoň minimální šanci, ale tohle…"

„Pane Wallaci, dokázali by posedlí nechat děti jít?“ zeptal se Reza.

„Někteří ano, ale zbytek… Ne, spíš ne. Je tu moc málo těl a na onom světě příliš mnoho duší. Pořád je slyšíme, škemrají, ať je pustíme na svět. Podlehnout je snadné. Promiňte.“

„Do prdele.“ Reza si protáhl prsty. „Tak to vezmeme po kouskách. Napřed děti přivedeme sem, musíme ještě dnes zmizet zpod mraku. Pak se můžeme soustředit na přechod hor. Třeba nám pomohou Tyrathcové.“

„Ani náhodou,“ odtušila Ariadne.

„No dobře. Tak všichni přemýšlejte. Pane Wallaci, můžete mi naznačit, jaké síle budeme čelit? Kolika posedlým?“

„No, v Aberdalu jich bydlí dobrých sto padesát. Ale jestli pojedete na těch lítacích strojích, zmizíte dřív, než přiběhnou.“

„Výtečně.“

Shaun Wallace zvedl ruku. „Na jedné farmě kousek od dětí ale bydlí celá rodina. Ti budou rychlejší.“

„A ty mu věříš?“ zeptal se Rezy Sewell.

Shaun Wallace nasadil ublížený výraz. „Ale pane Sewelle, není hezké takhle mluvit o člověku, který se vám snaží jen pomoct. Víte, já si vás nestopnul někde u silnice.“

„Ohledně té rodiny v savaně má pravdu,“ řekl Horst. „Před pár dny jsem je viděl.“

„Děkuji, otče. Tak jste to slyšeli i od velebného pána. Stačí vám to?“

„Deset lidí v otevřeném poli,“ shrnul Reza. „Pamiers byl horší. Myslím, že to zvládneme. Připojíte se k naší palebné síle, pane Wallaci?“

„Proti vám jsem skoro bezmocný, pane Maline. Ale i kdybych uměl hory přenášet, v tomhle bych vám nepomohl.“

„Tím pádem jste slabý článek, pane Wallaci.“

„Nemám ouctu k člověku, co chce po muži, aby zabíjel své trpící bližní. Žádnou ouctu, pane Maline.“

Do kroužku vstoupil Horst. „Nemohl byste za nás vyjednávat, pane Wallaci? Nikdo už tu nechce další zabíjení,

zvláště když v tělech stále přežívají jejich právoplatné duše. Nemohl byste té rodině vysvětlit, že bojovat s žoldnéři je nanejvýš pošetilé?“

Shaun Wallace se podrbal na bradě. „No, to by šlo, otče.“

Horst tázavě pohlédl na Rezu.

„Já souhlasím,“ odvětil velitel.

Shaun Wallace se zase usmál od ucha k uchu. „Velebníčci doma v Irsku byli pěkní lišáci. Vidím, že na tom se nic nezměnilo.“

Nikdo si nevšiml, jak se Kelly při hovoru stále blaženěji usmívá. Pustila Russe na zem a nadšeně zatleskala. „Můžu zavolat Jozuemu! Myslím. Ne, určitě.“

Všichni se na ni otočili.

„Možná dokonce dřív než odpoledne. Nemusíme se bát, jak přejdeme hory. Stačí utéct červenému mraku, aby Ashly měl kde přistát.“

„Ušetři si tu sebechválu, Kell,“ řekl Reza. „Jak?“

Prohrabala batoh a vytáhla komunikační blok, vítězoslavně jako pohár pro vítěze. „Tímhle. Původní geostacionární družice RSL měla kvůli spojení s edenitskou stanicí u Murory dálkovou anténu. Pokud přežila bitvu, můžeme Calvertovi prostě zavolat. Opakovat zprávu o tom, jak jsme na tom bledě. Murora je nějakých devět set milionů kilometrů daleko, méně než světelnou hodinu. Pokud vyrazí, jakmile zprávu dostane, může tu být za tři nebo za čtyři hodiny. Lady Macbeth třeba není schopná vyskočit ze soustavy, ale pokud skočí sem, dokáže se i vrátit na Muroru. Alespoň se dostaneme z Lalonde.“

„Dokážeš donutit řídicí počítač družice, aby zprávu odeslal?“ zeptal se Reza. „Terrance Smith nám nedal přístupové kódy.“

„Poslyš, jsem novinářka, o obcházení hesel vím všechno. A tenhle strojek je plný zakázaných čipů.“

Zatímco čekala na odpověď, musela krotit nohy, aby se nedala do tance.

„Fajn, pusť se do toho, Kelly," svolil Reza.

Rozběhla se k díře ve dveřích tak rychle, až vytrhla Fentona a Ryalla z odpočinku. Nebe nad savanou bylo okrajem mraku rozdělené na dva nestejné díly červánků. Vycházelo slunce. Nadatovala bloku pár povelů a vysílač začal na nebi hledat spojový satelit.

Jozue neklidně spal v síti ve své kajutě. Hamaku tvořila tenká pružná látka, dost pevná, aby ho v beztíži udržela na místě, aniž by ho omezovala v pohybu. Sarha se nabídla, že půjde spát k němu, ale taktně ji odmítl. Ještě v těle cítil doznívat přetížení jedenácti gé. Ani jeho vyšlechtěné tělo nebylo na takovou tíži stavěné. Na zádech měl otlačené šrámy od faldů kombinézy a v zrcadle uviděl krví podlité oči. Stejně by se s ní na nic nezmohl, byl příliš unavený. Utahaný a vystresovaný.

Všichni neustále chválili jeho pilotní umění. Kdyby jen věděli o té studené sprše, když napětí pominulo a Jozue přestal fungovat na přehnané sebevědomí a aroganci. Jak se cítil, když si konečně uvědomil, že stačila jediná chybička a všichni to měli za sebou.

Měl jsem poslechnout Ione. Už toho bylo dost.

Usínal s jejím obličejem před očima, daleko lépe se tak uvolnil. Když se probral, ospalý, vyhřátý a nadržený, pustil si záznam jedné schůzky na Tranquillity. Leželi v parku na trávě u potoka. Tiskli se k sobě po souloži, Ione nahoře, zpocená, zasněná a spokojená, falešné slunce ve vlasech, kůži teplou a hebkou. Pomaličku ho líbala, rty sjížděla dolů po hrudní kosti. Mlčeli, nechtěli si kazit dokonalou chvilku.

Vtom zvedla hlavu a proměnila se v Louise Kavanaghovou, důvěřivou a oddanou, jak to dokáží jen nevinné. Váhavě se usmála, ale pak na něj znovu nasedla a vykřikla smíchy, kolem létaly její dlouhé tmavé vlasy. Děkovala mu. Velebila ho. Navěky se mu oddávala.

Takové milování zažil naposledy v jejím věku.

Panebože! Zastavil přehrávání vzpomínky. I nervová nanonika už s ním hraje falešně.

Nepotřebuju, aby mi to někdo připomínal. Teď ne.

Letový počítač mu nadatoval Aethrův požadavek na přímé spojení. Jozue rozptýlení provinile uvítal. Vesmírné válečnictví je úleva.

Sarha spolehlivě spojila bitekový procesor s elektronikou Lady Mac. Jozue mluvil s habitatem už včera a nemohl se ho nabažit; působil jako kříženec nadšeného dítěte a vševědoucího starce. Hlavně chtěl vyprávět o Tranquillity. Obraz z jeho citlivých buněk se lišil od strojového vnímání Lady Mac. Byl tak nějak skutečnější, dělal dojem hloubky a prázdnoty, již Jozue ve vesmíru ještě nepocítil.

Rozepnul spací kokon a vystrčil nohy. Ze skříně vytáhl čistou kombinézu. Už mu zbývaly jen tři. Začal se do ní navlékat. „Nazdar, Aethro," nadatoval.

„Dobré jitro, Jozue. Doufám, že ses hezky vyspal."

„Jo, pár hodin."

„Zachytil jsem pro tebe zprávu."

Jozue se i bez pomoci nervové nanoniky okamžitě probral. „Ježíšikriste. Odkud?"

„Je to mikrovlnné vysílání geostacionární družice na Lalonde."

Aethra mu pustil obraz hvězdné oblohy. Devět set osmdesát devět milionů kilometrů daleko zářilo slunce, Lalonde byla jasně vidět jako hvězda šesté velikosti. Jako měsíc ji obíhala červená tečka.

„Ty vidíš mikrovlny?" zeptal se Jozue.

„Oči vidí, já cítím. Jsou součástí energetického spektra, které dopadá na můj plášť."

„Co je v tý zprávě?"

„Je to záznam hlasu Kelly Tirrelové."

„Ježíši. Tak mi ho pusť."

„‚Tady Kelly Tirrelová, volám kapitána Jozueho Calverta. Jozue, doufám, že to dostaneš, jestli ne, pošlete mu to, prosím

vás, ze stanice u habitatu Aethra. Je to opravdu důležité. Jozue, nejsem si jistá, jestli mě neslyší i posedlí, takže nebudu mluvit konkrétně, dobře? Dostali jsme tvůj vzkaz, že se vrátíš. Ale ten čas, cos naznačil, nám nestačí. Jozue, skoro všichni jsou tady posedlí. Jako kdyby se stalo to nejhorší z bible. Mrtví lidé obsazují těla živých. Vím, že to zní šíleně, ale věř mi, že to není zabírání ani invaze xenoků. Mluvila jsem s člověkem, který žil počátkem dvacátého století. Je skutečný, Jozue. Stejně jako jejich elektronické bojové pole, akorát jsou to spíš kouzla. Dokážou dělat strašné věci, Jozue, s lidmi i se zvířaty. Opravdu hrozné. Hergot, ty mi asi nevěříš ani slovo, viď? Ber je prostě jako nepřátele, Jozue. Tím pro tebe budou skuteční. Sám jsi viděl mraky nad povodím Juliffe a víš, jakou má nepřítel sílu.

Rudý mrak roste, Jozue, šíří se přes celou planetu. Utíkali jsme od něj, jak jsi nám poradil, pamatuješ? Ale našli jsme člověka, který to všechno přečkal, kněze. Stará se o pár dětí. Je jich dvacet devět. A jsou teď chycené pod tím mrakem. Bydlí nedaleko vesnice, kam jsme původně mířili, tak snad víš, kde jsme. Vracíme se pro ně, Jozue, než k tobě dorazí tahle zpráva, už budeme ha cestě. Jsou to jenom děti, proboha, nemůžeme je tu nechat. Potíž je v tom, že s nimi nemůžeme utéct daleko. Ale jsme si vcelku jistí, že do odpoledne máme děti venku. Jozue… Musíš nás vyzvednout. Už dneska. Po soumraku se dlouho neubráníme. Vím, že tvoje Lady nebyla tak úplně zdráva, ale zafačuj ji, jak to půjde, a vrať se. Prosím. Budeme na tebe čekat. Modlíme se za tebe. Děkuji, Jozue.‘“

„Zpráva se opakuje,“ dodal Aethra.

„Proboha.“ Posedlost. Mrtví se vracejí. Ohrožené děti čekají na záchranu. „Šmarjá. Tohle mi nemůže udělat! Je šílená. Posedlost? Spadla na hlavu.“ Zíral na staružitný počítač z Apolla, ruce napůl zastrčené do rukávů. „Ani náhodou.“ Navlékl se do kombinézy. Zavřel přezku na prsou. „Měli by ji zavřít pro její vlastní dobro. Její nervová nanonika se zasekla na stimulačním programu.“

„Sám jsi říkal, že je ten mrak zlý,“ připomněl Aethra.

„Přišel mi jenom trochu divnej.“

„To je i představa posedlosti.“

„Když člověk umře, je mrtvej.“

„Ve své paměti mám dvanáct mrtvých z orbitální stanice. Neustále se dovoláváš svého boha, nenaznačuje to víru v posmrtný život?“

„Probo… kurva! To se prostě tak říká.“

„Přesto lidé věřili v bohy a posmrtný život od okamžiku, kdy získali rozum.“

„Přestaň s tím, do prdele! Stejně bys měl bejt ateista.“

„Promiň. Jsi rozzlobený. Co uděláš s těmi dětmi?“

Jozue si přitiskl prsty na spánky v marném pokusu zastavit roztočenou hlavu. „To nevím, kdybys mě zabil. Jak můžeme vědět, že tam jsou opravdu nějaký děti?“

„Naznačuješ, že je to jen trik, jak tě dostat na Lalonde?“

„Jo, třeba.“

„To by znamenalo, že je Kelly Tirrelová posedlá.“

Nesmírně klidně nadatoval: „Zabraná. Znamenalo by to, že je zabraná.“

„Ať už se jí stalo cokoli, stojíš před vážným rozhodnutím.“

„Jako bych to nevěděl.“

Když Jozue vyplul ze své kajuty, byl na můstku jen Melvyn.

„Právě jsem slyšel tu zprávu,“ oznámil fúzní technik. „To nemůže myslet vážně.“

„Snad.“ Jozue se přilepil k podlaze vedle svého akceleračního křesla. „Svolej posádku a Gauru taky. Počítám, že Edeniti do toho mají co mluvit. Jde i o jejich prdele.“

Než se všichni sešli, snažil se Jozue přemýšlet, najít ve zprávě nějaký smysl. Bohužel mluvila přesvědčivě, jako by opravdu věřila všemu, co říká. Pokud to byla ona. Proboha. A bylo to zvláštní zabírání. Nedokázal zapomenout na zmatek na orbitě.

Napojil se na navigační displej, aby zjistil, jestli se vůbec mohou vrátit. Nevypadalo to dobře. Maranta a Gramine

omezily pátrání na elektricky nabitou část prstence, což znamenalo, že jedna loď bude stále v okruhu tří tisíc kilometrů od Lady Macbeth. Skokové souřadnice na Lalonde ležely třetinu cesty kolem plynového obra, dvě stě sedmdesát tisíc kilometrů od jejich současné pozice. Naprostý nesmysl. Začal hledat jiná řešení.

„Podle mě je to kravina," zaburácel Warlow, když se sešli. „Posedlost! Kelly kape na karbid."

„Sám jsi to řekl," opáčil Ashly. „Je to horší podoba zabírání."

„Věříš, že se mrtví vracejí?"

Pilot se na velikého kosmonika zazubil. „Život by byl zajímavější. Přiznej si to."

Warlow hrudní membránou vydal cosi jako pohrdavé odfrknutí.

„Nezáleží na tom, jak ten proces nazveme," podotkl Dahybi. „Zabírání funguje. To víme. Musíme jen rozhodnout, jestli už dostalo i Kelly." Podíval se na kapitána a rozpačitě pokrčil rameny.

„Pokud ne, máme velký problém," řekla Sarha.

„Pokud ne?!" nechápal Melvyn.

„Přesně tak. Znamenalo by to, že dneska odpoledne musíme zachránit devětadvacet dětí."

„Do prdele," zavrčel.

„A pokud je zabraná, stejně ví, že se vrátíme. Tak proč by se nás snažila dostat na Lalonde dřív? A proč by vykládala všechny ty nesmysly o posedlosti, když tím pádem budeme leda ostražitější?"

„Dvojitá lest?" navrhl Melvyn.

„Ale no tak!"

„Sarha má pravdu," řekl Ashly. „Vždycky jsme se chtěli vrátit, Kelly si dokonce myslela, že za pár dní. Nemá důvod na nás spěchat. Navíc víme, že zabraní přepadají raketoplány. Pojistili bychom se. Tohle všechno nás spíš varuje. Podle mě je Kelly v nebezpečí a ty děti si nevymyslela."

„Jsem pro," přidal se Dahybi. „Ale o nás nejde. Kapitáne?"

Bez takové pocty by se Jozue klidně obešel. „Kelly by nevolala, kdyby nebyla opravdu zoufalá," řekl pomalu. „Pokud se dokázala vyhnout zabírání, nebo co to je, nemluvila by o posedlosti, kdyby to nebyla pravda. Všichni ji znáte; chce pravdu za každou cenu. A jestli je posedlá, tak nám to nepoví." Proboha, přiznej si to, Kelly je v průseru. „Musíme je vyzvednout. Jak řekla Kelly: ještě dnes."

„Jozue, to nejde," upozornil Melvyn. Vypadal rozpolcený „Nechci tam ty děti nechat o nic víc než ty. I když přesně nevíme, co se pod tím pitomým mrakem děje, viděli jsme a slyšeli dost, aby nám bylo jasný, že to je na levačku. Ale Marantě a Gramine neutečeme. A je dost vysoká pravděpodobnost, že zachytili její zprávu. Budou si dávat bacha. Přiznej si to, musíme počkat. Najdou nás v tý vteřině, kdy zapneme motory."

„Možná," připustil Jozue. „A možná ne. Ale vezmeme to po pořádku. Sarho, zvládnou naše systémy třicet dětí, žoldáky a Edenity?"

„Nevím, jak jsou ty děti velké," přemýšlela Sarha nahlas. „Kelly říkala, že moc ne. Do stáze se možná vejdou další čtyři, když je tam pořádně naštosujeme. Pár jich můžeme strčit do raketoplánu a do člunu, ty mají vlastní filtry. Nejhorší bude nárůst oxidu uhličitého, sedmdesát lidí vydýchá daleko víc kyslíku, než jsou filtry schopné regenerovat. Budeme muset vypouštět vzduch a doplňovat kyslík z nádrží." Nervová nanonika jí předložila nejhorší a nejlepší scénář. Z krizové varianty neměla ani trochu radost. „Zatím říkám ano. Třicet je ale naprostý limit, Jozue. Jestli žoldáci zachrání ještě nějaké nebožáky, budou muset zůstat dole."

„Fajn. Takže je to na nás. Ashly?"

Pilot se neodolatelně usmál. „Jak jsem řekl, Jozue, slíbil jsem, že se pro ně vrátím."

„Dobře. Čekáme jen na vaše slovo, Gauro. Zatím jste byl zticha."

„Je to vaše loď, kapitáne.“

„Ano, ale na palubě mám vaše děti, přátele a příbuzný. Když se vrátím na Lalonde, vystavím je velkýmu riziku. Takže do toho máte co mluvit.“

„Děkuji vám, Jozue. Říkáme tohle: kdybychom teď na Lalonde utíkali my, rozhodně bychom chtěli, aby nás někdo vyzvedl.“

„Výborně. V tomhle máme jasno. Pokusíme se zachránit žoldáky i děti.“

„Ještě maličkost, Jozue,“ řekl hlasitě Melvyn. „Jsme zahrabaní v prstenci, zbejvá nám poslední vosa, červí díru můžeme otevřít nejmíň čtyřicet tisíc kilometrů odtud. Pokud vystrčíme hlavu, rozstřílejí nás na hadry.“

„Před rokem jsem byl v podobný situaci.“

„Jozue!“ okřikla ho Sarha.

Nevnímal ji. „Bylo to v Prstenci trosek, když po mně šel Neeves se Sipikou. Podívejte se, kde je Maranta a Gramine.“

Všichni se připojili k navigačnímu schématu, v hlavě se jim rozprostřela neonová grafika. Obě nepřátelské lodě se podle vektorového znázornění zatím držely nad nabitou částí prstence znázorněnou zeleně. Lady Macbeth číhala pod povrchem jako spící leviatan.

„Marantu a Gramine teď od sebe dělí šest tisíc kilometrů,“ komentoval Jozue. „Vcelku tuší, kde jsme, a za posledních patnáct hodin dvakrát změnily výšku, aby pokryly různý části prstence. Pokud nezmění taktiku, za čtyři hodiny znovu popoletí.“ Nařídil schématu, ať extrapoluje pozice. „Gramine bude tři sta kilometrů od nás, vlastně nás za devadesát minut těsně mine. Maranta se v tom okamžiku ocitne v nejzazším bodu, sedm a půl tisíce kilometrů daleko. Pak změní orbitu a začnou hledat nanovo.

Když tedy vyrazíme ve správnou chvíli, bude Maranta na pronásledování příliš daleko.“

„A Gramine?“ zeptal se Melvyn. Nelíbilo se mu, že Jozue mluví tak tiše; jako by měl špatné zprávy.

„Víme, kde bude. Můžeme jí do cesty strčit jednu megatunovou hlavici z bojový vosy. Usadíme ji do prstence přesně pod její dráhu, EMP, plazma a rozmetaný kamení by ji mělo vyřadit.“

„Jak tam tu atomovku dostaneme?“ zeptal se Melvyn.

„To je snad jasný,“ zvolala Sarha. „Někdo ji bude muset odtáhnout na zádech. Tak jsi to udělal v Prstenci trosek, nebo ne, Jozue?“

„Jo. Člověka s tryskovým batohem nenajdou, když poletí jenom na stlačenej plyn.“

„Tak počkat,“ ozval se Dahybi. Pár chvil už sjížděl možné dráhy nepřátelských lodí. „I když zničíš Gramine, a to není vůbec jistý, stejně si nijak nepomůžeme. Maranta na nás rovnou vystřelí. Vosám neutečeme, dostanou nás v půli cesty z gravitačního pole Murory.“

„Při zrychlení osm gé budeme mít sedm minut patnáct sekund, než nás vosy doženou,“ pravil Jozue. „Takže urazíme asi šestnáct tisíc kilometrů.“

„Stejně se nedostaneme z gravitačního pole. Nemůžeme skočit ani naslepo.“

„Ne, z jednoho místa skočit půjde. Je jenom patnáct tisíc kilometrů daleko a získáme dvacet sekund k dobru.“

„Kde?“ nevěřil Melvyn.

Jozue zadal letovému počítači příkaz. Navigační displej nakreslil od Lady Mac fialovou trajektorii kolem kraje prstence k jednomu z drobných měsíců.

„Murora VII,“ prohlásil.

Dahybimu to hned došlo a vyděsil se tak, až mu varlata zajela do břišní dutiny. „Prokristapána, to ne, Jozue. To nemůžeš myslet vážně, v takový rychlosti.“

„Napadla tě jiná alternativa?“

„Alternativa k čemu?“ zašpičkovala Sarha.

Dahybi nespustil oči z kapitána a vysvětlil: „Lagrangeův bod. Najde se v každé soustavě dvou těles. Je to místo, kde gravitace měsíce vyrovnává gravitaci Murory, což znamená, že

tam jde aktivovat uzliny bez nebezpečí gravitonické desynchronizace. Technicky vzato je to bod, ale v praxi spíš koule. Malá koule.“

„U Murory VII zhruba dva a půl kilometru v průměru,“ doplnil Jozue. „Bohužel poletíme asi dvacet sedm kilometrů za sekundu. To nám nechává náskok desetinu vteřiny.“

„Do prdele,“ zamručel Ashly.

„Letovej počítač to zvládne,“ prohlásil Jozue.

„Ale kam skočíme?“ zeptal se Melvyn.

„Zhruba na Achileu, třetího místního obra. Teď je na druhý straně soustavy, nějakých sedm miliard kilometrů odtud. Skočíme miliardu, namíříme Lady Mac pořádně na nějakej vnější měsíc, a skočíme zbytek. Maranta nás rozhodně nebude schopná sledovat. Pak ten měsíc obletíme, namíříme na Lalonde a skočíme potřetí. Zabere to nejvýš osmdesát minut.“

„Proboha… No, snad víš, o čem mluvíš.“

„On?“ zvolala Sarha. „To si děláš srandu.“

„Má to styl,“ řekl Dahybi. Souhlasně přikývl. „Dobře, Jozue, nabiju uzliny. Ale budeš muset řídit naprosto přesně, abys trefil Lagrangeův bod.“

„Jako vždycky.“

Sarha se zarytě dívala na podlahu. „Tím si nejsem jistá,“ zamumlala tiše.

„Kdo je ten šťastlivec, co podminuje Gramine?“ zeptal se Melvyn.

„Dobrovolníci můžou losovat. Hlásím se,“ odvětil Jozue.

„Přestaň plácat nesmysly,“ okřikla ho Sarha. „Všichni víme, že musíš řídit loď, nikdo z nás by ten měsíc netrefil, natož pak Lagrangeův bod. A Ashly musí přistát na Lalonde, bude to chtít profesionála. Takže budeme losovat my ostatní.“

„Počítejte, prosím, i s námi,“ přidal se Gaura. „Všichni máme praxi v práci mimo loď a navíc uslyšíme Aethru, kdyby Gramine změnila kurz.“

„Žádný losy se tahat nebudou," prohlásil nekompromisně Warlow. „Tohle je moje práce. Na to jsem stavěnej. A taky jsem tu nejstarší. Takže mám všechny předpoklady."

„Nebuď morbidní," napomenul ho Jozue a zlostí maskoval upřímnou starost. „Prostě nalepíš atomovku na kámen a vrátíš se."

Warlow se rozesmál, až všem zalehlo v uších. „Jasně, je to hračka."

Konečně stanul pod lenivým vírem pekelným a pohlédl do beztvaré prázdnoty. Konec cesty. Chas Paske musel stáhnout citlivost optických senzorů, světlo bylo příliš silné. Zprvu měl dojem, že na konci plamenného víru září malé slunce, ale teď, když ho vor věrně donesl až pod něj, zjistil, že špička puká jako zhoubný nádor. Trhlina se zvětšovala. Cyklon sílil, nabýval na šířce i na hloubce.

Chas konečně poznal svůj cíl, tady ho nemohl přehlédnout, zatlačený na dno lodě nesnesitelnou zlověstnou září. Jednoho dne – brzy – zaplaví celý svět.

Šíleně se nad tím rozhihňal.

To přetěžké světlo se na Lalonde táhne z druhé strany, ať už tam je cokoli. Těžké cizorodé fotony pomalu padají na svět jako sněhové vločky, až ho celý zahalí mrazem. Všechno, čeho se dotkly, ožívalo vlastním světlem. I jeho tělo, orvaná bezcenná troska, důstojně světélkovalo.

Nad roztrženým mrakem visela bílá záře, matematické absolutno. Oceán, do něhož se vlévala hedvábná řeka z jeho snu. Nesmírné moře, do něhož Lalonde spadne jako perlová kapka a navždy se ztratí. Cítil touhu vydat se k němu, popřít tíži a vzlétnout. Do věčného světla a tepla, jež ho očistí a zažene smutek. Až prorazí povrchové napětí, rozběhnou se po vyboulené hladině kruhy a uprostřed vyšplouchne prchavá vížka. Pak po něm nezůstane ani stopa. Chas transcenduje.

Jeho strojová tvář se nedokázala usmívat. Ležel tedy šťasten na dně lodě, vzhlížel k své budoucnosti, čekal na nanebevzetí. Fyzické touhy nechal dávno za sebou.

I když hromobití mračna dávno ztichlo, neslyšel startovní výstřel, a tak ho první dělová koule vytrhla z blaženého zamyšlení bez varování.

Vědí o něm, ti posedlí, vědí o něm už dlouho. Už od chvíle, kdy vkročil pod záštitu rudé mlhy, je dráždí jako komár. Jeho nešťastná plavba s proudem je nezajímala, ve svém stavu jim nemohl ublížit, a tudíž nestál za pozornost. Řeka ho nesla přímo do jejich lůna, tak si počkali.

Teď tu je a posedlí mu v přístavu zlomyslně nachystali uvítání. Slavnost měla doprovodit krádež posledního těla před útěkem světa mrtvých z vesmíru.

Kovová dělová koule hvízdla Chasovi nad hlavou a třicet metrů za člunem dopadla do sněžinek. K nebi jako veliká římská svíce vylétl sloup hořčíkového ohně.

Chas se zvedl na lokty a nevěřícně zíral na nečekaný ohňostroj. Sněžínky pod lodí začaly tát a záhy ustoupily čisté modré vodě. Z břehu k němu doléhalo výskání a posměšný křik. Otočil se.

Durringham se svými bílými věžemi, vznosnými kupolemi, mocnými hrady a visutými zahradami tvořil skvělé pozadí mohutné flotily, jež mu vyplula v ústrety. Na řece viděl krásné polynéské kánoe plné bojovníků ověšených květy, osmiveslice s kormidelníkem, trirémy, všechna vesla přesně sladěná, vikinské drakkary s pozlacenými plachtami, čluny pod latinským oplachtěním, džunky, sampany, keče, šalupy… a v čele barokní trojstěžník plný polonahých lodníků. Čtvrtina obyvatel města se shromáždila v přístavu (polyp se proměnil v kámen), lidé povzbuzovali své favority a vesele slavili.

Chasovi se nad tím vším zvedl žaludek. Bylo to jako odvěká noční můra: celý svět mi jde po krku. Celé město ho svorně nenávidělo a hnalo se k němu. Byl pro ně nová hračka, hlavní událost dne.

Znovu ho sevřela křeč, implantáty začaly houfně vypovídat službu. Analgetické hradby propouštěly čím dál víc bolesti. „Svině!“ zařval na ně. „Kurvy zasraný. Nehrajte si se mnou. Jsem váš nepřítel, žádnej šašek. Bojte se mě! Bojte se mě, kurva!“

Z příďového děla galeony vylétl obláček kouře. Chas zařval, v hlase se mu mísil vztek s děsem.

Dělová koule dopadla deset metrů od loďky, kolem se hned začala vařit voda. Do boku narazily vlny.

„Svině.“ Už nedokázal ani šeptat. Adrenalin ani nervy ho už nedokázaly vzpamatovat, scházela mu síla. „Já vám ukážu. Zrůdy. Zvířata. Nejsem tu pro smích.“ Kdesi v dáli pěl sbor sopránů černé chorály.

Chas nadatoval kilotunové bombě u pasu aktivační příkazy. Hodná věrná bomba. Celou dobu s ním zůstala. To je naučí patřičné úctě.

Nic se nestalo, nervová nanonika mu přestala fungovat. Celé tělo mu svírala bolest, nedokázal se ani pohnout. S vypětím všech sil nahmatal manuální roznětku a otevřel pojistku. Nechal hlavu spadnout na rameno, měl tak lepší výhled na klávesnici. Klávesy nesvítily. Rozbuška selhala. Chas selhal.

Skoro zapomenuté nervové uzliny vypotily poslední zbytečky energie a žoldnéř bezmocně uhodil do dřeva pěstí.

Galeonu doháněly dvě trirémy. Vypadalo to na finále o třech závodnících, i když jedna kánoe se nevzdala a bojovníci pádlovali ze všech sil, lesklí a zářiví, jako by potili olej. V přístavu se ryk fanoušků mísil se zpěvy z nejrůznějších epoch za posledních pět tisíc let.

Galeona znovu vystřelila, aby bezmocnou oběť pořádně vyděsila.

„Nedostanete mě!“ zvolal vzdorně Chas Paske. Chytil se rukama za borty a snažil se loď ve vlnách rozhoupat. „Nikdy. Nikdy. Nedám se k vám.“

V trupu cítil jen spalující bolest. Ruce ho přestávaly poslouchat. Přes bok se konečně přelila voda. Nestabilní loďka se okamžitě převrhla a shodila ho do řeky. Viděl bubliny. Zbrázděná stříbrná hladina mu brzy zmizela z dohledu. Nervová nanonika ho upozornila, že mu do plic teče voda. Bolest ustala. Implantáty zase naskočily. Pod vodou na něj nemůžou, tady je v bezpečí. Zaostřil všechny zbylé senzory na bombu, jež ho jako železná koule táhla ke dnu.

Když se kořist nesportovně vrhla do vody, diváci na břehu přestali povykovat. Ozval se zklamaný vzdech tisíců hrdel. Za to zaplatí.

Veslaři přestali zabírat, vyčerpaní a vzteklí. Galeona nechala vlát plachty. Námořníci v lanoví smutně sledovali převrženou loďku.

Všichni durringhamští posedlí spojili síly. Řeka se kolem Chasovy pramice bouřlivě rozvlnila.

„Podívejte, Mojžíš!“ zavolal někdo na přístavní hrázi. Ostatní se rozesmáli. Začali tleskat a dupat jako fotbaloví fanoušci, když vyvolávají hvězdu. „Mojžíš! Mojžíš! Mojžíš!“

Vody řeky Juliffe se rozestoupily.

Chas to cítil. Kolem něj sílilo světlo a klesal tlak. Klávesnice bomby mu pod prsty plála jako rubínová šachovnice. Naťukal kód, dával si načas, a sledoval, jak čtverečky mění barvu. Kolem něj vířila voda. Proudy si s ním hrály jako s hadrovým panákem. Pak ho konečně dostihla prohnutá hladina. Pozdě.

Kilotunová nukleární puma detonovala na dně dvacetimetrového vodního kráteru. Prvotní elektromagnetická vlna vzlétla přímo do jádra mezivesmírného zkratu na konci nebeského víru. Pak se z vody zvedl kulový blesk jasnější než slunce a za ním snad všechna voda Juliffe. Energetické vlny všech vlnových délek zničily veškerou hmotu v dosahu. Nikdo z posedlých v přístavu neměl čas si uvědomit, co se děje. Ukradená těla se rozložila dřív, než nervové impulzy dorazily

do mozku. Teprve v strašlivé nicotě zlodějským duším došlo, co se stalo.

Dvě sekundy po explozi narazila na Durringham čtyřicetimetrová přílivová vlna dosahující téměř rychlosti zvuku. A mrtví, pohodlně zabydlení ve svých honosných haciendách a hrdých hradech, zemřeli znovu, umírali po desetitisících pod zlověstným totemem zářivého hřibu.

12

Přes vylepšené sítnice Warlowovi připadalo, že letí suchou světélkující mlhou. Částice prstence byly ještě nabité zbloudilou energií, mikronový prach pomalu obtékal větší balvany a kusy ledu. Přes všudypřítomné světlo letěl prakticky naslepo. Občas pod nohama zahlédl bliknout hvězdičku, krátkodechou jiskřičku vylétlou z neviditelného táboráku.

Od Lady Macbeth se vydal o dvanáct kilometrů výš, na pomalejší orbitě za lodí rychle zaostal. Tmavou kouli, osvětlenou jen narudlou září z chladičů, ztratil z očí za tři minuty. Skoro okamžitě se ho zmocnila samota. Kupodivu právě tady, kde neviděl ani na deset metrů, pocítil nezměrnost vesmíru.

Desetimegatunovou bombu měl uvázanou na prsa, mohutné vajíčko vysoké pětasedmdesát centimetrů. V beztíži nic nevážila, ale stejně ho tížila na srdci, jako by ani neměla plášť z titanu a lehkých kompozitů.

Sarha mu s sebou dala edenitský bitekový procesor uzpůsobený komunikaci s nanonikou. Díky němu ho mohl Aethra upozornit, kdyby Gramine změnila kurz.

Byl to bastl, jako celá Warlowova mise.

„Můžu s tebou mluvit soukromě?“ zeptal se habitatu.

„No jistě,“ odvětil. „Rád ti budu dělat společnost. Máš těžký úkol.“

„Je jen můj.“

„Jsi k němu nejzpůsobilejší.“

„Díky. Chtěl jsem se tě zeptat na podstatu smrti.“

„Mluv.“

„Váže se k tomu takový příběh.“

„Pokračuj. Rád poslouchám lidské historky. Zatím vašemu druhu moc nerozumím, i když jsem zdědil spoustu dat.“

„Před deseti lety jsem sloužil na lodi Harperův drak. Byl to linkový nákladňák, nic moc, ale aspoň pravidelně platili. Na Woolsey jsme přijali mladýho poručíka jménem Felix Barton. Bylo mu teprve dvacet, ale didaktické kurzy strávil bez problémů. Působil schopně a navíc byl dobrý společník. Ničím se nelišil od jiných šikovných kadetů na začátku kariéry. Pak se zamiloval do Edenitky.“

„Aha, takže to je shakespearovská tragédie?“

Warlow uviděl kolem kusu ledu před sebou vír oranžových prachových stužek. Jako dračí ocas z pentlí, napadlo ho. Proužky mu na karbotaniovém skafandru zanechávaly růžové stopy. Za chvíli je proletěl a s pomocí autopilota minul tečkovaný balvan. „Vůbec ne. Je to úplně jednoduché. Kadet úplně ztratil hlavu. Uznávám, že byla krásná, ale to je každý geneticky vylepšený člověk. Harperův drak na její habitat pravidelně vozil speciální chemikálie na výrobu elektroniky. Po čtyřech návštěvách Felix prohlásil, že se od ní už nedokáže odloučit. A měl štěstí, ona ho milovala úplně stejně.“

„Opravdu měl štěstí.“

„Ano. Opustil Harperova draka a stal se Edenitou. Nechal si implantovat nervové symbionty, aby vnímal spřízněnost, a prošel adaptačním výcvikem. Když jsem tam byl naposled, mluvil jsem s ním a byl šťastný jako blecha. Říkal, že mezi Edenity výborně zapadl a že čekají první dítě.“

„To je hezké. Každý rok se k Edenitům přidá asi půldruhého milionu Adamitů.“

„Tolik? To jsem nevěděl.“

„Ze sedmdesáti procent za to může láska, zbytek tvoří intelektuální nebo citové důvody. Asi polovina zamilovaných jsou Adamité, kteří se nechtějí odloučit od někoho ze sokolí posádky. Je to pochopitelné, posádky sokolů s vámi přicházejí

do styku nejčastěji. Vypráví se spousta vtipů o tom, že sokolí rodiny mají divokou krev.“

„Pověz mi, je to úplná proměna, přenesou konvertité do smrti svoje vzpomínky do habitatu?“

„Samozřejmě.“

Nervová nanonika mu promítla navigační bod a upravila souřadnice. Warlowovi se v hlavě místo prachové mlhy rozsvítily purpurové a žluté vektory. Byl na správné cestě. Na své cestě. „Zeptám se tedy na tohle. Je možné přenést do habitatu vzpomínky člověka, který má místo spřízněnosti nervovou nanoniku?“

„Podobný případ nemám v záznamech. Ale nechápu, proč by to nešlo. Jenom by to trvalo déle, datování není tak účinné jako spřízněnost.“

„Chci se stát Edenitou. Chci, abys přijal mé vzpomínky.“

„Proč, Warlowe?“

„Je mi osmdesát šest a nejsem geneticky vylepšený. Na lodi to nikdo neví, ale z mého původního těla už zbyl jen mozek a pár nervů. Zbytek dávno odumřel. Strávil jsem příliš mnoho času v beztíži.“

„To je mi líto.“

„Není třeba. Žil jsem naplno. Teď mi ale neurony odumírají tak rychle, že je nespraví ani konfederační genová terapie. Pochopitelně poslední dobou často myslím na smrt. Dokonce mě napadlo nahrát vzpomínku do procesoru, ale to by byla jen moje ozvěna. Ty jsi naproti tomu živý, v tobě bych žil dál.“

„Přijmout tvé vzpomínky bych si považoval za čest. Ale, Warlowe, přenos musí proběhnout v okamžiku smrti, jen tehdy bude zajištěna kontinuita osobnosti. Cokoli jiného by vytvořilo jen ozvěnu, jak jsi řekl. Tvá osobnost bude vědět, že není kompletní, protože by jí chyběl konec.“

Oblétl skálu zbrázděnou letorosty. Byla to hotová hora, opotřebená a ohlazená neustálým dotíráním neviditelného prachu. Ostré hrany už dávno zmizely, památku mladistvé energie připomínaly jen oblé kopečky. „Já vím.“

„Máš strach, že kapitán Calvert netrefí Lagrangeův bod?“

„Ne. Jozue to v pohodě zvládne. Ale musí dostat možnost.“

„Trápí tě zničení Gramine?“

„Ano. Moje mise je v plánech na útěk nejslabším článkem. Předpokládá, že Gramine v nejbližších dvou hodinách nezmění směr o víc než pět set metrů. Nevěřím tomu. Chci jí nastražit hlavici přímo do cesty a odpálit ji v nejvhodnější okamžik. Teprve pak si můžu být jistý.“

„Warlowe, Gramine ani Maranta nezměnily za dobu pátrání dráhu o víc než sto metrů. Měl by sis to rozmyslet.“

„Proč? Zbývá mi už jen pár let. Brzy začnu hloupnout. Medicína mě udrží naživu dlouho, ale jen jako tělo bez mozku. Přál bys mi to, když víš, že mi můžeš poskytnout daleko lepší budoucnost?“

„To je sugestivní otázka.“

„Správně. Já jsem rozhodnutý. Mám dvě možnosti, jak oklamat smrt. To se poštěstí málokomu.“

„Dvě? Jak to?“

„Návrat mrtvých předpokládá existenci posmrtného života.“

„Věříš, že se na Lalonde opravdu vrátily duše zesnulých?“

„Víš, co je to katolík?“ Z prachu se vynořila jednolitá ledová stěna. Trysky na zádech prudce zabraly. Na chvíli před sebou uviděl výpary, ale hned se rozptýlily do smaragdově světélkujícího prostoru.

„Katolicismus je jedním ze zdrojových náboženství Spojené křesťanské církve,“ odpověděl Aethra.

„Zhruba. Oficiálně do ní byl zapojen papežským ediktem. Ale byla to silná víra. Takovou nemůžeš rozmělnit jen kompromisními ekumenickými modlitbami. Narodil jsem se na asteroidu Forli, osídleném původně etnickými Italy. Neoficiálně a nenápadně tam přežívala stará víra. Nemůžu se zbavit víry z dětství. Věřím, že všichni tvorové jednou stanou před Božím soudem.“

„I já?“

„I ty. A Lalonde moji víru potvrzuje.“

„Myslíš, že Kelly Tirrelová mluvila pravdu?“

Batoh Warlowa opatrně posouval kolem ledovce a cestou věrně kopíroval všechny nerovnosti terénu. Povrch za chvíli ustoupil do hloubky, jako by se v ledu otevřela červí díra. Když Warlow senzory prohledal prstenec v původním směru, zahlédl přes prach hvězdy. „Ano. Jsem o tom přesvědčen.“

„Proč?“

„Protože jí věří Jozue.“

„Zvláštní důvod.“

„Jozue je víc než skvělý kapitán. Nikdy jsem nepoznal takového člověka. Hnusně zachází s ženskými, s penězi a občas i s přáteli. Ale pokud mi promineš poetický obrat, je sladěný s vesmírem. Zná pravdu. Věřím mu od chvíle, co jsem nastoupil na jeho loď, a budu mu věřit dál.“

„Takže existuje posmrtný život.“

„Pokud ne, budu žít v tobě. Ale Kelly Tirrelová je přesvědčená, že onen svět existuje. Je tvrdá, cynická, přesvědčit ji o tom jistě nebylo snadné. A když se teď zdá existence zásvětí potvrzená, mám nesmrtelnou duši a nemusím se bát smrti.“

„Bojíš se jí?“

Vylétl ze stínu ledovce. Jako by vyšel zpod mraku na slunce, i prach prořídl. Gramine zářila jako hvězda druhé velikosti, blížila se k němu ze vzdálenosti čtyřiceti kilometrů. „Strašně moc.“

Vznášedlo sebou házelo na divoké kamenité řece. Theo věnoval řízení veškerou pozornost, ale v peřejích jen stěží udržoval směr. Kelly si nevzpomínala, že by včerejší plavba stejným úsekem byla tak obtížná. Seděla na zadní lavici se Shaunem Wallacem a křečovitě se držela. Kousek za ní hučela vrtule.

„Už teď mě cesta vyčerpává, navíc se bojím, co nás čeká. Není to ani náznak vítězství, i když mohu říci, že se alespoň naposledy marně snažíme zachránit vlastní důstojnost. Přistáli jsme tu plni sebevědomí a velkých ideálů, chystali jsme se rozdrtit zlého nepřítele a nastolit pořádek pro dvacet milionů lidí, vrátit jim jejich životy. Teď budeme rádi, když zachráníme třicet dětí. A i to nás bude stát všechny síly."

„Děláte si zbytečně moc starostí, slečno Kelly." Shaun se chápavě usmál.

Vznášedlo sebou škublo a Kelly spadla na Shauna. Na okamžik jí vypadlo spojení se záznamovou nanonikou. „Myslíte, že mám být klidná?"

„To jsem neřekl. Ale starosti jsou ďáblovi učedníci, hlodají v duši."

„Vy toho o duších víte nejvíc."

Shaun se zasmál.

Kelly zvedla oči k rudému mraku. Už pod ním jeli půl hodiny. Byl silnější než včera, tmavší pásy se pomalu posouvaly. Bůhvíjak si uvědomovala jeho tíhu schopnou odstínit nejen nebe, ale samotné zákony vesmíru. Měla smíšené pocity, jako by se dívala na nějaký nepochopitelný xenocký obřad. „Ten mrak pro vás hodně znamená, že ano?" zeptala se posedlého.

„Ne ten mrak, slečno Kelly, ale to, co zastupuje. Jako by se zhmotnily vaše touhy. Pro mě, pro všechny zatracené duše, znamená svobodu. A ta je moc důležitá, když jste si ji neužila sedm set let."

Kelly přenesla pozornost na druhé vznášedlo. Za Ariadnou seděl Horst Elwes s Russem, oči zavřené kvůli sprše od vrtule prvního. Nad hlavou jim duněly hromy, jako by mrak byl jen napjatou kůží velikého bubnu. Viděla, jak se Russ tiskne k Horstovi. Taková důvěra mluvila sama za sebe.

Zkáza Durringhamu dolehla na Shauna Wallace bez sebemenšího varování. Prožil hrůzyplný exodus duší vyhnaných z vesmíru, tak mocný, že málem sám opustil

ukradené tělo. Z nicoty se ozval jejich nářek a zloba, v druhé vlně pak strašný vztek právoplatných vlastníků těl vyhnaných výbuchem do stejné propasti. Všechny duše řvaly vzájemnou nenávistí. Boj mu naplnil lebku a vyhnal z ní rozum. Shaun se zajíkl, vytřeštil oči. Ve tváři se mu zračilo naprosté zoufalství. Zaklonil hlavu a začal výt.

Reza nechtěl takový řev už nikdy slyšet. Nahromaděná bolest v jediném hlase mluvila za celou planetu. Ochromil ho žal a ztráta tak důkladná, že zatoužil, ať raději skončí vesmír, než by to dál snášel.

Shaun řval, dokud mu nedošel dech. Reza se roztřesen otočil. Posedlému tekly slzy po tvářích. Nadechl se a začal zase výt.

Kelly si tiskla ruce na ústa. „Co je?“ zaječela. „Co se děje?“ Když začal Shaun zase výt, instinktivně zavřela oči.

Reza se pokusil vjemy zablokovat a uklidnit Ryalla s Fentonem. „Pate?“ nadatoval. „Vidí Octan něco?“

„Nic?“ odvětil zástupce velitele. „Co se děje? Wallace nás pěkně vyděsil.“

„Nemám páru.“

Kelly vzala Ira za ruku. „Co se stalo? Co je? Mluvte se mnou!“ V hlase se jí ozývala panika. „Shaune!“

Wallace se zajíkavě nadechl, ramena se mu třásla. Podíval se na Rezu. „Vy,“ sykl. „Vy jste je zabil.“

Reza na něj hleděl přes žluté zaměřovací kříže, gaussovkou na předloktí mu mířil přímo na spánek. „Koho?“

„Město, celé město. Cítil jsem, jak odcházejí, tisíce a tisíce duší to odválo do nicoty jako popel. Vybuchla ta vaše pekelná bomba. Někdo ji spustil. Co jste to za lidi, zabíjet všechno bez rozmyslu?“

Reza se musel usmát, na předělané tváři se ale pobavení projevilo jen mírným roztažením ústní štěrbiny. „Někdo se dostal až k nim, co? Někdo vám to vrátil.“

Shaun svěsil hlavu. „Jediný muž. Stačil na to jediný vrah.“

„Takže nejste úplně nezranitelní. Doufám, že vás to bolí, pane Wallaci, že to trápí vás všechny. Možná trochu pochopíte naši hrůzu, když jsme našli první děti.“

Ir se zatvářil provinile.

„No ano, pane Wallaci, víme o nich. Kelly je jen příliš taktní, a tak se vás neptala. Víme, s jakým barbarstvím máme tu čest.“

„Jaká bomba?“ zeptala se Kelly. „O čem to mluvíte?“

„Zeptejte se jeho,“ ušklíbl se Shaun na Rezu. „Zeptejte se ho, jak chtěl pomoci ubohému lidu této planety, který přišel za peníze zachránit.“

„Rezo?“

Reza Malin vyrovnal trhnutí vznášedla. „Terrance Smith měl strach, že by nám nemusela stačit palebná síla lodí. Každý velitel dostal jadernou bombu.“

„Proboha.“ Kelly se střídavě dívala na Rezu a na Shauna. „Chceš říct, že máš bombu?“

„Ty bys to měla vědět nejlíp, Kelly,“ odtušil žoldák. „Sedíš na ní.“

Málem vyskočila, ale Shaun ji včas zadržel.

„Vy jste ho ještě neprokoukla, slečno Kelly? V tom zparodovaném těle už nezbyl ani kousek člověka.“

„Mluvte spíš o svém těle, pane Wallaci, o tom, s nímž jste se narodil,“ odsekl Reza. „Pak s vámi klidně budu probírat morálku až do večera.“

Nevraživě na sebe zírali.

Začalo se stmívat. Kelly zvedla oči. Mrak krvácel rudým světlem, ztrácel barvu, klesal k zemi a halil ji tmou. Na východě sjel rudobílý blesk.

„Co se děje?“ překřikla Kelly dunění hromu.

„To vy, slečno Kelly. Našli vás. Nenávidí vás a mají strach. Už vědí, co dokážete. Jste poslední průzkumná skupina. Ostatní nepřežily.“

„Co budou dělat?“

„Budou vás štvát za každou cenu, nehledíce na životy.“

Dvě hodiny poté, co Warlow odletěl z Lady Mac, Jozue ještě hledal v paměti letového počítače záznamy o lodích, které úspěšně skočily z Lagrangeova bodu. S Dahybim už prošli skrovné údaje o Muroře VII, aby přesně vypočítali velikost a umístění Lagrangeova bodu. Lady Mac dokáže navést přesně doprostřed, tím si byl jistý, ale potřeboval vědět, co se stane, až spustí vzorovací uzliny. Ve fyzikálních databázích našel spoustu teoretických důvodů, proč to jde, ale v dějinách se nedochoval jediný praktický důkaz.

Který blbec by to vůbec zkoušel? ptal se Jozue sám sebe. Ale ležel v akceleračním křesle na můstku se Sarhou, Ashlym a Dahybim, nechal si tedy podobné úvahy pro sebe. Průkopníci ZTT pohonu jistě zkoušeli všechny možnosti a dějiny by se o nich mohly zmiňovat. Vtom mu zavolal Aethra.

„Chce s tebou mluvit Warlow," řekl habitat.

Jozue přerušil spojení s pamětí. „Nazdar Warlowe. Jak to jde?"

„Skvěle," opáčil kosmonik.

„Kde jseš?" Pokud jde všechno podle plánu, měl by se Warlow za dvacet minut vrátit na palubu. Jozue mu pomáhal naplánovat dráhu.

„Dvacet kilometrů od Gramine."

„Cože?"

„Vidím ji."

„Kristova noho, Warlowe! Na co si to kurva hraješ? V plánu jsme nenechali ani vteřinu rezervy."

„Já vím. Proto jsem tady. Zničím Gramine s naprostou jistotou. Odpálím bombu, až bude loď nejblíž."

„Prokrista, Warlowe, pohni tou plechovou prdelí a ať už jseš zpátky!"

„Promiň, kapitáne. Až Gramine zařve, bude Maranta jen sedm tisíc tři sta kilometrů daleko. Přesto dostaneš osmnáctivteřinový náskok. Určitě ti bude stačit."

„Warlowe, okamžitě přestaň. Můžeme počkat na další průlet a pak odpálit bombu. Zdrží nás to jenom pět hodin. Stihneme to na Lalonde do večera.“

„Jozue, za šest minut vybouchnu. Tak se všichni pořádně připoutejte.“

„Nedělej to! Ježíši Kriste, Warlowe, prosím tě na kolenou.“

„Musí se to udělat pořádně. Já se o to postarám.“

„Ale ne takhle. Vrať se, prosím.“

„Nedělej si starosti, Jozue. Mám to promyšlené, všechno bude v pořádku.“

„Warlowe!“ Jozue se změnil v obraz bídy a utrpení.

Prudce se otočil na Ashlyho. Pilot pohyboval rty zpod víček se mu draly slzy. „Řekni něco,“ nařídil mu Jozue. „Dostaň ho zpátky.“

„Warlowe, proboha tě prosím, vrať se,“ datoval Ashly. „Nemusíš to dělat, jenom protože ses napoprvé netrefil. Příště ti pomůžu.“

„Rád bych tě o něco poprosil, Ashly.“

„O co?“

„Až příště vylezeš ze stáze, za padesát let nebo kdy, chci, abys sem zaletěl a navštívil mě.“

„Navštívil?“

„Ano, stav se na návštěvu. Přenáším svoji osobnost do Aethry. Stanu se částí multiplicity. Nezemřu.“

„Ty starej blázne.“

„Gauro!“ zařval Jozue. „Je to možný? Vždyť není Edenita.“

„Přenos už začal,“ odvětil Gaura. „Je to možné.“

„Pro boha živýho.“

„Všichni připoutaní?“ zeptal se Warlow. „Dávám vám slušnou šanci zdrhnout. Tak ji snad nezahodíš, viď, Jozue?“

„Kurva.“ Hruď mu stahovala ocelová obruč, daleko horší než jakékoli přetížení. „Všichni jsou v křeslech, Warlowe.“ Zprostředkoval mu záběry vnitřních kamer. Edenité se uvazovali do akceleračních kokonů. Melvyn je obcházel a kontroloval, jestli je všechno v pořádku.

„Co chladiče, už jsi je zatáhl? Zbývá pět minut do startu.“

Jozue nadatoval počítači, ať zatáhne radiátory. Nažhavil generátory a motory, většina z nich se ohlásila zelenou kontrolkou. Lady Mac ještě drží pohromadě. Sarha mu pomohla s předletovou kontrolou.

„Prosím tě, Warlowe.“

„Zadupej je do země, Jozue. Máš na to.“

„Ježíši, nevím, co říct.“

„Chci, abys mi něco slíbil.“

„Slibuju.“

„A mám tě. Měl ses napřed zeptat, co chci.“

Jozue se zakuckal. Smích ho bolel. Bůhvíproč viděl rozmazaně. „Co ti mám slíbit?“

„Smůla, už jsi souhlasil. Chci, abys byl ohleduplnější k holkám. Ty snad nechápeš, co jim provádíš. Některým jsi ublížil, Jozue.“

„Prokrista, kosmonik ze sociálky.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

„Byl jsi dobrý kapitán, Jozue. Jsem rád, že jsem skončil kariéru na Lady Macbeth. Nic bych neměnil.“

Sarha v křesle plakala. Ashly zatínal pěsti.

„Já ano,“ řekl tiše Jozue.

Aethra jim ukázala Gramine. Kosmická loď se vznášela nad prstencem hladce a jistě jako magnetický vlak, všechny tři chladiče vysunuté a rozpálené doruda. Na okamžik se objevil iontový záblesk.

„Kdo by si to pomyslel,“ nadatoval Warlow, „já a Edenita?“

Jozue si nikdy nepřipadal tak zoufale bezmocný. Je to můj lodník!

Bomba detonovala. Na povrchu prstence se objevil kruh jasně bílého světla. Gramine visela přímo nad jeho středem.

Jozue odpálil kotvicí lana. Křemíková vlákna se stáhla od trupu Lady Macbeth a zkroutila se jako hadi. Světlo ve čtveřici

obytných kapslí pohaslo a vzápětí vzplálo, když místo pomocného generátoru naskočily všechny čtyři hlavní. Iontové manévrovací trysky ozářily černou skálu tyrkysovým jasem.

Uprostřed bílého kruhu na povrchu prstence se objevila koule plazmatu a až do průměru pěti kilometrů rychle rostla. Po kouli běhaly černé stíny. Trup Gramine vzplál odrazem čtyři kilometry vzdáleného pekla jasněji než slunce.

Ze srdce fúzního výbuchu vylétly tisíce kamenných odštěpků a předehnaly i plazmatickou vlnu. Zářily jako meteory odsouzené k zániku v atmosféře. Na rozdíl od plazmatu se vzdáleností od epicentra neztrácely rychlost.

„Generátory na plném výkonu," zavolala Sarha. „Výkon stabilizován."

Jozue zavřel oči. Hlavu mu zaplnila nadatovaná schémata s technikolorovými křidélky. Lady Mac odlétla od skály. Mikrovlnný radar začal mapovat částice prstence a spalovat drobné uhlíkové vločky. Z pomocných reaktivních trysek šlehaly modrobílé paprsky ostré jako laser.

Loď stoupala prstencem. Trup z jednovazného křemíku omývaly prachové proudy podobné zpěněnému příboji. Led klouzal po povrchu a mizel za tryskami.

Gramine zasáhl kámen, rozlouskl trup a zničil vnitřní systémy. Kryogenické nádrže explodovaly, bílé plyny zazářily v energetickém náporu jaderného výbuchu. Čtveřice obytných kapslí zamířila pryč, izolační pěnu odhořelou, nouzové majáčky zapnuté.

Lady Mac se vynořila nad prstenec. Padesát kilometrů nad ní se ke hvězdám hnal meteorický roj.

„Připravte se na velký zrychlení," upozornil Jozue. Zapnul fúzní trysky a pročísl jimi už tak poničený prstenec. Lady Mac změnila směr a vydala se po naplánované trase. Jozue sledoval výstupy, aby se ujistil, že loď i při vysokém zrychlení sleduje oranžový vektor. Po chvíli nadatoval počítači další příkaz.

„Jozue, co to…" Ashly kvůli přetížení nedomluvil.

Poslední vosa opustila vypouštěcí rampu.

„Dáreček, hajzlové," zavrněl Jozue. Moc ho potěšilo, když vektory jednotlivých hlavic zaměřily trosky Gramine.

Raketám trval let k obytným kapslím osm sekund. Nad prstencem vzplálo několik zářivých teček, ale vakuum je záhy pohltilo stejně snadno jako veškeré lidské znečištění.

Jay Hiltonová byla přesvědčena, že ani v pekle to nemůže být tak hrozné jako ve srubu. Děti ven nepustila, a tak musely chodit na kýbl do malé ložnice. Vládl tu hrozný zápach a ještě zesílil pokaždé, když otevřeli dveře. Vedro navíc dosáhlo výšin, jež Amarisk nepamatoval. Otevřeli dveře a všechny okenice, ale vzduch se ani nehnul. Trámy skřípaly žárem.

Tělesná muka byla dost strašná sama o sobě, ale Jay si navíc připadala strašně osamělá. Připadala si hloupá, být sama mezi sedmadvaceti dětmi nacpanými v jediné místnosti. Ale o děti nestála, stýskalo se jí po otci Horstovi. Tohle jim nikdy neudělal, nikdy je neopustil na celý den a rozhodně ne přes noc. Jay ho podezírala, že má stejný strach ze tmy jako ona.

A všechno to začalo, když se objevily kosmické lodě a s nimi červený mrak. Včera, teprve včera. Měli se radovat. Dorazila záchrana, každou chvíli čekali konfederační pěchotu, která všechno napraví. Nesnesitelně dlouhé dny v neměnné savaně měly skončit.

Maličko ji to děsilo, v každé rutině je útěcha, i v plahočení na farmě. Ale teď mohla zapomenout na jistotu, přece opouští Lalonde. Nikdo ji nepřinutí se sem vrátit. Ani maminka!

Celé dopoledne zvesela vyhlíželi zachránce. Jenom měli trochu strach z toho rudého mračna.

Pak Russ něco uviděl, prý výbuch, a otec Horst se vydal na průzkum.

„Vrátím se za pár hodin," řekl na rozloučenou.

Čekali a čekali a čekali. Červený mrak zatím zakryl nebe a zasypával farmu duněním, jako by se v něm valily balvany.

Jay udělala, co mohla, zorganizovala jídlo a rozdělila práci, aby děti neměly čas se bát. Otec se přesto nevrátil.

Noc poznala jenom na hodinkách. Jinak by si vůbec nevšimla, že minul večer. Zavřeli okenice a dveře, červené světlo mraku se ale dostalo do každé skulinky. Nebylo před ním úniku. Spalo se jen těžko, nad srubem stále duněl hrom, menší děti plakaly.

Pláč je nepřešel ani přes den, větší děti byly zamlklé. Jay se opírala o parapet a vyhlížela otce Horsta. Věděla, že se sama brzy rozbrečí. A pak bude po všem.

Nesmím plakat.

Hodně jí ale otřáslo, když červené světlo před hodinou a půl zmizelo. Teď se nad savanou táhly nízké černé mraky, pod nimiž byl svět pohřebně šedý. Napřed v nich zkusila hledat tvary, aby nepůsobily tak hrozivě, ale nedokázala si v nich představit nic než příšery.

Jay se otočila od okna k vyděšeným tvářím. „Danny, v lednici by už mohl být led. Udělej pro všechny oranžádu."

Přikývl, rád za chvilku rozptýlení. Obyčejně si pořád stěžoval. „Jay!" vykvikla Eustice. „Jay, tamhle něco je." Ustoupila od okna, dlaně přitisknuté k tvářičkám.

Za Jay se ozval křik a pláč. Děti se instinktivně tiskly k protější stěně a cestou převracely nábytek.

„Co to bylo?" zeptala se Jay.

Eustice zakroutila hlavou. „Já nevím," zajíkla se. „Něco!"

Jay zaslechla ubohé bučení krav, občas i kozí mečení. Třeba to byla jen sayce, utěšovala se. Včera jich tu několik proběhlo, červený mrak je vyhnal z džungle. Nervózně se podívala na otevřené dveře; bude je muset zavřít.

Krůček po krůčku se došourala zpátky k oknu a bázlivě vyhlédla.

Na obzoru tančily blesky. Na savaně se nepohnulo ani stéblo, nebylo tedy těžké v trávě zahlédnout pohyb. V dálce pomalu rostly dvě ebenové boule. Uslyšela bzukot. Stroje.

Tak dlouho neslyšela žádný motor, že si musela zvuk chvíli zařazovat; ještě déle jí trvalo uvěřit. Na téhle planetě neměl nikdo pozemní vozidlo.

„Otče!“ zakřičela. „Vrátil se!“ Rozběhla se dveřmi ven, vstříc vznášedlům, nehledíc na tvrdou suchou ostřici.

Horst ji uviděl a když Ariadne přibrzdila patnáct metrů od stavení, vyskočil ven. Celou dobu si říkal, že se jim nic nestalo, že jsou v pořádku. Modlil se pořád dokola, aby to tak bylo. Vidět ale Jay živou a zdravou na něj bylo moc, Horsta přemohla provinilost a nahromaděný strach. Padl na kolena a rozpřáhl náruč.

Jay do něj vrazila jako hráč rugby. „Myslela jsem si, že jste umřel,“ vyhrkla. „Že jste nás opustil.“

„Ach Jay, má milá Jay. Vždyť víš, že bych vás nikdy neopustil.“ Vzal ji do náruče a začal ji houpat. Pak po ztrouchnivělých schodech seběhly ostatní děti, rozjásané a ukřičené. Na všechny se zasmál a rozpřáhl ruce ještě víc.

„Báli jsme se,“ oznámila Eustice.

„Nebe bylo divné.“

„Je hrozné vedro.“

„Nikdo nevybral vajíčka.“

„Ani nepodojil.“

Když začali vylézat žoldáci, Bo přimhouřila oči. „To jsou ti slibovaní vojáci?“ zeptala se nevěřícně.

„Ne tak docela,“ přiznal Horst. „Ale pomůžou nám.“

Danny vytřeštil oči na Sewella. Velikému bojovníkovi vyrůstaly z obou loktů gaussovské pušky. „Co to je?“ zeptal se.

Horst se usmál. „Je zvláštní voják. Hodně silný a chytrý. Všechno už bude v pořádku. Postará se o vás.“

Kelly měla přepnuto na širokoúhlý záběr, aby zachytila shledání v celé jeho šíři. V krku ji tlačil knedlík.

„U Všemohoucího, podívejte se na to,“ zašeptal zahanbeně Shaun Wallace. „Jaký Bůh nám mohl tohle udělat? Ne ten, o kterém nás učili, tím jsem si jistý. Podívejte se na ně, jsou to děti. Můžou si oči vyplakat. A proč?“

Kelly upoutala nezvyklá divokost a hořkost v jeho hlase. Shaun už ale rázoval k Rezovi, nezaujatému pozorovateli dojemného shledání.

„Pane Maline?“

„Ano, pane Wallaci?“

„Musíte ty děti okamžitě odvézt.“

„To mám v úmyslu.“

„Okamžitě. Hned teď. Moji lidé jsou tamhle v džungli. Je jich několik set, možná víc. Chtějí vás dostat, pane Maline, a pojistit si bezpečí jednou provždy.“

Reza zaostřil senzory na nejbližší řadu zakrslých stromků vzdálených čtyři nebo pět kilometrů. Mrak nad džunglí stále krvavě sálal, větve vypadaly jako korály. Výhledu bránilo tetelení rozpáleného vzduchu. „Pate, co vidí Octan?“

„Nic moc. Ale rozhodně tam je pár lidí a… proboha.“

Jako první vyšla pážata, desetiletí chlapci s praporci. Pak zavířily bubny a z lesa vykročili v sevřené řadě pikanýři, jako by proti farmě vystoupily samy stromy. Následovala obrněná jízda. Stříbrné brnění se v soumraku jasně lesklo.

Vojsko se na savaně přeskupilo podle povelů tambora. Kolem šiku objížděli velitelé jízdy s panoši v patách a sháněli do hejna opozdilce. Jakmile stála armáda v útočné formaci, zazněla nad lukami polnice. Vyrazili travou k farmě.

„Tak fajn,“ prohlásil Reza, „čas vypadnout.“

Jay, stejně jako ostatní děti, tvrdě přistála ve vznášedle, vržena vylepšenými svaly nějakého žoldáka. Posadila se na bednu. Otec Horst byl v druhém vznášedle. Jay chtěla jet s ním, ale neměla dojem, že by ji žoldnéři vyslyšeli. Vedle ní žuchla Shona a Jay jí podala ruku. Shona ji vděčně stiskla.

Kolem se ozýval křik. Všichni hrozně pospíchali. Jeden veliký (opravdu veliký) žoldnéř vpadl do srubu a za půl minuty vytáhl Freyu.

„Dejte ji ke mně,“ řekl Horst. „Postarám se o ni.“ Bezvládnou holčičku uložili na přední lavici a podložili jí hlavu kabátem.

Shonem a zmatkem zahlédla Jay, jak jeden velký žoldnéř uvazuje pejskovi na obojek černou kouli. Jeden pán (připomínal jí Raie Molviho) a jedna paní se vášnivě hádali u domu. Paní hádku zakončila rázným gestem a sedla si k řízení druhého vznášedla. Ostatní žoldnéři plenili bedny s municí, rozházené všude kolem, a cpali si do batohů zásobníky. Pak se pod ní roztočily tlakové vrtule a vznášedlo vylétlo nad trávu. Přemýšlela, kam si sednou páni vojáci, v jejím vznášedle sedělo sedmnáct dětí. Teprve když se obě vozidla dala do pohybu, došlo Jay, že divní pánové poběží za nimi.

„Kam jedeme?“ zakřičela Shona přes ohlušující kravál vrtule.

Malý holohlavý řidič ji zřejmě neslyšel.

Aethra se díval, jak Lady Macbeth uhání nad prstencem. Zplodiny tří motorů se stékaly do jediného proudu téměř čistého záření dlouhého dobrých dvě stě kilometrů.

Murora VII obíhala tisíc kilometrů před lodí, omlácená šedohnědá koule velká sotva sto dvacet kilometrů. Spolu se třemi dalšími pastýřskými měsíci udržovala prstenec jakžtakž ohraničený. Prach, sněhové vločky a oblázky vyletovaly v rovině ekliptiky daleko za oběžnou dráhu zrajícího habitatu, i když se vzdáleností řídly a milion kilometrů od planety jich už nebylo o mnoho více než v meziplanetárním prostoru. Nad orbitou měsíčků ve výšce sto osmdesáti tisíc kilometrů se ale nevyskytovaly žádné větší skály nebo ledovce.

Zplodiny Lady Macbeth se trochu stočily a za chvíli zase srovnaly. Loď upravila kurz. Tři tisíce kilometrů za ní zrychlovalo na dvaceti gé pět bojových vos uspořádaných do tvaru diamantu. Marantě trvalo dost dlouho, než zareagovala, a posedlí promeškali sedm vzácných sekund. Samozřejmě to nemohli vědět. Teď rakety svou kořist nedoženou.

Aethra zatím nikdy nepoznal napětí. Své pocity vždy vnímal s nadhledem edenitských dohlížitelů. Když ale teď

sledoval zoufalý úprk Lady Macbeth, poznal strach. Upřímně lodi fandil.

Edenité leželi v akceleračních pohovkách a nesnesitelné přetížení je nelítostně drtilo. Aethra viděl strop kajuty tuctem bolavých očí a cítil, jak se pod napjatými zádovými svaly prohýbá pěnovka.

Tři sekundy od Lagrangeova bodu snížily motory tah na čtyři gé. Lady Macbeth oblétla lehké těleso po parabole. Několikrát srovnala kurz s manévrovacími iontovými tryskami. Bojové vosy už vylétly z prstence.

Aethra nachystal v nervových vrstvách místo pro třiatřicet osobností. O Edenity bylo postaráno. Ale půjde to tak rychle…

Lady Macbeth pohltil horizont událostí.

Fúzní plamen ještě zablikal jako vyděšený duch a pak zmizel. V okolí nezbyla po lodi jediná stopa.

Na Lagrangeův bod se zaměřilo všech pět útočných vos.

Zkřížily dráhy ale nesrazily se a bezmocně odlétly do vesmíru.

„Říkal jsem ti, že to Jozue zvládne," poznamenal Warlow.

Aethra díky jeho povaze poprvé poznal sebeuspokojení. Za posledních dvacet čtyři hodin se o lidech hodně naučil. „Ano, měl jsi pravdu."

„Měl bys mít víc víry."

„A ty mě budeš učit?"

„Ano, o víře něco vím. Myslím, že teď na sebe budeme mít spoustu času."

Vznášedlo se prodíralo vysokou prérijní travou. Do takového terénu nebylo stavěné. Stébla byla příliš dlouhá a pružná, vzduchový polštář musel mít daleko větší sílu než na tvrdém povrchu. Spotřebu zvyšoval i náklad dětí.

Kelly se připojila na řídicí procesor elektronové matrice. Zásoby energie klesly na pětatřicet procent, to nebude stačit ani ke kraji červeného mraku. Monitorovací programy kompresoru

hlásily přetížení. Zničení motorů bezprostředně nehrozilo, ale musí si dávat pozor.

Odnikud se vynořil dlouhý pahrbek a Kelly zatočila prudce doprava. V primárním módu jí běžela kopie Ariadnina pilotního programu, a tak Kelly řídila stejně zkušeně jako průzkumnice. Ke kniplu se posadila, protože byla nejlehčí. Druhé vznášedlo řídil Theo, kněz se vezl za Kelly, ostatní dospělí klusali travou. Dokonce i Shaun Wallace, přestože měl jazyk na vestě a funěl jako maratonec před cílem.

Rytíři na koních je nelítostně pronásledovali, ale gaussovky je držely v bezpečné vzdálenosti tří kilometrů. Občas nějaký podnikl samostatný výjezd, ale Sewell nebo Jalal odvážlivce pokaždé zahnali dávkou EE projektilů.

Odolní pikanýři žoldákům naštěstí nestačili (jak jim tedy mohl stačit Shaun?) a vlekli se dobrých sedm kilometrů za vznášedly. Zatím nic nehrozilo, ale nemohli doufat, že to tak vydrží navěky.

Fenton běžel napřed, při své váze bez problémů rozhrnoval vysokou trávu a hledal cestu. Reza se díval jeho očima a řízení vlastního těla nechal na automatice. Už se začínal se psem sžívat, všechny škarpy a kameny cítil dřív, než se v trávě objevily.

Tráva před Fentonem se nenápadně, ale viditelně změnila. Zesílila tu vrstva suchých stébel u kořenů, tlapy dopadaly do měkkého. Nedaleko je voda. Fenton zpomalil a zavětřil.

„Kelly," nadatoval Reza, „dvě stě metrů před námi je potok, má strmé břehy. Jeď k němu, kus břehu se na naší straně utrhl, půjde sjet na vodu."

V hlavě se jí rozsvítily souřadnice a vzápětí i podrobná trojrozměrná mapa složená z hnědých vektorů. Nervová nanonika ji předala pilotnímu programu a ten prostřednictvím Kelliny ruky zatočil.

„Kam vede?" zeptala se. Zatím se jen snažili dostat co nejdál od farmy, letěli tedy přímo na jih a čekali na příležitost zahnout k řece.

„Nikam. Jenom se tam schováme. Rytíři se nás snaží utahat a docela se jim to daří. Tohle tempo dlouho neudržíme, vznášedlům také dochází šťáva. Jakmile zastavíme, dojdou nás i kopiníci a bude po nás. Vědí, že takové přesile se neubráníme. Musíme převzít iniciativu."

Kelly přemýšlela, o co běží, a rozhodně neměla dobrý pocit. Raději na Rezovy narážky zapomněla. Lovná zvěř si nemůže dovolit ohledy, zvláště když ji čeká to, co je.

Nadatovala dotaz komunikačnímu panelu. Co opustili farmu, vysílala nepřetržitý signál geostacionárním družicím a zabezpečeným satelitům Terrance Smithe. Temný mrak ale stále efektivně rušil veškeré rádiové spojení.

Theovo vznášedlo u potoka přibrzdilo a najednou sklouzlo po strmém svahu dolů. Škarpa byla hluboká tři metry, na okraji srázu rostla červená tráva. Dno pokrývaly ohlazené kameny, mezi nimi zurčel ubohý potůček. Nad hromadou zvětralých odštěpků se utvořila kalná tůňka.

Kelly sjela za Theem, ale měla co dělat, aby stroj vrtulí ubrzdila a nenarazila do protějšího břehu. Zatočila proti proudu a dál se držela deset metrů za prvním vznášedlem. To za chvíli dorazilo do nejhlubší části příkopu a dosedlo na kameny.

Ze břehu dolů skákali žoldáci.

„Všichni ven," rozkázal Reza. „Posaďte se zády ke srázu." Ukázal pod nejvyšší břeh.

Severní strana, uvědomila si Kelly. Vstala – *nemysli na to!* – a pomohla žoldákům s usazováním dětí. Nechápavě se rozhlížely, ve tvářích smutek a strach. „Nic se neděje," říkala jim pořád dokola. „Všechno je, jak má být." Nemysli na to. Usmívala se, aby děti neviděly, že má ještě větší strach než ony.

I Octan se schoval do strouhy, právě si čechral křídla na mohutném rameni Pata Halahana. Fenton se otíral Rezovi o nohy.

Nemysli na to. Kelly se posadila vedle Jay. Holčička tušila, že se chystá něco strašného. „Nic se neděje," konejšila ji Kelly.

„Doopravdy.“ Mrkla, i když to byl spíš tik. Do zad ji bodaly odštěpky skály. Boty měla ve vodě.

„Jozue,“ nadatovala Kelly přes komunikační panel. „Jozue, proboha, odpověz mi. Jozue!“ Odpovědělo jí jen praskání statických výbojů.

Žoldáci si posedali na kameny. Několik dětí začalo natahovat.

„Zavřete oči a nechte je zavřené,“ poručil jim Reza. „Kdo se podívá, dostane pohlavek.“ Děti ho rychle poslechly.

Kelly zavřela oči, nadechla se a schovala hlavu mezi lokty.

Jakmile se horizont událostí zhroutil, připojil se Jozue na obraz krátkodosahových bojových čidel. Lady Mac se z červí díry vynořila šest tisíc kilometrů nad Lalonde.

V okruhu dvou tisíc kilometrů nebylo vůbec nic. Datovým příkazem vysunul všechny ostatní senzory a zapnul hlavní pohon. Opatrnými dvěma gé se vydali na tisícovou orbitu.

U planety nezbyla jediná kosmická loď, zmizel i meziplanetární náklaďák určený k zásobování Kenyonu. Zřejmě ho někdo sestřelil, domyslel si Jozue. Na vyšších eliptických drahách obíhala spousta šrotu, bez výjimky vysoce radioaktivního.

„Melvyne, napoj se na spojový družice, jestli nám někdo nevolá. Sarho, vytáhni všechno z jejich paměti, třeba tu máme vzkaz.“

Oba přikývli a nadatovali příkazy letovému počítači. Hlavní parabolická anténa našla jeden zabezpečený komunikační satelit a mikrovlnné paprsky v okamžiku obsáhly celou planetu. Lady Macbeth začala stahovat data ze všech fungujících pozorovacích systémů.

Zatím šlo všechno hladce. Let na Achilleu a oblet měsíce se povedly jako z partesu. Radost z podařeného skoku z Murory VII jim zkalila ztráta Warlowa. Jozue rozhodně nebyl tak

spokojený, jak si chvíle žádala. Nebezpečnější kousek než skok z Lagrangeova bodu se mu ještě v životě nepovedl.

Gaura říkal, že si nemůže být jistý, ale přesto věří, že starý kosmonik přenesl do habitatu všechny vzpomínky.

V okamžiku skoku je už Aethra integroval.

Do určité míry si Jozue oddechl. Přesto se nezbavil výčitek, nevyřčených slov a naopak výtek zbytečně vypuštěných z úst. Ježíši, nemá Warlow rodinu? Budu jim to muset říct osobně.

„Spojový družice mlčí, Jozue," ohlásil s těžkým srdcem Melvyn.

„Díky." Nedokázal snést představu, že Kelly a žoldáci to mají za sebou. Znamenalo by to, že i Lady Mac sem letěla zbytečně a Warlow… „Připravte se na vysílání z hlavní antény, zkusíme ten mrak prorazit pořádným výkonem. Sarho, co jsi zjistila?"

„Nic moc. Na nízký orbitě zbylo jenom sedm pozorovacích satelitů. Včera v bitvě to pěkně schytaly. Jozue, dneska dopoledne dole někdo odpálil atomovku."

„Prokrista. Kde?"

„Zhruba v Durringhamu. Satelit zaměřil jenom hřib nad horizontem."

Jozue se napojil na signál hlavních senzorů. Červené oblačné pásy nad přítoky se zřetelně protáhly a spojily, takže celé povodí pokrýval homogenní rudý povlak. Uvědomil si, že nad Durringhamem přestal mrak světélkovat.

Pak si všiml oválné oblasti na jihovýchodě, kde mrak úplně ztratil barvu a zešedl. Skoro to vypadalo, jako by ho užírala rakovina. Požádal letový počítač o mapu.

„Je to na jih od quallheimských vesnic," prohlásil s jistotou.

„Ten šedivý flek?" ujistila se Sarha.

„Jo. Přesně tam mířila Kelly a žoldáci."

„Možná," připustil Dahybi. „Třeba žoldáci vymysleli způsob, jak poškodit mrak."

„Třeba. Melvyne, zaměř tam anténu a začni vysílat. Zkus ty mraky prorazit a spojit se s Kelly přímo.“ Jozue na oblast zaměřil optické čidlo a nastavil mohutné zvětšení.

Omšelé beztvaré mraky mu zaplnily celou hlavu. Nic z nich nevyčetl, viděl jen jednolitou hradbu. „Ashly, poslouchal jsi nás?“

„Ano, Jozue,“ odvětil pilot z kokpitu raketoplánu.

„Za tři minuty jsme na orbitě. Chci, abys vyrazil, jakmile začneme brzdit. Drž se nad jižníma horama a uvidíme, jestli žoldáci vylezou zpod mraku. V žádným případě pod něj nepoletíš.“

„Neměj strach.“

„Fajn.“ Přikázal letovému počítači otevřít vrata hangáru. „Už se ozvala Kelly?“

„Je mi líto, Jozue, není nic slyšet.“

„Říkala, že se zpod mraku dostanou nejdřív odpoledne,“ připomněla Sarha. „Na Amarisku ještě není ani poledne.“

„Já vím. Ale mrak pořád roste, dokonce i ten šedivej flek. Jestli se dostane k horám, budou v maléru. Vznášedlo tam neprojede. Octnou se v kleštích.“

„Můžeme počkat,“ řekl Dahybi. „Třeba týden, když to nepůjde jinak.“

Jozue pokýval hlavou, oči zavřené. Zoufale v signálu hledal nějakou stopu. „Dělej, Kelly,“ zabručel. „Ukažte se nám.“

Ryall přikrčen klusal vysokou travou. Ve vzduchu bylo cítit hodně lidí. Několik jich tu prošlo teprve před chvílí. Ale teď neměl v doslechu nikoho.

Když opustil pána, rozběhl se rychle na východ. Do prsou ho bouchala těžká koule pověšená na obojku. Po pár kilometrech ho pánovy láskyplné myšlenky svedly jiným směrem. Proběhl savanu velkým obloukem a teď se vracel na starou stopu.

Když došel k širokému pruhu zdupané trávy, počkal chvíli na hraně stopy, naslouchal a větřil. Instinkt mu řekl, že je sám. Pánovy myšlenky ho pobídly dál. Zválená stopa vedla do džungle, Ryall se po ní ale vydal opačným směrem. Pět set metrů před ním se z trávy vynořila opuštěná farma. Nedočkavě k ní pospíšil.

Kolem domu byla tráva udupaná ještě důkladněji. Někdo strhl ohrady. Krávy se klidně pásly a nevěnovaly mu pozornost. Kozy se před psem daly na útěk, než jim došlo, že ho nezajímají. Kuřata z rozbitého kurníku se popelila v prachu, slepice na něj rozčileně kdákaly.

Výška. Pánovy myšlenky mu naznačily, že musí mít výšku. Ryall se rozhlížel a hledal vyvýšeninu. Za chvíli vyskočil na hromadu kompozitových beden vyrovnanou u stěny. Z ní se odrazil na střechu. Drápy mu sklouzly po slunečních panelech, ale na šindelích z qualtookové kůry se zachytil a vylezl až na hřeben.

Pán se jeho očima rozhlédl po savaně. Řady mužů s píkami pochodovaly o kilometr dál na jih. A skoro na obzoru klusal šik rytířů.

Ryall pocítil neznámou směs vzrušení a smutku. Pán ho ale láskyplně chválil. Ryall zavrtěl ocasem.

Pak pán navedl jeho levou tlapu k těžkému břemeni na obojku. Ryall drápy otevřel kryt klávesnice. Uviděl svítící čtverečky.

Zaplavil ho pánův obdiv. Pes opatrně stiskl jeden čtvereček. Jednou. Podruhé. Potřetí…

Sotva zpomalil pod rychlost zvuku, přestal se raketoplán klepat. Byl to rychlý prudký let a Ashly musel malý letoun posadit prakticky zádí do protisměru, aby ho vzduch zabrzdil. Teď ho srovnal a změnil geometrii křídel na vyšší vztlak. Příďové senzory mu ukazovaly rychle ubíhající hory, mrak končil pět kilometrů severně od něj. Z hlavní masy vystupovala

nadýchaná červená chapadla a natahovala se do podhůří jako slepá tykadla.

Požádal počítač o spojení s Lady Macbeth. „Už máte zprávy?“

„Ne,“ odvětil Jozue. „Sarha tvrdí, že ten kus mraku zešednul hned po výbuchu v Durringhamu. Nevíme, co to znamená, ale počítám, že s logikou tady moc nezmůžeme.“

„Přesně tak. Mám v matricích dost energie na pět hodin letu. Pokud chceš, abych tu počkal déle, přistanu někde na hoře, vrcholky jsou dost odříznuté od světa.“

„Ne. Zůstaneš ve vzduchu, Ashly. Upřímně řečeno, jestli je nenajdeme za pět hodin, asi nemá smysl to zkoušet dál. A dneska jsem už o jednoho lodníka přišel.“

„Nepřišel jsi o něj, Jozue. Blázen jeden. Teď se budu muset vracet na Aethru a povídat si se stromy. Bude v sedmém nebi. Umíral smíchy, řekl bych.“

„Díky, Ashly.“

Pilot nadatoval počítači kurz, průzkumný okruh dlouhý jako šedivá skvrna. Letoun zůstával v osmi tisících, přesto se i tady do křídel opíraly stoupavé proudy z nasvícených horských svahů.

Jay si myslela, že to je blesk. Tma se najednou a znenadání proměnila v nejjasnější den. Zalapala po dechu – muselo uhodit hned vedle. Ale neozval se hrom. Zprvu ne.

Rudá záře pohasla. Otevřela oči. Všechno vypadalo normálně, bylo jen větší světlo. Jako by jí za zády konečně vycházelo slunce. Pak začalo hřmít, ale hrom neutichl, naopak stále sílil. Pár dětí se dalo do pláče. Země se zachvěla, skála jí rozdírala záda. A světlo jasnělo. Přes strž se přehnala oslepující stěna, potok zůstal ve stínu. Protější břeh se neskutečně rozpálil. Jay slyšela křičet ostříhanou paní vedle, asi se modlila. Znovu stiskla víčka, strach jí stáhl hrdlo tak, že dokázala jen tiše kňourat.

Když Reza odpálil jadernou pumu, Lady Macbeth právě přelétala nad západním pobřežím Amarisku, sto kilometrů severně od Durringhamu. Čidla zachytila prvotní záblesk, fotonový náraz, který rozzářil i černá mračna.

„Ježíši Kriste," zašeptal Jozue. Hned si na počítači vyžádal kódované spojení s raketoplánem. „Ashly, viděl jsi to?"

„Viděl, Jozue. Elektromagnetická vlna odpovídala kilotunové pumě."

„Funguje ti elektronika?"

„Ano. Pár spojů vypadlo, ale hned naskočila záloha."

„Byli to oni. Určitě."

„Jozue!" zvolala Sarha. „Podívej se na mrak."

Znovu se připojil na výstup optických senzorů. Čtyřsetmetrový kruh mraku vypadal, jako by pod ním hořelo. Před očima mu vykvetl jako rudá lilie. Rozvil se. Středem vylétl paprsek zlatorudého světla.

Letový počítač Lady Macbeth nadatoval kapitánovi přímo do hlavy prioritní signál z jedné spojové družice.

„Jozue?" ozvala se Kelly. „Rezova četa volá Lady Mac. Jozue, jsi tam?"

Optický výstup okamžitě překrylo taktické schéma a zaměřilo její vysílačku s přesností na patnáct centimetrů. Nebylo to daleko od epicentra, spíš nebezpečně blízko. „Jsem tu, Kelly."

„Kriste Bože, Jozue! Pomoz nám. Hned!"

„Raketoplán je na cestě. Jak jste na tom, kde máte děti?"

„U sebe, hergot. Jsou tady všechny. Ale honí nás tu rytíři Kulatého stolu. Musíš nás odtud dostat."

Nad epicentrem se trhaly velké kusy šedivého mraku. Jozue už viděl savanu. Měl špatný úhel, ale obrovská ohnivá koule nešla přehlédnout.

„Leť tam," nadatoval Ashlymu. „Dělej, dělej, dělej."

Reza stál nahoře na břehu, nakloněný proti vichru za tlakovou vlnou. Z někdejší farmy stoupal hřib plný blesků. Po stěnách kráteru tekla roztavená skála.

Reza zapnul několik filtrovacích programů a prohledal savanu. Dva kilometry kolem kráteru zuřil požár. Zvětšil si oblast, kde naposledy viděl pochodovat pikanýry. Pečlivě prohlédl nesmyslně narostlé pixely. Nic z nich nezbylo, ani hromádky popela. Přeostřil. Na sežehnuté trávě se váleli rytíři a koně. V plechovém brnění by se mělo lidské tělo rozpadnout a poté upéct účinkem infračerveného záření.

Jedna stříbrná postava se postavila na kolena a pak s pomocí meče i na nohy.

Bohové, dokáže je vůbec něco zabít?

Nějaký kůň škubl nohama a vstal. Poslušně doběhl k svému pánu. Celý šik pomalu procital.

Reza skočil do potoka. Ostatní už strkali děti do vznášedel.

„Je tu Jozue," zařvala Kelly do vichru. Celá zářila. „Lady Mac obíhá planetu. Raketoplán je na cestě. Zachránili jsme se, jsme venku!"

„Za jak dlouho?"

„Ashly říká asi deset minut."

To nestačí, pomyslel si Reza. Do té doby sem přijedou, sestřelí raketoplán kulovými blesky nebo ho rovnou vypnou. „Kelly, pojedeš s Theem na jih. Zbytek jde za mnou. Musíme je zdržet."

„Ne, Rezo!" zvolala Kelly. „To nesmíš, teď už ne. Je po všem. Ashly nás zachrání."

„To byl rozkaz, Kelly. Až ty frajery oddělám, doženeme vás."

„Proboha."

„Kell, přestaň pyskovat," okřikl ji Sewell. „Na tuhle hru prostě nemáš. Nemusíš vyhrát, spíš užít pořádnou srandu." Rozchechtal se a vyskočil na břeh.

Horst Rezu přežehnal křížem. „Bůh tě ochraňuj, synu."

„Zalezte už hergot do vznášedla, otče, a vemte děti někam, kde můžou dožít jako lidi. Theo, pusť se do toho, ať už vás nevidím."

„Rozkaz, šéfe.“ Opičí žoldák nahodil kompresory ještě dřív, než kněz vylezl do sedačky. Vznášedlo se odrazilo od břehu a vyjelo na jižní savanu.

Reza se nahoře sešel s ostatními. Rytíři šikovali klínovou útočnou formaci.

„Jdeme na ně,“ prohlásil Reza. Byl kupodivu veselý. Teď těm lovcům dětí ukážeme, jak se bojuje s opravdovým nepřítelem. Uvidíme, jak se vám to bude líbit.

Šestice žoldáků vykročila travou vstříc jízdní falanze.

Do vznášedla se opíralo zároveň slunce i déšť, a tak projížděli nekonečnou duhou. Mraky se trhaly, ztrácely nadpřirozenou soudržnost.

Kelly, celá zmáčená, bojovala s větrem a ztěžklou travou. Vznášedlo sebou házelo jako džunka v bouři.

„Jak starý jsou ty děti?“ zeptal se Jozue.

„Většině ještě nebylo deset.“

„Ashly je bude možná muset vzít nadvakrát. Napřed vyveze děti a potom tebe a žoldáky.“

Chtěla se smát, ale jen zasípala. „Ne, Jozue, Ashly poletí jen jednou. Rezova četa se nevrátí. Jenom děti, já a kněz, pokud nás raketoplán unese.“

„Jak tě znám, máš spíš minusovou váhu. Řeknu to Ashlymu.“

Za sebou uslyšela první salvu EE projektilů.

Sewell a Jalal stáli čtyři metry od sebe, čelem k hrotu útočné falangy. Dusot kopyt už přehlušil vytí tornáda v epicentru.

„Je jich čtyřicet devět,“ řekl Jalal.

„Beru si prvního, ty střílej na pravý křídlo.“

„Jasně.“

Rytíři spustili dřevce a pobídli koně. Sewell počkal, až bude mít prvního jezdce s jistotou zaměřeného, a pak ze sto dvaceti metrů vypálil z obou loketních gaussovek. Zásobníky v batohu

hladce dodávaly munici. Napřed vystřelil tři tříštivé dávky do chocholaté helmy a pak přidal pětadvacet EE projektilů do země pod kopyty levého křídla.

Jalal podobně častoval pravé křídlo, zaměřovací program vedl dvojici gaussovek přes koně. V Pamiersu se dozvěděli, že posedlým nevadí nic menšího než dávka elektroexplozivních hlavic. Chtěl je zabít, ustřílet jim nohy, zpomalit útok. Vzduch naplnily další tříštivé kulky. Rytíře zahalil dým, hlína a blesky.

Z první řady vylétly bílé plameny. Sewell a Jalal odskočili. Mířili na ně čtyři rychlejší rytíři. Sewell dopadl na zem, otočil se, ale bílý oheň se mu už zakousl do levé nohy. Jeho zbraňová automatika zaměřila prvního rytíře, jedna gaussovka skoro nespustila, ale druhá vystřelila deset dávek EE. Rytíř i kůň se ztratili za hradbou splašených elektronů, z oblaku světla vystříkla krev.

Sewell si všiml, že formaci opouštějí další jezdci. Na trávě za sebou nechali několik nehybných těl. Nanonika automaticky vypálila salvu tříštivého střeliva.

Zkusil vstát, ale noha ho odmítla poslechnout. Jedna gaussovka už to úplně zabalila. Selhávaly mu senzory. Ze tří stran se k němu hnali koně. Zbývající puška na jednoho vystřelila. Jiný rytíř mu namířil dřevec na hlavu a ze špičky zbraně vylétl oheň.

Sewell se zoufale přetočil. Než ho kulový blesk zasáhl do ramene, stačil hodit granát. Vybuchl za koněm, ale stejně ho vyhodil do vzduchu. Zvíře spadlo, rytíř chvíli po něm.

Kůň se změnil v hromadu obnažených vnitřností. Tvořilo ho osm nebo devět saycí slepených jako živé těsto do hrubého tvaru pozemského zvířete. Z boků a slabin koně trčely hlavy lalondských šelem spoutaných prokrvenými protoplazmatickými blanami. Sayce neslyšně skučely, zubaté mordy otevřené dokořán.

Sewellovi už nefungovala ani jedna puška. Odpojil je z loktů a pokusil se je použít jako oporu při vstávání. Lékařská nanonika blikala jako splašená. Vypnul ji a vytáhl z pouzdra

tepelně indukční karabinu. Rytíř zasažený granátem už vstával, zmuchlané brnění se samo rovnalo a leštilo. Sewell přepnul palcem tipku na nepřetržitou palbu a stiskl spoušť. Bylo to jako zaútočit beranidlem. Energetické pulzy bušily do kyrysu jako perlík, rytíř spadl a nárazy ho posouvaly po zemi dál a dál od Sewella. Stříbrný plech zahalila fialová záře. Žoldák vytáhl od pasu granát a hodil ho na ležící postavu.

Mezi lopatky se mu zapíchl dřevec, probodl žebra, plíce, měchýř se zásobou překysličené krve, další žebra a teprve potom vyjel z prsou ven. Náraz ho zvedl tři metry nad trávu. Dopadl nešikovně, dřevec se vzepřel a potrhal další vnitřnosti.

Útočící rytíř přitáhl uzdu a sesedl. S taseným mečem došel k zmrzačenému válečníkovi.

Sewellovi se podařilo udržet rovnováhu na kolenou. Pravačkou sevřel dřevec, vylepšené svaly ho rozdrtily. Teď mu z prsou trčel jen dvaceticentimetrový pahýl. Do trávy stékala proudem krev.

„To ti nestačí, příteli," prohlásil rytíř. Probodl Sewellovi krátký krk.

Žoldnéř natáhl levou ruku, vzal rytíře za rameno a přitáhl si ho blíž. Posedlý hekl leknutím. Po brnění mu přeběhly jiskry. Meč už do Sewella zajel až po jílec, ale žoldák přesto dokořán otevřel ústní štěrbinu.

Rytíř naposledy vykřikl „Ne!", ale to už Sewellovy křemíko-karbidové zuby zajížděly do kroužkové zbroje a do krku pod ní.

Na severním obzoru se nelítostně rvala rudá s tyrkysem, obě barvy zastřené jako hedvábí. Ani jedna neustupovala. Z dálky to vypadalo nádherně. Přímo před raketoplánem chrlila trhlina v oblacích smrad a oheň.

Ashly upravil geometrii a namířil špičku rovnou do dešťových mračen. Perleťově bílý trup zalila voda a rozmazala

mu optické vstupy. Za chviličku byl pod mraky a mohl srovnat směr.

Dorazil do království tmy. V epicentru mraky odrážely žár kráteru a osvěcovaly bezprostřední okolí záblesky umírajících atomů. Vyprahlá savana hořela, požár se pomalu šířil k džungli. Větrné víry do všech stran roznášely popel a saze.

O kus dál ale pršelo a déšť očišťoval kraj. Mezi mraky prosvítalo slunce, šedivá fraktálová divočina se proměňovala v obyčejnou krajinu.

S navigačkou zaměřenou na Kellinu vysílačku Ashly prudce zatočil. Kus před sebou spatřil savanou uhánět dvě maličká vznášedla.

Reza po Sewellově a Jalalově bitvě napočítal jednadvacet rytířů. Potěšili ho, čekal, že přežije víc nepřátel. Teď je řada na něm a Patu Halahanovi. Zadní čidla mu do hlavy promítla přistávající raketoplán.

„Pět minut, víc nepotřebují."

„Dostanou je," odtušil zdvořile Pat.

Reza vypálil z gaussovky na lokti. Svaly ovládané zaměřovacími programy vedly hlaveň přes možné cíle. Rezovi stačilo jen vybírat.

Než se puška zasekla, složil EE projektily tři rytíře a dva koně. Zaseklo se mu i pár procesorů. Rozlišení čidel kvapem klesalo. Odhodil gaussovku a přepnul na automatickou pistoli ráže deset milimetrů. Chemické kulky kosily oběti kinetickou smrtí a posedlí s nimi nemohli nic dělat. Když mu došly náboje, na zemi nehybně leželi další dva rytíři. Levou ruku mu v rameni ustřelil kulový blesk. Než nanonika zavřela tepnu, vystříkl z Rezy dvoumetrový vodotrysk krve.

Pat ještě chrlil kulky na dvojici rytířů po Rezově levici. Stimulační a uklidňující programy v něm bojovaly s šokem. Reza proti sobě uviděl rytíře v plném cvalu, nad koňovou hlavou mával palcátem. Do primárního módu naskočil výpočet

setrvačnosti. Když byl kůň na tři metry od něj, udělal Reza krok vzad. Zbývající ruku natáhl pod oblouk palcátu. Sevřel, zatáhl, otočil. Kostra z uhlíkových vláken se mu málem rozpadla a hybnost veliké zbraně ho zvedla do vzduchu. Rytíř v lesklém brnění ale vylétl ze sedla a dopadl s halasným řinčením o kus dál.

Vstali současně. Reza zvedl palcát a vykročil, programy mu pomáhaly s rovnováhou při chůzi bez ruky.

Rytíř na něj namířil meč jako pušku. Po čepeli sjel bílý plamen.

„Podvádíš," podotkl Reza. Odpálil tříštivé granáty u pasu. Oba zmizeli v roji maličkých třísek z černého silikonu.

Když jí patnáct metrů nad hlavou proletěl raketoplán, udeřil Kelly do tváře poryv deště. Výfuk kompresoru vznášedlo málem otočil. Kelly zhasla motory, vznášedlo dosedlo na zem a ještě kousek popojelo po mokré trávě.

Kelly se otočila. Děti se k sobě na podlážce tiskly, šaty promočené, vlasy zmáčené. Vyděšené, uplakané, počurané. Nenapadlo ji nic chytrého jako komentář k záběru.

Měla chuť je všechny obejmout a utěšit, jak jen to dokáže. Stejně by si zasloužily daleko víc.

Tři kilometry za vznášedlem prskaly elektroexplozivní projektily, nad travou létaly bílé ohnivé koule.

Zvládli jsme to, pomyslela si, teď nás nedoženou. Děti budou žít. Na ničem jiném nezáleží, na prožitém utrpení, na bolesti ani na strachu.

„Pojďte," pobídla je a rty se jí samy roztáhly v úsměvu. „Odlétáme."

„Děkujeme vám, paní," řekla Jay.

Z deště se vynořila udýchaná postava a Kelly k ní zvedla oči. „Myslela jsem si, že jste odešel."

Shaun Wallace se zazubil. Otrhaná kombinéza RSL se mu lepila na tělo, na botách měl bláto a trávu, ale oči mu stále

zářily nezlomnou náladou. „Bez rozloučení? No tak, slečno Kelly, nechci, abyste si o mně myslela něco ošklivého. Vy ne.“ Vytáhl ze vznášedla první dítě, sedmiletou holčičku. „Tak pojďte, drobotino. Pojedete na dlouhý a nádherný výlet.“

Dveře raketoplánu se otevřely a vysunuly skládací hliníkové schůdky.

„Kelly, pohni kostrou, prosím tě,“ nadatoval Ashly.

Pomohla Shaunovi s vykládkou vyčerpaných a zmatených dětí.

Horst už stál pod schůdky a pobízel své svěřence do letounu. Tu řekl slůvko, jinde se usmál, někoho pohladil. Děti spořádaně pochodovaly do kajuty, kde Ashly bezúspěšně spekuloval, jak je sem všechny poskládá.

Kelly měla v rukou posledního chlapečka, čtyřleté spící děcko, když Theo zapnul motory. „Ach ne, Theo,“ nadatovala, „ty ne.“

„Potřebují mě,“ odvětil. „Nemůžu je opustit. Patřím k nim.“

Savanu zbrázdily dlouhé paprsky slunce. Bitva skončila. Kelly i na dálku rozeznala poslední tři nebo čtyři rytíře. Žádný z nich nejevil zájem o raketoplán. „Jsou mrtví, Theo.“

„To nevíš jistě. A navíc už žádná smrt není, tys to neslyšela?“ Zvedl ruku a zamával.

„K čertu.“ Zaklonila hlavu a nechala si omýt tvář deštěm.

„Tak už pojďte, slečno Kelly.“ Shaun se sehnul a zlehka ji políbil na tvář. „Měla byste letět.“

„Asi nemá cenu vás prosit, ať letíte s námi.“

„Prosím vás já, abyste zůstala?“

Stoupla si na první schůdek, v rukou spícího chlapce. „Sbohem, Shaune. Lituji, že jsme se nesetkali za jiných okolností.“

„Já také, slečno Kelly. Já také.“

Kelly seděla v kajutě s osmiletým klukem na klíně a dvěma děvčaty v podpaží. Děti se vrtěly, ošívaly, vzrušené a nervózní,

a vyptávaly se jí na kosmickou loď. Na Lalonde zapomněly jako na noční můru.

Kéž by to šlo tak snadno, pomyslela si.

Přeplněnou kajutu zaplnil řev kompresorů. Najednou letěli, paluba se zhoupla, zrychlení je natlačilo na sebe. Kelly zavřela oči a napojila se na čidla raketoplánu. Savanou běžel osamělý muž, dobře stavěný zrzek v kostkované dřevorubecké košili se zvednutým límečkem.

O minutu později zaduněl rozlehlou travnatou plání mohutný sonický třesk. Fenton zvedl hlavu za zvukem, ale na nebi byl vidět jen déšť a mraky. Sklopil hlavu a vydal se znovu hledat ztracenou lásku svého pána.

Časová osa

2020	Založena základna Cavius. Doly pod měsíční kůrou.
2037	Počátek masivních genetických úprav na lidech; vylepšení imunity, odstranění slepého střeva, zvýšení účinnosti orgánů.
2041	První turbíny poháněné fúzí deuteria, neúčinné a drahé.
2044	Znovusjednocení křesťanských církví.
2047	První zachycení asteroidu, počátek O'Neillova mračna u Země.
2049	Vytvoření polovědomých služebných zvířat. 2055 Jupiterská mise. 2055 Měsíční města získávají samostatnost.
2057	Založena kolonie na planetce Ceres.
2058	Wing-Tsit Chong vyvíjí symbiotické neurony se schopností mentální spřízněnosti; použití v řízení zvířat a biotechnologických konstruktů (bitek).
2064	Transnacionální průmyslové konsorcium (Jupiterský hvězdný pohon) těží z atmosféry Jupitera He3 s pomocí aerostatických továren.
2064	Světské sjednocení muslimů.
2067	Fúzní elektrárny začínají využívat He3.
2069	Spřízněnostní gen zapojen do lidské DNA.
2075	JHP pěstuje Eden, bitekový habitat se statutem protektorátu OSN.
2077	Asteroid Nový Kong zahajuje výzkum nadsvětelného pohonu.
2085	Eden otevřen k osídlení.

2086	U Jupitera vysazen druhý habitat – Pallas.
2090	Wing-Tsit Chong umírá a přenáší vzpomínky do nervových vrstev Edenu. Počátek edenitské kultury. Eden a Pallas vyhlašují nezávislost na OSN. Vykupují akcie JHP. Papežka Eleonora exkomunikuje všechny křesťany se spřízněnostním genem. Exodus na Eden. Konec biteku na Zemi.
2091	Lunární referendum o terraformaci Marsu.
2094	Edenité díky umělým dělohám a genetickým úpravám za deset let ztrojnásobují populaci.
2103	Národní vlády Země tvoří Centrvládu.
2103	Na Marsu založena základna Thóth.
2107	Pravomoc Centrvlády rozšířena na O'Neillovo mračno.
2115	První okamžitý přenos Novokongské nadsvětelné lodi ze Země na Mars.
2118	Mise k Proximě Centauri.
2123	U Rosse 154 nalezena terrakompatibilní planeta.
2125	Planeta pojmenována Felicity, osídlena multietnickou společností.
2125-2130	Objeveny čtyři další terrakompatibilní planety. Založeny multietnické kolonie.
2131	Na orbitě plynového obra v soustavě Ross 154 pěstují Edenité habitat Perseus a začínají těžit He3.
2131-2205	Objeveno sto třicet planet pozemského typu. Rozsáhlé budování kosmických lodí v O'Neillově mračnu. Centrvláda začíná s odsunem obyvatelstva z archologií (architektonická ekologie – umělý biotop), vrcholem Velkého rozptýlení je rok 2160: dva miliony kolonistů týdně. Občanské války na prvních multietnických koloniích. Jednotlivé státy sdružené v Centrvládě

	podporují vznik jednonárodních planet. Edenité těží He3 ve všech obydlených soustavách.
2139	Asteroid Braun zasahuje Mars.
2180	Na Zemi postavena první orbitální věž.
2205	Centrvláda buduje na oběžné dráze Slunce továrnu na antihmotu ve snaze prolomit edenitský energetický monopol.
2208	První antihmotové lodě v provozu.
2210	Richard Saldana přenáší všechny novokongské továrny z pozemské orbity na asteroid u hvězdy Kulu. Vyhlašuje nezávislost, zakládá kolonii pro křesťany a začíná s těžbou He3.
2218	Vypěstován první sokol, biteková loď Edenitů.
2225	Založení stovky sokolích rodů. U Saturnu vypěstovány habitaty Romulus a Remus jako základny sokolů.
2232	Konflikt v asteroidovém oblaku za Jupiterem mezi místními loďmi a pozemšťanskou rafinerií. V boji použita antihmota, dvacet sedm tisíc mrtvých.
2238	Deimoská smlouva: zákaz výroby a užívání antihmoty ve Sluneční soustavě, podepsána Centrvláda, Měsíc, Aliance asteroidů a Edenité. Antihmotové továrny rozebrány.
2240	Korunovace Geralda Saldany králem Kulu. Založení dynastie.
2267-2270	Osm různých rozmíšek s použitím antihmoty v koloniích. Třicet milionů obětí.
2271	Avonský summit planetárních vlád. Avonská dohoda zakazuje výrobu a použití antihmoty v obydleném vesmíru. Sestavení Konfederace lidí – mezihvězdné bezpečnostní síly. Počátek Konfederačního loďstva.
2300	Do Konfederace přijati Edenité.

2301	První kontakt. Objevena rasa Jiciro, primitivní civilizace. Na systém uvalena karanténa.
2310	Na Mars dopadá první ledový asteroid.
2330	U Valisku, nezávislého habitatu, vyšlechtěni první jestřábi.
2350	Válka mezi Novskou a Hilversumem. Novska bombardována antihmotou. Konfederační loďstvo zabraňuje odvetnému úderu.
2356	Objevena planeta Kiintů.
2357	Kiinti se připojují ke Konfederaci jako „pozorovatelé“.
2360	Průzkumný sokol objevuje Atlantidu.
2371	Atlantidu kolonizují Edenité.
2395	Objevena tyrathcovská kolonie.
2402	Tyrathcové vstupují do Konfederace.
2420	Průzkumná loď z Kulu objevuje Prstenec trosek.
2428	Korunní princ Michael Saldana zakládá nad Prstencem bitekový habitat Tranquillity.
2432	Princ Mořic, Michaelův syn, dostává spřízněnostní gen. Nástupnická krize v Kulu. Korunovace Lukáše Saldany, vyhoštění Michaela.
2550	Mars vyhlášen obyvatelnou planetou.
2580	Objev asteroidů Dorado, spor mezi Omutou a Garissou.
2581	Flotila v omutanském žoldu shazuje na Garissu dvanáct antihmotových pum, planeta neobyvatelná. Konfederace trestá Omutu třiceti lety izolace. Blokádu zajišťuje Konfederační loďstvo.
2582	Počátek kolonizace Lalonde.

Peter F. Hamilton

Hamilton, Peter F. (1960 –) britský autor hard-**SF** a moderní space opery, narodil se v Rutlandu a do fantastiky vstoupil povídkou **Death Day** (1989) v dnes již neexistujícím britském magazínu *Fear*. Prosadil se trilogií detektivních **SF** thrillerů *Greg Mandel:* **Mindstar Rising** (1993), **A Quantum Murder** (1994) a **The Nano Flower** (1995), kde popsal práci nezávislého detektiva s telepatickým nadáním v prostředí technickými zázraky zdokonalené Anglie 21. století, kde se neustále zvyšuje politický i ekonomický vliv obchodních korporací. Následovala vřele přijatá série barokních space oper *The Night's Dawn:* **The Reality Dysfunction** (1996=**The Reality Dysfunction: Emergence & Expansion**, č. Dysfunkce reality/Triton), **The Neutronium Alchemist** (1997=**The Neutronium Alchemist: Consolidation & Conflict**, č. Neutroniový alchymista/přip. Triton) a **The Naked God** (1999=**The Naked God: Flight & Faith**, č. Nahý Bůh/přip. Triton). Objev zcela nepochopitelné mimozemské entity zde hrozí svrhnout lidstvo z vrcholu jeho technologických možností, které v 27. století reprezentují stovky obydlených planet, úspěšné genové experimenty, živá kosmická plavidla a v neposlední řadě také mír střežený konfederačním válečným loďstvem. Kratší práce série shrnuje sbírka **A Second Chance at Eden** (1998). Za zmínku stojí rovněž průvodce po tomto neobyčejně komplexním světě **The Confederation Handbook** (2000). V budoucnosti protkané globální sítí virtuální reality se odehrává román **The Web: Lightstorm** (1998), jenž patří do mládeži určené knižní řady z pera různých britských SF autorů. Nedávno vydaný román **Fallen Dragon** (2002) je příběhem seržanta špičkově vybavené jednotky ve službách mocné korporace, která se díky pozemské technologické převaze neváhá násilím zmocnit bohatství rozvinutých vesmírných kolonií.

Martin Šust

Peter F. Hamilton
Porucha reality – expanze

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2004
jako svou 468. publikaci, v edici TRIFID svazek 31.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Reality Dysfunction,
vydaného nakladatelstvím Warner Books, New York 1997
přeložil Robert Tschorn.
Ilustrace na obálce Jim Burns.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Sazba Euroagency. Autorský medailon Martin Šust.
Odpovědná redaktorka Martina Čechová.
Vytiskla tiskárna Ekon, Praha.

ISBN 80-7254-343-1
www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 259,– Kč
(členové SFK TRIFID 179,– Kč)